



Twentine

Năm tháng bên nhau

Editor: Tieukimthu



NĂM THÁNG BÊN NHAU



Tên gốc: Sinh thời



Tác giả : Twentine



Edit: Tieukimthu + Team Thuvienngontinh



Biên tập: Tieukimthu



Nguồn cv: TTV(Tamquay)



Nguồn truyện: Thuvienngontinh.com



Làm ebook: Tieukimthu



Chương 1

Tám rưỡi đêm.

Hà Lệ Chân bước xuống xe bus, nhìn đồng hồ, cô đến không sớm không muộn.

Bây giờ là tháng 8, thời tiết hơi nóng. Hà Lệ Chân cầm túi xách đứng ở ngã tư đường Tây Kinh chờ đợi.

Cô đứng một lúc, dần ngẩn người. Ánh mắt vô thần nhìn dòng xe cộ đông nghịt, đèn xanh đèn đỏ thay nhau phát sáng, dòng người đi bộ tập nập, vội vã.

Trong lúc cô đang thất thần, đột nhiên nghe thấy tiếng còi xe, ngay sau đó là tiếng hét——

"Lệ Chân!"

Hà Lệ Chân xốc lại tinh thần, quay đầu, một chiếc xe hơi màu đỏ dừng trên đường, cách cô không xa. Cửa kính xe được hạ xuống hơn một nửa, bên trong là Thương Khiết đang mỉm cười rạng rỡ.

"Mau tới đây!" Cô ấy nói: "Ở đây không được đỗ xe."

Hà Lệ Chân nghe thế, vội vàng chạy tới, đi vòng qua phía bên kia, ngồi lên vị trí cạnh tài xế. Thương Khiết đạp ga, trong thời gian chỉ còn vài giây đèn xanh băng qua đường.

"Đợi lâu chưa, mình xin lỗi, ở bên mình có chút việc."

"Đâu có." Hà Lệ Chân nói: "Cũng không lâu lắm, mình cũng mới đến thôi."

Thương Khiết vừa lái xe vừa nghiêng đầu, có chút lộ liễu khi quan sát Hà Lệ Chân. Hà Lệ Chân bị cô ấy nhìn đến mức mất tự nhiên, nói: "Cậu tập trung lái xe đi, nhìn mình làm gì."

"Mình muốn xem tâm trạng của cậu thế nào." Thương Khiết giải thích, còn gật đầu phụ họa: "Khá ổn, hình như không bị kích thích lắm."

Hà Lệ Chân cười: "Mình có thể có chuyện gì chứ."

Một tay Thương Khiết cầm tay lái, một tay với lấy hộp thuốc lá trong túi da bên cạnh, ngậm một điếu thuốc, sau đó lấy bật lửa châm lửa, hít một hơi, nhả khói, khói thuốc theo làn gió bay ra ngoài cửa sổ.

Hà Lệ Chân nghiêng đầu nhìn cô ấy, cho dù biết không có tác dụng nhưng vẫn không nhịn được khuyên một câu: "Cậu bớt hút thuốc đi."

Thương Khiết cười cười: "Không được, nghiện rồi."

Hà Lệ Chân biết không thể lay chuyển được cô ấy, quay đầu nhìn ra phong cảnh bên ngoài.

"Mình không hiểu cậu đang sợ gì nữa." Thương Khiết thoáng nhìn qua gương chiếu hậu, dáng người Hà Lệ Chân có chút nhỏ gầy. Thấy Lệ Chân không trả lời, Thương Khiết vẩy tàn thuốc ra ngoài cửa sổ, nói: "Ăn trộm bị người khác phát hiện, ông ta chắc chắn phải sợ hơn cậu, một cơ hội tốt như thế, sao cậu không sử dụng?"

Hà Lệ Chân vẫn không trả lời, chỉ nhìn ánh điện vút qua bên ngoài cửa sổ.

Thương Khiết nói xong, ngữ điệu cũng dần ổn định, tựa như đang giải quyết chuyện kinh doanh thường ngày.

"Ông ta chỉ dọa cậu một chút, xem phản ứng của cậu thế nào, ai biết mới ải thứ nhất mà cậu đã không chịu được rồi. Không đúng, không phải là cậu không chịu được, mà là cậu căn bản không muốn phản kháng, mình thật bái phục." Thương Khiết cau mày, tạo ra một nếp nhăn sâu giữa hai hàng lông mày.

"Nếu chuyện này rơi vào mình, thì chỉ cần ba ngày là mình có thể khiến cho tên lãnh đạo chó má kia phải quỳ xuống, ít ra cũng phải khiến ông ta tìm cách đưa mình vào trường điểm, đằng này thì hoàn toàn ngược lại, bắt cậu đến nơi khỉ gió nào nhỉ, Dương Thành là một huyện phải không, cậu —— "

"Được rồi." Hà Lệ Chân cắt ngang lời của Thương Khiết: "Bỏ qua đi."

"Bỏ qua?" Giọng Thương Khiết tăng vọt: "Cậu thích đến nơi khỉ ho cò gáy ấy làm cô giáo à! Mình bất bình thay cho cậu, cậu còn nói bỏ qua!"

Hà Lệ Chân thấy Thương Khiết muốn nổi giận, vội vàng dỗ dành: “Rồi rồi, cậu đừng nóng. Cậu cũng biết tính mình nhát gan, đâu giống cậu.”

Hai hàng lông mày của Thương Khiết vẫn nhíu chặt, lấy ngón tay kẹp thuốc chỉ chỉ, hung dữ nói: "Cậu cứ như thế này, thế nào sau này cũng bị người khác bắt nạt đến chết!"

Hà Lệ Chân kiên nhẫn dỗ dành, trải qua mấy năm, tính tình của Thương Khiết cô đã quen rồi. Hai người là bạn cùng lớp hồi cấp ba, có điều Thương Khiết chưa hoàn thành chương trình học cấp ba đã bỏ học, đi ra ngoài làm việc, một mình vật lộn, mở một xưởng may, trải qua 10 năm vất vả, giờ có thể xem như là một doanh nhân thành đạt.

Hà Lệ Chân và Thương Khiết là bạn bè hồi cấp ba, cũng là bạn bè duy nhất thời đi học.

Thật ra nguyên nhân của chuyện ngày hôm nay rất đơn giản.

Cách đây không lâu, Hà Lệ Chân tình cờ trông thấy hiệu trưởng trường cô đang thực tập vượt quá giới hạn với một cô giáo thực tập khác, cô vốn không muốn để ý, nhưng hiệu trưởng đó lại thấy được

cô, sau đó hai người cũng chẳng nói gì. Hà Lệ Chân cứ tưởng chuyện này sẽ trôi qua như vậy, kết quả ngày hôm qua cô nhận được thông báo, cô bị hiệu trưởng cử đến làm giáo viên của một trong ba trường cấp huyện.

"Đừng đi." Thương Khiết nói: "Cậu tự tìm được mà."

"Mình ngay cả bối cảnh cũng không có thì làm sao tìm được một nơi tốt để dạy đây?." Hà Lệ Chân nói: "Dù sao đó cũng là trường công. Mình cũng đang muốn tìm việc làm..."

Giọng Hà Lệ Chân càng nói càng nhỏ, Thương Khiết nhin không được liếc mắt nhìn cô một cái. Hà Lệ Chân không muốn nói tiếp đề tài này nữa, lái sang chuyện khác: "Đúng rồi, cậu hẹn mình ra đây, là muốn đi đâu vậy?"

Nghe Lệ Chân hỏi chuyện này, Thương Khiết lập tức vui vẻ, nhìn Hà Lệ Chân cười: "Đương nhiên là tìm chuyện vui, giúp cậu giải sầu."

Hà Lệ Chân: "Mình đâu có sầu."

Thương Khiết: "Vậy thì để mình giải sầu."

"Cậu thì sâu cái gì chứ?"

Thương Khiết thở dài một tiếng, u oán nói: "Hoa tàn ít bướm, không ai thềm."

Hà Lệ Chân bật cười: "Cậu hơn mình có một tuổi, năm nay cũng mới 27 à."

"Không phải 'Mới', mà là 'Đã' !" Thương Khiết nhấn mạnh: "Nếu không tìm vui sẽ không kịp nữa."

Nói đến đây thì liều thuốc cũng đã cháy xong, Thương Khiết dụi đuôi thuốc vào gạt tàn, sau đó dùng hai tay cầm vô lăng, bẻ lái chuyển hướng.

"Tới rồi." Thương Khiết thông báo.

Hà Lệ Chân quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, Thương Khiết quẹo xe vào một bãi đỗ xe nhỏ, cả một bãi đỗ xe chỉ có một bóng điện thấp sáng, trông hơi tối. Cuối bãi đỗ xe có mấy bóng đèn xanh xanh đỏ đỏ nhấp nháy.

Thương Khiết đỗ xe xong, cầm lấy túi xách: "Đi thôi, xuống xe."

Hà Lệ Chân xuống xe theo Thương Khiết, gió bên ngoài thổi vào khiến cô lạnh lạnh. "Đây là đâu?" Hà Lệ Chân hỏi.

"Cứ đi theo mình." Thương Khiết đeo túi xách lên vai, giẫm giày cao gót đi vào bên trong.

Hà Lệ Chân đi theo cô ấy qua bãi đỗ xe, thấy một cánh cửa, cô ngẩng đầu nhìn, bên trên cánh cửa có một bảng hiệu rất u ám, không biết có phải do cố ý thiết kế hay không. Trên bảng hiệu vẽ rất nhiều hoa văn cách điệu, còn có những vết sơn loang lổ, Hà Lệ Chân miễn cưỡng lắm mới nhận ra được hai chữ méo mó ghi trên tấm bảng —— (Tú Quý).

Khi hai cô bước tới cửa thì cũng có người từ bên trong bước ra, cửa vừa được mở ra thì Hà Lệ Chân liền ngửi thấy mùi rượu nồng nặc, cô nhin không được lui về sau một bước, giữ chặt Thương Khiết nói: "Đây là đâu, bọn mình đi thôi."

Thương Khiết được ăn uống đủ chất, nhanh chóng bắt kịp Hà Lệ Chân, nhẹ nhàng kéo tay cô lại: "Mấy tháng mình mới về một lần, cậu không chiều theo mình à?"

"Nhưng —— "

"Đi!"

Thương Khiết không đợi Hà Lệ Chân đáp lời đã kéo cô vào quán.

Mới bước vào trong mà Hà Lệ Chân đã bắt đầu thấy choáng váng. Bên trong là tiếng nhạc âm ỉ, chẳng khác nào muốn nện vào tim người khác. Nếu không nhờ Thương Khiết giữ chặt cánh tay cô, e chừng cô đã ngã xuống rồi.

Trong không khí là mùi rượu nồng nặc, còn có mùi mồ hôi và mùi nước hoa trộn lẫn vào nhau, Hà Lệ Chân dùng bàn tay còn lại che miệng, hét lên với Thương Khiết: "Thương Khiết ——! Ở đây ồn quá ——!"

Thương Khiết nghe thấy giọng của cô, quay đầu lại: "Không sao ——! Mình dẫn cậu vào trong sẽ đỡ hơn ——!"

Hà Lệ Chân bị cô ấy kéo thẳng vào bên trong, xuyên qua đám người đang nhảy nhót mới thấy thoải mái hơn một chút. Bên trong

có hai cánh cửa lớn, Thương Khiết buông tay Hà Lệ Chân ra, lấy một tấm thẻ từ trong túi xách đưa cho cô gái tiếp viên.

Cô gái tiếp viên này khá trẻ, trang điểm loè loẹt, tóc nhuộm vàng hoe.

Xem tấm thẻ xong, cô tiếp viên mở cửa ra, dẫn Thương Khiết và Hà Lệ Chân vào trong.

Đóng cửa lại, tiếng ồn cũng giảm xuống nhưng Hà Lệ Chân vẫn thấy hốt hoảng.

"Lệ Chân, Hà Lệ Chân?"

Thương Khiết gọi cô hai lần, quan tâm nhìn cô nói: "Sao thế, vẫn còn choáng váng à?"

Đợi đến khi Hà Lệ Chân hồi phục tinh thần thì đã thấy mình ngồi trong một căn phòng riêng. Căn phòng này không tính là quá lớn, nhưng chỉ có hai người ngồi thì cũng có chút trống trải. Sô pha mềm mại, những ánh đèn rực rỡ trên trần nhà xoay vòng vòng, trước sofa là một bàn kính dài, trên bàn đã đặt sẵn trái cây và rượu vang.

Trên tường là một màn hình tinh thể lỏng siêu lớn, dàn loa đặt ở hai bên. Lúc này trên màn hình chỉ có những gợn sóng nhè nhẹ và tiếng nhạc êm dịu được phát ra từ loa.

Thương Khiết thả lỏng người nằm trên sofa, tiện tay với lấy một miếng dưa đưa cho Hà Lệ Chân.

"Ăn trái cây không?"

Hà Lệ Chân vẫn chưa tỉnh táo hẳn: "Có thể ăn không? Một đĩa này bao nhiêu tiền?."

"Cắt." Thương Khiết bị cô chọc cười: "Đồ nhà quê, có phải ngoài căn tin ở trường ra thì cậu chưa đi những chỗ khác, đúng không?."

Hà Lệ Chân bị cô ấy nói không trả lời được, giương mắt nhìn Thương Khiết, Thương Khiết đành nói: "Thôi được rồi được rồi, cậu muốn ăn gì thì cứ ăn, hôm nay mình mời, ăn thoải mái."

Thương Khiết vừa nói xong thì cánh cửa bật mở, một người phục vụ đi vào, chấp tay ra sau, cung kính hỏi Thương Khiết.

"Xin hỏi cô..."

Anh ta chỉ mới nói được một nửa đã bị Thương Khiết không kiên nhẫn vẫy tay bảo ngừng, cô vừa ăn dưa vừa nói: "Gọi người đến đi."

Người phục vụ khom người chào: "Vâng, xin chờ một lát."

Hà Lệ Chân không hiểu lắm, nhỏ giọng hỏi Thương Khiết: "Sao thế? Gọi ai?"

Thương Khiết quay đầu, nở một nụ cười thần bí: "Cứ chọn người cậu thích, đừng khách sáo."

Hà Lệ Chân vẫn không hiểu, nhưng không đợi cô hỏi lại thì cánh cửa đã mở ra.

Bảy tám người nối đuôi nhau vào phòng, khi bước vào cũng không làm gì cả, chỉ chấp tay ra sau, đứng xếp hàng trước bàn kính, chờ sau khi ổn định vị trí xong mới hành lễ với Thương Khiết và Hà Lệ Chân, đồng thanh nói: "Kính chào quý khách, chúc quý khách có một buổi tối vui vẻ ——!"

Mấy người đàn ông ăn mặc không giống nhau, có người mặc giản dị, cũng có người mặc vest. Hầu hết đều cắt tóc ngắn, xịt keo, nhuộm màu.

Hà Lệ Chân sợ tới mức nói không ra lời, Thương Khiết thì ngược lại, cười đến rạn rờ. Cô ấy vắt chéo chân ngắm nhìn những người đàn ông trước mặt. Những người đó cũng không nói gì, tất cả đều nở một nụ cười chuyên nghiệp mặc cho cô quan sát.

Thương Khiết nhìn đến ngay người, khi cúi đầu gạt tàn thuốc mới phát hiện Hà Lệ Chân vẫn luôn cúi đầu, gương mặt đỏ bừng. Cô đá đá chân của Hà Lệ Chân, người Hà Lệ Chân lập tức run lên như bị điện giật.

Thương Khiết nói: "Này, cậu cúi đầu làm gì?."

Hà Lệ Chân nhìn cô, vội vàng nhỏ giọng nói: "Cậu đang làm gì thế, bọn mình mau đi thôi!"

"Đi đâu?." Thương Khiết di chuyển đến ngồi cạnh Hà Lệ Chân, ôm bả vai để cô bạn ngồi thẳng dậy, sau đó vừa hút thuốc vừa cười nói với mấy người đàn ông phía trước: "Bạn tôi mới tới lần đầu,

hơi căng thẳng, ai dịu dàng nhất trong các anh thì đến nói chuyện với cô ấy đi."

Mấy người đàn ông đều cười vui vẻ, bỗng có một người đứng ở giữa nói: "Trùng hợp thật, vừa hay trong số bọn anh cũng người đầu tiên đi làm đấy."

Anh ta vừa nói xong, mấy người bên cạnh cũng hòa theo nói vài câu.

Thương Khiết cười nói: "Người nào thế?"

"Tôi."

Một câu trả lời đơn giản, sau đó có một người bước ra tách khỏi hàng.



Chương 2

Giọng nói ấy nhẹ nhàng trong trẻo, vừa bất cần vừa ngang bướng, Hà Lệ Chân nghe thấy thì càng cúi đầu thấp hơn.

Cậu ta đứng ở cuối hàng, bị cửa che nên nhìn không rõ lắm, bây giờ bước ra, Thương Khiết vừa thấy thì lập tức sáng bừng hai mắt.

"Tới đây, cậu lại gần đây hơn xí nào". Nghe Thương Khiết gọi, người đó bèn bước ra giữa đứng.

Tuổi của cậu ta không lớn, tóc đen như mực, không nhuộm bất cứ màu sắc nào, nhìn qua còn có vẻ hơi dài, che cả lông mi, đuôi tóc mai cũng khá lộn xộn. Có thể là ngày đầu tiên đi làm chưa được nhận đồng phục, cho nên cậu ta chỉ mặc một chiếc quần dài màu đen đơn giản, phía trên là áo sơ mi trắng xám ngắn tay.

Bộ áo quần này thuộc dạng rẻ tiền, tuy nhiên nếu được một người đàn ông có dáng dấp đẹp mặc vào thì cũng có một loại phong cách khác.

Thương Khiết đánh giá cậu ta, cậu ta cũng không nói gì, thoải mái để cho cô ngắm.

Thương Khiết cười, nói: "Cậu ở lại!". Rồi lại chuyển tầm mắt sang người vừa đề cử cậu: "Anh cũng ở lại luôn".

Những người được chọn đứng im, còn những người khác nghiêm túc cúi người chào: "Chúc quý khách vui vẻ". Sau đó đi thẳng ra ngoài.

Sau khi cánh cửa đóng chặt, người đàn ông vừa được chọn liền mở máy karaoke, chọn mấy bài vui vẻ, tiếng nhạc nhẹ nhàng vang lên từ thùng loa, sau đó tiết tấu nhanh dần, rồi bùng nổ, anh ta cười cười đứng ra phía trước, cầm mic bắt đầu hát.

Là một ca khúc cũ của Trương Học Hữu: Fatal Fury.

Bài hát này đã lỗi thời, là những bản nhạc của những năm trước thập niên 90, có điều anh ta hát khá tốt, giọng ca khàn khàn tình cảm, Thương Khiết hát theo vài câu rồi không kìm được vất hết mọi thứ sang một bên, cầm mic song ca cùng anh ta.

Khi hai người này đang gào thét điên cuồng thì sô pha bên cạnh Hà Lệ Chân bỗng lún xuống, có người ngồi xuống bên cạnh cô.

Phản ứng đầu tiên của Hà Lệ Chân là xích người qua bên cạnh, người nọ cũng cảm giác được hành động này của cô nên không nhích tới gần nữa, cậu ta cúi đầu hỏi: "Cô muốn hát không?"

Hà Lệ Chân vội lắc đầu, người kia hỏi tiếp: "Vậy cô muốn nghe bài gì?" Cậu nói xong, đưa mắt nhìn hai người phía trước, cười nói thêm: "Tôi hát hay hơn anh ta nhiều".

Hà Lệ Chân không nói nên lời, chỉ biết lắc đầu, rốt cuộc đến lúc này cô mới hiểu "tìm chuyện vui" và "giải sầu" mà Thương Khiết nói là có nghĩa gì, cô vốn bảo thủ, đừng nói đàn ông mời rượu mình, ngay cả quán bar cô cũng chưa từng đi, bây giờ ngồi ở đây chỉ biết lo lắng và lo lắng.

Thương Khiết hát một bài xong trở lại chỗ ngồi, bởi vì hát quá phấn kích nên trên trán cô ấy có phủ một lớp mồ hôi mỏng. Cô ấy xé một bì khăn giấy, lau lau, sau đó nói với Hà Lệ Chân: "Cậu đói không, gọi đồ ăn trước nhé?"

Căn phòng bí hơi người khiến Hà Lệ Chân càng khó chịu hơn, cô lắc đầu, vội nói: "Mình đi trước đây". Cứ thế cúi đầu đi ra ngoài.

"Aiz-!" Thương Khiết đứng lên, nói với hai người đàn ông bên cạnh: "Các anh chờ chút, tôi đi xem xem". Sau đó cũng đi ra ngoài tìm Hà Lệ Chân.

Anh chàng ngồi trên sofa nhìn cửa phòng đóng lại, tự lấy miếng quả trái cây cho vào miệng rồi nằm xuống. Người còn lại đang cầm mic đợi máy chấm điểm, vừa nhìn điểm vừa hỏi: "Sao thế? Không dễ được à?"

Người con trai nằm trên sofa nhìn lên trần nhà, thuận miệng đáp: "Bị ép tới, nhìn là biết không muốn chơi rồi, kiểu này có bị trừ tiền lương không?"

"Không sao". Người kia nói: "Cũng không phải cô ta chi tiền, chăm sóc cho cô nàng kia là được rồi".

Người con trai nằm trên sofa ngáp một cái.

"Mệt à?" Người kia nhận được điểm số khá cao, ngồi xuống chờ: "Mới có mấy giờ, còn trẻ mà sao thức đêm kém thế? Ngày đầu cậu đi làm, phải chuẩn bị tinh thần, đừng để quản lý nhìn thấy".

Người nọ thở dài một cái, đứng dậy lười biếng duỗi eo: "Có thuốc không?"

"Không, đều chắc khách có đấy, nhưng tốt nhất nên chờ họ về, đừng đụng vào túi của họ".

"Thôi vậy". Cậu ta nói: "Tôi ra ngoài mua bao thuốc rồi hóng gió một lát, mẹ nó, buồn ngủ chết đi được".

"Đi nhanh mà về".

Hà Lệ Chân bịt tai lao thẳng ra ngoài, Thương Khiết đuổi theo ngay phía sau mà cũng không bắt kịp, cuối cùng đến cửa ra vào mới chặn được cô.

"Cậu chạy làm gì hả?" Thương Khiết hơi đẩy đà, lại mang giày cao gót, chạy mấy bước đã phải thở hổn hển.

Hà Lệ Chân trừng mắt nhìn bạn mình: "Sao cậu có thể tới mấy chỗ thế này?"

Thương Khiết: "Chỗ này thì sao?"

Hà Lệ Chân mím môi, vì bị kích thích quá lớn cho nên nói năng cũng lộn xộn hẳn: "Cậu tìm, tìm mấy người kia.... thôi chúng ta đi đi".

Thương Khiết ôm lấy cánh tay Hà Lệ Chân: "Tìm cái gì?" Cô ấy khá cao, khỗ người cũng lớn cho nên khi đứng lên cứ như bao cả người Hà Lệ Chân lại vậy.

"Cậu sợ cái gì? Minh gọi họ tới uống rượu hát hò, có bao lên giường đâu?". Thương Khiết nhìn Hà Lệ Chân: "Mình tự kiếm tiền, tự đi tìm niềm vui giải sầu thì có gì mà không được, cậu xem, cậu lớn từng này tuổi mà sao gan lại nhỏ thế cơ chứ".

Từ trước đã vậy, lúc Thương Khiết giận Hà Lệ Chân chưa bao giờ dám nói gì. Chỉ biết im lặng lắng nghe.

"Quay lại với mình, cậu không thích thì mình nói họ đi". Thương Khiết kéo tay Hà Lệ Chân, nhưng Lệ Chân lại né đi: "Mình không đi, mùi trong đó làm mình đau đầu lắm".

"Cậu..."

"Cậu đi đi, mình ở ngoài này chờ cũng được". Hà Lệ Chân quay đầu nhìn, chỉ vào quán bán đồ ăn nhỏ: "Mình chờ ở kia".

Thương Khiết nhìn cô, giận đến mức mũi cũng phình to, cuối cùng dậm chân nói: "Thôi, không chơi nữa! Ăn cậu ấy, cậu qua kia chờ, mình vào trong trả tiền đã".

Thương Khiết quay lại, vừa đi vừa oán: "Cậu đúng là cái đồ cả đời bị người ta bắt nạt mà, gan nhỏ như lỗ kim ấy".

Hà Lệ Chân nhìn cô bạn bước đi thì bật cười, kéo áo lại rồi qua quán ăn kia mua đồ uống.

Quán ăn không lớn, cô tìm một chai nước trong tủ lạnh, rồi sang quầy tính tiền, người tính tiền là một cô gái, tuổi không lớn, vừa quét mã vừa nhìn điện thoại di động ở trên bàn, trên màn hình là một bộ phim truyền hình.

Tiếng cửa chào đón quý khách vang lên, một người bước vào. Hà Lệ Chân đang cúi đầu lấy tiền từ túi xách, nghe thấy tiếng động thì bất giác ngẩng đầu lên.

Một chàng trai đi vào, rất trẻ, cậu ta nhìn thấy cô cũng sững người một lát, sau đó bước đến quầy tính tiền, ném đồng mười tệ lên bàn.

"Nhuyễn hồng thác."

** Một nhãn hiệu thuốc lá.*

Hà Lệ Chân vừa nghe thấy giọng nói này thì bàn tay đang lấy tiền lập tức đông cứng.

Khi này ở trong phòng, mặc dù cô cúi đầu không nhìn ai nhưng cô vẫn nghe được giọng nói này.

Thế là Hà Lệ Chân càng cúi đầu thấp hơn, vội vàng đặt mấy đồng tiền xu lên quầy rồi nhanh chóng đi ra.

"Không quay lại nữa à?"

Hà Lệ Chân nghe thấy cậu ta hỏi.

Giọng điệu đó lười biếng, thờ ơ, so với cô thì cậu ta rõ ràng thoải mái hơn nhiều.

Hà Lệ Chân lịch sự khẽ ‘ừ’ một tiếng rồi cầm chai nước đẩy cánh cửa, gần như là chạy ra ngoài.

Vạn Côn thoáng nhìn bóng lưng cô, quay đầu nhận lấy gói thuốc lá mà cô nhân viên đưa cho mình, mở ngay tại chỗ, rút ra một điếu.

"Cho tôi mượn bật lửa".

Cô gái thu tiền rút cuộc cũng thoát hồn ra khỏi bộ phim truyền hình, ngẩng đầu nhìn cậu ta rồi đưa bật lửa sang, Vạn Côn châm lửa, hít sâu một hơi, từ từ nhả khói.

Cậu ta trả bật lửa lại cô gái, cô gái đó nhìn cậu, nói: "Cho cậu đây".

Vạn Côn cười cười: "Cám ơn".

Hà Lệ Chân chạy như bay, sau đó đứng chờ bên cạnh xe của Thương Khiết, chờ được một lúc thì thấy Thương Khiết đi ra, cô ấy nhìn thấy cô là tiếp tục mắng: "Đứng xa xa làm gì thấy được cậu, cậu định trốn ở đây để dọa ma à?".

Hạ Lệ Chân biết Thương Khiết giận, vội xun xoe: "Ma cũng không dọa nổi cậu mà".

Thương Khiết hừ lạnh, mở cửa xe ra: "Lên xe, đến chỗ khác ăn thôi, đói chết rồi".

Hà Lệ Chân vòng qua bên kia xe, lúc đi qua không biết vô tình hay cố ý, cô nhìn thoáng qua quán nhỏ bên kia, dưới cánh cửa có một bóng người ngồi ở đó, hút thuốc. Tối nay không có gió, làn khói trắng lượn lờ phảng phất, như không tìm ra phương hướng, cuối cùng hòa lẫn với ánh đèn trắng xanh, biến mất cùng bóng đêm. Bóng dáng của cậu ta dưới ngọn đèn màu trắng, mờ mờ ảo ảo, như thể chỉ một giây sau sẽ không còn nhìn thấy.

Hà Lệ Chân nhìn một cái rồi quay đầu lên xe.

Trên xe, Hà Lệ Chân hỏi Thương Khiết: "Trước kia cậu cũng tới nơi này sao?"

Thương Khiết ừ một tiếng: "Không nhiều lắm".

Cô gật đầu.

Thương Khiết đang lái xe bỗng phì cười, nói: "Đáng tiếc thật".

Hà Lệ Chân: "Tiếc gì?"

"Cái cậu vừa rồi ấy".

Thương Khiết quay đầu cười, nhìn Hà Lệ Chân: "Tại cậu không nhìn kĩ đó thôi, chứ cái cậu mà mình chọn đầu tiên ấy, tuổi còn trẻ nhưng rất hăng hái nha". Cô vừa nói vừa chặc chặc hai tiếng, tiếp tục hồi tưởng.

"Đặc biệt là cặp đùi ấy, còn trẻ như thế, sao lại rắn chắc vậy chứ!".

Hà Lệ Chân nghe mà há hốc mồm: "Thương Khiết!"

"Ai dà, được rồi, không nói nữa". Thương Khiết lắc đầu, rẽ vào phố ẩm thực, hỏi: "Cậu muốn ăn gì?"

Hà Lệ Chân hơi giận, ngồi ì làm tổ tại chỗ: "Gì cũng được".

Thương Khiết quay đầu nhìn cô, đẩy bả vai cô một cái: "Có nói không, sắp tới rồi, mau chọn đi, mai mình đi rồi, đừng giận nữa".

Hà Lệ Chân ngồi bật dậy: "Mai đi rồi á?"

"Ừ." Thương Khiết nói: "Bên nhà mình có chút việc, cậu thì sao, khi nào đi?"

"Chờ chuẩn bị thủ tục và tài liệu xong thì đi, chắc một tuần nữa, tại mình muốn đi sớm". Cô nói tiếp: "Hi vọng có thể kịp mùa khai giảng".

Thương Khiết hỏi: "Đã nói với mọi người trong nhà chưa?"

"Nói rồi."

"Chỗ ở thì sao, địa phương lo cho à?"

"Không có". Hà Lệ Chân thở dài: "Mai mình định mua vé xe, qua xem tình hình trước, mình định thuê một căn phòng cạnh trường".

"Tìm bạn trai đi".

"Ừ.... hả?"

Hà Lệ Chân quay đầu nhìn Thương Khiết, Thương Khiết trêu chọc: "Tìm một người đàn ông trị được bệnh bảo thủ của cậu đi, nhìn cái mặt cậu chẳng khác cô thôn nữ ấy, aiz".

Đây cũng không phải lần đầu Hà Lệ Chân bị cô ấy nói như vậy, cho nên cô cứ làm như không nghe thấy.

"Cần tiền không?" Đột nhiên Thương Khiết hỏi.

"Cái gì?" Hà Lệ Chân nhìn sang Thương Khiết đang chăm chú lái xe, chợt hiểu ra ý của cô ấy, lắc đầu: "Không sao, mình vẫn chưa cần."

Thương Khiết dừng xe trước một quán lẩu: "Có khó khăn thì nhớ nói, đừng khách sáo với mình".

"Dạ rồi, thưa phú bà". Hà Lệ Chân trêu ghẹo.

Dừng xe xong, hai người dắt nhau vào quán, vừa ăn vừa trò chuyện, mãi cho đến tận đêm khuya.



Chương 3

Chuyến xe sẽ khởi hành vào trưa ngày hôm sau. Buổi sáng, Hà Lệ Chân dậy sớm, dọn dẹp qua ký túc xá, sau đó cầm bánh mì xúc xích mới mua ngày qua bỏ vào ba lô, sẵn sàng lên đường.

Dương Thành là một huyện của Thành phố P, diện tích không lớn, dân số khoảng 70 triệu người. Đây là lần đầu tiên Hà Lệ Chân đến đây, trước đó cô đã tìm kiếm một vài thông tin trên mạng, có điều so với đọc thông tin trên mạng thì tận mắt chứng kiến vẫn khác hơn nhiều. Ban đầu cô ngồi xe buýt, sau đó ngồi taxi, trên đường đi vẫn luôn nhìn ra ngoài cửa sổ.

Mấy năm gần đây huyện Dương Thành phát triển mạnh mẽ, cùng với đó là các công ty bất động sản và nhà máy được xây dựng. Trên đường đi, khắp nơi đều là công trường đang được thi công, công trường nhiều, môi trường khó tránh khỏi bị ảnh hưởng. Trong xe, tài xế taxi không mở điều hòa nhưng Hà Lệ Chân cũng không dám mở cửa sổ để hứng bụi.

Cả đường đi cô đã chuẩn bị tâm lý, nhưng khi đi gần tới trường cấp ba Dương Thành, cô vẫn bị sốc nặng.

Trong ấn tượng của cô, cô chưa từng thấy một ngôi trường nào tồi tàn cũ nát giống như vậy cả.

Cách xa năm sáu mươi mét nhưng Hà Lệ Chân vẫn có thể cảm nhận được bầu không khí tan hoang, đổ nát, cứ như mấy chục năm qua không có ai ở vậy. Hà Lệ Chân đi đến cổng trường, không có một người, cửa bảo vệ trên cơ bản cũng là vật trang trí.

Cổng trường cũng không đóng, rộng mở, tựa như muốn chào đón khách bốn phương đến thăm quan. Trên cổng trường có một tấm bảng, phía trên ghi năm chữ "Trường phổ thông Dương Thành". Chữ vốn được sơn màu đen, nhưng vì bị bám một lớp bụi dày nên bây giờ đã chuyển qua màu xám.

Hà Lệ Chân đứng ngoài cổng trường, do dự có nên bước vào hay không.

Lúc này trong sân trường bỗng xuất hiện vài người, Hà Lệ Chân nhìn, có lẽ là học sinh, có điều các em lại không mặc đồng phục, trong đó có hai nữ sinh còn mặc váy ngắn, trang điểm đậm.

Các em khoác tay nhau đi đến cánh cổng, lướt qua Hà Lệ Chân. Hà Lệ Chân nhìn bóng dáng các em rời đi một lúc lâu mới quay

lại, bước vào khuôn viên trường học.

Cấu trúc khuôn viên trường ở đây tương đối đơn giản, phía cuối là dãy phòng học, bên trái là căn tin, bên phải là sân thể dục, sân thể dục được chia thành hai sân bóng rổ nhỏ, còn có một sân bóng chuyền. Hiện tại một sân bóng rổ đang được sử dụng, có mấy học sinh đang chơi bóng rổ trên sân.

Hà Lệ Chân nhìn kỹ, phát hiện mấy nam sinh dường như thấy nóng bức, đều cởi trần chơi bóng.

"..." Cô nhìn thoáng qua liền quay đầu lại, máy móc bước đến dãy nhà dạy học.

Bước vào dãy nhà, cuối cùng cô đã có thể ngửi thấy mùi sách vở. Bây giờ đang trong thời gian nghỉ hè, ở trường chẳng có mấy người. Hà Lệ Chân đi lên tầng ba, tìm được văn phòng trường, gõ cửa, người bên trong bảo cô vào đi.

Văn phòng này rất nhỏ, được chia ra sáu bảy bàn làm việc, trên bàn là sách vở và giấy tờ chất thành đống. Hiện tại trong văn phòng chỉ có hai người, một nam một nữ, nữ đang lên mạng, nam ngẩng đầu nhìn cô.

"Cô là..."

"Ah, xin chào, tôi là Hà Lệ Chân." Hà Lệ Chân vội vàng gật đầu với anh ta, tự giới thiệu: "Tôi là giáo viên mới, trước đó tôi đã nói qua với hiệu trưởng Tường nên hôm nay tới thăm quan một chút."

"Giáo viên mới?" Người đàn ông vừa lật lật quyển sổ trên tay, vừa liếc nhìn quyển lịch trên bàn. Hà Lệ Chân phát hiện cho dù là quyển sổ hay lịch để bàn thì cũng không ghi chú cái gì cả, cô cũng không biết rốt cuộc thì người đàn ông này đang tìm gì nữa.

Thầy giáo vẫn đang lật sổ, bỗng cô giáo kia lên tiếng.

"Trước đó thầy Tường đã đề cập tới một lần rồi."

Hà Lệ Chân và thầy giáo đều đồng thời nhìn qua, cô giáo buông chuột, quay đầu nói: "Là tổ Ngữ văn phải không ?."

Hà Lệ Chân gật đầu: "Vâng."

Lúc này thầy giáo đó mới nhớ ra: "Ah, tôi nhớ ra rồi." Anh ta vỗ tay một cái, quay sang Hà Lệ Chân nói: "VẬY thì đúng rồi, cô được phân tới lớp của tôi."

"Thật ạ? Thầy là —— "

Thầy giáo đứng lên, chỉnh đốn lại quần áo nhăn nheo, nói: "Tôi họ Hồ, tên là Hồ Phi, là giáo viên chủ nhiệm lớp của lớp mười hai 12/6, dạy môn toán. Chắc cô đến để thay cho thầy Triệu đây mà, cô sẽ phụ trách môn ngữ văn của các lớp 12/4, 12/5 và 12/6."

Anh ta nói xong, giơ tay ra, Hà Lệ Chân vội vàng bắt tay với anh ta.

"Nhưng hôm nay hiệu trưởng Tưởng lại không đến trường." Hồ Phi nói.

"Ah, không sao đâu ạ, tôi chỉ đến tham quan thôi." Hà Lệ Chân nói: "Chính thức nhận lớp là tuần sau cơ."

"Hi, vậy cô có thể đi một vòng xung quanh trường, làm quen với môi trường trước."

Hà Lệ Chân gật đầu.

Sau đó khách sáo nói vài câu, Hà Lệ Chân xin đi trước.

Khi bước ra cửa, tâm trạng của Hà Lệ Chân khá tốt, tuy văn phòng hơi nhỏ và cũ nhưng cô cảm thấy hai thầy cô giáo này đều thuộc dạng dễ làm việc chung. Cô bước ra khỏi văn phòng, nhìn thấy hành lang của khối mười hai.

Nếu là lớp mười hai... Cho dù là ngày lễ thì cũng có học sinh đến trường tự học nhỉ. Hà Lệ Chân nghĩ vậy, bèn đi tới.

Kết quả đi hết dãy phòng, ngoài vài học sinh nằm ngủ ra thì một học sinh cầm sách đọc cũng không có.

Hà Lệ Chân dạo qua một vòng xong, lặng lẽ xuống cầu thang rời đi.

Sau khi rời khỏi trường cô liền gọi điện thoại cho người môi giới, một lát sau, người môi giới lái xe máy tới, dẫn cô đi xem ba bốn căn phòng.

Huyện Dương Thành khá gần với trung tâm thành phố, cho nên muốn tìm phòng trống tương đối dễ, hơn nữa giá phòng ở đây cũng khá rẻ, tiền điện nước một tháng cũng chỉ tầm khoảng 1000 đồng. Hà Lệ Chân chọn được một căn phòng khá gần trường học, gồm

một phòng khách, một phòng ngủ và một phòng vệ sinh, rộng khoảng 40 m², phòng mới sửa sang lại, khá sạch sẽ. Có điều nằm ở tầng một, hơn nữa không phải phòng đơn mà là phòng tập thể, năm sáu căn phòng đều chung một sân.

"Ở tầng 1 liệu có mỗi một đực không?." Hà Lệ Chân hơi lo lắng hỏi.

"Nơi nào chẳng có mỗi chứ." Người môi giới nói: "Chỉ cần quét dọn phòng sạch sẽ, không làm rơi thức ăn ra ngoài là ổn. Môi trường ở đây trong sạch, hơn nữa lại rất an toàn, mấy hộ gia đình bên cạnh đều là người cao tuổi, sống cả mấy chục năm có sao đâu."

Hà Lệ Chân gật đầu, nói: "Tôi muốn suy nghĩ thêm, muộn nhất là ngày mai tôi sẽ trả lời anh, được chứ?."

"VẬY cô phải nhanh lên." Người môi giới nói: "Bây giờ nhu cầu thuê phòng nhiều lắm, hơn nữa phòng này mới được sửa sang lại, tôi không thể cho cô thêm nhiều thời gian hơn được nữa đâu."

"Vâng, cảm ơn anh."

Sau đó Hà Lệ Chân có đi tìm thêm mấy căn phòng, nhưng cuối cùng vẫn thấy căn phòng này tốt nhất. Vì thế cô trả tiền đặt cọc, ba ngày sau sẽ ký hợp đồng.

Hành lý của Hà Lệ Chân rất ít, một cái rương lớn cũng đủ chứa mọi đồ đạc của cô. Khi đi qua sân thì có một dì trông thấy cô bèn chạy ra chào hỏi.

"Cháu mới chuyển đến à?"

Hà Lệ Chân gật đầu: "Vâng, chào dì."

"Ừm." Dì ấy mặc một bộ đồ ngủ, tay cầm quạt phe phẩy: "Mới sửa lại nên cháu nhớ mở cửa cho đỡ mùi."

"Vâng ạ, cảm ơn dì."

Hà Lệ Chân dùng một ngày để dọn dẹp phòng mới, đến lúc eo mỗi lưng đau mới nằm xuống chiếc giường cứng nhắc, ngay cả đệm chăn cũng chưa kịp trải ra đã chìm vào giấc ngủ. Ngày hôm sau tỉnh lại, toàn thân cô đau nhức không thể tả.

Hai ngày sau, Hà Lệ Chân nhận được điện thoại của nhà trường, mọi thủ tục và giấy tờ đã xử lý xong xuôi, ngày mai mời cô đến trường nhận chức.

Hà Lệ Chân đặt điện thoại xuống, ngồi trên một chiếc ghế trong phòng khách, nhìn ánh nắng bên ngoài cửa sổ; trong lòng thoải mái vô cùng.

Mọi thứ đều thuận lợi, Hà Lệ Chân thầm nghĩ, cái gọi là cuộc sống mới, chắc cũng giống thế này, khiến cho con người ta hết sức mong chờ.

Đúng ngày, Hà Lệ Chân đến trường. Rời trường ba ngày, lần này đã có vài học sinh đến lớp.

Trường phổ thông Dương Thành là một trường cấp ba hạng ba. Số lượng học sinh giáo viên trong trường khá khiêm tốn, ngay cả khối mười hai cũng chỉ có tổng cộng 6 lớp, tổ anh văn chưa tới mười người, mà tổ ngữ văn cũng chỉ có tổng cộng hai người, ngoài ra còn có một giáo viên hơn bốn mươi tuổi, tên là Lưu Dĩnh.

"Đang soạn bài à?." Bàn làm việc của Lưu Dĩnh nằm ngay cạnh bàn làm việc của Hà Lệ Chân, bà đưa thời khoá biểu cho cô rồi hỏi.

Hà Lệ Chân trả lời: "Vâng, em soạn cho mấy ngày luôn."

Lưu Dĩnh ngẩng đầu nhìn cô, phụ nữ hơn bốn mươi tuổi khó giấu được nét phong sương trên gương mặt, bà mang một mắt kính lớn nhưng cũng không thể che giấu được các nếp nhăn quanh mắt.

"Khá lắm, tiết đầu tiên cô sẽ dạy lớp 12/6." Lưu Dĩnh cổ vũ: "Cố gắng thích nghi nhé."

"Vâng ạ."

Ngày khai giảng, Hà Lệ Chân dậy thật sớm, tinh thần hăng hái đến trường.

Có lẽ cánh cổng trường hoang vắng ngày ấy đã để lại ấn tượng quá sâu trong lòng cô, do đó khi trông thấy đoàn người tấp nập vào trường, còn mặc đồng phục, Hà Lệ Chân bỗng cảm thấy hốc mắt cay cay.

Cô đi theo học sinh, cùng nhau bước vào trường.

Lễ khai giảng được tổ chức ngay trên sân thể dục, tuy rằng đã vào tháng 9 nhưng thời tiết hôm ấy vẫn nóng bất thường, học sinh đứng dưới trời nắng chói chang chưa được một lúc đã xiêu xiêu vẹo vẹo. Lễ khai giảng mới diễn ra được một nửa mà hơn một nửa học sinh đã ngồi xuống đất, còn có nữ sinh sợ đen da, cởi đồng phục ra che trên đầu.

Các giáo viên chủ nhiệm và giáo viên bộ môn thỉnh thoảng nhắc nhở, song cuối cùng cũng mặc kệ học sinh.

Hiệu trưởng là một người đàn ông hơn năm mươi tuổi, trước đó, trong ngày họp mặt giáo viên Hà Lệ Chân có gặp ông một lần, bài phát biểu của ông rất uế oải, buồn chán, bây giờ lại phát biểu trong lễ khai giảng kéo dài như vậy, đừng nói học sinh, ngay cả Hà Lệ Chân cũng thấy buồn ngủ.

Cuối cùng lễ khai giảng cũng kết thúc, Hà Lệ Chân vội vàng đi vào WC rửa mặt lấy lại tinh thần, cô sắp dạy tiết đầu tiên.

Được làm cô giáo là ước mơ thời thơ ấu của Hà Lệ Chân, bởi vì cô rất thích trẻ con. Hà Lệ Chân nhìn người trong gương đang cong miệng cười, thì thầm nói ‘cố gắng lên’ rồi ôm giáo án đi vào lớp 12/6.

Bước trên hành lang, suy nghĩ của Hà Lệ Chân tung bay. Trước đó Hà Lệ Chân đã gặp cô giáo ngồi lên mạng ngày ấy, cô ấy tên là Bành Thiến, cô ấy nói với cô rằng, nhà trường phân lớp theo năng lực học tập, kết quả học lực càng kém thì sẽ bị phân vào các lớp cuối cùng.

"Có điều 12/ 5 cũng chẳng khác 12/ 6 là bao." Bành Thiến nói: "Dù sao về cơ bản, điểm cũng chỉ là một con số, không thể đánh giá được tất cả."

Dọc đường đi Hà Lệ Chân toàn suy nghĩ miên man, cô đang định gõ cửa, bỗng ý thức được mình đã trở thành cô giáo, cô bèn ưỡn thẳng lưng, bước vào.

Đứng trên bục giảng, Hà Lệ Chân nhìn quanh lớp một vòng.

Ngày đầu tiên đến trường, học sinh vẫn tỏ ra ngoan ngoãn, không nói gì, khi Hà Lệ Chân bước vào thì đồng loạt nhìn cô.

Hà Lệ Chân có chút căng thẳng, cô cúi đầu tránh né, lật sổ ra điểm danh, sau đó lại phát hiện mình vẫn chưa tự giới thiệu, do đó giả vờ bình tĩnh khép sổ lại.

Cô hăng giọng, nhìn học sinh phía dưới nói: "Xin chào tất cả các em, cô tên là Hà Lệ Chân." Cô nói xong, xoay người viết tên mình lên bảng đen.

"Là ba từ này, cô là giáo viên ngữ văn của các em, trước đây ..." Hà Lệ Chân định nói thầy Triệu có việc nên tạm rời cương vị công tác, nhưng sau khi mở miệng lại thấy gương mặt của các em học sinh đều không đổi nhìn cô, cô bỗng nghĩ, có lẽ chuyện này cũng không cần thiết phải nói ra.

"Ah, một năm này, cô sẽ là giáo viên dạy văn của các em."



Chương 4

Thấy các em học sinh vẫn không trả lời, Hà Lệ Chân đành nói tiếp: "Vậy từng em sẽ tự giới thiệu về mình nhé, nói ngắn gọn thôi, cô trò mình làm quen nha".

"Ài...." Cuối cùng các em học sinh cũng có phản ứng, tiếng mất hứng vang lên, một nam sinh ngồi ở cuối lớp hô to: "Đừng giới

thiệu nữa cô, đã làm bao nhiêu lần rồi, điểm danh cũng được cô ời".

Cậu ta vừa nói xong thì cả lớp lập tức ồn ào theo, Hà Lệ Chân thấy tình hình không còn trong sự khống chế của mình nữa bèn vỗ tay vài cái, lớp học mới yên tĩnh trở lại.

"Mọi người không muốn tự giới thiệu à?" Cô hỏi.

"Không.... muốn....ạ....." Học sinh đồng loạt trả lời.

"Vậy thì điểm danh nhé". Hà Lệ Chân thấy học sinh phản đối như vậy, đành mở sổ điểm danh ra: "Cô đọc tên ai thì người đó đứng lên, để cô làm quen nha".

"Khuông Hân."

"Dạ có".

"Tống Gia Lập".

"Có".

"..."

Khi Hà Lệ Chân đọc xong một tên sẽ ngẩng đầu lên nhìn một cái.

"Ngô Nhạc Minh."

"Chưa tới ạ!" Một học sinh nam nói lớn, mọi người nghe xong thì cười vang.

Hà Lệ Chân ngừng lại, ngẩng đầu: "Chưa tới á?"

Một nữ sinh ngồi bàn đầu chống tay lên bàn, lười biếng trả lời: "Anh Côn không tới thì cậu ta cũng không tới đâu".

Anh Côn?

Hà Lệ Chân cúi đầu, trong sổ điểm danh chỉ còn một cái tên cuối cùng, xếp sau Ngô Nhạc Minh.

"Vạn Côn."

"Cũng không tới ạ." Cậu học sinh nam kia tiếp tục đáp.

Hà Lệ Chân ngẩng đầu nhìn cậu ta: "Tại sao lại không tới?"

"Ai mà biết." Một học sinh khác trả lời: "Từ ngày khai giảng đầu tiên đã vắng rồi, cũng không biết có chuyện gì nữa."

Hà Lệ Chân nhú mày, không hỏi thêm nữa: "Bắt đầu bài học thôi."

Hà Lệ Chân bắt đầu tập trung vào bài giảng, càng nói càng lưu loát, học sinh phía dưới cũng từ từ tiến vào trạng thái 'càng nghe càng mệt'.

Hết tiết học, người thì ngủ, người thì ăn gì đó.

Nhưng Hà Lệ Chân cũng không phê bình ai. Thứ nhất, đây là lần đầu tiên cô lên lớp, trong lòng khá lo lắng, cho nên không muốn la mắng học sinh, khiến mình không thoải mái. Thứ hai, Hà Lệ Chân không muốn cháy giáo án, lúc cô soạn giáo án thì tất cả thời gian

đã được lên kế hoạch chính xác, trong đó không có thời gian để phê bình học sinh.

Khi chuông tan học vang lên thì phía dưới cũng có mấy tiếng chuông điện thoại reo theo, vài em học sinh đã đặt báo thức nhắc giờ tan học. Trong tiếng cười đùa vui vẻ của các em học sinh, Hà Lê Chân lại ôm sách vở rời đi.

Tiết đầu tiên, cô không nói nên lời.

Trở lại văn phòng, vừa lúc gặp Hồ Phi đang chuẩn bị đi dạy tiết tiếp theo, cô nói: "Thầy Hồ, có hai em không đến lớp ạ".

Hồ Phi cũng không ngần ngại nói: "Ngô Nhạc Minh và Vạn Côn?"

"Thầy biết?"

"Ừ". Hồ Phi tiện thể nói luôn: "Đừng để ý làm gì, hai em này không tới đâu".

"Vì sao ạ?"

Hồ Phi tốt bụng giải thích cho cô: "Hai em này đều ở lại một lớp, dù sao cũng không có ý định học hành đàng hoàng, người trong nhà thì không gặp được, năm trước cũng trốn học liên miên à".

Hà Lệ Chân hỏi: "Vậy làm sao để tìm hai em đó ạ?"

Hồ Phi nhìn cô: "Tìm bọn chúng làm gì?"

Bấy giờ Hà Lệ Chân mới ý thức được Hồ Phi là giáo viên chủ nhiệm lớp 12/6, cô sợ mình hỏi vượt quá phạm vi của mình sẽ khiến Hồ Phi phản cảm. Nhưng không đợi cô nghĩ ra câu trả lời thì Hồ Phi đã lấy một cuốn sổ nhỏ trong ngăn kéo đặt lên bàn cho Hà Lệ Chân: "Phía trên có ghi số điện thoại liên lạc của học sinh, nhưng hai em đó không ghi số nhà mà ghi số di động, nếu như cô muốn tìm thì xem đi, tôi phải lên lớp trước".

Sau khi Hồ Phi rời đi, Hà Lệ Chân mở cuốn sổ ra.

"Mình khuyên cậu nên từ bỏ đi".

Một giọng nói từ phía sau vang lên, Hà Lệ Chân quay đầu, Bành Thiến đang ngồi soi gương ở bàn bên cạnh, Bành Thiếu là giáo

viên sinh học, mỗi khi Hà Lệ Chân trông thấy cô ấy thì không phải cô ấy đang mua hàng qua mạng thì cũng là soi gương.

Bởi vì Bành Thiến và Hà Lệ Chân cùng tuổi, cho nên Hà Lệ Chân cũng tương đối thoải mái với cô ấy, lúc này đang trong giờ lên lớp, trong văn phòng chỉ còn hai người, Hà Lệ Chân bèn đi qua hỏi: "Là sao, sao lại từ bỏ?"

Bành Thiến nhìn gương dụi mắt: "Cậu vừa tới, nhiệt tình thì ai cũng hiểu được, nhưng có một vài học sinh cậu không nên quản làm gì". Bành Thiến xoa xoa hai mắt, quay đầu nhìn Hà Lệ Chân: "Cậu mới tới nên chưa biết chuyện, chứ hai đứa này không tới lớp mới là tốt đấy, tới chỉ thêm phiền, đặc biệt là Vạn Côn".

Hà Lệ Chân không hiểu: "Học sinh thôi mà, sao lại phiền".

"Thôi mà?" Bành Thiến mở to hai mắt, thấy cô bạn này thật thiếu kinh nghiệm, cô đành phải trình bày cho Hà Lệ Chân nghe.

"Thi cuối kì năm ngoái, cậu ta và thầy Diêm phòng giáo vụ cãi nhau, rồi bị lôi ra ngoài dạy dỗ nửa ngày, sau khi về phòng cậu ta chỉ cần đặt tay lên bàn một cái, cậu đoán xem kết quả thế nào?"

Hà Lệ Chân lắc đầu: "Rồi sao?"

Bành Thiến buông tay xuống: “Toàn bộ lớp đều bỏ thi .”

"Hả?" Hà Lệ Chân lần đầu tiên nghe thấy chuyện như vậy, kinh ngạc: "Bỏ thi?"

"Đúng vậy, nhà trường cũng không thể xử phạt cậu ta, người ta có làm gì đâu, đặt tay lên bàn cũng không cho à".

Hà Lệ Chân nhớ lại mấy tiểu thuyết và phim ảnh từng xem: "Em đó là đại ca học đường à? Mọi người đều nghe theo ư?"

"Cũng không hẳn, trong trường chúng ta, học sinh kết bè kết đảng cũng có nhưng Vạn Côn không tham gia mấy cái này".

"Tại sao?"

"Tại vì số buổi cậu ta đến trường chỉ được mấy ngày à". Bành Thiến nói: "Ngô Nhạc Minh luôn đi theo cậu ta, không biết hai em đó làm gì bên ngoài nhưng học sinh cũng nghe nhiều lời đồn về Vạn Côn lắm".

"Đồn gì?"

"Nói nhà cậu ta nhiều tiền, trong nhà kinh doanh lớn gì đó".

Hà Lệ Chân cường điệu nhún vai một cái: "Aiz".

"Dù sao không gây chuyện trong trường là được, nhà trường cũng mắt mở mắt nhắm cho qua thôi". Bành Thiến lại tiếp tục soi gương: "Cho nên mới nói với cậu, tốt nhất đừng dây vào".

Hà Lệ Chân còn lo lắng một chuyện khác: "Nhưng em đó không lên lớp, ảnh hưởng đến kết quả dạy học của giáo viên thì sao?".

"Thì chịu thôi chứ sao". Bành Thiến nói: "Chỉ có thể trách cậu xui xẻo, nhận lớp này, cậu xem thầy Hồ cũng đành chấp nhận đấy thôi".

Hà Lệ Chân trở về chỗ của mình, mở sổ ra, tên Vạn Côn nằm ở cuối cùng, phía trên là dãy số điện thoại di động. Cô nhìn rất lâu, lâu đến mức thuộc lòng cả dãy số kia nhưng cuối cùng cô vẫn khép sổ lại, cất về chỗ cũ.

Thời gian làm việc của giáo viên khá ổn định, hơn nữa trường phổ thông Dương Thành chỉ có ba buổi tự học ở trường. Có điều ở trường này: tự học tương đương với không học.

Năm giờ rưỡi tan trường, học sinh ôm cặp chạy sạch, sáu giờ, thầy cô cũng về hết.

Hà Lệ Chân đeo túi xách về nhà, dọc đường đi trong đầu cô cứ quanh quẩn dãy số kia.

Thực ra Hà Lệ Chân biết, mình toàn để tâm chuyện vụn vặt thôi.

Nhưng có cách nào hơn chứ, cô là giáo viên mới, sợ lớp của mình không có thành tích tốt, hai học sinh không đi học, cũng không thi, thành tích trung bình sẽ bị ảnh hưởng.

Về đến nhà, Hà Lệ Chân ăn được nửa bát cơm thì đặt đĩa xuống, quyết định thử một lần.

Cô lấy điện thoại ra, gọi cho Vạn Côn.

Không ngờ điện thoại được nhận rất nhanh.

"Ai đó?"

Phía đầu dây bên đó khá ồn ào, hỗn loạn, giọng cậu ta cũng có vẻ chán nản, Hà Lệ Chân nói: "Chào em, là Vạn Côn phải không?"

"Phải". Người đầu dây lên bên kia lên tiếng: "Cô là ai?"

Hà Lệ Chân nói: "Tôi là giáo viên ngữ văn của em".

"..."

Bên kia điện thoại yên tĩnh hồi lâu, Hà Lệ Chân còn tưởng cậu không nghe rõ: "Alo? Alo? Em có nghe rõ không?" Tiếng ồn ào náo nhiệt bên kia bỗng nhỏ đi rất nhiều, hình như đối phương đã đi tới nơi khác yên tĩnh hơn.

"Giáo viên ngữ văn?" Giọng Vạn Côn như muốn cười: "Giáo viên ngữ văn ở đâu ra thế?"

Hà Lệ Chân nói: "Cô là giáo viên ngữ văn lớp 12/6, không phải em học lớp 12/6 à?"

Vạn Côn ngồi xồm trên bậc thang ngoài cửa Tú Quý hút thuốc, thong thả nói: "Giáo viên ngữ văn của tôi là nam".

"Hả...." Hà Lệ Chân vội nói: "Là thế này, thầy Triệu có việc nên không tiếp tục dạy lớp các em được, cô là giáo viên ngữ văn mới, họ Hà".

Vạn Côn không nói gì, cô lại nói tiếp: "Sao, sao hôm khai giảng em không đến trường?"

Vạn Côn cười nói: "Hôm khai giảng á? Quên mất."

Hà Lệ Chân chau mày, cô có thể nhận ra Vạn Côn không hề quên mà chỉ trả lời cho có lệ mà thôi. Giọng cô trở nên nghiêm khắc: "Mai em có thể đến trường không, cả Ngô Nhạc Minh nữa".

Vạn Côn đáp: "Không biết".

Hà Lệ Chân cắn chặt răng: "Cô không quan tâm thầy các em từng nói với các em như thế nào, nhưng giờ ngữ văn của cô em nhất định phải đến, nếu không...."

Vạn Côn ngẩng đầu nhìn bóng đêm mờ mịt, thờ ơ hỏi: "Không thì sao?"

Hà Lệ Chân suy nghĩ hồi lâu, nhưng cuối cùng vì thiếu kinh nghiệm, cho nên cô chỉ có thể uy hiếp như kiểu dọa dẫm học sinh tiểu học: "Không cô sẽ nói với ba mẹ em".

Người bên kia yên lặng rất lâu, Hà Lệ Chân chỉ nghe thấy tiếng hít thở bên kia máy. Cuối cùng, ngay lúc cô sẵn sàng đón nhận sự đáp trả của quân địch thì Vạn Côn bỗng cười lạnh một tiếng, dập tắt điều thuốc rồi cúp máy.

"..." Hà Lệ Chân đặt di động xuống, mệt mỏi ngồi xuống ghế.

"Tại sao không có chút uy nghiêm gì hết..." Hà Lệ Chân tự nói: "Có phải mình nói chuyện nhẹ nhàng quá không nhỉ?"

Ba ngày tiếp theo Vạn Côn và Ngô Nhạc Minh vẫn không đến trường, Hà Lệ Chân càng cảm giác sâu sắc thế nào là năng lực có hạn, cũng không gọi điện thêm lần nữa.

Cuối tuần, cô đến siêu thị gia dụng, phòng mới thuê cho nên còn thiếu nhiều thứ, Hà Lệ Chân mua một giá sách, một bàn máy tính, một ghế dựa, thêm mấy thứ linh tinh.

Công ty vận chuyển sắp xếp hết cho cô, may mà phòng ở lâu một, làm gì cũng tiện.

Hiếm có ngày nghỉ nhàn nhã như vậy nên Hà Lệ Chân quyết định ngủ nướng, nhưng mới bảy giờ sáng mà bên ngoài đã ồn ào tiếng người nói chuyện.

Phòng Hà Lệ Chân ở tầng một, lại còn gần sân, bên trái là nhà dì Trương, bên phải là nhà dì Lý, vừa sáng sớm mà hai dì đã mang quần áo ra sân giặt, còn với sang nhà của cô mà nói chuyện nữa chứ.

Chỉ có người bị kẹt giữa như cô mới khổ.

Cô lăn lộn trên giường một hồi, không chịu nổi giọng địa phương đặc sệt nữa mới dứt khoát rời giường soạn bài.

Thứ hai đi làm, Hà Lệ Chân quen chân bước vào văn phòng, dọn dẹp lại đồ đạc của mình rồi xuống lầu tham gia buổi chào cờ.

Đã lâu chưa xem nghi thức chào cờ, Hà Lệ Chân đứng trong đội ngũ giáo viên, nhìn hai em học sinh kéo cờ xa xa.

Nghi thức này kế thừa phong cách ngũ hành của trường cấp hai. Học sinh giáo viên không hiểu quan tâm thế nào mà quốc kì cả nửa năm không giặt, mặt trời chiếu sáng hăng ngày, màu cũng bạc như màu gỗ. Lá cờ được hai em từ từ kéo lên đỉnh, sau đó mọi người hát quốc ca, kết thúc buổi chào cờ.

Hà Lệ Chân nhìn mà thấy thiếu nhiệt huyết hẳn, mệt mỏi ngáp một cái.

Vừa lúc đó, nam sinh phía sau bỗng nhiên hô lên: "Anh Côn".

Trong lòng cô kinh ngạc, vội xoay người lại, nhìn thấy hai người ở phía xa, từ cổng trường bước đến dãy phòng học.

Khoảng cách khá xa khiến cô không nhìn rõ, nhưng Hà Lệ Chân có thể nhận ra bóng người cao lớn, không mặc đồng phục trường. Không lâu sau, hai người đó đã bước vào phòng học.



Chương 5

Vạn Côn và Ngô Nhạc Minh?

Trong đầu Hà Lệ Chân lập tức xuất hiện 2 cái tên này. Cô còn muốn nhìn kỹ hai bóng dáng kia hơn, nhưng đột nhiên có người ở phía sau vỗ vai cô một cái: “Sao thế? Giải tán hết rồi.”

"A... à." Hà Lệ Chân quay người cười với người đó, sau đó theo đám đông đi vào dãy nhà dạy học.

Hà Lệ Chân vào văn phòng, lật thời khoá biểu của mình ra, chiều nay lớp 12/6 có tiết ngữ văn.

Cô ngồi chỗ của mình soạn bài. Chuông hết tiết 1 vang lên, Hồ Phi - giáo viên chủ nhiệm lớp 12/6 cau mày đi vào. Bành Thiến đang soi gương bỗng ngẩng đầu, trêu chọc: "Thầy Hồ làm sao thế kia, bị chọc tức rồi à."

Hồ Phi khoát tay: “Thôi, đừng nói nữa, tôi thật không biết mấy đứa học sinh này đến trường còn có ý nghĩa gì nữa.”

Hà Lệ Chân chen vào hỏi: "Thầy Hồ, sao thế ạ?"

Hồ Phi ngồi xuống chỗ của mình uống nước, Bành Thiến nói với cô: "Vạn Côn và Ngô Nhạc Minh đi học rồi, cô có biết không?"

Hà Lệ Chân trầm nghĩ, đúng là hai em ấy.

Bành Thiến nhìn vẻ mặt của cô, nói: "Không vội, cô sẽ được gặp hai đứa ấy sớm thôi."

Hồ Phi ở bên cạnh bỗng đặt mạnh cốc nước xuống khiến hai cô giáo trong phòng giật nảy mình.

"Thầy Hồ làm sao thế?." Bành Thiến nói: “Đâu đến nỗi như vậy mà."

Hồ Phi quay đầu, chỉ tay ra cửa, nói: "Lát nữa cô cũng đi nhìn đi."

"Nhìn gì?"

Hồ Phi lại giơ tay lên, chỉ ra ngoài: "Nhìn cổng trường!"

Phía nam văn phòng trường có một cửa sổ đối diện sân thể dục, trên hành lang bên ngoài cửa sổ có thể trực tiếp nhìn thấy cổng trường.

Hà Lệ Chân có chút lo lắng hỏi: "Cổng trường bị sao vậy ạ?" Cô hơi tò mò, đứng dậy, đi ra ngoài. Cô vừa đi, Hồ Phi ở sau liền tức giận mắng: "Chi bằng đừng đến nữa! Đến còn mang một đồng chuyện xấu, trường học là nơi để bọn chúng gây chuyện à! ?"

Trong tiếng mắng giận dữ của Hồ Phi, Hà Lệ Chân bước trên hành lang, từ từ đến gần cánh cửa, nhìn ra bên ngoài.

Ở cổng trường có khoảng năm sáu người, bởi vì cách quá xa, Hà Lệ Chân không nhìn rõ dáng vẻ của họ lắm, nhưng cô có thể nhận ra họ đều rất trẻ, trong đó có một người mặc váy ngắn, nhuộm tóc đủ màu, có mấy người đứng dựa vào cổng trường, còn có mấy người ngồi, dường như đang đợi người. Trường cấp ba Dương Thành không có bảo vệ, trong sân trường thì thoáng có một hai người đi quét dọn nhưng cũng làm như không thấy mấy người đó.

Hà Lệ Chân trở lại văn phòng, hỏi Hồ Phi: "Thầy Hồ, những người đó là ai vậy?"

Hồ Phi vẫn đang tức giận, Bành Thiến đành giải thích cho cô: "Chắc là tới gây sự. Một đám du côn lêu lổng, trước kia từng ẩu đả với mấy đứa Vạn Côn nữa đấy."

Hồ Phi ngồi bên cạnh cười mỉa: "Một đám rác rưởi, học đã không giỏi thì chớ, sớm muộn gì rồi cũng gây họa, bắt hết bọn chúng đi!"

Hà Lệ Chân im lặng.

Nghề giáo, giờ đây càng lúc càng khó làm: Hai từ “Trách nhiệm” quá nặng nề, cho dù là trường giỏi hay trường yếu kém thì cũng khó mà quản hết được học sinh. Cho nên không thể trách Hồ Phi lại tức giận như vậy, bởi vì dù sao, thầy cũng là giáo viên chủ nhiệm lớp Vạn Côn, nếu thật sự xảy ra chuyện, chắc chắn thầy phải là người chịu trách nhiệm đầu tiên.

"Chắc không có chuyện gì đâu." Bành Thiến an ủi Hồ Phi: "Cũng không phải lần một lần hai, đừng lo."

Hồ Phi hừ lạnh một tiếng, đúng lúc chuông vào lớp vang lên, Hồ Phi cầm sách giáo khoa đi lên lớp.

Sau khi thầy ấy đi, Bành Thiến liền le lưỡi nói: "Thầy Hồ càng ngày càng nóng tính."

Hà Lệ Chân thở dài đồng cảm: "Không thể trách thầy ấy mà."

Bành Thiến nhìn kỹ Hà Lệ Chân, giải thích: "Không phải vừa nãy mình an ủi thầy ấy đâu, mà thật sự sẽ không sao cả." Cô ấy kéo ghế qua, cúi đầu thì thầm với Hà Lệ Chân: "Nói cho cậu biết, mình từng tận mắt chứng kiến mấy đứa đánh nhau, khả năng đâm đá của mấy đứa ấy không tệ chút nào."

Bành Thiến nói xong thì chờ Hà Lệ Chân hỏi cô chi tiết cụ thể, ai dè Hà Lệ Chân chẳng thềm chú ý đến điểm ấy, còn mở to mắt nói: "Cậu từng thấy á? Sao cậu không ngăn mấy đứa lại?."

"Xì." Bành Thiến khinh bỉ: "Mình không rảnh để quản chuyện bao đồng."

Hà Lệ Chân không biết nói gì với cô ấy nữa, vô thức lật lật những trang thông tin học sinh trong tay. Bành Thiến nhún vai, nói

tiếp: "Trẻ con ấy mà, e chừng xem phim nhiều quá, hormon tiết ra dồi dào nên muốn đánh nhau thôi."

"..."

Hà Lệ Chân thoáng nhìn trang thông tin trên tay, đang nhìn đột nhiên sững sốt, sau đó hỏi Bành Thiến: "Vạn Côn đã hai mươi tuổi rồi á?"

"Ừa, một năm nghỉ học, một năm ở lại, hơn nữa còn học muộn một năm." Bành Thiến nói xong bỗng cảm khái một tiếng: "Nói mới nhớ, học sinh của lớp 12/6 e đều trưởng thành hết rồi, toàn ở lại cả mà."

"..."

Hà Lệ Chân không muốn nói chuyện linh tinh nữa, đặt thông tin học sinh qua một bên, sau đó lôi sách ra đọc.

Nói thật, lúc ấy Hà Lệ Chân cũng không chú ý lắm đến Vạn Côn, dầu sao em ấy cũng chỉ là một học sinh cấp ba, tuổi trẻ nông nổi, dễ xúc động, cho nên cô có thể hiểu được.

Tiết đầu tiên của buổi chiều, khi chuông vào học vừa reo thì Hà Lệ Chân lập tức đi đến lớp 12/6.

Lớp 12/6 nằm ở cuối hành lang. Ở phía dưới bức tường lối đi được sơn màu xanh lá cây có vô số dấu chân, tường trắng trên trần nhà cũng không thua kém, để lại rất nhiều dấu tròn tròn.

Khi bước đến lớp 12/6, Hà Lệ Chân liền nghe thấy tiếng ồn ào từ trong phòng phát ra.

Dường như hôm nay lớp 12/2 sôi động hơn mọi ngày, cho nên khi Hà Lệ Chân bước vào thì tiếng ồn ào vẫn chưa chấm dứt.

Có mấy nam sinh đều vây quanh bàn cuối nói chuyện, nói giọng rõ to, các nữ sinh thì tụ năm tụ bảy ngồi lại một chỗ, thì nhau thảo luận về các mỹ phẩm ở trên bàn.

Ngay giây phút khi Hà Lệ Chân vừa bước vào phòng, ánh mắt cô bỗng không tự chủ được mà nhìn về phía cuối lớp.

Ở giữa khoảng hở của hai em học sinh nam, Hà Lệ Chân thấy được một góc áo sơ mi trắng. Có lẽ bởi vì hơn tuổi cho nên vóc dáng của em học sinh đó to cao hơn các em học sinh nam khác rất

nhieu. Lúc này Vạn Côn đang nghiêng đầu, nói chuyện với một bạn học bên cạnh.

Đột nhiên cậu ta có một linh cảm nào đó, quay đầu lại.

Hai đứa bạn trước mặt Vạn Côn vẫn đang đùa giỡn, theo hình ảnh họ nghiêng qua nghiêng về, tầm mắt giữa Hà Lệ Chân và Vạn Côn lúc thì bị khe khuất, lúc thì nhìn trực diện.

Có lẽ là rất ngắn, cũng có lẽ là quá lâu, bởi vì Hà Lệ Chân thấy dường như thời gian đã ngừng lại.

Vạn Côn ngồi trên ghế, hai tay đút vào túi quần, bên cạnh cậu ta là cửa sổ đang mở, ánh nắng mặt trời bên ngoài chiếu lên áo sơ mi trắng, sáng đến lóa mắt. Làn gió thổi qua tấm rèm cũ kỹ khiến chân rèm quăn vào cằm Vạn Côn, nhưng Vạn Côn không hề cử động.

Trong đầu của Hà Lệ Chân bỗng xuất hiện một hình ảnh.

Là hình ảnh cuối cùng khi cô quay đầu lại.

Người đó ngồi xổm trước quán nhỏ bên đường, trên đầu là ngọn đèn trắng mờ mờ ảo ảo, tối đó không có gió, cậu ta hút thuốc, làn

khói trắng lượn lờ phảng phất.

Vạn Côn nhìn cô vài giây sau đó rũ mắt. Hà Lệ Chân cũng quay đầu đi, nhưng bàn tay đang cầm sách giáo khoa của cô vô thức nắm chặt lại, cô bước đi một cách cứng ngắc lên bục giảng, mỗi một bước, cô sẽ cảm thấy hai tai càng lúc càng nóng. Chờ cho đến khi đứng trên bục giảng thì cô đã không thể ngẩng đầu lên được nữa rồi.

Học sinh bên dưới vẫn đang chơi đùa. Ngô Nhạc Minh nói chuyện với đứa bạn bên cạnh xong liền nghiêng đầu cười với Vạn Côn: "Hay là lát nữa đi luôn? Để bọn chúng đợi lâu cũng không tốt lắm."

Vạn Côn không nói gì, ngón tay to dài kẹp chặt cây bút bi, nhẹ nhàng đung đưa, không biết đang nghĩ gì.

"Này?" Ngô Nhạc Minh đụng vào cậu ta: "Nghĩ gì vậy?"

Ngòi bút rơi lên mặt bàn, Vạn Côn nâng mắt, nói: "Cậu nói gì?"

"Em nói hay là chúng ta ra sớm đi, cái băng đảng rác rưởi ấy đã đợi chúng ta từ buổi sáng rồi."

Vạn Côn cười, nói: "Ra sớm làm chi, hôm nay trời nóng, đợi tối rồi nói sau."

"Ok, vậy cho bọn chúng chờ."

Hà Lệ Chân đứng trên bục giảng vỗ tay, lòng bàn tay đều là mồ hôi, cô nói: "Mọi người im lặng nào, vào lớp rồi."

Cuối cùng các học sinh cũng ý thức được sự tồn tại của Hà Lệ Chân, tiếng ồn dần nhỏ lại.

Đợi sau khi lớp học yên tĩnh, các học sinh ngồi vào đúng vị trí thì Hà Lệ Chân mới nhìn quanh một vòng, vô tình hay cố ý tránh nhìn đến góc cuối lớp, sau đó cúi đầu mở sổ điểm danh ra.

Các lớp khác không nhất thiết phải điểm danh mỗi ngày, nhưng lớp 12/5 và lớp 12/6 thì bắt buộc. Bởi vì 2 lớp này có số lượng học sinh trốn học quá nhiều, cần phải điểm danh để kiểm soát học sinh vắng mặt.

Hà Lệ Chân đọc tên theo thứ tự trong danh sách, khi đọc đến tên Ngô Nhạc Minh, cô nghe thấy được một giọng nói to vang dội

—— "Dạ có ——!"

Hà Lệ Chân không kìm được ngẩng đầu, đây là một học sinh cô chưa từng thấy, khá cao, nhưng trông vẫn ốm yếu hơn người bên cạnh. Phía dưới cậu ta mặc quần đồng phục, phía trên mặc áo tự do. Cậu ta không chỉ hét lên mà còn giơ tay vẫy vẫy với Hà Lệ Chân: "Lần đầu gặp cô ạ!"

Không ít học sinh cười rộ lên, Hà Lệ Chân nghiêm túc nói: "Im lặng."

Hà Lệ Chân lại cúi đầu. Nói thật cô cũng không biết vì sao mình lại phải cúi đầu nữa, chỉ còn lại một tên, cô thoáng ngập ngừng: "Vạn Côn."

"Có."

So với bề ngoài thì giọng nói của cậu ta càng không giống giọng của một học sinh cấp ba: trầm thấp, lãnh đạm, không đoán được cảm xúc.

Hà Lệ Chân nhớ tới đêm đó, cậu ta cũng dùng giọng này, tách ra khỏi hàng, rồi lại ngồi cạnh cô, hỏi cô có muốn hát không.

Hà Lệ Chân lại thấy tai mình nóng lên, một cảm giác xấu hổ khó diễn tả bằng lời liên tục giày vò cô. Cô không nhìn Vạn Côn mà trốn tránh quay người, nhìn bảng đen nói: "Chúng ta bắt đầu học thôi, mọi người dở sách ra ..."

Cô vừa viết tiêu đề bài giảng lên bảng đen, vừa lắng nghe tiếng sột soạt lật sách của các em học sinh bên dưới.

Vạn Côn nhìn dáng người mảnh khảnh trên bục giảng, hôm nay Hà Lệ Chân mặc một bộ quần áo cũng giống như khi cô đến Tú Quý, một chiếc áo sơ mi tay ngắn màu be cũ kỹ và một chiếc quần màu đen.

Vạn Côn nhìn một lúc, sau đó cúi đầu ném chiếc bút bi trong tay ra bàn, rồi tiếp tục cúi thẳng chân, đẩy ghế lui ra sau, cách bàn một khoảng lớn.

Ngô Nhạc Minh nhìn thấy, thấp giọng hỏi: "Sao thế?"

Vạn Côn không thèm trả lời, chỉ nhìn bụi đất theo gió bay tứ tung trên sân thể dục. Ánh nắng mặt trời khiến cậu ta khẽ nhăn mày, nhỏ giọng chửi thề một câu: "... Mịa."

Ngô Nhạc Minh thấy hơi là lạ, tranh thủ lúc Hà Lệ Chân cúi đầu giảng bài cậu ta vươn tay kéo áo Vạn Côn: “Này, sao vậy?”

Vạn Côn quay đầu, nói với Nhạc Minh: "Buổi chiều sau khi tan học tôi bận rồi."

"Bận gì?"

Thấy Vạn Côn không đáp lại, Ngô Nhạc Minh nói tiếp: "Tìm bọn Trình Nguyên à?"

Vạn Côn nhíu mày, trên khuôn mặt là vẻ thiếu kiên nhẫn. Ngô Nhạc Minh nói: "Cái băng đảng ấy nghe thấy anh về liền tức tốc chạy đến đây đây, nếu anh chê phiền thì chúng ta tránh đi cũng được. Nhưng thế thì bề mặt quá, nếu bị người khác nói ra e là ——"

"Minh Tử."

Ngô Nhạc Minh cau mày, nhìn sắc mặt Vạn Côn nói: "Rốt cuộc là sao?"

Vạn Côn ngoắc tay, Ngô Nhạc Minh tiến lại gần, Vạn Côn thì thâm vào tai cậu ta.

"Cái gì ——?" Ngô Nhạc Minh cố gắng hạ thấp giọng nói, trừng mắt nhìn Vạn Côn: "Thật á?"

Vạn Côn tựa vào trên ghế, Ngô Nhạc Minh nhìn Hà Lệ Chân đang đứng trên bục giảng, trên khuôn mặt là vẻ ngạc nhiên và bất ngờ.



Chương 6

Tiếng chuông tan học vang lên, Hà Lệ Chân mang đầy cảm xúc phức tạp giảng cho xong bài, không nán lại một phút. Cô không nhìn xuống học sinh phía dưới, nói câu tan học rồi ôm sách rời đi.

Lúc về văn phòng, trong phòng cũng không còn ai, Hà Lệ Chân đặt sách lên bàn, chưa kịp ngồi xuống đã vào trang web trường tìm tư liệu học sinh.

"Mật khẩu..." Hà Lệ Chân nói thầm: "Mật khẩu là gì..."

Lúc Bành Thiến về phòng thì đã thấy Hà Lệ Chân chống hông ôm máy tính, chuyên tâm chăm chú. Cô cười nói: "Đừng làm gì, ghế bên cạnh đó lại không ngồi, cậu muốn giảm béo à?"

Hà Lệ Chân giật mình quay lại, thấy là Bành Thiến thì vội hỏi: "Bành Thiến, cậu biết mật khẩu trang web phòng giáo vụ trường mình không?"

"Trang web phòng giáo vụ á?" Bành Thiến nghi ngờ nhìn Hà Lệ Chân: "Hình như là sáu số cuối chứng minh thư, mà 800 năm rồi không ai dùng, hồi trước làm cho cấp trên kiểm tra thôi, cậu tìm nó làm gì?"

Hà Lệ Chân nhập sáu số cuối chứng minh thư, rất cuộc cũng đăng nhập được, cô thuận miệng trả lời: "Không có gì, mình muốn xem thử một lần ấy mà".

Hà Lệ Chân xem số hiệu học sinh, nhanh chóng tìm được Vạn Côn.

Trong tư liệu là ảnh chụp lúc cậu ta vừa nhập học, khuôn mặt ngây ngô, nghiêm chỉnh ngồi trước tấm vải đỏ, không có biểu cảm gì, tóc hơi dài, lúc chụp hình còn hơi nghiêng đầu. Vạn Côn đến trường được hai năm thì tạm nghỉ học một năm, sau đó lại ở lại thêm một năm, tính ra đây đã là ảnh chụp từ bốn năm trước. So với hiện tại thì đúng là non nớt hơn rất nhiều.

Căn cứ vào năm nhập học của Vạn Côn, đáng nhẽ cậu ta phải tốt nghiệp từ hai năm trước rồi.

Hà Lệ Chân tiếp tục tìm kiếm, thành tích của Vạn Côn trong các kì thi phải nói là vô cùng thâm, trừ môn thể dục, những môn khác hiếm khi đạt tiêu chuẩn.

Hà Lệ Chân xem nhanh một lượt rồi tắt trang web đi.

Từ lúc nhìn thấy Vạn Côn, cả buổi chiều cô đều đứng ngồi không yên, lúc nào cũng cảm giác tinh thần bất an, không làm gì được. Buổi tối tan học, Hà Lệ Chân ngồi thêm một lát, sau khi chỉnh sửa xong tài liệu cần dùng cho buổi lên lớp ngày hôm sau thì trời cũng đã tối mịt. Khi cô đi ra khỏi tòa nhà dạy học, ngoài cổng trường đã chẳng còn ai.

Hà Lệ Chân không biết mấy đứa hện đánh nhau ở đâu, vừa đi vừa cầm điện thoại di động trong tay, cô tính gọi cho thầy Hồ Phi xem tình hình thế nào.

Lúc cô đang do dự bỗng nghe tiếng người gọi phía sau.

"Này".

Hà Lệ Chân không chú ý, rẽ vào ngõ nhỏ, tiếng bước chân phía sau càng gần hơn, Hà Lệ Chân còn đang cân nhắc thì cánh tay đột nhiên bị kéo lại.

Cô hoảng sợ há hốc mồm định hét lên.

"Gọi cô đấy, không nghe thấy à?"

Bỗng nhiên Hà Lệ Chân cảm giác giọng nói này hơi quen, trong ngõ tối như mực, chỉ có một ánh đèn đường từ ngoài kia chiếu vào. Vạn Côn lại đứng trước mặt Hà Lệ Chân, chặn hết mọi ánh sáng ở phía sau.

Mấy chiếc xe chạy qua, đèn xe tạo nên một đường vòng cung sau lưng cậu ta, từ trái qua phải rồi tắt lịm.

Hà Lệ Chân vùng tay ra, đứng thẳng trước mặt cậu ta, chất vấn:
"Em là gì đây?"

Vạn Côn đứng ngược sáng, trên mặt đen thui, tóc tai che hết cả hàng lông mày, đôi mắt cũng không nhìn thấy rõ. Điều đó lại khiến hình ảnh Vạn Côn trở nên mơ hồ h lẫn, chỉ còn lại bàn tay to đang nắm lấy cánh tay cô không cách nào thoát ra được.

Không biết vì sao, Hà Lệ Chân lại thấy hồi hộp.

"Buông tay ra". Cô nói.

Vạn Côn không làm khó cô, buông tay, đút vào túi, đứng thẳng nhìn cô.

"Cô còn nhớ tôi không?". Vạn Côn hỏi.

Mặc dù là câu hỏi nhưng giọng điệu lại khẳng định chắc chắn.

"Tôi không ngờ cô lại là giáo viên của tôi đây".

Bàn tay Hà Lệ Chân nắm chặt ba lô, càng nắm càng chặt. Cô nhìn Vạn Côn: "Em muốn làm gì?"

Vạn Côn vẫn để hai tay trong túi, cúi lưng nhìn cô rồi thấp giọng: "Đừng lăm miệng ở trường, biết chưa?" Cậu ta nói rất nhẹ, hơi thở dừng trên mũi Hà Lệ Chân, như một làn hơi ẩm ướt.

Hà Lệ Chân mím môi: "Đây là thái độ em nói chuyện với giáo viên à?"

Vạn Côn không quan tâm nhìn cô.

Hà Lệ Chân nghiêm nghị nói: "Trước kia cô không biết, nhưng giờ cô đã hiểu, cô sẽ không để chuyện đó tiếp tục xảy ra nữa".

Vạn Côn nghiêng đầu.

Hà Lệ Chân nói: "Những nơi đó, sau này em không được đến nữa". Cô nói xong, thấy Vạn Côn không phản ứng gì, lại nói tiếp: "Trong nhà em có biết em làm ở hộp đêm không?"

Vạn Công bỗng hừ một tiếng, vẫn không thềm đáp.

Trong bóng đêm, Hà Lệ Chân cảm giác sau lưng mình chảy một tầng mồ hôi mỏng. Có lẽ là vì người phía trước không nói gì, cũng có lẽ vì hình thể của cậu ta. Cậu ta cao bao nhiêu nhỉ? Hà Lệ Chân nhắm tính, 1m82? 1m85? Ở tuổi này mà cao được thế cũng quá đặc biệt rồi. Vạn Côn đứng trước mặt cô như vậy, cô phải ngẩng đầu lên mới có thể nhìn thấy mặt cậu ta.

Hà Lệ Chân không biểu lộ gì trên mặt, bình tĩnh nói: "Tóm lại những nơi đó không phải là chỗ học sinh nên đi, nếu cô biết em lại tới nữa, thì cô sẽ báo cho thầy Hồ....".

Hà Lệ Chân mới nói được một nửa, đột nhiên bả vai bị đè nặng, một bàn tay của Vạn Côn đặt lên vai cô. Hà Lệ Chân như bị điện giật, vội vàng bỏ tay cậu ta ra.

"Làm gì đấy?"

Sức cô yếu, đối mặt với Vạn Côn hầu như không có chút khí thế nào, Vạn Côn tiến tới trước hai bước, cô theo bản năng lùi về phía sau.

Cậu ta cúi đầu, khẽ nói: "Sao lại nhiều lời thế, ngày đó không phải cô ngượng ngùng lắm sao?"

Trong đầu Hà Lệ Chân như muốn nổ ra, không biết đêm tối có che được khuôn mặt đỏ bừng của cô không nữa.

"Em...."

Vạn Côn đứng thẳng dậy:" Không cần nói nữa, tôi biết. Nhớ đừng nhiều chuyện trong trường".

Hà Lệ Chân há hốc mồm, Vạn Côn đã xoay lưng bước ra ngoài, cô muốn nói thêm vài câu, nhưng chỉ có thể nhìn bóng lưng cậu ta, cổ họng như bị chặn lại, không kêu ra tiếng.

Vạn Côn vừa đi vừa giơ tay lên, vẫy lung tung, lười biếng nói: "Cô giáo, gặp lại".

Người kia biến mất trước đầu ngõ, Hà Lệ Chân mới từ từ sống lại, cô không thể tưởng tượng được trong cái vòng luẩn quẩn này, cô làm giáo viên đúng là không thể hiểu được.

Lần đầu nói chuyện, không, có lẽ là lần đầu thực sự nói chuyện.

Cậu ta thành thạo, còn cô thì quân tan lính rã.

Bên kia, Vạn Côn đi từ trong hẻm ra, tới quán net bên góc đường. Quán net tên là Tiểu Đức, hộp quảng cáo trước cửa bị hỏng rồi, chỉ còn ánh đèn bên trong lập lòe chớp đỏ.

Ngô Nhạc Minh và mấy nam sinh khác đang chơi trò Ngoạn Đắc Chính Hải. Vạn Côn đến phía sau Ngô Nhạc Minh, vỗ vai cậu một cái rồi đi ra ngoài. Ngô Nhạc Minh thấy Vạn Côn đến thì đưa súng cho nam sinh bên cạnh, đi theo Vạn Côn ra khỏi quán.

Vạn Côn đứng phía trước biển quảng cáo hỏng, lấy điều thuốc ra, Ngô Nhạc Minh nhìn cậu ta: "Sao rồi?"

"Hả?" Vạn Côn ngậm điều thuốc, vừa châm lửa vừa nói qua loa: "Cái gì sao?"

Ngô Nhạc Minh nói: "Tới gặp cô, cô nói thế nào?"

Vạn Côn hít một hơi thuốc, rồi từ từ nhả ra, băng quơ đáp: "Không biết".

"Không biết?"

"Ừ."

"Cô có nói ra ngoài không?"

"Không biết." Vạn Côn gảy gảy điều thuốc.

"Sao cái gì cũng không biết thế, anh không hỏi được gì à?"

"Lười hỏi."

"..."

Vạn Côn lắc tay, thấy hơi nóng, nên cởi hai nút áo, nói: "Thôi mai rồi nói sau".

Ngô Nhạc Minh cũng thở dài, lấy một điều thuốc ra vừa châm vừa hỏi: "Cũng không biết lúc nào có thể về đi làm nữa".

Vạn Côn nghiêng người dựa vào biển quảng cáo, nhìn điều thuốc trong tay: "Không phải lúc trước cậu bảo không muốn làm, muốn về trường cho thoải mái mà".

"Nhưng em về một ngày cũng không làm được gì, đi làm dù mệt nhưng ít ra còn kiếm được tiền".

Vạn Côn gảy tàn thuốc, thản nhiên nói: "Quản lý nói bây giờ hơi căng, trong quán bar không thể chứa nhiều người, sau đợt này sẽ thông báo sau".

Ngày hôm sau đi làm, Hà Lệ Chân vừa vào văn phòng đã bị Lưu Dĩnh nhét một tập ghi chép.

Hà Lệ Chân hỏi: "Cái gì vậy ạ?"

Lưu Dĩnh lau mồ hôi trên trán: "Hôm qua đi họp, đây là kết quả hội nghị".

Nhưng đây là bản ghi chép trống không mà, Hà Lệ Chân lật lật. Lưu Dĩnh nói tiếp: "Họp hơn hai giờ, cái cần thì không nói. Trước đây không lâu có tin thành phố A có hai học sinh cấp ba không

chịu nổi áp lực mà nhảy lầu ấy, chủ yếu là thảo luận vấn đề này. Xem có phương pháp gì nâng cao được tinh thần học sinh, giảm áp lực không".

Hà Lệ Chân không hiểu, nhìn bản ghi chép trong tay: "Vậy quyển sổ này dùng để làm gì ạ?"

Lưu Đình nói: "Tôi nghĩ nếu mở hội họp gì đó, hay làm mấy cái hoạt động lung tung, không bằng viết nhật kí cho nhanh". Cô ngồi xuống ghế, vỗ vỗ vai Hà Lệ Chân: "Thầy Hồ có nhiều việc quá nên cô làm nhé. Cô chịu khó nha".

"Không sao, em làm được". Hà Lệ Chân nói.

"Làm cho có là được rồi". Lưu Đình nói: "Lãnh đạo mới nhậm chức, nên thích phô trương ấy mà".

Đến khi cô thông báo tin tức này với lớp thì quả nhiên phía dưới lập tức toàn tiếng kêu rên.

"Lớn rồi mà còn bắt viết nhật ký nữa".

" Học kì sau có còn phải viết nhật kí không trời?"

Thực ra Hà Lệ Chân cũng thấy chuyện này không cần thiết, nhưng cấp trên muốn viết, cô cũng chịu.

"Về chuyện này..." Hà Lệ Chân nói, "Cô không quy định số từ, không quy định nội dung, các em muốn viết gì cũng được".

"Viết một câu cũng được ạ?" Phía dưới có người nói to, cả lớp cười ha hả.

Hà Lệ Chân cũng buồn cười: "Một câu ít quá, dù sao cũng phải bốn năm câu chứ".

Đưa cho một em phát mấy tập ghi chép xuống lớp, mấy đứa sôi nổi trò chuyện, Hà Lệ Chân mỉm cười nhìn.

Cô cười, ánh mắt chạm vào đôi mắt của Vạn Côn. Vạn Côn im lặng ngồi đó, hai tay đặt dưới bàn, không hề lảng tránh nhìn cô.

Hà Lệ Chân vội chuyển mắt, nhìn lại bảng đen, bắt đầu lên lớp.

Một tuần kế tiếp không ngờ Vạn Côn lại lên lớp đều đều.

Buổi chiều thứ sáu, trong phòng làm việc, Hồ Phi rót một chén trà cầm trong tay, nói chuyện với mấy cô.

"Đàng hoàng nhiều ngày như vậy, không phải triệu chứng tốt đâu". Hồ Phi nói.

Bành Thiến: "Em ấy không phá, không quậy cũng không được, thầy Hồ khó chiều quá đấy".

"Tôi chỉ mong nó đừng tới trường thôi". Vẻ mặt thầy Hồ chân thành nhìn Bành Thiến: "Giống như bom hẹn giờ, không biết khi nào thì nổ".

Hà Lệ Chân cầm bút trong tay, cúi đầu phê vào sổ nhật kí lần đầu nộp lên.

Tổng cộng ba mươi mấy quyển, nhưng chỉ có sáu quyển quá 50 chữ, quá 100 chữ có 1 quyển, Hà Lệ Chân nhìn tên, em này là Ngô Uy. Theo trí nhớ của Hà Lệ Chân thì đây là một học sinh mập mạp, học hành nghiêm túc, trong giờ Ngữ văn cũng là người chăm chú ghi bài hiếm có.

Học tập trong môi trường thế này nhưng em ấy vẫn giữ được phẩm chất của một người học sinh. Trong nhật kí, em ấy viết rất chi tiết về kế hoạch học tập trong tuần, Hà Lệ Chân càng cảm động gấp bội, viết vài câu cổ vũ em ấy tiếp tục cố gắng học tập.

Lại xem tiếp, Hà Lệ Chân kinh ngạc nhìn sổ nhật kí của Vạn Côn và Ngô Nhạc Minh. Nhật kí của Ngô Nhạc Minh đặt ở trên, Hà Lệ Chân mở ra, trang thứ nhất là hình vẽ khuôn mặt cười thật lớn.

"...." Hà Lệ Chân cầm bút, cả buổi mới ghi được một hàng: vẽ đẹp lắm, lần sau nhớ viết văn rồi nộp.

Đến nhật kí của Vạn Côn, Hà Lệ Chân nhìn tên Vạn Côn ở ngoài bìa, đây là lần đầu tiên cô thấy chữ viết của Vạn Côn, vừa to vừa ầu, loãng quăng như chữ kí. Rút kinh nghiệm từ Ngô Nhạc Minh, Hà Lệ Chân đã chuẩn bị tâm lí khi mở ra, nhưng không ngờ Vạn Côn lại không viết gì cả.

Hà Lệ Chân lật tới lật lui nhiều lần cũng không thấy một chữ.

Trống không?

Phía sau cô, Hồ Phi và Bành Thiển còn đang bàn luận nhiệt tình làm sao để Vạn Côn tốt nghiệp. Dĩ nhiên Hà Lệ Chân biết, tốt nghiệp mà họ nói là muốn cho Vạn Côn rời trường sớm một chút.

Cô thấy giờ cô đã có thể hiểu được tâm tình của họ.

Hà Lệ Chân cúi đầu, vừa nghe đoạn đối thoại của các thầy cô, vừa ngây người. Trước mắt là tờ giấy trắng, dần dần chuyển thành bức tranh mờ ảo.

Vạn Côn ngồi xồm trước cửa tiệm bán đồ ăn lẻ, hút thuốc trong đêm.



Chương 7

Nhưng nghĩ được một lúc thì hình ảnh bất cần lạng lẽ hút thuốc đột nhiên thay đổi, chuyển thành hình ảnh kiêu ngạo ngông cuồng khi cậu ta chặn cô trong ngõ tối hôm ấy.

Hà Lệ Chân thở dài, nghĩ tới nghĩ lui, đành ghi hai chữ 'cố lên' vào sổ.

Hi vọng em ấy có thể học giỏi hơn, Hà Lệ Chân thầm nghĩ.

Trường phổ thông Dương Thành có một quy luật bất thành văn, đó là vào ngày thứ sáu nhất định phải tan học sớm hơn bình thường, dù là giáo viên hay là học sinh thì đều hi vọng có một kỳ nghỉ cuối tuần sớm. Thời khóa biểu của Hà Lệ Chân có tiết cuối vào ngày thứ sáu, khi cô mới dạy một nửa thì đã nghe thấy các em ở dưới bắt đầu rục rịch rồi.

Hà Lệ Chân nhìn xuống cuối lớp, Vạn Côn đã trốn học từ tiết trước, ấy vậy mà Ngô Nhạc Minh vẫn còn ở trong lớp, chỉ là từ khi bắt đầu vào tiết, cậu ta đã nằm gục trên bàn ngủ.

Hà Lệ Chân ra bài tập ôn thi, phát nhật kí xong thì cho học sinh nghỉ học .

Khi cô trở lại văn phòng, Bành Thiến đang nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Cậu đang nhìn gì thế?" Hà Lệ Chân cất tiếng hỏi.

"Đang xem bóng." Bành Thiến chống tay trả lời.

Hà Lệ Chân đi tới, theo tầm mắt của cô ấy nhìn ra sân thể dục, một người đang nhảy lên ném bóng vào rổ, và ngay tức khắc, cô nhận ra đó là Vạn Côn.

Năm rưỡi, mặt trời đã xế bóng.

Hôm nay thời tiết không tốt lắm, gió to, thổi mạnh khiến cát bụi trên sân bay tứ tung tựa như một màn sương mờ ảo. Vạn Côn bay nhảy trên không trung, chơi bóng một mình.

Bành Thiến đột nhiên bật cười, nói: "Cậu xem, sao lá gan của em học sinh này lại lớn đến thế, dám ngang nhiên trốn học cơ đấy."

Đợi đến khi Hà Lệ Chân phục hồi tinh thần thì Bành Thiến đã thu dọn đồ đạc xong chuẩn bị ra về.

"Cậu về chưa?"

"À..." Hà Lệ Chân nói: "Mình, mình ở thêm một lát."

"Vậy mình đi trước đây."

Sau khi Bành Thiến đi, trong văn phòng chỉ mỗi một mình Hà Lệ Chân. Cô quay người thu dọn đồ đạc, lúc đi ngang qua cửa sổ, cô bất giác nhìn ra ngoài một lần nữa.

Dường như em ấy hơi mệt, đứng ôm bóng, nghỉ ngơi ngay trên sân.

Làn gió thổi nhẹ nhàng qua mái tóc rối bù.

Bỗng nhiên, Vạn Côn quay đầu.

Hà Lệ Chân lui ra sau. Sau đó cô mới để ý, không phải em ấy nhìn về phía dãy phòng học, mà nhìn về phía cổng vào sân thể dục. Một lúc sau, một người khác đi tới, Hà Lệ Chân nhận ra đó là Ngô Nhạc Minh.

Cách khoảng năm sáu mét, Vạn Côn đem ném bóng qua, Ngô Nhạc Minh bắt được, cả hai cùng đi lên khán đài sân thể dục.

Hà Lệ Chân không xem nữa, xoay người, đeo túi xách rời đi.

Trên sân thể dục, Ngô Nhạc Minh và Vạn Côn đứng trên khán đài, dùng chân quét bụi rồi trực tiếp ngồi xuống bậc thang. Ngô Nhạc Minh nhét thứ trong tay vào ngực Vạn Côn. Vạn Côn cầm lấy: “Cái gì vậy?”

"Nhật kí." Ngô Nhạc Minh nói: “Em giúp anh cầm về.”

Vạn Côn cau mày mở ra, trang thứ nhất hoàn toàn trống không, cậu ta tiện tay dở, tại mặt sau trang thứ nhất, nhìn thấy hai chữ của Hà Lệ Chân.

(Cố lên.)

Chữ viết rất đẹp, thanh mảnh, gọn gàng, y như con người cô vậy.

Vạn Côn nhìn thấy hai chữ đó thì sửng sốt 2 giây, sau đó 'phụt' một tiếng, ôm bụng cười ngặt ngẽo.

Ngô Nhạc Minh cũng không nhịn nổi, hai người cười lăn lộn.

"Này... Này, ở đâu ra cô giáo cực phẩm này vậy?" Ngô Nhạc Minh ôm bụng cười: "Không được rồi, cho em điều thuốc, em phải trấn tĩnh lại đã."

Vạn Côn rút một hộp thuốc từ trong túi quần, ném lên người Ngô Nhạc Minh, Ngô Nhạc Minh đón lấy, rút ra một điều.

"Anh nghĩ cô sẽ nói không?" Ngô Nhạc Minh cười đủ, hỏi Vạn Côn.

"Không biết."

"Nói thật, em nghĩ thế này." Ngô Nhạc Minh kẹp điều thuốc, nhích người tới gần Vạn Côn, chống khuỷu tay lên xương sườn của Vạn Côn, thì thầm: "Dù bao nhiêu tuổi, muốn cho phụ nữ ngậm miệng, chỉ có một phương pháp."

Vạn Côn thản nhiên liếc cậu ta, Ngô Nhạc Minh giơ ngón giữa ra, thâm ý chỉ lên bầu trời, Vạn Côn nhếch miệng cười, chặn ngay chỗ hiểm của Ngô Nhạc Minh, giúp cậu ta tổng kết ——

"Chén."

Ngô Nhạc Minh lại tiếp tục cười ha hả.

Mọi việc đi vào quỹ đạo, hai ngày cuối tuần, Hà Lệ Chân khó có dịp được nhàn rỗi. Cô lau chùi, dọn dẹp phòng, sau đó đi ra ngoài tản bộ. Trong lúc đi dạo cô phát hiện có một cửa hàng bán cá cảnh cách nhà mình không xa, cô đi quanh cửa hàng, cuối cùng cũng mua được một con cá mang về nhà.

Con cá này có hai màu trắng và hồng, mập cực kỳ, bụng to như quả bóng. Hà Lệ Chân mua cho nó một cái bể cá nhỏ, một gói thức ăn, rồi đặt bể cá lên bàn làm việc của mình.

Cá siêu lười, tỏ vẻ "hãy mặc kệ tui", nổi bông bênh trong nước, ngay cả bơi cũng lười bơi.

Thứ hai đầu tuần, Vạn Côn vắng mặt, nhưng Ngô Nhạc Minh lại có mặt. Hà Lệ Chân thấy hơi kỳ lạ nhưng cũng không để tâm lắm. Buổi tối tan tầm, Hà Lệ Chân đụng phải Ngô Nhạc Minh ngay trước cửa văn phòng.

"Sao em lại ở đây? Tìm Thầy Hồ à?"

"Không phải." Ngô Nhạc Minh lắc đầu: "Em tìm cô."

Hà Lệ Chân ngạc nhiên: "Tìm cô á? Tìm cô có chuyện gì?"

Vẻ mặt của Ngô Nhạc Minh buồn rầu nói: "Cô Hà, em muốn nhờ cô giúp một việc."

"Việc gì?"

Ngô Nhạc Minh lấy di động từ trong túi ra, nói với Hà Lệ Chân: "Vừa rồi em mới nhận được điện thoại của Vạn Côn, là từ một người phục gọi tới, anh ta nói Vạn Côn uống nhiều quá, nằm lăn ra quán, gọi mãi cũng không tỉnh."

"Cái gì?"

"Nhà của cậu ấy ở xa lắm, bình thường cũng chỉ ở một mình, khi em nhận được điện thoại thì những người khác đều về nhà hết rồi. Em sợ một mình em không khiêng nổi cậu ấy."

Hà Lệ Chân vội vàng lấy di động, nói: "Cô giúp em tìm Thầy Hồ, thầy ấy cũng vừa mới đi chưa —— "

"Đừng cô ơi." Ngô Nhạc Minh giữ chặt túi xách của cô, nói: "Nếu tìm thầy ấy thì chi bằng em đi một mình cho rồi."

Hà Lệ Chân từ từ ngẩng đầu, hỏi: "Tại sao không thể tìm Thầy Hồ? Thầy ấy là giáo viên chủ nhiệm của các em mà."

"Vạn Côn sẽ làm thịt em mất." Ngô Nhạc Minh nhún vai, chán nản nói: "Thôi, em tự đi một mình vậy." Lúc quay người, cậu ta còn nói thêm một câu: "Thế mà cô còn bảo cậu ấy cố lên nữa."

Hà Lệ Chân không biết cậu ta nhìn thấy nhật kí của Vạn Côn từ đâu, cô cũng không biết cậu ta là do vô tình hay cố ý nói ra lời này, nhưng nó khiến cô khó chịu, giống như sự quan tâm học sinh của cô chỉ là giả dối vậy.

Cô gọi Ngô Nhạc Minh lại.

"Ở đâu?"

Nơi Vạn Côn uống rượu cách trường học không xa, cách đường về nhà trọ của Hà Lệ Chân khoảng một dãy phố. Đó là một quán lẩu cay và nướng cay, hiện tại thời tiết khá nóng nhưng trong quán rất đông đúc.

Vạn Côn ngồi ở bên ngoài, Hà Lệ Chân vừa liếc mắt một cái đã trông thấy cậu ta.

Tại giây phút ấy, trong lòng Hà Lệ Chân bỗng có một cảm giác kỳ lạ. Cô cố gắng tìm nguyên nhân, sau đó cô phát hiện ra là tại vì bộ quần áo Vạn Côn đang mặc. Cậu ta mặc lại bộ quần áo hôm ấy!

"Vạn Côn!" Ngô Nhạc Minh bước tới lay cậu ta, trên bàn là một đồng chai rượu rỗng lăn lông lốc. Ngô Nhạc Minh gọi hai tiếng, giật mình phát hiện Vạn Côn say thật rồi. Cậu ta tranh thủ lúc Hà Lệ Chân chưa đến, cúi đầu nói nhỏ vào tai Vạn Côn: "Này! Vạn Côn? Tỉnh tỉnh, em gọi người đến rồi này!"

"Hai người đến đón cậu ấy à?" Một người phục vụ chạy tới hỏi.

Ngô Nhạc Minh đáp: "Ừ."

Nghe thế người phục vụ liền nói: "Vậy tính tiền trước, tổng cộng là 86 đồng."

Ngô Nhạc Minh nhú mào, Hà Lệ Chân đi tới, mở ví ra, cầm tờ 100 đồng đưa cho người phục vụ, người phục vụ theo thói quen

chà chà tiền kiểm tra xong mới đi làm việc khác.

Hà Lệ Chân nhìn Vạn Côn nằm lên bàn, hỏi Ngô Nhạc Minh: "Em có biết nhà em ấy ở đâu không?"

Ngô Nhạc Minh nói: "Em không biết."

Hà Lệ Chân cúi lưng, giơ tay đẩy đẩy Vạn Côn.

"Vạn Côn, Vạn Côn?"

Người đang nằm không hề có phản ứng, Hà Lệ Chân nhú mày, nói: "Vậy làm sao bây giờ, đưa em ấy đi đâu đây?"

Ngô Nhạc Minh nói: "Em cũng không biết." Cậu ta ngẩng đầu, âm thầm nhìn trộm Hà Lệ Chân. Hà Lệ Chân vẫn lo lắng nhìn Vạn Côn nên không để ý. Ngô Nhạc Minh bèn nói thử: "Cô ới, nhà của em rất xa, không tiện đưa cậu ấy về nhà. Hay là mình tìm nhà khách nào đó để cho cậu ấy nghỉ tạm một đêm cũng được."

"Nhà khách?" Hà Lệ Chân lắc đầu: "Không được, em ấy say đến mức này, làm sao để em ấy ở trong nhà khách một mình được chứ!."

Ngô Nhạc Minh chau mày, ra vẻ khó xử: "Vậy làm sao bây giờ cô, quanh đây em không quen ai cả."

Hà Lệ Chân nhìn dáng vẻ của Vạn Côn, nhin không được trách: "Các em suốt ngày làm những gì thế hả? Học thì không chịu học, vào lớp cũng không chịu nghe giảng, buổi tối khuya còn chạy đi uống rượu, đây là điều mà học sinh nên làm à?"

Ngô Nhạc Minh thầm mắng trong lòng, song ngoài miệng vẫn nói: "Vâng ạ, vâng ạ, em cũng thấy hành vi của cậu ấy không tốt, vậy làm sao bây giờ?"

Hà Lệ Chân nói: "Em đỡ em ấy dậy, cô đi gọi xe."

Ngô Nhạc Minh nhìn bóng dáng của cô, nói với theo: "Nhưng đi đâu ạ ——?"

Hà Lệ Chân không trả lời, Ngô Nhạc Minh bĩu môi, quay người đỡ Vạn Côn dậy.

"Em nói này, anh say thật đấy à?" Ngô Nhạc Minh đẩy nhẹ Vạn Côn, rồi cuộc Vạn Côn cũng có chút phản ứng, mơ mơ màng màng

mở mắt ra.

"Tỉnh tỉnh?" Ngô Nhạc Minh vỗ vỗ mặt cậu ta, để cậu ta tỉnh táo lại, sau đó nói nhỏ vào tai Vạn Côn: "Cô Hà đến rồi, em thấy cô ấy định mang anh về nhà cô đấy." Cậu ta vừa nói, vừa nhìn hai bên, rồi lấy một hộp nhỏ từ túi ra, nhét vào túi quần của Vạn Côn, cười ngả ngón: "Anh chuẩn bị tinh thần đi, đừng làm em bị mất việc."

Đầu Vạn Côn nặng trĩu, cố gắng chống tay ngồi dậy, cúi đầu, tóc tai lộn xộn. Cậu ta mở mắt ra, hai mắt toàn tơ máu, cất giọng khàn khàn hỏi:

"... Người đâu?."

"Đi gọi xe rồi."

Lúc Hà Lệ Chân trở lại, Ngô Nhạc Minh đã nâng Vạn Côn đứng dậy.

"Để cô giúp em." Hà Lệ Chân thấy cậu ta đỡ Vạn Côn quá vất vả bèn chạy tới giúp đỡ. Vạn Côn uống rất nhiều, cả người toàn mồ hôi, đến gần mới cảm nhận được hơi nóng từ trên người cậu ta phả ra. Cánh tay để trần cũng được phủ một lớp mồ hôi mỏng, chạm vào thấy hơi dính dính.

Hà Lệ Chân và Ngô Nhạc Minh hợp sức nhét Vạn Côn vào trong xe taxi, Ngô Nhạc Minh hỏi Hà Lệ Chân: "Cô ơi, cô định đưa cậu ấy đi đâu?"

Hà Lệ Chân nói: "Em ấy như vậy không thể để em ấy ở ngoài được, quá nguy hiểm, nhà cô thuê cũng khá gần trường, cô sẽ đưa em ấy đến chỗ của cô. À, đúng rồi, em có biết cách liên lạc với ba mẹ Vạn Côn không?"

Ngô Nhạc Minh lắc đầu nguầy nguậy: "Không biết ạ."

Hà Lệ Chân thở dài: "Thôi vậy, để mai cô tìm Thầy Hồ."

Ngô Nhạc Minh không nói gì nữa, Hà Lệ Chân nhìn cậu ta, nhắc nhở: "Em cũng về nhà sớm đi."

"Vâng ạ, em về đây." Ngô Nhạc Minh vẫy tay chào Hà Lệ Chân: "Cám ơn cô nhiều."

Hà Lệ Chân nhìn theo bóng lưng cậu ta cho đến lúc khuất hẳn, tài xế taxi đợi lâu nên mất kiên nhẫn: "Có đi hay không?"

"Đi thôi." Hà Lệ Chân đóng cửa xe: "Đến cuối đường Nhị Trung."

Xe khởi động, Hà Lệ Chân và Vạn Côn ngồi ở ghế sau. Vạn Côn tựa lưng vào ghế, ngửa đầu, hai chân mở rộng, mệt mỏi nhắm nghiền hai mắt, không hề nhúc nhích. Chỉ có thi thoảng nuốt nước bọt, yết hầu mới chuyển động lên xuống.

Mùi rượu trong xe nồng nặc, Hà Lệ Chân bèn mở cửa kính xe xuống, gió bên ngoài thổi vào, Hà Lệ Chân nhích lại gần cửa sổ. Làn gió đêm lướt qua người cô, thổi vào người Vạn Côn, khiến mái tóc của cậu ta nhẹ nhàng lay động.

Hà Lệ Chân lặng lẽ quay đầu, nhìn ánh đèn lấp lánh vút qua bên ngoài cửa sổ, cơn gió nhẹ thổi khô những giọt mồ hôi còn sót lại hòa vào màn đêm.



Chương 8

Khoảng cách khá gần, cho nên xe chỉ rẽ vài vòng, bảy tám phút sau đã đến. Khu nhà mà Hà Lệ Chân ở không cho xe vào, cho nên chỉ có thể dừng ngoài cổng. Cô trả tiền xong thì kéo Vạn Côn xuống xe.

"Em xuống đi...". Dáng người Hà Lệ Chân nhỏ, Vạn Côn lại say như thế, tốn hết sức mới đỡ dậy nổi. "Vạn Côn, em đừng ngủ đấy". Hà Lệ Chân vừa nói vừa đỡ cậu ta vào nhà.

Vạn Côn uống nhiều, ngã trái ngã phải làm Hà Lệ Chân có cảm giác như đang lôi một con gấu vậy, vô cùng gian nan.

Mà con gấu này cũng cực kì ghê gớm, vì nặng quá, Hà Lệ Chân mới đầu không đỡ được, làm cậu ta ngã vào xe, người kia lập tức nắm lấy bả vai Hà Lệ Chân. Tay Vạn Côn lớn, một bàn tay đã nắm giữ được cả vai cô. Cậu ta mở miệng, khó chịu nói: "Đi vững chút đi!".

Hà Lệ Chân bị cậu ta mắng, hơi thở phả trên cổ toàn là mùi rượu. Cô muốn phê bình vài câu, lại thấy nói với con ma men cũng chẳng ích lợi gì, tốt nhất là nhanh chóng đưa cậu ta vào nhà thôi.

Dì Trương đang đứng trước cửa rửa rau, thấy Hà Lệ Chân khiêng một người đàn ông về cũng không nói gì, nhưng lại len lén

đánh giá một lúc. Đường nhiên Hà Lệ Chân thấy được, cũng hơi xấu hổ, không nhịn được giải thích với dì: "Là học sinh trong trường ạ, uống nhiều quá mà cháu không liên lạc với gia đình được, sợ em ấy gặp chuyện không may nên đành mang về đây".

Dì Trương vội cười: "Ồ Ồ, là vậy à".

Hà Lệ Chân tự nhiên lại thấy hối hận, nhìn biểu cảm của dì Trương, không giải thích còn hơn.

Cô nhanh chóng đưa Vạn Côn vào phòng, đóng chặt cửa. Để cậu ta ngồi một mình trên sofa, Hà Lệ Chân đi tới tủ lạnh lấy hộp sữa chua đến.

"Vạn Côn, Vạn Côn?" Hà Lệ Chân cầm hộp sữa chua, cắm ống hút vào. "Em uống chút sữa chua đi cho tỉnh rượu, này!"

Vạn Côn say thành một đồng bần nhũn trên sofa, Hà Lệ Chân gọi cả buổi cậu ta cũng không nhúc nhích, giọng nói vô thức cao hơn một chút.

"Tỉnh dậy, đừng ngủ". Hà Lệ Chân đẩy đẩy, Vạn Côn cũng không kiên nhẫn nhíu mày, vung tay, cô cuống quýt né. Cậu ta lại quay mặt sang hướng khác ngủ tiếp.

"Em..."

Hà Lệ Chân cũng hết cách, đành đặt sữa chua qua một bên. Buổi tối cô còn chưa ăn cơm, giờ hết bụng bụng đói mới reo hò.

Cô đi vào bếp, nấu một tô mì.

Phòng ở khá nhỏ, phòng khách và phòng bếp cùng một nơi, cho nên sofa cũng ở ngay cạnh bếp. Hà Lệ Chân nhìn nồi nước, khói bốc hơi lên, tự nhiên lại nhìn đến ngấn người. Mãi cho đến khi tỉnh táo lại, vô tình quay đầu lướt qua, không ngờ Vạn Côn đã tỉnh dậy từ lúc nào, hai tay chống trên đùi, khom lưng, cúi đầu xuống đất. Cậu dùng ba ngón tay nhẹ nhàng kẹp lấy hộp sữa chua, lắc lắc.

Hà Lệ Chân nhìn cậu ta: "Em tỉnh rồi à?"

Vạn Côn không trả lời, Hà Lệ Chân lại nói: "Uống sữa chua chưa?"

Vạn Côn từ từ ngẩng đầu lên, trên mặt vẫn còn nét cứng đờ sau khi say rượu, đôi mắt đầy tơ máu. Ngón tay mạnh mẽ chốc ngược

hộp sữa lên, lắc lắc. Hộp sữa chua trong tay cậu ta lại trở thành một món đồ chơi.

Hà Lệ Chân nhìn dáng vẻ này, không nhin được nói: "Muội thế rồi em còn ra ngoài uống rượu làm gì? Người nhà đâu?"

Vạn Côn không nói gì, để hộp rỗng qua một bên, ánh mắt không biết rơi về nơi nào, lẳng lặng ngồi ở đó.

Hà Lệ Chân xoay người, lấy ba lô của mình rồi nói: "Để cô gọi cho thầy Hồ".

Cô đến bên bàn, cầm di động tìm danh bạ, bỗng cổ tay bị kéo lại.

Người Vạn Côn rất cao, nhất là ở trong phòng nhỏ như thế, chỉ có hai người, Hà Lệ Chân lại càng trở nên nhỏ bé.

"Cô đừng tìm thầy ấy".

Rốt cuộc Vạn Côn cũng nói chuyện, giọng nói trầm trầm lại thấp. Hà Lệ Chân dường như còn cảm giác được sự rung động trong lồng ngực khi cậu ta nói. Hơi thở nóng hổi mang theo mùi rượu dừng lại trên đầu cô, khiến cho cô nổi cả lớp da gà. Hà Lệ

Chân bước lui sau một bước, xoay xoay cổ tay cũng không tránh được.

"Em buông tay ra".

Vạn Côn không những không buông mà còn dùng sức hơn, kéo người Hà Lệ Chân lại, đối mặt với mình.

Hà Lệ Chân hơi giận.

"Cô nói em buông tay ra".

Đôi mắt Vạn Côn phía sau lớp tóc mỏng, nửa khép nửa mở nhìn Hà Lệ Chân. Đột nhiên khóe miệng cong lên, nở một nụ cười kì lạ, bàn tay lại càng dùng sức, khiến Hà Lệ Chân cũng cảm giác cổ tay đau rát, bả vai cô co rụt lại, đau đến cúi lưng. Vạn Côn cúi xuống đẩy cô đến kệ bếp bên cạnh, rồi cúi đầu hôn cô.

Rốt cuộc Hà Lệ Chân cũng ý thức được cậu ta đang làm gì, không biết sức lực từ đâu ra, cô cố gắng đẩy Vạn Côn một cái, cậu ta không hề phòng bị, bị cô đẩy ra xa. Ngay lập tức Hà Lệ Chân nhắc nồi mì sôi bên cạnh lên, hất toàn bộ lên người Vạn Côn.

Vạn Côn theo bản năng xoay người né, nhưng không tránh kịp. Bị một nồi mì nước sôi tạt trên lưng.

Vạn Côn cố nhin xuống, nhúu mày cắn chặt răng không lên tiếng.

"Cút".

Một tay Hà Lệ Chân vẫn cầm nồi, một tay còn lại chỉ vào cửa, giọng cô không lớn, nhưng lại kiên định lạnh lùng đến lạ thường: "Em cút cho tôi".

Vạn Côn đứng yên tại chỗ, từ từ xoay người nhìn Hà Lệ Chân.

Đầu cậu hơi cúi thấp, mái tóc rũ xuống, mày nhúu chặt, đôi môi cũng hơi mím lại, không nhìn được vẻ mặt lúc này.

Nhưng mà Hà Lệ Chân lại có thể nhìn ra, bây giờ cậu ta mới thực sự tỉnh rượu.

"Thầy Hồ nói rất đúng". Hà Lệ Chân nói: "Em thực sự là đồ rác rưởi".

Vạn Côn nghe câu đó, cũng không đáp lại, chỉ đứng yên rồi cười. Ban đầu chỉ là tiếng cười rất khẽ, rồi từ từ to dần, sau cười lớn thành tiếng.

Hà Lệ Chân bên cạnh cận thân nhìn.

Vạn Côn cười xong, thờ hồn hển đưa tay hất tóc trước trán mình, sau đó đối diện với Hà Lệ Chân.

Đây là lần đầu tiên Hà lệ Chân nhìn mặt Vạn Côn gần rõ ràng như vậy.

Bởi vì say rượu, mệt mỏi lại thêm đau rát vì nổi nước mì vừa rồi, hốc mắt Vạn Côn càng thêm đen, như lõm cả xuống. Khóe mắt cậu ta đỏ ngầu, ánh mắt cực kì nguy hiểm. Nhưng lúc này khóe miệng cậu ta lại nhếch lên, nhìn Hà Lệ Chân, như thể mỉm cười.

Dáng vẻ không ra gì của cậu ta lúc này, nhìn giống đúc đêm hôm đó.

Vạn Côn nhìn Hà Lệ Chân, cười vô lại: ".... Thật không". Giọng điệu bình thản, không hiểu là thừa nhận đánh giá của Hồ Phi hay là phản bác.

Tim Hà Lệ Chân như nhảy khỏi lồng ngực.

Rõ ràng là cô rất giận, rõ ràng là Vạn Côn không đúng. Nhưng bây giờ cô lại thấy mình ở thế yếu. Vạn Côn cứ thế đứng trước mặt cô, tùy ý đánh giá cô.

Ngoài cửa sổ gió nổi lên, thổi lá cây xào xạc, không biết là ai hô lên một tiếng: "Trời mưa". Ngay sau đó là tiếng mưa rơi lộp bộp, Hà Lệ Chân ở tầng một, vì thế tiếng mưa rơi ngoài cửa cũng trở nên rất rõ ràng.

"Cô....". Vạn Côn bỗng nói

Cái nôi trong tay Hà Lệ Chân vẫn còn nước, từ mép nôi, từng giọt rơi xuống đất. Hà Lệ Chân vẫn giữ giọng điệu lạnh lùng: "Em còn biết tôi là cô của em à?".

Vạn Côn cúi đầu, rồi lại ngẩng lên, cười một tiếng: "Cám ơn sữa chua của cô".

Hà Lệ Chân nheo mắt.

"Tôi đi đây".

Trong lúc cô sững sốt, cậu ta đã quay người. Khi cậu ta quay người lại, Hà Lệ Chân mới nhìn thấy tấm lưng ướt sũng, trên đó còn vương mấy sợi mì. Cô nhìn lên phía trên, trên cổ lộ ra một vùng da đỏ ửng.

Vừa rồi là nước sôi.

Vạn Côn mở cửa, nhưng bên ngoài mưa rất lớn, gió phồm phập thổi vào. Vạn Côn nheo mắt, định bước ra ngoài.

"Em đợi đã". Hà Lệ Chân gọi lại.

Vạn Côn đứng trước cửa, quay đầu nhìn cô. Hà Lệ Chân chạm vào ánh mắt đó, rồi im lặng quay đi vào phòng, sau một lúc đi ra, trong tay là một chiếc ô.

Cô đưa ô cho Vạn Côn, cậu ta nhận lấy, là một chiếc ô xếp màu hồng nhạt.

Vạn Côn nhìn chiếc ô một lát, rồi quay đầu sang phía Hà Lệ Chân, lười biếng nói: "Cô, gấp lại".

Cậu ta mở ô ra, đi vào màn mưa. Hà Lệ Chân đóng chặt cửa, từ khe hở của bức màn có thể nhìn thấy bóng hình cậu mờ mờ. Mưa vừa rơi nên cũng rất to, gió thì cực kì mạnh, chiếc ô trong gió như liêu xiêu, Vạn Côn kéo vài lần không được, đành gấp dù lại, cứ đi trong mưa như thế.

Chờ bóng hình cậu ta từ từ biến mất, Hà Lệ Chân mới xoay người, im lặng thu dọn đồng hồ trên đất, lau chỗ đó vài lần. Lúc ngồi trên bàn làm việc, tầm mắt cô dừng lại nơi bể cá, thông thả, chậm chậm tung tăng vẩy đuôi, phun bọt nước.

Lúc Vạn Côn rời đi cũng không phải quá muộn, nhưng vì trời mưa, cho nên thời tiết vừa xấu lại tối. Vạn Côn dầm mưa, đứng ven đường đợi cả buổi mới ngăn được một chiếc taxi.

Nơi cậu ta ở cách trường học hai mươi mấy phút đi xe, sau khi lên xe xong, tài xế dặn cậu ta đừng dựa lưng vào ghế ngồi. Vạn Côn cũng không để ý, dựa thẳng vào ghế sau. Tài xế có hơi bất mãn, hai người nhìn nhau qua gương chiếu hậu một lúc, tài xế đành phải quay đầu không nói gì thêm.

Phía sau lưng Vạn Côn rất đau, nhưng cậu ta không hề để ý. Nhìn ra màn mưa ngoài cửa sổ, rửa sạch đất trời giữa mù sương.

Cậu ta thuê một phòng trong một khu nhỏ, 21 tầng, ở tầng cao nhất. Phía trên có gần hai tầng nữa, tổng cộng là sáu phòng, mười người ở. Vạn Côn ở phòng đơn, bên cạnh chính là phòng của Ngô Nhạc Minh.

Kiểu thuê phòng tập thể này chỉ có một WC công cộng, lúc Vạn Côn trở về Ngô Nhạc Minh cũng vừa tắm xong, đang lau tóc thì thấy Vạn Côn bước vào, trông mắt thiếu chút nữa rơi ra.

"Vạn..." Ngô Nhạc Minh gọi một tiếng rồi thôi.

Hai người quen nhau đã lâu, cũng có sự ăn ý, cậu ta chỉ nhìn Vạn Côn một cái đã biết tâm tình người kia không tốt. Ngô Nhạc Minh cũng không nói gì nữa, nhìn Vạn Côn lên lầu, bước qua người cậu ta rồi vào toilet.

Ngô Nhạc Minh đứng ở phía sau bậu môi, về phòng mình.

Vạn Côn đứng trước bồn rửa tay, nhìn mình trong gương. Cả người ướt sũng, quần áo dán chặt vào người. Vạn Côn lùi về sau nửa bước, cởi quần áo ra.

Nhìn cảm giác đau đớn sau lưng, cậu ta vo quần áo thành một nhúm, máy giặt bên cạnh đang hoạt động, không biết là đang giặt quần áo của ai, Vạn Côn nhắc nấp lên, ném thẳng vào trong rồi quay người đi.

Lúc Hà Lệ Chân lên lớp, trong văn phòng đang thảo luận kịch liệt chuyện gì đó. Thấy cô đi qua, Bành Thiến tiếp đón: "Này, cô Hà, có thông báo mới gửi xuống".

"Thông báo gì?"

"Đi dự giảng đó". Bành Thiến nói: "Tuần sau mình xem cho cậu, tổ ngữ văn là...". Bành Thiến lật lật vài tờ: "Đâu rồi, à đây, chúng ta đến cùng một trường này".

Hà Lệ Chân đặt túi xách xuống, đi đến xem.

"Trường nào vậy?"

"Dục Anh".

"Phổ thông Dục Anh?" Hà Lệ Chân nói: "Không phải rất gần à?"

Trường Phổ thông Dục Anh và trường cấp ba Dương Thành chỉ cách nhau hai con đường, nhưng trường này lại gây bất ngờ lớn, mấy năm trước thay hiệu trưởng, thành tích đột nhiên tăng mạnh, thi đại học lại còn có một thủ khoa của tỉnh.

"Ngày nào thế?"

"Thứ Tư, thứ năm."

Hà Lệ Chân gật đầu: "Nghe xem giáo viên bên họ lên lớp thế nào".

Bành Thiến cười nói: "Nghe xong cũng vô dụng thôi, về cũng chẳng làm gì".

Hà Lệ Chân cầm tờ giấy trong tay, do dự nói: "Thực ra..." Hà Lệ Chân đang định nói thì Lưu Dĩnh bước vào phòng.

"Cô Hà, nghe tin gì chưa?"

"Dạ, nghe rồi, thứ tư thứ năm đi đến trường Dục Anh nghe giảng tiết ngữ văn".

"Đúng rồi".

Bành Thiến không hỏi lại, Hà Lệ Chân cũng không nói tiếp câu vừa nãy nữa.

Vốn cô định nói, thực ra, không phải cứ những đứa trẻ không học tốt, thì tương lai sẽ không ra gì đâu.

Nhưng cô lại nghĩ, mình bây giờ là giáo viên, đương nhiên phải quan tâm đến thành tích học sinh nhất.

Trước khi lên lớp, Hà Lệ Chân đứng trước cửa phòng học một lúc. Cô phải quên chuyện đêm qua.

Vạn Côn và Ngô Nhạc Minh đều đến lớp, chỉ là khi Hà Lệ Chân vào, Vạn Côn vẫn nằm trên bàn học. Cô nhìn cậu ta một cái, mở sổ điểm danh, bắt đầu gọi tên.

Đến tên Vạn Côn, cậu ta cũng không thèm đáp lại.

Hà Lệ Chân kiểm chế, ngẩng đầu lên, nhìn người đang nằm trên bàn kia, đọc lại tên cậu ta một lần nữa.

Vạn Côn vẫn không trả lời, Ngô Nhạc Minh bên cạnh giơ tay lên, nói với Hà Lệ Chân: "Cô, cậu ấy bị bệnh".



Chương 9

Bị bệnh?

Điều Hà Lệ Chân nghĩ đến đầu tiên chính là cơn mưa to đêm ấy, sau đó mới tới vết bóng đỏ ửng sau lưng Vạn Côn.

Ngô Nhạc Minh còn nói: "Cậu ấy bị mắc mưa, hôm nay hơi sốt."

Khi Ngô Nhạc Minh nói chuyện vẫn luôn nhìn Hà Lệ Chân, Hà Lệ Chân đại khái có thể đoán được cậu ta đang nghĩ gì. Thầm oán

cô, trách cô, thấy cô vô trách nhiệm, đã nói sẽ giữ Vạn Côn lại còn đuổi cậu ấy đi.

Em thì biết gì chứ. Hà Lệ Chân thầm nghĩ.

Cô không nói gì, đặt sổ điểm danh xuống, xoay người bắt đầu lên lớp.

Ngô Nhạc Minh hừ lạnh sau lưng cô, âm thanh không lớn không nhỏ, có lẽ các em khác không để ý, nhưng Hà Lệ Chân lại nghe thấy rõ ràng. Cô nắm chặt viên phấn trong tay, hít sâu một hơi, xem như không nghe thấy.

Sau khi hết tiết, Hà Lệ Chân trở lại văn phòng, không biết vì sao cô luôn cảm thấy khó chịu. Cô nhìn chăm chăm vào quyển sách trên bàn, rồi bỗng dưng vỗ vào mặt mình khiến Bành Thiến bên cạnh cũng phải hoảng sợ.

"Sao thế?" Bành Thiến chọc: "Lên cơn à?"

Hà Lệ Chân lắc đầu, mệt mỏi trả lời: "Không sao cả."

Hà Lệ Chân bùm mặt, ngồi trên ghế, quyển sách đặt ngay trước mắt nhưng chẳng đọc vào chữ nào.

"Lại đây, cô Hà cho mình ý kiến xem trong hai bộ này, bộ nào đẹp hơn?" Bành Thiến vẫy tay gọi Hà Lệ Chân, Hà Lệ Chân bước tới, thấy cô ấy đang mua hàng qua mạng, cả hai đều là váy dài, một cái màu xanh, một cái màu vàng.

"Mình thấy cả hai đều đẹp." Hà Lệ Chân nhận xét.

"Trời, mình nhờ cậu cho ý kiến mà."

Hà Lệ Chân nhìn kỹ hai bộ rồi nói: "Vậy thì chọn cái màu xanh đi."

"Cái này á, cậu thấy cái này đẹp hơn hả?"

Hà Lệ Chân đáp: "Cái màu vàng này hở lưng dữ quá."

"..." Bành Thiến nhìn Hà Lệ Chân bằng ánh mắt kỳ lạ: "Ngang này mà cũng gọi là hở nhiều quá á? Cậu đừng đùa mình chứ. Chẳng lẽ cậu định bọc mình thành xác ướp Ai Cập để đi chơi với bạn trai à?"

Hà Lệ Chân 'ồ' một tiếng, nói: "Mình chưa có bạn trai ..."

Bành Thiến nhìn Hà Lệ Chân, khẽ nhíu mày, sau đó kéo cô lại gần, hỏi: "Mình giới thiệu cho cậu một người nhé? Tài nguyên trong tay mình nhiều lắm, cậu thích kiểu gì?"

Hà Lệ Chân vội vàng đứng lên, đẩy Bành Thiến ra: "Đừng vậy mà."

"Nói đi, cậu thích kiểu gì?"

Kiểu gì?

"Thích chín chắn chừng chạc, hay tuổi trẻ năng động?" Bành Thiến vừa nói vừa giải thích cho Hà Lệ Chân: "Nói cho cậu biết, bạn trai mình mới tốt nghiệp đại học không lâu, bên cạnh toàn là các anh chàng độc thân thôi, cậu có yêu cầu gì, mình tìm cho cậu."

"Bạn trai cậu trẻ thế?"

"Ừm, bọn mình nhờ người khác giới thiệu mới quen nhau. Tuổi trẻ thật tốt, ai thèm thích ông già chứ."

Trái tim bé nhỏ của Hà Lệ Chân thoáng run rẩy, cô ngẩng đầu, Bành Thiến vẫn đang háo hức nhìn cô, Hà Lệ Chân vội nói: "Cậu mau chọn váy đi, không phải sắp hết hạn giảm giá rồi à ?."

"Á!" Bành Thiến hét lên: "Suýt nữa là quên mất tiêu rồi!"

Bành Thiến vội vàng đặt hàng, Hà Lệ Chân trở lại chỗ ngồi của mình. Trong khi Bành Thiến đang hăng say điền thông tin thì bỗng nhiên nghe thấy tiếng Hà Lệ Chân yếu ớt vang lên: "Cô Bành, cậu có thuốc hạ sốt không?"

"Có." Bành Thiến nhìn chằm chằm máy tính nói: "Ở ngăn tủ thứ hai bên tay trái, sao thế, cậu thấy không khỏe à?"

"Không phải." Hà Lệ Chân đi tới, sau khi mở ra thì phát hiện trong ngăn tủ chứa đầy thuốc, thuốc hạ sốt, thuốc ho, thuốc giảm đau, cần cái gì là có cái đó.

"Này..." Hà Lệ Chân ngạc nhiên hỏi: "Sao ở đây lắm thuốc thế?."

"À, mấy thầy cô đề phòng ấy mà, để cho tiện, tôi một vỉ cô một vỉ, tích cóp dần dần."

"Có thể dùng không vậy?"

"Đương nhiên rồi." Bành Thiến cười: "Cậu mới tới chưa lâu nên chưa biết thôi. Chứ trường mình trông tồi tàn là thế nhưng vẫn có phúc lợi đấy nhé."

Hà Lệ Chân bị cô ấy chọc cười, vui vẻ chọn một vỉ thuốc giảm đau hạ sốt.

Buổi trưa, Hà Lệ Chân chạy sang quầy thuốc lân cận tìm mua thuốc mỡ trị bỏng, tiện thể mua thêm vài vỉ thuốc bổ về đặt trong tủ thuốc văn phòng.

Mua mọi thứ xong xuôi, Hà Lệ Chân vừa đọc sách vừa nhìn hai hộp thuốc trên bàn, khoảng mười phút sau mới đứng dậy. Tựa như ra chiến trường khốc liệt, cô hít sâu, cầm lấy hai hộp thuốc.

Ba giờ chiều nay lớp 12/6 có tiết thể dục, mà tiết thể dục của trường phổ thông Dương Thành trên cơ bản cũng là giờ hoạt động tự do, phần lớn các nam sinh đều chơi bóng trên sân thể dục. Hà Lệ Chân đứng cạnh cửa sổ nhìn một lúc, phát hiện trong đám nam

sinh không có mặt Vạn Côn, vì thế cô bèn đến lớp học tìm thử. Trong phòng chỉ còn sót lại một vài người, bốn năm nữ sinh đang nói chuyện phiếm, một người ngồi bàn đầu đang đọc sách là Ngô Uy- em học sinh viết được hơn một trăm chữ nhật ký hiếm thấy, còn lại một người đang nằm gục trong góc hẻo lánh chính là Vạn Côn.

Mấy em nữ sinh là người phát hiện ra Hà Lệ Chân đầu tiên.

"Cô Hà?" Một nữ sinh ngạc nhiên hỏi: "Sao cô lại tới đây ạ?"

Hà Lệ Chân cười: "Không có gì, các em cứ tiếp tục trò chuyện đi."

Cô đi vào trong phòng, đến dãy bàn cuối lớp.

"Vạn Côn."

Cô gọi cậu ta một tiếng, Vạn Côn không nhúc nhích.

Hà Lệ Chân nhìn một lúc, sau đó hơi cúi đầu, ghé vào tai cậu ta nói nhỏ: "Em đừng giả bộ, vừa rồi khi Đàm Hiếu Lan gọi cô, em không phải không nghe thấy." Đàm Hiếu Lan chính là nữ sinh mới

gọi cô, cô để ý khi Đàm Hiểu Lan gọi cô, cơ thể Vạn Côn thoáng giật giật.

"Em ra đây."

Nói xong cô liền đi ra cửa. Khi đi ngang qua Ngô Uy, Hà Lệ Chân cười: "Đang đọc sách à?"

Ngô Uy vội vàng chào cô, Hà Lệ Chân gật đầu, bảo: "Có gì không hiểu thì cứ đến phòng giáo viên hỏi, đừng ngại."

"Vâng ạ!"

Ngô Uy là một cậu bé mập mập, đeo kính cận dày cộm, nhìn không giống một cậu bé thông minh nhưng em ấy rất nghiêm túc lắng nghe giảng, Hà Lệ Chân rất quý em.

"Xì."

Phía sau vang lên tiếng cười mỉa, Hà Lệ Chân quay đầu thì thấy một dáng người cao to lướt ngang qua cô, cô chớp mắt, Vạn Côn đã đi ra khỏi phòng.

Hà Lệ Chân nán lại dặn dò Ngô Uy vài câu, sau đó cũng đi ra ngoài.

Vạn Côn đứng chờ cuối hành lang, Hà Lệ Chân đi đến, khi qua người cậu ta, cô nói: "Qua bên này." Sau đó lập tức quẹo vào một phòng chứa dụng cụ thí nghiệm.

Trong phòng có mùi gỗ mốc meo, Hà Lệ Chân đợi Vạn Côn tiến vào rồi đóng chặt cửa, sau đó lôi hai hộp thuốc từ túi ra.

"Cho em."

Vạn Côn nhìn hai hộp thuốc trong tay Hà Lệ Chân, không có ý định nhận.

Hà Lệ Chân nói: "Cầm đi, em mắc mưa nên mới bị cảm còn gì. Vả lại, sau lưng em..." Hà Lệ Chân chống lại ánh mắt Vạn Côn, đang nói bỗng dừng không nói nữa, chỉ đưa tay ra phía trước.

Lần này đến lượt Vạn Côn lên tiếng.

"... Sau lưng tôi làm sao?"

Giọng Vạn Côn khàn khàn, có lẽ vì đang bệnh, nghe có vẻ mệt mỏi.

Hà Lệ Chân thở dài: "Sau lưng em bị bỏng đúng không, em bôi thuốc chưa?"

Vạn Côn nhìn Hà Lệ Chân. Hà Lệ Chân bèn nói tiếp: "Cầm lấy thuốc này, nhờ Ngô Nhạc Minh hoặc ai đó giúp em bôi thuốc, càng sớm càng tốt."

Vạn Côn vẫn không có nói chuyện, trong phòng cực kỳ im lặng.

Hà Lệ Chân không đổi mắt với Vạn Côn nữa, cô cảm thấy sự yên tĩnh này thật khó chịu. May thay lúc này tiếng chuông tan học vang lên. Hà Lệ Chân vội đặt thuốc lên chiếc bàn phủ đầy tro bụi bên cạnh, xoay người rời đi.

"Cô sợ người khác biết cô làm học sinh bị thương à?"

Động tác vặn nắm cửa của Hà Lệ Chân khựng lại, người phía sau đến gần, giọng Vạn Côn trầm thấp vang lên trên đầu cô, chẳng

có chút cảm xúc.

"Cô không cần lo, không ai biết."

Tay Vạn Côn đặt trên tay cô, vặn nắm cửa, cậu ta vòng qua Hà Lệ Chân đi ra ngoài. Hà Lệ Chân quay đầu, hai hộp thuốc trên bàn vẫn còn nguyên xi.

Cô lại cất thuốc vào túi áo, trở lại văn phòng.

Mới đó đã đến Thứ Tư.

Trước một ngày, nhà trường mở một cuộc họp giáo viên để hiệu trưởng Tưởng giảng thích sơ qua về hoạt động dự giảng trong hai ngày tới. Thật ra dự giảng chính là đi tham quan học tập, người ta lên lớp, mình ở dưới ghi chép, không khác học sinh là mấy. Hiệu trưởng Tưởng năm nay đã bốn mươi tám tuổi, trước kia cũng là giáo viên ngữ văn, tư tưởng lạc hậu, cực kỳ chú trọng thể diện.

"Hoạt động dự giảng lần này không chỉ có mỗi trường chúng ta mà có tổng cộng bảy tám trường cũng tham gia, cho nên tất cả mọi người nhất định phải chú ý đến nề nếp, tác phong học làm việc của mình, ngày mai tất cả thầy cô phải mặc đồng phục."

Bành Thiến nghe thế bĩu môi, bị Hà Lệ Chân nhìn thấy thì le lưỡi với cô.

"Ngày mai tất cả tập trung tại cổng trường."

Họp xong, Bành Thiến và Hà Lệ Chân hẹn nhau cùng đi. Tám giờ rưỡi sáng ngày hôm sau, mọi người tập trung tại cổng trường, hai người kết bạn cùng đi đến trường phổ thông Dục Anh. Sau khi đến thì Hà Lệ Chân lập tức vào dự giảng tiết ngữ văn.

Lên lớp là một thầy giáo, tên là Lý Thường Gia. Tuổi không lớn, khoảng chừng ba mươi tuổi, dáng người hơi gầy, mang kính cận, toàn thân toát ra hơi thở trí thức.

Bài học hôm đó là phân tích một bài thơ cổ từng được ra trong đề thi đại học. Thật ra chương trình học kỳ II của lớp 12 trên cơ bản gần như đã hết, chỉ còn ôn tập và làm bài tập. Nhưng Lý Thường Gia lại giảng rất sinh động và thú vị, ngay cả Hà Lệ Chân cũng bị hấp dẫn.

Tan học, Lý Thường Gia và sáu bảy giáo viên ngữ văn khác mở một cuộc thảo luận nhỏ. Trong cuộc thảo luận Hà Lệ Chân có hỏi Lý Thường Gia vài vấn đề, Lý Thường Gia đều kiên nhẫn giải đáp.

Mãi cho đến giữa trưa, hoạt động dự giảng của tổ ngũ vẫn xem như kết thúc thành công mỹ mãn, mọi người ở lại liên hoan, riêng Hà Lệ Chân và Bành Thiến xin rút lui trước.

Trên đường trở về, Hà Lệ Chân nhận được điện thoại của Thương Khiết.

"Alo? Lệ Chân, đang ở đâu thế? !" Phong cách nói chuyện của Thương Khiết vẫn y như cũ, gọi điện mà cứ như hét vào tai người ta vậy.

Hà Lệ Chân: "Mình vừa đi dự giảng xong, bây giờ đang trên đường về nhà, dự giảng diễn ra hai ngày, chỉ đi buổi sáng, buổi chiều được nghỉ."

"Vừa hay!" Thương Khiết nói: "Mình cũng mới về thành phố, hôm nay không có việc gì làm, định qua thăm cậu đây."

Hà Lệ Chân nói: "Tuyệt, khi nào cậu qua?"

"Khoảng hơn hai giờ nữa."

"Okì, vậy cậu có thể tìm tới trường mình không, mình chờ cậu ở trường."

"Tìm được chứ, cậu chờ nhé!"

Hà Lệ Chân cất điện thoại, xoay người đi đến trường.

Bởi vì hoạt động dự giảng nên nhà trường phải điều chỉnh lại thời khóa biểu của khối 12, thời khóa biểu thứ Tư và thứ năm sẽ đổi cho ngày thứ hai và thứ ba. Nói cách khác, cuối tuần Hà Lệ Chân phải dạy liên tục hai ngày 8 tiết. Khi Hà Lệ Chân trở lại văn phòng đợi Thương Khiết, trong văn phòng trống không, chỉ có một mình cô.

Một lúc sau Hà Lệ Chân nghe thấy tiếng huyền não trên sân thể dục vang lên bên ngoài cửa sổ. Cô đi đến, đứng cạnh cửa sổ nhìn ra ngoài, có 2 lớp đang học thể dục, nam sinh chơi bóng trên sân, nữ sinh tụ năm tụ bảy nói chuyện như cũ.

Rồi bỗng nhiên tại một góc sân vang lên tiếng hoan hô, Hà Lệ Chân nhìn qua, là một nam sinh nhảy rất cao, giành bóng trên không trung.

Là Ngô Nhạc Minh.

Cậu ta ở đây, vậy Vạn Côn đâu?

Hà Lệ Chân bất giác đảo mắt tìm một vòng quanh sân, cuối cùng nhìn cũng thấy một bóng người ngồi khán đài trên sân thể dục.

Vạn Côn ngồi ở đó, lặng lẽ hút thuốc, xung quanh không có một ai.

‘Quy định không được hút thuốc trong trường’ chẳng khác nào để làm cảnh.

Hà Lệ Chân nhìn bóng dáng cậu ta, trong đầu bất giác nghĩ ngợi, em ấy không chơi bóng, liệu có phải vì vết bỏng sau lưng vẫn chưa khỏi hay không. Nghĩ tới đây, bên tai cô dường như vẫn còn vang vọng những lời Vạn Côn đã nói ——

(Cô sợ người khác biết cô làm học sinh bị thương à? Cô không cần lo, không ai biết.)

Hà Lệ Chân hít sâu, cảm thấy tức ngực, không rõ nguyên nhân càng không thể giải tỏa.



Chương 10

Vất vả lắm mới chờ được điện thoại của Thương Khiết, Hà Lệ Chân đeo túi xách ra cổng trường, Thương Khiết ở trong xe vẫy cô: "Lệ Chân! Ở đây".

"Trường kiểu gì thế này ?". Sau khi lên xe, Thương Khiết nói: "Trên tường vừa cũng rơi ra cả rồi kìa".

Hà Lệ Chân nói: "Tạm tạm thôi, không đến mức đó mà".

"Xì". Thương Khiết nói: "Có quán ăn nào ngon không, nói một quán xem, mình chưa ăn cơm nữa, đói muốn chết".

Hà Lệ Chân lắc đầu, thành thật trả lời: "Mình không biết".

"Aiz, mình biết mà". Thương Khiết tỏ vẻ không hề bất ngờ: "Căn bản là cậu không đến quán ăn chứ gì ?".

Hà Lệ Chân nói: "Gần đây nhiều việc quá".

Thương Khiết dừng xe một bên, xem bản đồ cả buổi cuối cùng cũng chọn được một khu ẩm thực. Hai người vào một quán đồ nướng, Thương Khiết gọi luôn cả bàn thịt.

Lúc ăn cơm, hai người nói mấy chuyện gần đây, Trong lòng Hà Lệ Chân có chuyện, ghen đến mức cơm cũng không ăn được bao nhiêu.

"Cậu không ăn à, không đói hả?" Thương Khiết hỏi.

"Tạm tạm". Hà Lệ Chân uống ngụm nước, trả lời.

"Thương Khiết."

"Sao?"

"Cậu..." Hà Lệ Chân nhìn cô, nói: "Cậu còn đến chỗ đó không?"

"Chỗ nào?" Thương Khiết nhả một cái xương ra.

Hà Lệ Chân: "Là chỗ lần trước đó."

"Chỗ nào?" Thương Khiết nhú mào, lại nuốt một miếng thịt, rồi mới giật mình nói: "A, cậu muốn nói tới quán rượu ấy á?"

"Ừm."

"Tú Quý." Thương Khiết cuối cùng cũng nhớ ra: "Không tới, không phải mình mới về đã tới tìm cậu sao, sao vậy?"

Hà Lệ Chân lắc đầu: "Không có gì."

Thương Khiết nhìn Hà Lệ Chân một cái, nuốt vài miếng thịt rồi đặt đĩa xuống.

"Có chuyện rồi." Cô nói thẳng: "Nói đi."

Hà Lệ Chân cũng không định giấu diếm, cô nói với Thương Khiết: "Mình chỉ muốn biết, Vạn.... chính là cậu con trai cậu gọi tới, bây giờ còn đang làm việc đó không?".

Thương Khiết trợn mắt há mồm nhìn Hà Lệ Chân: “Cưng à, bây giờ cậu mới nhớ tới người ta à? Phản xạ của cậu đúng là lâu thiệt đó”.

Hà Lệ Chân biết cô ấy hiểu lầm, hai tai cũng đỏ bừng lên.

"Không phải, không phải như cậu nghĩ".

Thương Khiết cười vô cùng thấu hiểu, nói: "Không có chuyện gì à, cậu muốn gặp thì mình bớt chút thời gian đưa cậu đi xem".

Hà Lệ Chân lắc đầu: "Mình nói việc khác, Thương Khiết....". Cô ngược mắt nhìn người đối diện, từ từ nói: "Người đó, là học sinh của mình".

Thương Khiết vẫn chưa phản ứng kịp.

"Ai? Ai là học sinh của cậu?"

Hà Lệ Chân nói: "Chính là người cậu chọn hôm đó, cậu nói... cậu nói cậu ta hằng hái gì đó.... "

Thương Khiết phì cười vui vẻ: “Cậu nhớ kĩ nhỉ?”

Hà Lệ Chân nhíu chặt mày: “Thương Khiết!”

"Được rồi được rồi, nói chuyện chính." Thương Khiết cầm giấy ăn bên cạnh, lau miệng, hỏi: "Sao lại là học sinh của cậu ?"

Hà Lệ Chân nói: "Đương nhiên ở lớp mới rồi."

Thương Khiết dường như không tin nổi: "Cậu ta mới học cấp ba? Trời ơi, nhìn không giống chút nào."

Hà Lệ Chân nói: "Năm nay cậu ta hai mươi, một năm bỏ học, một năm ở lại lớp".

"Trách không được." Thương Khiết nói: “Minh thấy đâu giống mười bảy mười tám đâu, đúng rồi, tên là gì?”

"Vạn Côn."

Thương Khiết lại ăn miếng thịt: “Vậy cậu ta dùng tên giả ở Tú Quý rồi.”

Hà Lệ Chân ngồi ngay ngắn, hỏi: "Cái gì?"

"Lúc mình về tính tiền thì có nhìn tên, mình nhớ là.... " Thương Khiết cau mày: “Hình như tên là 'Lý Phong'."

"Lý Phong..."

Thương Khiết nói: "Thì cũng đúng thôi, mấy chỗ đó rất nhiều người dùng tên giả mà". Hộp đêm, tiếp rượu, tên giả... Hà Lệ Chân thấy đầu mình đau quá.

"Hai người đúng là có duyên." Thương Khiết nhận xét.

Hà Lệ Chân không biết sự trùng hợp này là vui hay buồn nữa, nói: "Mình nói với cậu ta, sau này không cho cậu ta làm ở những nơi đó nữa."

Thương Khiết cười một tiếng: "Cậu ta nghe không?"

Hà Lệ Chân: "Mình không biết...". Nói xong, cô nhìn thoáng qua Thương Khiết, Thương Khiết chợt hiểu: "Muốn mình đi nhìn giúp cậu?"

"Ừ."

"Không cần nhìn đâu." Thương Khiết nói thẳng: "Mình đánh cược một vạn với cậu, cậu ta không nghe đâu."

"Tại sao?"

Thương Khiết cầm chiếc đĩa trong tay, gõ gõ lên chiếc đĩa bên cạnh, nghiêng đầu nhìn Hà Lệ Chân, Hà Lệ Chân thấy cô bạn lại trở thành một thương nhân khôn khéo.

"Tại vì sao thì mình không nói được, nhưng cậu phải tin mắt mình". Thương Khiết nhếch mày, nói: "Trên người cậu ta có sự hoang dã ngông cuồng, không nghe đâu".

Hà Lệ Chân nghiêm túc nhìn Thương Khiết: "Nhưng mình đã nói là sẽ nói với chủ nhiệm lớp mà".

"Đó là chuyện của cậu chứ." Thương Khiết nói: "Nhưng mình khuyên cậu đừng làm lớn chuyện. Giáo viên chủ nhiệm lớp cậu ta không thể không biết chuyện cậu ta làm được, một giáo viên ngữ văn như cậu làm loạn cái gì chứ?".

Hà Lệ Chân sững sốt.

Đúng vậy.

Cô không phải là giáo viên chủ nhiệm, vì sao phải quan tâm đến thế.

Hà Lệ Chân cúi đầu, nhìn đĩa thức ăn của mình.

Sau đó, Hà Lệ Chân cũng không nói chuyện Vạn Côn với Thương Khiết nữa, chuyển qua vài đề tài khác, trò chuyện vô cùng vui vẻ. Buổi tối, cô tiễn Thương Khiết xong, cũng một mình về nhà.

Hà Lệ Chân tự nói với mình, quản ít đi, hoặc là, mặc kệ.

Thực ra, cô cũng không cần tự nhủ làm gì, bởi vì tuần học sau, Vạn Côn lại không đến trường.

Hà Lệ Chân nhìn danh sách trống ba ngày, cuối cùng đành thở dài khép lại.

Công việc của cô cũng dần nhiều lên, vì lần kiểm tra đầu tiên đã đến.

Lần kiểm tra này chỉ là một trong vô số những lần kiểm tra của trường cấp ba, nhưng là quả thật đây là lần đầu tiên Hà Lệ Chân tham dự. Cô và Lưu Dĩnh cùng ra đề, sắp xếp bài thi, Hà Lệ Chân còn tự đem đề đi photo, in vài trăm bản.

Kì thi hôm đó, Vạn Côn và Ngô Nhạc Minh đều không tới. Lúc Hà Lệ Chân đi giám thị, phát hiện liên tiếp các trường hợp gian lận, nhưng cô không làm lớn chuyện, chỉ gõ bàn cảnh cáo mà thôi.

Làm giáo viên cũng phức tạp lắm, Hà Lệ Chân thu bài thi rồi trở lại văn phòng. Minh thì khổ cực ra đề mà cũng không mấy học sinh nghiêm túc làm xong. Thậm chí Hà Lệ Chân còn thấy có tờ làm bài vẽ một bức tranh phong cảnh.

"Cô Hà". Cửa văn phòng bị gõ vang, Ngô Uy bước vào, trong tay ôm một tập ghi chép: "Đây là nhật kí của lớp ạ."

Bởi vì Hà Lệ Chân cực kì yêu quý những em học tập chăm chỉ nên cô để em ấy làm lớp trưởng của môn mình.

"Để xuống đi, vất vả cho em quá. Kiểm tra thế nào?"

Hà Lệ Chân chỉ hỏi tượng trưng thôi, cô vừa xem bài thi của Ngô Uy, bài viết rất tinh tế, nhưng lại lạc đề, viết nhiều nhưng không được điểm cao.

"Em thấy làm không tốt lắm..." Ngô Uy hơi thất vọng.

"Không sao đâu". Hà Lệ Chân an ủi: "Đừng nghĩ nhiều, không cần phải làm hết bài, kết quả chắc không tệ".

"Cám ơn cô".

Hà Lệ Chân nhận lấy tập nhật kí, cúi đầu nhìn thoáng qua. Khi cô nhìn thấy nét bút rồng bay phượng múa của ai kia thì kinh ngạc nói không nên lời.

Vạn Côn?

Ngô Uy nhìn cô giáo mở quyển nhật kí đầu tiên, sau đó giống như gặp quỷ, lập tức khép lại . Ngô Uy hơi thắc mắc, nói: "Vậy cô Hà, nếu không còn việc gì thì em xin phép đi trước đây ạ."

Hà Lệ Chân cúi đầu, khẽ ừ.

Ngô Uy rời đi.

Ngón tay Hà Lệ Chân run rẩy, mở quyển nhật kí ra một lần nữa, trên trang thứ nhất, vốn là một tờ giấy trống không, giờ lại có một hàng chữ.

"Cô Hà à." Hồ Phi bước vào, cũng ôm một xấp bài thi: “Bài thi ngữ văn đã chia ra chưa?”

"A? A..." Hà Lệ Chân sợ tới mức run tay, xé tờ giấy kia đi, vo thành một nắm nhét vào trong túi."Chia, chia rồi, để tôi mang cho thầy xem."

Hồ Phi thấy kì lạ hỏi: "Cô đưa tôi xem làm gì? Chia xong thì đặt lên bàn cô Lưu chứ ?."

"À vâng." Hà Lệ Chân cúi đầu, mang bài thi đã phân chia xong đặt lên bàn Lưu Đình. Sau đó cũng không quay đầu lại, ra khỏi văn phòng.

Hồ Phi quay đầu, nhìn bóng lưng cô rời đi, nhúu mày.

Bước chân Hà Lệ Chân càng lúc càng nhanh, cuối cùng chạy thẳng tới WC, đóng chặt cửa, lấy tờ giấy trong túi ra.

Trên tờ giấy nhãn nhúm, có một hàng chữ.

(Cô à, em thích cô.)

Xung quanh dường như cũng trở nên an tĩnh. Vây quanh bởi bốn ngăn WC, Hà Lệ Chân cầm tờ giấy kia, ngón tay run rẩy.

Bên ngoài có mấy nữ sinh bước vào, nói nói cười cười tám chuyện. Đi WC xong, tiếng nước ào ào, cứ cậu đợi mình, mình chờ cậu rồi cũng kéo nhau ra ngoài.

Hà Lệ Chân đứng trong phòng WC, trong đầu hỗn loạn.

Tiếng chuông vào lớp vang lên mới khiến cô tỉnh táo lại. Cô xé tờ giấy kia đi , xé nát thành từng mảnh, ném vào trong bồn cầu. Nhìn những vụn giấy bị nước cuốn đi sạch sẽ, cô mới rời đi.

Cô bước nhanh vào văn phòng, rõ ràng là giày đế phẳng, nhưng khi bước trên mặt đất lại vang lên âm thanh rõ ràng. Cô ngồi xuống bàn bên cạnh, mở nhật kí của Vạn Côn ra lần nữa, lúc này cô xé vụn vàng, trang đầu tiên vẫn còn nửa tờ giấy, Hà Lệ Chân khẽ cắn môi, xé luôn nửa tờ còn lại, sau đó lấy di động ra.

Hà Lệ Chân vẫn nhớ rõ số điện thoại của Vạn Côn, tay cô run run bấm từng con số, bấm xong hơi ngừng lại, nhìn nút màu xanh gọi đi, nhìn hồi lâu, cuối cùng vẫn ấn nút đỏ. Đặt di động lên bàn, Hà Lệ Chân mở ô tin nhắn, soạn tin ——

(Khi nào em có thời gian, tôi muốn nói chuyện với em.)

Sau khi nhắn tin xong, cô nhét điện thoại vào túi áo, sửa bài thi. Lúc đầu tâm tình cứ không yên, nhưng điện thoại trong túi không hề vang lên. Sau đó cô cũng tập trung chấm bài, tự nhiên cũng quên luôn chuyện tin nhắn.

Đến lúc tan học, di động của cô mới vang lên, là tin nhắn của Vạn Côn, nội dung luôn cực kì đơn giản.

(Thứ bảy, mười giờ, quảng trường Võ Minh.)

Hà Lệ Chân nhú mày, nhăn lại.

(Đừng xa như thế, tôi chỉ nói vài câu thôi.)

Nhưng Vạn Côn lại không trả lời.

Hà Lệ Chân về nhà nấu cơm, đặt di động lên bàn. Đến khi cô kết thúc công việc của một ngày, tắt đèn ngủ mà Vạn Côn vẫn không trả lời.

Hà Lệ Chân nằm trong phòng tối đen, nghĩ đến nhiều chuyện nhưng Vạn Côn vẫn giữ vị trí đầu tiên.

Dù cô là giáo viên.

Dù cậu ấy là học trò.



Chương 11

Quảng trường Võ Minh nằm ở trung tâm thành phố, là khu buôn bán sầm uất nhất Dương Thành, lần trước khi Thương Khiết đến tìm Hà Lệ Chân, các cô đã ăn cơm ở đây. Hà Lệ Chân lên xe, khoảng 9 giờ 40 phút có mặt.

Quảng trường Võ Minh là công trình kiến trúc được xây dựng vào đầu năm 2002, với cái tên rất văn vẻ—— "Nơi thời gian đọng lại" . Với phong cách hiện đại, được làm từ nhiều tấm kính hình quạt màu xanh dương chồng chất lên nhau, đứng gần sẽ không trông thấy gì nhưng nếu đứng từ xa nhìn lại thì công trình này tựa như những con sóng xô bờ. Khi Hà Lệ Chân và Thương Khiết đi ăn cơm ở trên tầng ba trong khu ẩm thực, từ xa nhìn lại, cảm thấy bản thân dường như đã cảm nhận được ý tưởng của tác giả khi thiết kế công trình này.

Hà Lệ Chân ngẩng đầu, bắt đầu suy nghĩ miên man. Bởi vì cuối tuần nên trên quảng trường có rất đông người đi bộ, tấp nập rộn ràng. Nhìn lâu mỏi cổ, Hà Lệ Chân quay đầu một vòng, bất chợt trông thấy Vạn Côn.

Cô có cảm giác Vạn Côn cũng trông thấy cô, mặc dù lúc đi cậu ta luôn cúi đầu, nhưng không hề đi lệch hướng, từ đường cái đi đến đối diện cô.

Hình như Vạn Côn đã khỏi bệnh, cậu ta mặc một bộ đồ thể thao màu đen, sạch sẽ gọn gàng, càng tôn lên bờ vai rộng lớn, đôi chân thon dài, thiếu niên vạm vỡ tựa như một cây Tùng xanh mướt. Tuy nhiên cái cây này hơi xiêu vẹo, Hà Lệ Chân nhìn Vạn Côn lừng thừng đi tới, tựa như tên du côn, eo lưng vĩnh viễn không thẳng, đáng tiếc cho một dáng người đẹp.

Khi cậu ta đến gần, Hà Lệ Chân lập tức nghiêm mặt lại, đến lúc cậu ta dừng trước mặt cô, Hà Lệ Chân hít sâu một hơi, chuẩn bị mở miệng.

"Em —— "

"Đi theo tôi, đứng ở đây làm gì." Vạn Côn rất tự nhiên nắm lấy tay của Hà Lệ Chân, kéo cô đi sang vỉa hè bên cạnh.

Hà Lệ Chân vung tay, lui về phía sau vài bước, uy nghiêm nói: "Vạn Côn, em đứng đắn lại đi!"

Vạn Côn mỉm cười, nhét hai tay vào túi, còn thật sự đứng nghiêm chỉnh trước mặt cô.

"Sao?"

Hà Lệ Chân sa sầm mặt, hỏi: "Em viết bậy bạ gì trong nhật kí thế?"

Vạn Côn: "Ồ, chuyện đó à, không phải cô đọc rồi còn gì."

Hà Lệ Chân nói: "Không được đùa giỡn kiểu ấy, tôi cảnh cáo em, em còn thế nữa tôi sẽ —— "

"Cô sẽ làm gì?" Vạn Côn cúi người, nhìn thẳng vào Hà Lệ Chân: "Nói cho Hồ Phi? Hay là nói công việc tôi đang làm?"

Cậu ta nói tới đây thì lời chuẩn bị thốt ra của Hà Lệ Chân lập tức thay đổi: "Có phải em vẫn còn làm ở chỗ đó, đúng không?"

Vạn Côn đứng thẳng lưng, không thèm quan tâm, chỉ nhìn chăm chăm vào thảm cỏ dưới đất. Thảm cỏ không được sạch sẽ lắm, bởi

vì có không ít người đi đường vứt rác bừa bãi.

Hà Lệ Chân âm thầm xác nhận lời của Thương Khiết, bảo: "Em còn làm công việc đó nữa thì đừng trách tôi thông báo cho nhà trường."

"Được rồi." Vạn Côn lơ đãng đáp.

Hà Lệ Chân sững sốt, cứ như Vạn Côn tin rằng cô sẽ không kể chuyện này vậy. Cậu ta lại giữ cánh tay cô, nói: "Không phải cô muốn tôi không đùa nữa à, vậy cô đi xem phim với tôi."

"Cái gì?" Hà Lệ Chân bất ngờ đột độ.

Vạn Côn cười xấu xa: "Đi xem phim, tôi sẽ không viết bậy trong nhật ký nữa."

Hà Lệ Chân thoáng bối rối: "Vạn Côn, em đừng gây sự nữa!" Cô vùng tay đẩy Vạn Côn ra, bỗng nhiên cậu ta hít một hơi mạnh, chống tay lên cột đá, cúi lưng thở gấp.

"..." Hà Lệ Chân nhìn cậu ta: "Em làm sao vậy?"

Vạn Côn nhú mày, trên trán toát ra mồ hôi lạnh, cậu ta quay đầu nhìn cô, mắng: "Mịa, sau lưng tôi còn chưa khỏi, cô muốn tôi đau chết à!"

Hà Lệ Chân nắm chặt ba lô, đứng chôn chân tại chỗ, xuất phát từ chột dạ, cô cũng không để ý đến chuyện Vạn Côn vô lễ. Vạn Côn mặc đồ thể thao, cổ áo dựng thẳng, Hà Lệ Chân không trông thấy vết thương, nhưng vẫn nhỏ giọng nói câu: "... Xin lỗi."

Vạn Côn thở chậm lại, đứng thẳng lần nữa, nói với Hà Lệ Chân: "Xem phim mà thôi, gia tăng tình cảm cô trò, có gì to tát chứ!."

Hà Lệ Chân vẫn còn đang nghĩ đến vết thương của Vạn Côn thì người đã bị cậu ta kéo vào trong rạp.

"Cô chờ ở đây, tôi đi mua vé." Vạn Côn để Hà Lệ Chân đứng một mình, Hà Lệ Chân gọi cậu ta hai tiếng, cậu ta cũng không thèm trả lời. Khi Vạn Côn quay trở lại thì có cầm theo một hộp bóng ngô, đặt lên bàn.

"Vạn Côn..." Hà Lệ Chân gạt bóng ngô sang một bên, nói: "Tôi cảm thấy chúng ta thật sự cần nói chuyện."

Vạn Côn ngồi trên ghế nhưng không dựa vào lưng ghế, chỉ khom người, chống tay lên đùi, ngẩng đầu nhìn cô, lười biếng đáp: "Nói chuyện gì?"

Hà Lệ Chân nói: "Chuyện ngày đó, tôi xin lỗi. Tôi không nên hắt nước nóng như vậy vào em."

Vạn Côn cười: "Không sao cả, nếu tôi là con gái, tôi cũng sẽ hắt."

"..." Hà Lệ Chân: "Nhưng là em sai trước, còn chuyện Nhật Ký nữa." Hà Lệ Chân nghĩ tới tờ giấy bị xé nát, thì thầm: "Tôi là cô giáo của em, mặc kệ em đùa dai đến mức nào, hay có tâm tư khác thì em đều phải thu lại, em là học sinh, nên tập trung học cho giỏi."

Vạn Côn cúi đầu, dường như mọi sự chú ý đều bị bàn tay mình hấp dẫn. Tay của cậu ta rất lớn, lòng bàn tay có vết chai sạn, hơi tróc vảy.

"Tôi đang nói với em đó, em có nghe thấy không?" Hà Lệ Chân gõ gõ mặt bàn trước mặt Vạn Côn.

"Nghe thấy rồi." Vạn Côn ngẩng đầu.

Hà Lệ Chân lập tức nghiêm mặt.

Vạn Côn nhìn cô, khẽ nhếch miệng cười.

Hà Lệ Chân nhìn thấy nụ cười này thì lập tức nhớ tới lời của Thương Khiết trước đây.

(Trên người cậu ta có sự hoang dã ngông cuồng, không nghe đâu.)

Hà Lệ Chân bất lực ngồi đối diện với Vạn Côn, nắm một nắm bóng ngô cho vào miệng.

Vạn Côn đi mua vé xem phim mà cũng không thèm lựa, chỉ chọn đại một bộ phim mới ra gần đây, còn chọn trúng ngay một bộ phim chiến tranh đẫm máu nữa chứ.

Hà Lệ Chân ngồi trong rạp chiếu phim mà tâm tư không hề đặt lên phim ảnh, cô chỉ nghe thấy tiếng bom đạn nổ liên hồi, ánh sáng nhấp nháy liên tục trên màn hình làm cô hoa mắt chóng mặt.

Vạn Côn ngồi bên cạnh cô, ánh mắt nhìn lên màn hình, khuôn mặt không biểu cảm gì, cũng không biết là có xem vào không.

Giờ đây, trong đầu Hà Lệ Chân chỉ nghĩ bộ phim này đến khi nào mới kết thúc, khi nào mới được về nhà nên không để ý rằng Vạn Côn đã quay đầu nhìn cô. Đến khi ý thức được thì Vạn Côn đã nắm tay cô rồi.

Trong bóng tối, xúc giác càng thêm mẫn cảm. Hà Lệ Chân như bị điện giật, lập tức rút tay ra nhưng Vạn Côn nắm rất chặt, Hà Lệ Chân dùng sức rút ra hai lần vẫn không ăn thua. Cô hơi lo lắng, lại không dám nói to trong rạp chiếu phim, đành hạ giọng nói: "Buông tay!"

Vạn Côn chẳng những không buông tay mà còn nghiêng người tới, bàn tay còn lại vươn ra giữ lấy cái đầu đang trốn tránh của Hà Lệ Chân.

Khi Hà Lệ Chân cảm nhận được một bàn tay lớn đang giữ lấy gáy cô thì cô vừa hoảng vừa tức, bèn giơ chân lên, đạp thẳng vào đầu gối Vạn Côn.

Vạn Côn bị đau, tay hơi thả lỏng, Hà Lệ Chân nắm chắc thời cơ, cầm túi xách chạy đi.

Cô cũng không thèm quay đầu xem Vạn Côn có đuổi theo hay không, chạy thẳng một mạch, thậm chí không dừng lại đi thang máy mà trực tiếp chạy xuống bằng đường cầu thang bộ, lao ra cửa rạp, khi nhìn thấy dòng người tấp nập bên ngoài thì cô mới phục hồi tinh thần.

Tim cô đập bình bịch bình bịch, giống như trạng thái vừa học xong môn thể dục vậy.

"Cô Hà?"

Tay Hà Lệ Chân run lên, suýt nữa đánh rơi túi xách. Cô quay đầu, nhìn thấy một người bước ra từ shop quần áo, đeo gọng kính viền bạc nhã nhặn, là Lý Thường Gia, giáo viên của trường phổ thông Dục Anh.

"Chào Thầy Lý." Sau khi cầm chặt túi xách Hà Lệ Chân mới bắt đầu chào Lý Thường Gia.

"Trùng hợp quá." Lý Thường Gia đi tới hỏi: "Không ngờ lại gặp cô ở đây, cô cũng đang đi mua sắm sao?"

"Vâng." Hà Lệ Chân gật đầu: "Thầy cũng vậy ạ?"

"Tôi đến mua hai bộ quần áo." Lý Thường Gia cười cười, ngay lúc Hà Lệ Chân đang nhìn xung quanh bỗng hỏi: "Cô đi một mình?"

Hà Lệ Chân thoáng khựng lại, sau đó mới trả lời: "... Đúng vậy." Khi cô trả lời đúng vậy, bỗng nhiên nhìn thấy Vạn Côn sau lưng Lý Thường Gia.

Vẫn là tư thế cũ, nhét hai tay vào túi, như tên lưu manh đứng trước cửa rạp, vẻ mặt u ám nhìn bọn họ.

Hà Lệ Chân rũ mắt, cất tiếng: "Vâng, tôi đi một mình."

"Tôi cũng đi một mình, cũng trưa rồi, hay là chúng ta đi ăn trưa đi." Lý Thường Gia nói: "Tôi mời, thế nào?"

Hà Lệ Chân cười: "Thầy khách sáo quá ạ, đi thôi."

Cô và Lý Thường Gia đi song song với nhau, Lý Thường Gia hỏi cô: "Cô muốn ăn gì?"

"Gì cũng được."

Lý Thường Gia vừa đi vừa đề cử một vài nhà hàng, Hà Lệ Chân nghe câu được câu không, mãi cho đến lúc ra đường lớn, khi đã cách xa cái tên lưu manh phía sau thì cô mới chân chính nghe rõ tên nhà hàng.

Lý Thường Gia cuối cùng cũng chọn được một nhà hàng Thái Lan, không gian khá nhỏ, người cũng không nhiều. Lý Thường Gia gọi đồ ăn, trong lúc chờ đợi món ăn thì hai người bắt đầu nói chuyện phiếm.

Hà Lệ Chân mở lời: "Tiết học lần trước thầy dạy hấp dẫn thật đấy."

"Thật à?"

"Vâng, tháng 9 vừa rồi tôi mới chính thức làm giáo viên, là người mới nên ít kinh nghiệm lắm ạ."

"Trông không giống lắm." Lý Thường Gia cười.

Hà Lệ Chân hỏi: "Sao lại không giống ạ."

Lý Thường Gia nói: "Tôi thấy cô Hà rất điềm tĩnh, khí chất này rất hợp để làm giáo viên, trông có uy nghiêm lắm."

Có uy nghiêm gì chứ... Hà Lệ Chân nhớ đến Vạn Côn, buồn bã thở dài.

"Thầy cứ nói đùa." Hà Lệ Chân cười.

"Đừng gọi tôi thế nữa, năm nay tôi mới 29 à, hai chúng ta cũng là người cùng thế hệ đấy, cô gọi tên tôi đi." Lý Thường Gia đề nghị.

"A, vâng."

Lý Thường Gia đang định nói gì đó thì bỗng nhiên cau mày, quay đầu ho khan liên tục. Thầy ấy che miệng, ho rất lâu. Hà Lệ Chân đổ ly nước đưa cho thầy, hỏi: "Thầy Lý không sao chứ?."

Lý Thường Gia ho nhiều đến mức đỏ bừng mặt, nhận ly nước từ Hà Lệ Chân, khó khăn đáp: "Không, không sao cả, khụ khụ." Thầy ấy uống hai ngụm nước, cuối cùng cũng chấm dứt được cơn ho: "Xin lỗi, bệnh nghề nghiệp ấy mà."

Hà Lệ Chân chớp mắt mấy cái, Lý Thường Gia cười nói: "Đừng sợ, khí quản của tôi vốn có chút vấn đề, sau lại hít nhiều bụi phấn quá nên mới trở nên nghiêm trọng thôi."

Hà Lệ Chân hơi lo lắng: "Thầy đã uống thuốc chưa?"

"Không sao không sao." Lý Thường Gia chuyển đề tài, hỏi: "Cô Hà có ý kiến gì đối với công việc hiện tại không thể?"

Hà Lệ Chân sững sốt: "Ý kiến á? Ý kiến gì ạ?"

"Không giấu gì cô, hiện tại tôi cùng một vài thầy cô khác đang chuẩn bị mở một lớp bổ túc, đại khái khoảng một hai tháng sau sẽ khai giảng, địa điểm đã tìm xong xuôi, bây giờ còn thiếu mấy giáo viên nữa." Lý Thường Gia nhìn Hà Lệ Chân: "Không biết cô Hà có hứng thú không?"

"Lớp bổ túc?"

"Đúng vậy." Lý Thường Gia nói: "Có thể làm kiêm chức."

"Nhưng hình như trường chúng tôi có quy định không cho giáo viên dạy thêm ở bên ngoài ..."

"À." Lý Thường Gia tỏ vẻ chuyện đơn giản thôi, mỉm cười: "Có lẽ cô không biết chứ có giáo viên nào mà không dạy thêm đâu, trường các cô có một thầy dạy toán tên là Hồ Phi đúng không?."

"A, vâng, thầy ấy là giáo viên chủ nhiệm lớp 12/6."

"Thầy ấy cũng tham gia đấy."

Hà Lệ Chân mở to mắt.

Lý Thường Gia nói: "Chúng tôi đã chuẩn bị xong cả rồi, cô Hà nghĩ thế nào?"

"Chuyện này..." Hà Lệ Chân nói: "Quá đột ngột, tôi có thể suy nghĩ thêm được không ạ?."

"Đương nhiên rồi."

"Vâng, tôi trả lời thầy sớm nhất có thể." Hà Lệ Chân nói xong còn cảm ơn Lý Thường Gia: "Cảm ơn thầy nhiều. Tôi mới đi dạy không lâu, nếu đi dạy thêm, không biết tôi có thể làm tốt hay không nữa."

"Đừng lo." Dường như Lý Thường Gia rất có lòng tin đối với Hà Lệ Chân: "Hồi tham gia hoạt động dự giảng tôi đã cảm thấy cô Hà rất có năng lực rồi, cô yên tâm, nhất định làm được mà."

Kết thúc một bữa cơm, ấn tượng của Hà Lệ Chân đối với Lý Thường Gia tăng lên vài phần. Sau khi về nhà, cô lập tức nghiêm túc suy nghĩ đến đề nghị của Lý Thường Gia.

Thật sự thì thầy ấy nói không sai, giáo viên dạy thêm kiếm chút thu nhập là chuyện bình thường, trường học cũng không có khả năng quản lý tất cả mọi chuyện.

Thứ hai lên lớp, Vạn Côn và Ngô Nhạc Minh vẫn không đến lớp đúng như dự đoán. Hà Lệ Chân phát bài thi, sau đó sửa bài.

Vài ngày?

Bốn ngày, hay năm ngày?

Suốt cả một tuần, Hà Lệ Chân vẫn không gặp Vạn Côn. Trong đồng Nhật ký thu lại cũng không hề có tên Vạn Côn.

Hà Lệ Chân cảm thấy, mọi chuyện trước đó cứ như chưa từng xảy ra vậy. Cho đến một tối nọ, Hà Lệ Chân bị Ngô Nhạc Minh chặn lại lần nữa.

Đương nhiên, lần này Hà Lệ Chân đã rút ra bài học, cô đứng tại ngã rẽ hành lang, bên cạnh là học sinh đang nhốn nháo tan học.

"Có chuyện gì?" Hà Lệ Chân khoanh tay hỏi.

"Cô Hà ..." Giọng Ngô Nhạc Minh mang theo chút do dự. Hà Lệ Chân nheo mắt: "Có phải là chuyện của Vạn Côn không?"

Ngô Nhạc Minh ngẩng đầu: "Cô biết rồi?"

"Cô biết gì?"

Ngô Nhạc Minh mím môi, nói: "Cô... cô có thể cho em mượn chút tiền không?"

Hà Lệ Chân còn tưởng cô nghe nhầm.

"Em lặp lại lần nữa?"

Ngô Nhạc Minh nói: "Em có thể mượn cô chút tiền được không?"

Hà Lệ Chân: "Mượn tiền làm gì?"

Ngô Nhạc Minh không trả lời.

"Sao lại không nói gì, mượn tiền làm gì?" Hà Lệ Chân nói: "Các em lại gây chuyện?"

Ngô Nhạc Minh nhú mày, đáp: "Không phải em."

Sau một lúc yên tĩnh, khi học sinh trong hành lang đã đi hết sạch, Hà Lệ Chân mới mở miệng hỏi: "Vạn Côn có chuyện gì vậy?"

Ngô Nhạc Minh: "Cô có thể cho em mượn chút tiền không, em sẽ trả sớm cho cô."

Hà Lệ Chân khoanh tay, tiến lên trước một bước, gằn từng chữ nói: "Em nghe không hiểu lời của cô à, cô hỏi em, Vạn Côn có chuyện gì, vì sao các em lại muốn mượn tiền.?"

Ngô Nhạc Minh lui về phía sau, nói nhỏ một câu ‘không cần nữa’ rồi xoay người đi xuống cầu thang. Cũng không biết Hà Lệ Chân lấy sức từ đâu ra, chạy theo nắm lấy dây cặp sách cậu ta đang đeo, kéo cậu ta trở về.

"Em nói rõ cho cô!" Hà Lệ Chân nổi giận: "Nếu không ngay bây giờ cô sẽ đến văn phòng, tìm thầy Hồ nói chuyện!"

Ngô Nhạc Minh vung tay: "Không có chuyện gì cả."

"Ngô Nhạc Minh!"

Hà Lệ Chân rốt cuộc vẫn là cô giáo, Ngô Nhạc Minh chưa từng thấy cô lớn tiếng như vậy, trong lúc nhất thời hoảng sợ đứng yên, không dám chạy nữa.

"Em và Vạn Côn một tuần không đến trường, rốt cuộc đi đâu?"

"Em đi làm."

"Còn Vạn Côn? Cậu ta cũng đi làm?" Nơi Hà Lệ Chân nghĩ tới đầu tiên chính là hộp đêm Tú Quý.

"Không phải." Ngô Nhạc Minh nói nhỏ: "Cậu ấy về nhà."

Hà Lệ Chân ngẩn ra: "Về nhà?"

"Vâng."

"Vậy em mượn tiền làm gì?." Hà Lệ Chân nói: "Vạn Côn có chuyện gì cần dùng tiền chứ?."

"Ôi dào, cô đừng hỏi nữa." Ngô Nhạc Minh không nhịn được: "Cô muốn cho mượn thì cho, không muốn cho thì thôi."

Hà Lệ Chân không nói nhiều, kéo tay cậu ta đi đến văn phòng:
"Đến đây, cô không hỏi nữa, sẽ có người hỏi em!"

Ngô Nhạc Minh đoán được cô định làm gì, cậu ta dường như không muốn phí sức để đối phó Hồ Phi, cố gắng dùng sức giãy ra nhưng Hà Lệ Chân bám cực chắc, cứ như sống chết cũng phải lôi cậu ta vào bằng được vậy. Ngô Nhạc Minh không nhịn được nữa, cuối cùng rống lên: "—— là trong nhà cậu ấy cần dùng!"

Hà Lệ Chân quay đầu: "Trong nhà cậu ta?"

Bên cạnh có 2 học sinh đi ngang qua, thấy có người bị giáo viên bắt lại thì quay đầu xem trò vui. Ngô Nhạc Minh nói nhỏ: "Qua bên này rồi nói."

Hà Lệ Chân đi theo cậu ta, hai người lại trở về ngã rẽ hành lang khi này.



Chương 12

"Trong nhà cậu ta có chuyện gì?"

Ngô Nhạc Minh tỏ vẻ không muốn nói, nhưng cậu ta đã mở đầu, Hà Lệ Chân lại như thế, cậu ta cực kỳ hối hận, đáng lẽ không nên ầm đầu đến tìm cô.

"Cuối tuần trước anh Côn đã về nhà rồi."

Cuối tuần trước.

Đó cũng chính là hôm hai người tách ra, Hà Lệ Chân trầm nghĩ.

"Bình thường mỗi tháng cậu ấy đều về nhà một lần, khoảng hai ba ngày sẽ trở lại, rất hiếm khi ở nhà cả tuần giống đợt này." Ngô Nhạc Minh nói: "Ngày hôm qua..."

"Ngày hôm qua làm sao?"

"Đêm qua cậu ấy gọi điện thoại cho em..." Giọng Ngô Nhạc Minh càng lúc càng nhỏ.

Hà Lệ Chân hỏi: "Cậu ta nói gì?"

"Cậu ấy hỏi mượn em 4000 đồng."

Hà Lệ Chân khẽ nhú mào, 4000 đồng, không nhiều nhưng cũng không ít, mẩu chốt là dùng cho việc gì.

"Cậu ta có nói mượn tiền làm gì không?"

Ánh mắt Ngô Nhạc Minh chuyển sang bên cạnh, chăm chú nhìn một cây chổi bị ném trong góc hẻo lánh: "Em chỉ có thể nói cho cô biết cậu ấy muốn mượn tiền để dùng việc trong nhà thôi, những chuyện khác em không thể nói."

"Em đừng giả bộ giấu diếm." Hà Lệ Chân nhướn mào, lạnh lùng nói: "Ở tuổi các em thích nhất là úp mở kiểu này nhĩ, chuyện này không thể nói, chuyện kia không thể nói, cứ như mọi chuyện đều là bí mật hết vậy."

Ngô Nhạc Minh đột nhiên quay đầu, trừng mắt nhìn Hà Lệ Chân.

"Cô thì biết gì chứ?" Giọng của cậu ta không to, nhưng lại chứa một áp lực nào đó: "Cô không biết gì thì đừng nói bậy!."

"VẬY em nói đi." Hà Lệ Chân bạo dạn chống lại ánh mắt của cậu ta: "Em không nói làm sao cô biết?"

Ngô Nhạc Minh đeo lại cặp sách, xoay người: "Không cần nữa."

"Cô có thể cho mượn." Hà Lệ Chân cất tiếng.

Bước chân của Ngô Nhạc Minh bỗng khựng lại.

"Nói rõ mọi chuyện. Nếu em cảm thấy thật sự không thể nói thì cô có thể bỏ qua." Hà Lệ Chân nói tiếp: "Nhưng cô có một điều kiện."

Ngô Nhạc Minh từ từ xoay người: "Điều kiện gì.?"

Hà Lệ Chân nói: "Cô muốn đích thân đưa tiền cho cậu ta."

Ngô Nhạc Minh thoáng do dự, nhúu mày: "Nhưng cậu ấy không cho phép em nói địa chỉ của nhà cậu ấy cho người khác biết."

Trong thời gian cực ngắn, Hà Lệ Chân dường như đã đoán được suy nghĩ của Ngô Nhạc Minh từ biểu cảm trên khuôn mặt cậu ta, cậu ta thật sự rơi vào đường cùng. Cậu ta cần tiền gấp, nhưng nhất thời lại không biết tìm ai để mượn 4000 đồng.

Đương nhiên, Hà Lệ Chân cũng nghi ngờ mục đích vì sao cậu ta lại chọn cô để mượn tiền. Nhưng bây giờ không phải là lúc để nghĩ đến vấn đề đó.

Hà Lệ Chân nhìn Ngô Nhạc Minh, không nói gì. Bây giờ cô hoàn toàn lấy tư thái của một người lớn ra điều kiện với một đứa con nít.

Ngô Nhạc Minh nhanh chóng đầu hàng.

"Vậy em nói cho cô biết, cô nhất định phải đưa tiền cho cậu ấy đấy. Cậu ấy... cậu ấy thật sự cần gấp, hơn nữa cô tuyệt đối không được nói địa chỉ nhà cậu ấy cho người khác biết!" Ngô Nhạc Minh lo lắng: "Cậu ấy sẽ giết em mất!"

Sáu giờ tối, Hà Lệ Chân bước ra khỏi ngân hàng, trong túi là một xấp tiền dày cộm.

4000 đồng, gần hai tháng tiền lương của cô.

Cô nắm chặt túi xách, sau đó bắt một chiếc taxi, nói địa chỉ, tài xế nghe xong nhúu mày.

"Xa thế?."

"Có đi không ạ?"

"Aiz, cũng được."

Xe khởi động, Hà Lệ Chân ngồi trên ghế sau, lấy một tờ giấy từ trong túi xách ra. Chữ của Ngô Nhạc Minh thật cầu thả, xiêu xiêu vẹo vẹo, trên đó ghi địa chỉ của nhà Vạn Côn.

Xe vẫn chạy bon bon, ban đầu là những con đường trong trung tâm thành phố, sau là những con đường ngoài ngoại thành, hơn một giờ trôi qua, trời dần dần ngả bóng.

Bên ngoài cửa sổ, những khu nhà cao tầng dần được thay thế bằng những rừng cây xanh mướt.

Xe xuống dốc, theo bảng hướng dẫn, quẹo vào một con đường nhỏ. Mặt đường gồ ghề, Hà Lệ Chân ngồi ở hàng ghế sau, xe xóc nảy đến mức muốn ọe luôn.

"Tôi không thể đi tiếp." Tài xế dừng xe tại ngã ba đường, nói: "Lát mà về thì muộn quá."

"Vâng." Hà Lệ Chân cũng không nói gì thêm, nhanh chóng trả tiền, e tiền đi xe nửa năm của cô cộng lại cũng không nhiều bằng lần này.

Xuống xe, không khí thật trong lành, gió mát thổi nhẹ nhẹ, đầu óc ì ạch của Hà Lệ Chân dần tỉnh táo lại.

Cột mốc đường chỉ thị, ở đây là Ô Hương. Theo vị trí trên bản đồ thì nơi này là cách ngoại thành Dương Thành hơn bốn mươi km.

Hà Lệ Chân nhớ ngày trước Bành Thiến kể với cô đủ loại tin đồn về nhà Vạn Côn, thấy hơi buồn cười. Chắc là không ai biết nhà Vạn Côn ấy vậy mà lại ở nơi như thế này. Cậu ta khổ sở giấu giếm

nói cho cùng cũng xuất phát từ lòng hư vinh của thanh thiếu niên mà thôi.

Đường ở đây chưa được rải nhựa, chủ yếu là đường đất. Hà Lệ Chân quan sát xung quanh, trông thấy một chiếc xe ôm. Hà Lệ Chân đi tới, đưa tờ giấy cho lái xe nhìn.

"Chào anh, anh biết chỗ này không, cách đây xa không ạ?"

Người lái xe khá trẻ, tầm hai mươi mấy tuổi, cả người cả xe đều phủ một đồng tro bụi, bởi vì nóng nên người đó cuộn áo lên, lộ hẳn cả cái bụng mỡ.

"À, bít nè." Người đó nói giọng đặc siết tiếng địa phương, cũng không dài dòng lắm nhảm, trực tiếp báo giá: "50 đồng, đi hông?"

Hà Lệ Chân đã đến tận đây, cũng không muốn tốn thêm thời gian nữa, nói: "Đi, nhưng anh phải đưa tôi đến tận nơi đấy."

"Rùi rùi, lên đi."

Hà Lệ Chân ngồi trên xe máy, tài xế rú ga, lái xe đi.

Lần này thì Hà Lệ Chân chân chính được trải nghiệm cái gì gọi là "Con đường huyền thoại". Cô che miệng, cảm thấy xung quanh mình toàn là cát bụi.

Đoạn đường sau có khá hơn một chút, trên con đường nhỏ không có đèn đường, Hà Lệ Chân nắm chặt góc áo của anh xe ôm, ngẩng đầu, bất ngờ trông thấy ánh trăng nơi cuối chân trời.

Khi đó cô mới giật mình, cô thật sự đã đi rồi ư.

Một cô gái 26 tuổi gầy yếu, cứ như vậy bắt xe, ôm tiền, đi đến một nơi mà giờ tay nắm ngón cũng chả thấy sao.

Chỉ vì một em học sinh.

"Nơi mà cô mún tới là cí nhà đằng trước đóa." Gập ghềnh hơn hai mươi phút, xe mới dừng.

"Ừa, bên đó xảy ra chuyện zì zậy ta?"

Hà Lệ Chân đang lấy tiền trả cho tài xế, nghe tài xế nói thế thì vội quay đầu nhìn về phía trước.

Bởi vì không có đèn đường cho nên rất tối, bên phải con đường là một bãi ngô, bên trái có thể mờ mờ nhìn ra được một ngôi nhà nhỏ, trước cửa nhà có sân, nhìn tiếp, nhưng không thể nhìn ra được gì.

Tuy rằng không thể nhìn thấy, nhưng là Hà Lệ Chân vẫn nghe thấy được.

Trong nhà vọng ra tiếng cãi nhau.

Hà Lệ Chân nhét vội 50 đồng vào tay anh chàng lái xe, ôm túi xách theo hướng phát ra âm thanh. Đi đường đất, cộng thêm phải ngồi xe lâu khiến hai chân của Hà Lệ Chân tê cứng như muốn khịu xuống. Cô gấp gáp đi được vài bước, cuối cùng cũng trông thấy bóng người.

Có mấy chiếc mô tô đậu trong sân, trong nhà có bốn người đang đứng chặn trước cửa nhà.

Trong nhà chỉ treo một bóng đèn nhỏ, từ mái nhà phát ra chút ánh sáng mờ mờ chiếu khắp nhà. Xung quanh bóng đèn, có lác đác

vài con thiêu thân bay loạn xạ.

Bên dưới bóng đèn, có một người đứng đó.

Là Vạn Côn.

Ánh sáng yếu ớt chiếu trên tóc cậu ta làm khuôn mặt cậu ta trở nên tối tăm hơn. Bước chân của Hà Lệ Chân bỗng dừng lại, cô vẫn còn cách cậu ta một khoảng xa, nhưng cô lại cảm thấy, trong khoảnh khắc này, dường như cô trông thấy cậu ta một cách rõ ràng.

Nhất định bộ dạng của cậu ta vẫn như thế, tóc mái dài che đi đôi mắt, hốc mắt sâu, hơi cúi đầu, không có biểu hiện gì, cũng không nói gì.

"Mấy ngày qua ——! ?" Đột nhiên có người lên tiếng, Hà Lệ Chân vội vàng phục hồi tinh thần."Không phải bọn tao muốn gây khó dễ! Nợ thì phải trả ——! Bây giờ là ai không phân rõ phải trái hả ——! ?"

Vạn Côn hình như có nói lại gì đó, nhưng khoảng cách quá xa, Hà Lệ Chân nghe không rõ. Cô ôm túi xách, cẩn thận đi vào trong sân. Cô cách họ ngày càng gần, nhưng những người đó quá tập trung nên không ai phát hiện ra cô cả.

"Nếu mày không trả tiền, thì về sau cũng đừng hòng ra ngoài nữa!" Cầm đầu bên đó là một tên đầu trọc, hăn chỉ vào Vạn Côn, nói: "Đã kéo dài đến mấy ngày rồi hả! ? Mẹ nó, đám rác rưởi! Cả nhà rác rưởi ——! Trách không được con ** kia lại bệnh chết , đáng lẽ ——!"

Hăn ta vừa nói vừa đập mạnh vào cái bàn bên cạnh, đồ đạc trên bàn rầm rầm rơi xuống, lăn lông lốc trên đất.

Toàn thân Vạn Côn phát ra hơi lạnh, nghe tên đầu trọc chửi bậy, cậu ta phải cắn răng mới kiềm chế bản thân không xông lên.

"Cũng đâu phải không trả tiền, không thể thư thả cho vài ngày à?" Trong nhà truyền ra giọng nói của một người khác, sau đó là tiếng cửa mở, một người đàn ông gầy yếu bước ra khỏi phòng. Ông ta khúm núm đứng sau Vạn Côn, ánh mắt đục ngầu nói."Chặn cửa cả ngày, bắt nạt người quá đáng!."

"Bắt nạt?" Tên đầu trọc cười lạnh: "Vậy lúc vay tiền sao không nói? Hả? Là mày cầu đại ca, suýt nữa còn quỳ xuống dập đầu đấy! Bây giờ lại nói bắt nạt? Mẹ nó, tao không thư thả cho bọn mày à ——! ? Tao ** cái **——" Tên đó đang mắng hăng say, đột nhiên nhặt được một cục gạch bên cạnh, định ném vào người ông đó.

Vạn Côn di chuyển.

Ngay lúc tên đầu trọc khom lưng nhặt cục gạch, Vạn Côn đã bước tới, khi tên đầu trọc đứng dậy, gạch còn chưa rời tay thì đã bị Vạn Côn nắm lấy cổ tay, Vạn Côn không đánh lại, chỉ ném cục gạch đi, sau đó đẩy tên đầu trọc lui ra sau.

Tên đầu trọc lui ra sau vài bước, được người phía sau đỡ dậy.

Vạn Côn đứng giữa nhà, thấp giọng nói: "Hiện tại không có tiền, cho tôi một tuần, năm ngày cũng được."

"Một tuần? Mơ đi cưng——!" Tên đầu trọc vung tay, mấy tên du côn đằng sau hăm he đi tới.

Vạn Côn cắn răng, vội nhặt khúc gỗ bên cạnh, quay đầu hét to: "Vào phòng ——!" Người đàn ông phía sau sợ tới mức run lấy bầy, rệu rã vào phòng, khóa chặt cửa lại.

Tuy nhiên vũ khí bên đám tên đầu trọc rõ ràng là tiên tiến hơn nhiều, mấy tên du côn rút côn nhị khúc từ thắt lưng ra, đồng loạt hướng tới phía Vạn Côn.

Ngay lúc tình hình hai bên đang rất căng thẳng —— hoặc sắp bùng nổ, đột nhiên có ai đó hét lên.

"Dừng lại ——! !"

Tiếng hét vang lên bất ngờ khiến cả hai bên đều giật mình. Mọi người đều nhìn ra cửa.

Hà Lệ Chân đứng không vững nhưng vẫn tỏ vẻ bình tĩnh nhìn tên đầu trọc, hỏi: "Anh đòi tiền thì lấy tiền, đánh người làm chi?."

Khi trông thấy Hà Lệ Chân, Vạn Côn lập tức hóa đá. Cho đến khi tên đầu trọc tức giận đi tới Hà Lệ Chân thì cậu ta mới hoàn hồn, bước vài bước, đứng chặn tại trước mặt Hà Lệ Chân.

Hà Lệ Chân bước sang bên cạnh một bước, tên đầu trọc trừng mắt nhìn Vạn Côn, sau đó nghiêng đầu nhìn Hà Lệ Chân: "Mày là ai?"

Hà Lệ Chân tỏ vẻ lạnh lùng, hỏi: "Còn thiếu bao nhiêu?"

Tên đầu trọc cười mỉa: "Sao, muốn trả hết à?" Hắc chỉ vào Vạn Côn: "Mày hỏi nó ấy, coi nợ bao nhiêu."

Hà Lệ Chân liếc nhìn Vạn Côn, cô không thấy rõ mặt, chỉ có thể cảm giác được thần sắc cậu ta rất tệ.

"Không nói à? Không nói thì để tao nói cho, nợ mười tám vạn, mày có không?."

Hà Lệ Chân nghe xong suýt nữa thì ngã xuống. Cô nắm chặt túi xách, cố gắng ổn định giọng nói: "Anh vừa nói gì?"

"Mười tám vạn! Điếc à? Mười —— tám —— vạn ——!"

Tên đầu trọc kéo ngữ điệu, Hà Lệ Chân bỗng phát hiện Vạn Côn bên cạnh chuyển động, lập tức cô ý thức được Vạn Côn muốn đánh nhau, vội vàng vươn tay kéo cậu ta lại.

Hà Lệ Chân nắm lấy cánh tay cậu ta, cảm thấy cứng rắn như sắt thép vậy.

"Vạn Côn, đừng đánh!"

Chút sức lực của cô nào giữ được Vạn Côn, Hà Lệ Chân dùng sức lôi không được, không còn cách nào khác, giơ tay đánh mạnh vào cánh tay Vạn Côn.

Hà Lệ Chân thấy cô cũng điên rồi, cô lạnh lùng quát cậu ta: "Đứng lại, tôi bảo cậu đứng lại có nghe thấy không hả! ?"

Cả đời này Hà Lệ Chân chưa từng đánh ai bao giờ, e chừng cả đời này Vạn Côn cũng chưa từng bị người khác đánh trúng vào tay. Phút chốc, cả hai đều im lặng. Hà Lệ Chân thở hỗn hển, quay đầu, dữ dằn nhìn tên đầu trọc.

"Tôi hỏi đàng hoàng, hiện tại cậu ta nợ anh bao nhiêu? !"

Tên đầu trọc thấy cô muốn trả tiền thật, bèn nói: "Tháng này còn 3000, thế nào? Mà có không?"

Hà Lệ Chân âm thầm thở phào nhẹ nhõm, mở túi xách ra, lấy 3000 đồng đưa cho hắn.

"Cầm tiền rồi thì đi đi, nếu không tôi báo cảnh sát!"

Tên đầu trọc nhận tiền, cẩn thận đếm lại vài lần, sau đó còn để đám người phía sau mỗi người đếm lại một lần nữa.

Tiền không ít, hẳn làm như vậy, chẳng qua là để chọc tức Hà Lệ Chân và Vạn Côn.

Hà Lệ Chân thì không sao, nhưng cô vẫn bí mật quan sát Vạn Côn, sợ cậu ta chịu không được, nhất thời xúc động lại chuốc thêm phiền phức.

Nhưng Vạn Côn không xông lên.

Từ khi cậu ta bị cô đánh, cậu ta vẫn im lặng đứng đó.

Cuối cùng tên đầu trọc cũng dẫn người, rú xe âm âm bỏ đi. Tiếng xe máy càng lúc càng xa, cửa phòng được mở ra một lần nữa, người đàn ông ốm yếu lại đi ra.

"Ồ, đây là..." Người đó nhìn Hà Lệ Chân, trên mặt là sự tò mò.

Từ nét mặt, Hà Lệ Chân đoán chắc người này là cha của Vạn Côn. Cô hít sâu một hơi, nói: "Xin chào, tôi là giáo viên ngữ văn Vạn Côn, tên là Hà Lệ Chân."

"A a, chào cô." Ông ta giới thiệu: "Tôi là ba của Vạn Côn, Vạn Lâm. Nhưng sao cô Hà tìm được tới đây thế?" Vạn Lâm ra vẻ quan tâm, chứ thật tâm ông ta chỉ muốn hỏi, vì sao cô lại giúp nhà tôi trả tiền thế?

Hoặc là, số tiền này, chúng tôi có cần trả lại cô không?

Ông ta vừa nói, vừa định bắt tay với Hà Lệ Chân, song Hà Lệ Chân còn chưa đưa tay thì tay Vạn Lâm đã bị tay Vạn Côn hất tung.

"Vạn Côn, sao em lại ——" Hà Lệ Chân nổi giận. Vạn Côn trừng mắt nhìn cô: "Cô im miệng cho tôi!"

Hà Lệ Chân lập tức ngậm miệng. Bộ dạng của Vạn Côn lúc này quá dữ tợn, tựa như một con thú hoang muốn nổi điên, ngay cả hô hấp cũng làm người khác khiếp sợ không dám lại gần.

Cánh tay Hà Lệ Chân bị bắt lấy, Vạn Côn kéo cô đi ra ngoài.

"Em —— em làm gì thế?" Vạn Côn đi rất nhanh, có lần Hà Lệ Chân suýt chút nữa ngã sấp xuống, cậu ta cũng không thèm dừng lại.

Vạn Lâm đứng ở cửa, dõi mắt trông theo.

Vạn Côn kéo Hà Lệ Chân đi rất xa, sau đó mới đi chậm lại.

Hà Lệ Chân dùng sức vung tay: "Buông ra!" Cô gỡ tay Vạn Côn ra, một giây sau, hai vai bỗng bị cậu ta nắm chặt.

Giọng Vạn Côn trầm thấp, mang theo ác ý.

"Sao cô lại tới đây?"

"—— Cái gì?"

"Tôi hỏi cô, sao cô lại tới đây! ?" Vạn Côn rống lên, Hà Lệ Chân hoảng sợ, Vạn Côn lửa giận ngút trời, cơn thịnh nộ lan ra bốn phía. Hai bàn tay trên vai cô như một cái kìm, ép chặt khiến cô không thở nổi.

"Ai nói cho cô biết nhà ta ở đây, có phải là Ngô Nhạc Minh không, có phải là cậu ta không! ?"

"Tôi hỏi cô, cô không nghe thấy à——! ?"

Cậu ta hỏi dồn dập, Hà Lệ Chân bị chấn động đến mức choáng đầu hoa mắt. Đầu ong ong, bất chấp bả vai đau đớn, quanh tai chỉ văng vẳng lời của Thương Khiết.

(Trên người cậu ta có sự hoang dã ngông cuồng.)

Lời này như câu thần chú, dần dần giúp Hà Lệ Chân bình tĩnh lại.

Rốt cuộc cô cũng có đủ dũng cảm để nhìn Vạn Côn, nói với cậu ta: "Vạn Côn, em bình tĩnh lại đi."

Vạn Côn nhìn cô, trong bóng đêm, ánh mắt cậu ta sắc lạnh như băng, rất lạnh và cũng rất sáng, ánh mắt đó nhìn thấu mọi thứ, không chừa cho một tia nói dối. Nhưng từ từ, lửa giận của cậu ta bị gió lạnh làm giảm đi rất nhiều, cậu ta đứng thẳng dậy, quay đầu, thản nhiên nói: "Tiền tôi sẽ trả lại cô, cô cho tôi một tháng."

Nói xong, cậu ta liền đi sang khu đất bên cạnh.

"Em lấy gì để trả?" Hà Lệ Chân nói theo bóng lưng cậu ta: "Đến chỗ đó làm việc? Cô đã nói nếu em lại —— "

Vạn Côn ngừng bước, đột nhiên vòng trở lại, đứng trước mặt Hà Lệ Chân.

"Trước đây hình như tôi chưa nói rõ thì phải, giờ tôi nói cho cô biết." Cậu ta gắp từng câu từng chữ, giọng nói trầm thấp lạnh lùng: "Cô đừng giảng đạo lý với tôi, ông đây không để ý, nơi nào nhiều tiền, tôi sẽ làm ở đó. Tiền nợ cô, tôi sẽ không trả thiếu một xu." Cậu ta nói xong, trong đôi mắt dường như nổi lên một gợn sóng, rồi cậu ta nói tiếp: "Hôm nay cảm ơn cô, về sau, cô cứ xem như không có đứa học trò này đi."

Cậu ta xoay người bỏ đi, để lại Hà Lệ Chân tức đến run người.

Cậu ta đi, nhưng không đi xa. Cậu ta đi vào bãi ngô bên cạnh, ngồi xuống một tảng đá lớn, dưới một tán cây lớn, hút thuốc.

Cậu ta biết Hà Lệ Chân không đi, nhưng cậu ta cũng không thèm liếc nhìn cô một cái.

Khác đêm đó, đêm nay có gió.

Khói thuốc theo làn gió phiêu tán, bay lên, lờn vờn trên tóc cậu ta, áo cậu ta.

Hà Lệ Chân nhìn hình ảnh đó, rất lâu rất lâu. Nhìn đến đau mắt, nhìn đến tê chân. Cô tựa vào một gốc cây, chịu đựng đàn muỗi vo ve xung quanh, không hề rời mắt.

Chẳng biết tại sao, dưới ánh trăng trong đêm tối, bóng dáng người thiếu niên trầm mặc cô độc, lạnh lẽ hút thuốc ...lại làm trái tim cô nhức nhối.



Chương 13

Vạn Côn ngồi trên tảng đá một đêm, Hà Lệ Chân cũng nhìn cậu ta một đêm.

Qua nửa đêm, Hà Lệ Chân mệt lử, đầu nặng trĩu, ý thức mơ hồ, không nhìn thấy bóng dáng Vạn Côn nữa, chỉ nhìn thấy ánh lửa màu đỏ le lói phát ra từ điều thuốc.

Vạn Côn chậm rãi hút thuốc, đến khuya, vừa vắn hết một gói.

Hà Lệ Chân theo ánh lửa dụi tắt, rớt cuộc gục đầu, ngủ.

Hà Lệ Chân ngủ không sâu, chỉ được một lát rồi tỉnh. Khi tỉnh dậy cô phát hiện mình đang ngủ trên một tấm phản gỗ cứng. Đầu hơi đau, cô chậm rãi ngồi dậy.

Bên cạnh giường có một sô pha cũ kỹ, Hà Lệ Chân vừa ngồi dậy thì lập tức trông thấy Vạn Côn đang ngủ trên sô pha.

Hà Lệ Chân nhìn xung quanh, gian phòng này rất nhỏ, bên ngoài cửa sổ là sân rộng, vậy hẳn đây là nhà Vạn Côn.

Cô cúi đầu, tìm túi xách của mình, nhìn đồng hồ. Sau đó lấy điện thoại di động ra, cẩn thận mở cửa, ra ngoài gọi điện.

Hơn sáu giờ, hiệu trưởng Tường vẫn chưa ngủ dậy, điện thoại kết nối rất lâu mới có người nhận, ông nói bằng giọng khàn khàn ngái ngủ.

"... Alo? Cô Hà?"

Hà Lệ Chân nhỏ giọng nói: "Xin lỗi thầy, mới sáng sớm mà đã gọi cho thầy rồi, tôi là Hà Lệ Chân."

"À, không sao, có việc gì thế?"

Hà Lệ Chân nói: "Hôm nay, hôm nay tôi thấy không được khỏe, có thể xin nghỉ sáng nay được không ạ?."

"Không khỏe? Bị bệnh gì thế?"

Hà Lệ Chân kiên trì nói dối: "Chắc là..."

"Không sao cả, đến tiết tới dạy là được. Cô cố gắng dưỡng bệnh cho tốt, sức khỏe quan trọng nhất mà."

"Vâng, cảm ơn thầy."

Buông điện thoại xuống, Hà Lệ Chân bước về phòng, cô vẫn nhìn di động, bỗng nhiên trông thấy một đôi giày xuất hiện trong tầm mắt mình. Cô ngẩng đầu, Vạn Côn đã đứng ngay trước mặt cô.

Hà Lệ Chân trừng mắt: "Sao một chút tiếng động em cũng không phát ra thế?."

Vạn Côn cúi đầu nhìn cô, không nói gì.

Hà Lệ Chân đưa mắt nhìn giường, hỏi: "Tối hôm qua em đưa cô về à?"

Vạn Côn mím môi, lạnh lùng nhìn cô đáp: "Đúng thế, tôi đâu giống như một số người, đã đưa về nhà còn đuổi người ta đi."

Khuôn mặt Hà Lệ Chân lập tức cứng ngắc.

"Hai chuyện này giống nhau à! Em đã làm gì chẳng lẽ em không biết?" Cô nói xong, thấy Vạn Côn muốn mở miệng cãi, lập tức ngăn lại: "Không nói chuyện này nữa, em cũng quên đi."

Vạn Côn vẫn không nhúc nhích, chỉ đứng nhìn cô, Hà Lệ Chân đột nhiên không dám ngẩng đầu nhìn. Cô đi tới cầm lấy túi xách, nói: "Cô đi đây, em nhớ đến trường."

Hà Lệ Chân kéo cửa bước ra, bỗng trên ván cửa xuất hiện thêm một bàn tay, đè cửa lại.

Hà Lệ Chân không quay đầu, ra lệnh: "Vạn Côn, buông tay ra, tôi phải về."

Giọng nói của Vạn Côn vang lên trên đầu cô, trầm thấp, nghe không chút cảm xúc.

"Ông đây nhà nghèo, cô khinh thường tôi đúng không?."

Chỉ một câu như vậy nhưng lại khiến trái tim của Hà Lệ Chân trở nên mềm yếu, nhớ lại những chuyện trước đây, cô chỉ thấy xót xa. Cô im lặng một lúc lâu mới trả lời: "Nói thật tôi khinh thường em ở rất nhiều điểm, nhưng tuyệt đối không có nghèo."

Vạn Côn không nói gì, hai người cứ đứng như thế, một lúc sau Vạn Côn mới chậm rãi thả lỏng tay. Hà Lệ Chân mở cửa muốn đi ra ngoài thì đột nhiên Vạn Côn bỗng giữ chặt cổ tay cô, kéo cô trở lại vào phòng.

"Vạn Côn ——!"

"Cô đợi ở đây, tôi đi bắt xe." Vạn Côn thản nhiên để lại câu, còn người đã chạy đi ra ngoài.

Hà Lệ Chân nhìn bóng lưng cậu ta qua khung cửa sổ, rồi biến mất ở đầu ngõ.

Bỗng cửa phòng bên cạnh bật mở, một người đi ra.

Là ba Vạn Côn, Vạn Lâm.

Vạn Lâm đi ra dọn dẹp sân cỏ, sau đó lén nhìn phòng Hà Lệ Chân. Có lẽ ông ta không ngờ rằng Hà Lệ Chân đã tỉnh nên bị cô bắt gặp tại chỗ, lập tức ông ta nghiêng đầu đi chỗ khác.

Hà Lệ Chân vừa định chào buổi sáng thì thấy ba Vạn Côn đã vội vã bỏ đi. Cô nhìn cái sân trống không, bỗng nhiên có loại cảm giác, giống như Vạn Côn đã cảnh báo ba cậu ta không được nói chuyện với cô. Vậy mẹ cậu ta đâu?

Trong lúc cô đang miên man suy nghĩ thì Vạn Côn trở lại. Cậu ta vào phòng, nói với Hà Lệ Chân: "Bắt được rồi, cô chờ tôi một lát."

Cậu ta rút một chiếc balo từ trong tủ ra, nói vội: "Đi thôi."

Hà Lệ Chân nhìn cậu ta: "Em đi luôn à?"

Vạn Côn đáp ngắn gọn: "Ừ."

Ra khỏi phòng, Hà Lệ Chân hỏi Vạn Côn: "Phải chào ba em một tiếng chứ!."

Vạn Côn đáp: "Không cần."

Hà Lệ Chân lại bước trên con đường nhỏ, nhưng lần này trời đã sáng, nhìn xung quanh, cứ như là lần đầu tiên đến vậy, cứ cách mười mét là có một căn nhà.

Vạn Côn đeo balô, không biết có phải vì tối qua nghỉ ngơi không ngon giấc nên cậu ta bước đi trông rất uể oải. Nhưng cậu ta cao, bước chân dài, nên vẫn đi nhanh hơn Hà Lệ Chân.

Hà Lệ Chân phải gấp rút đi nhanh thì mới miễn cưỡng bắt kịp cậu ta.

Vạn Côn bắt được một xe tải nhỏ, ngoài ghế lái phụ thì phía sau còn có sáu chỗ ngồi. Khi cửa xe mở ra thì đã có bốn chỗ đã có người ngồi rồi, chỉ còn lại hai chỗ cuối xe.

Hà Lệ Chân đi lên, ngồi vào vị trí tận cùng, Vạn Côn ngồi cạnh cô.

Cơ thể Hà Lệ Chân nhỏ nhắn, ngồi còn ỡn, chỉ khổ Vạn Côn, ngồi phải chen lấn, cậu ta khó chịu co chân, tựa đầu gối lên băng ghế trước để lộ cơ đùi phát triển mạnh mẽ. Hà Lệ Chân quay đầu đi chỗ khác, cô nhìn ra ngoài cửa sổ.

Xe đủ người, lập tức xuất phát.

Sau khi lên xe, Vạn Côn lập tức nhắm hai mắt. Hà Lệ Chân phát hiện tay trái cậu ta vẫn luôn kéo tay ghế của băng ghế trước, cô nghi hoặc quay đầu, nhìn hồi lâu cũng không nhìn ra được điểm không thích hợp.

"Cô nhìn gì thế?."

Hà Lệ Chân âm thầm hoảng sợ, Vạn Côn không hề nhúc nhích, mắt cũng không hề mở, nhưng lại bất ngờ lên tiếng hỏi.

Hà Lệ Chân không muốn nghiên cứu vì sao cậu ta biết cô nhìn cậu ta, cũng không trả lời, chỉ cúi đầu ngịch di động.

Bỗng ngay lúc đó, Hà Lệ Chân đột nhiên ý thức được một điểm. Khi cô quay đầu xác nhận thì phát hiện, đúng như cô nghĩ, tay Vạn Côn kéo ghế đằng trước là để cho lưng cậu ta không tựa vào lưng ghế đằng sau.

Lúc này trái tim cô chẳng khác nào chuyển động của chiếc xe tải, lên lên xuống xuống.

"Rốt cuộc cô đang nhìn gì thế...??" Vạn Côn mở mắt, giống như đã mất hết kiên nhẫn.

Hà Lệ Chân nói: "Em ..."

"Gì?"

Đột nhiên Hà Lệ Chân thấy khó mở miệng quá: "Lưng em, đã khỏi chưa?"

Vạn Côn thoáng ngừng lại, rốt cuộc đã hiểu vừa rồi cô nhìn gì. Cậu ta buông tay ra, khoanh tay trước ngực, dựa lưng vào ghế, muốn chứng minh cậu ta không sao, cô không cần lo.

Sau đó cậu ta nói câu: "Không sao hết" rồi quay đầu nhìn sang hướng khác.

Hà Lệ Chân nhìn cậu ta, quan tâm nói: "Nếu em thấy đau, đừng dựa nữa."

Vạn Côn không nói gì.

Hà Lệ Chân bỗng nhiên cảm thấy cậu ta quật cường đến mức đáng ghét, Hà Lệ Chân kéo cánh tay cậu ta, phát hiện tay cậu ta cứng như đá. Hà Lệ Chân dùng sức, kéo cậu ta ra khỏi lưng ghế dựa.

Hà Lệ Chân trông thấy mặt sau áo sơmi của cậu ta, toàn vết hồng hồng đỏ đỏ. Mà những vết này chỉ là bên ngoài, không biết sau khi mở ra, bên dưới áo sơmi, lưng cậu ta bị thương nghiêm trọng đến mức nào nữa.

Hà Lệ Chân trở nên luống cuống.

"Em..." Cô lắp bắp: "Sao lại nghiêm trọng như thế? Em không bơi thuốc à?"

Vạn Côn không thèm quan tâm đáp: "Không sao cả."

"Thế này mà là không sao cả à? Nước đó là nước sôi đấy, em
_____ "

Vạn Côn đột nhiên bật cười, nghiêng người nhìn Hà Lệ Chân, trêu chọc: "Nước sôi mà cô cũng hắt, chắc lúc đó cô tức giận lắm, nếu mà hắt lên mặt, không khéo tôi bị hủy dung luôn ấy chứ!."

Hà Lệ Chân nghĩ mà sợ, nhưng cô không nói ra.

"Lần sau em còn dám làm vậy, cô vẫn sẽ hắt em như thế."

Vạn Côn không nói gì, Hà Lệ Chân nói tiếp: "Đợi lát nữa về trường, cô dẫn em đi bệnh viện nhé."

"Không cần, không sao cả."

"Nếu bác sĩ nói không sao cả thì cô sẽ không hỏi nữa."

Xe đi khoảng hơn hai giờ mới đến Dương Thành. Hà Lệ Chân ngồi xe lâu cũng thấy buồn nôn, eo mỗi lưng đau. Cô nghĩ tới Vạn Côn, cậu ta chắc hẳn còn mệt mỏi hơn cô, chỗ ngồi đã chật chội thì chớ, sau lưng còn bị thương nữa.

Nhưng nhìn Vạn Côn, trông cậu ta chẳng có vẻ gì là mệt mỏi cả.

Xe dừng lại tại một xí nghiệp ở Dương Thành, đây cũng là nơi tập trung và phân phối xe vận chuyển, cách trường phổ thông Dương Thành một đoạn.

Hà Lệ Chân nói: "Cô dẫn em đến bệnh viện trước."

Hà Lệ Chân bắt taxi, lại không biết bệnh viện nào đây gần cả, hỏi Vạn Côn, Vạn Côn chỉ nhìn cô, thế là đành phó mặc cho lái xe.

Hà Lệ Chân ngồi trên xe một lúc thì ngủ gật, khi xe đến nơi thì mới mơ mơ màng màng tỉnh dậy, xuống xe thì mới khiếp sợ phát hiện, đây chẳng phải là phía sau khu nhà cô đang sống sao.

"Vạn Côn?"

Mặt Vạn Côn không đổi nhìn cô, nói: "Thuốc trị bỏng bữa trước cô còn giữ không?"

Hà Lệ Chân nhớ lại, thì ra là hộp thuốc chữa bỏng bị Vạn Côn vứt lại ngày đó.

"Còn." Hà Lệ Chân nói: "Ở trong nhà."

Vạn Côn gật đầu, đi tới hướng nhà của Hà Lệ Chân.

"Em làm gì thế?" Hà Lệ Chân bị hành động này của ta dọa sợ: "Em đi đâu đó?"

Vạn Côn quay đầu, trưng ra bộ mặt 'đã biết rõ còn cố hỏi' trả lời: "Bôi thuốc."

"Cô muốn đưa em đi bệnh viện, em —— "

Vạn Côn dường như thấy cô phiền phức, không đợi Hà Lệ Chân nói xong đã quay đầu đi tiếp.

Hà Lệ Chân đứng yên tại chỗ, vừa mệt vừa đói, bóng lưng Vạn Côn đã biến mất từ lâu mà giờ cô mới chạy đuổi theo.

Đợi đến khi Hà Lệ Chân vào khu nhà trọ thì Vạn Côn đã đứng chờ ở cửa, ngửa đầu nhìn hàng mướp của nhà dì Trương sống bên cạnh.

Hôm nay trời trong xanh, ánh nắng len qua khe hở của những chiếc lá chiếu vào những trái mướp tiêu vàng óng, Vạn Côn lẳng lặng đứng đó, nhìn đến ngây người.

Hà Lệ Chân cảm thấy đáng vẻ thế này của cậu ta thật thú vị, từ từ bước đến, tới nơi mới chú ý dì Trương đang rửa rau dưới ao bên cạnh, vừa vặn trông thấy Hà Lệ Chân và Vạn Côn.

Hà Lệ Chân gật đầu chào, dì Trương cũng cười nói: "Cô Hà về rồi à?."

Đột nhiên Hà Lệ Chân thấy chột dạ cực kỳ. Nhất là khi nghe dì Trương gọi cô hai tiếng 'Cô Hà', cô cảm giác trong lời của dì có chứa thâm ý.

Hà Lệ Chân quay đầu.

Vạn Côn thấy Hà Lệ Chân lại đây, nghiêng người nhường chỗ cho cô đi, chờ cô mở cửa. Sau khi Hà Lệ Chân mở cửa, Vạn Côn sải bước đi vào.

Trong phòng tràn ngập ánh sáng, Hà Lệ Chân đặt túi xách xuống, bảo: "Em ở đây chờ cô một lát, cô đi tìm thuốc."

"Ừ."

Sau khi Hà Lệ Chân vào phòng ngủ, chỉ còn Vạn Côn đứng trong phòng khách.

Đây không phải lần đầu tiên cậu ta vào đây. Phòng khách rất nhỏ nhưng ngăn nắp sạch sẽ, có một cái bàn được trải khăn vuông, trên bàn có một bể cá.

Ánh nắng từ cửa sổ chiếu vào, dừng trên mặt nước, phản chiếu ra vô số luồng ánh sáng nhỏ, con cá cảnh mập mập quẫy đuôi, luồng sáng cũng dần dần tan mất.

Hà Lệ Chân từ phòng ngủ đi ra, cầm hộp thuốc mỡ, nói với Vạn Côn: "Em ngồi xuống đi."



Chương 14

Vạn Côn ngồi xuống sofa trong phòng khách. Hà Lệ Chân đặt hộp thuốc xuống, đi rửa tay. Khi quay lại đã thấy Vạn Côn ném balo qua một bên. Cậu ta đưa tay cởi cúc áo, rồi vươn tay, cơ lưng giãn rộng, lưu loát cởi áo sơ mi.

Đột nhiên Hà Lệ Chân quay trở lại, rửa tay thêm lần nữa.

Vạn Côn cởi áo xong ngồi đó, một chút xấu hổ cũng không có. Làn da Vạn Côn đen răn rỏi, thêm cơ bắp cuộn cuộn càng trông lực lưỡng hơn. Hơn nữa, dường như Vạn Côn rất hài lòng với dáng người của mình, không biết cậu ta vô tình hay cố ý gồng tay lên khiến cơ bụng sáu múi nổi rõ. Đã thế cậu ta còn mặc quần cạp trễ

khiến lông bụng dưới rốn như một đường dài vô tận bí ẩn kéo vào trong quần.

Hà Lệ Chân tắt vòi nước, nhìn thẳng đi ra phía sau cậu ta.

"Khom lưng xuống."

Vạn Côn cúi người, cong thành lưng tôm, đến khi Hà Lệ Chân trông thấy lưng cậu ta thì mọi xấu hổ, mất tự nhiên đều bay lên chín tầng mây.

"Sao lại nghiêm trọng thế này?"

Hà Lệ Chân cau mày. Sau lưng Vạn Côn toàn là vết lở, có mấy chỗ khá nghiêm trọng, hình như không được xử lý tốt nên nhiều chỗ kết mủ, còn sỏi bọt, xung quanh đều là vết bóng hồng hồng đỏ đỏ, nói vui chứ cậu ta không bị nhiễm trùng thật là kỳ tích.

Vạn Côn nhìn sang hướng khác, cúi đầu thối thối thối mấy sợi tóc rụng xuống tay, thờ ơ đáp: "Không sao cả."

Hà Lệ Chân cắn răng, đi tới bồn nước, hòa một ca nước muối loãng, sau đó rửa qua mấy chỗ bóng tương đối nghiêm trọng.

"Có đau không?"

Vạn Côn lắc đầu.

Hà Lệ Chân nhìn từ phía sau, miễn cưỡng có thể nhìn thấy gò má của cậu ta: "Không đau thật à?"

"Thật."

Hà Lệ Chân chắc chắn, không thể không đau, cô lại nhớ tới những chuyện mới đây, không khỏi lẩm bẫm: "... Thật đúng là giỏi chịu đựng nhỉ."

Vạn Côn đột nhiên bật cười, trong tiếng cười mang theo cảm xúc của thanh niên mới lớn, vừa có chút đặc ý, vừa có chút kiêu ngạo. Hà Lệ Chân nhìn cậu ta, cậu ta cũng không quay đầu lại.

Hà Lệ Chân nhẹ nhàng bôi thuốc mỡ lên vết bỏng, cô thật sự rất chú tâm, trong quá trình bôi thuốc không nói một câu nào.

"Cô..." Vạn Côn bỗng nhiên lên tiếng.

Bởi vì một tiếng ‘cô’ này khiến động tác của Hà Lệ Chân ngừng lại 2 giây. Cô rất muốn hỏi cậu ta, không phải hôm qua cậu ta mới nói từ sau xem như không có người học sinh này rồi còn gì. Vậy mà bây giờ lại gọi cô, thế lời tối qua có còn tính nữa hay không?

Nhưng cô không nói, bởi vì tâm tư thiếu niên luôn thay đổi thất thường, cô không nên để tâm.

Vạn Côn nhìn bàn tay của mình, nói tiếp: "Tay cô thật lạnh."

Hả?

Hà Lệ Chân theo bản năng nhấc tay mình lên, nhìn bàn tay hỏi: "Rất lạnh à?"

Vạn Côn ‘ừ’ một tiếng, Hà Lệ Chân nhìn xung quanh: "Hay là... để cô đi ngâm tay vào nước ấm."

Vạn Côn lập tức quay đầu, nói: "Không cần đâu, cô bơi tiếp đi."

Hà Lệ Chân không hiểu: "Chẳng phải em nói tay cô lạnh còn gì?"

Vạn Côn rũ mắt, lại cúi đầu nghịch ngón tay: "Lạnh thế mới thoải mái."

Hà Lệ Chân nhìn cậu ta một lúc, sau đó im lặng bồi thuốc tiếp.

Cậu ta nói tay cô lạnh, thế nên giờ cô mới nhận thấy tấm lưng của cậu ta thật ấm áp.

Bồi thuốc xong, Hà Lệ Chân nhắc Vạn Côn để thuốc khô rồi hăng mặc áo. Vạn Côn gật đầu, ngồi yên trên sô pha.

Hà Lệ Chân: "Em ngồi ở đây một lát, cô đi gọi điện thoại."

Vạn Côn nhìn cô đi vào phòng ngủ, cầm điện thoại. Sô pha và phòng ngủ chỉ cách nhau một cánh cửa, mà căn phòng lại yên ắng như vậy, nên Hà Lệ Chân nói gì Vạn Côn đều nghe thấy rõ.

"Ừm, Bành Thiến, là mình."

"Hôm nay mình không đi làm, trong trường có chuyện gì không?"

"Thế à..."

"À, không sao cả, mình khỏe rồi."

"Ok, vậy đi, ngày mai mình đi làm . Ủm, mai gặp lại."

Cuộc trò chuyện thật ngắn gọn, chỉ nói vài câu. Hà Lệ Chân đi ra, quay người đóng cửa, Vạn Côn cách cô chưa tới nửa mét, ngẩng đầu nhìn cô chăm chú.

Động tác của Hà Lệ Chân thoáng ngừng một giây, sau đó cô đóng cửa lại.

Hai người trong một phòng, cứ có cảm giác là lạ.

Hà Lệ Chân ngồi vào bàn, hỏi: "Khi nào em đi?"

Vạn Côn thản nhiên nhìn cô, không vui đáp: "Nếu cô không muốn em ở đây thì giờ em đi vậy."

"Thuốc còn chưa khô đâu, em đi được à?"

Vạn Côn im lặng, sau đó nghiêng người cầm cái áo đứng lên. Hà Lệ Chân nhận ra cậu ta định làm gì, buột miệng nói ——

"Ăn trưa xong rồi đi."

Động tác của Vạn Côn dừng lại, tay cậu ta cầm áo sơ mi, đứng yên nhìn cô.

Trên thân của cậu ta vẫn để trần, ngồi xuống còn tránh được, nhưng khi đứng lên, khoảng cách lại gần như vậy, thật là kích thích. Hà Lệ Chân quay đầu, nói: "Em ngồi nghỉ đi, cô phải làm việc."

Cô nói xong liền nghiêng người lấy sách vở, một lúc sau, cô nghe phía sau có tiếng động, Vạn Côn giống như đã ngồi lại trên ghế.

Mấy giờ nấu cơm đây?

Hà Lệ Chân nhìn đồng hồ, hơn sáu giờ hai người bắt đầu xuất phát, bây giờ mới mười giờ. Hà Lệ Chân thở dài, cảm giác cứ như đã trải qua một ngày vậy.

Hà Lệ Chân lấy lại tinh thần, bắt đầu soạn giáo án.

Hà Lệ Chân có khả năng tập trung cao độ, rất nhanh sau đó cô đã quên mất sự có mặt của Vạn Côn. Mất một lúc lâu, khi giáo án đã soạn xong, Hà Lệ Chân mới thở phào nhẹ nhõm. Cô đóng nắp bút, thả lỏng lưng, rồi đập ghế xoay xoay một vòng.

Nhưng xoay chưa được nửa vòng thì cô bỗng thấy Vạn Côn.

...

Hà Lệ Chân vội vàng đập chân xuống đất cản nửa vòng còn lại. Sau đó cô phát hiện, kỳ thật cô không cần phải giữ thể diện giáo viên nữa, bởi vì Vạn Côn đã ngủ.

Không biết cậu ta đã mặc lại áo từ khi nào, giày cũng đã cởi, nằm ngủ trên sofa của Hà Lệ Chân. Hà Lệ Chân ở một mình, sofa không được lớn lắm, cậu ta phải nằm co ro, gác hai chân lên sofa, chân mang tất màu xám.

Dáng ngủ cậu ta không được đẹp lắm nhưng so với ngày thường thì trông bớt kiêu căng đi nhiều.

Hà Lệ Chân nhìn một lúc, sau đó đứng dậy đi đến tủ lạnh.

Đúng là thiếu niên mới lớn, Hà Lệ Chân nghĩ thầm.

Mở cửa tủ lạnh ra, Hà Lệ Chân theo bản năng định vươn tay lấy mì gói. Kết quả xuất phát từ sự chột dạ nào đó khiến một giây trước khi tay cô chạm tới gói mì đột ngột chuyển hướng sang lấy mấy quả trứng gà bên cạnh.

Sau đó cô lấy bột mì, rồi nhẹ nhàng mở vòi nước hứng một ít nước.

Đập trứng, đánh trứng, lấy bột, trộn bột ... Mỗi một động tác Hà Lệ Chân đều theo bản năng ngược nhìn Vạn Côn. Kết quả Vạn Côn ngủ quá say, ngay cả tiếng động to cũng không đánh thức được cậu ta.

Hà Lệ Chân dần dần yên lòng, không nhìn cậu ta nữa, tập trung nấu ăn.

Cô lấy chảo, bật bếp, đổ dầu, đợi dầu nóng hần thì cô mới đổ hỗn hợp bột vào rán.

Đúng lúc đó, bỗng một giọng nói bất ngờ vang lên phía sau cô.

"... Đang làm gì đấy?"

Hà Lệ Chân giật nảy mình đánh rơi tô mì xuống bếp, sau đó cô luống cuống bưng tô mì lên, nhưng một lượng lớn bột không may vẫn bị đổ ra ngoài.

Hà Lệ Chân tắt bếp, xoay người, nghiêm túc nhìn Vạn Côn.

"Lần sau em làm ơn có thể phát ra chút tiếng động trước được không, đột nhiên lên tiếng như vậy rất dễ xảy ra chuyện đấy có biết không?"

Vạn Côn vừa mới tỉnh ngủ, giày cũng không thềm mang đang hoảng, chỉ đạp lên giày như mang dép. Mái tóc cậu ta bị ép lệch sang một bên, gương mặt còn vẻ ngái ngủ, Lệ Chân cau mày xoay người, tiếp tục nấu cơm. Vạn Côn ở sau lưng cô ngáp một cái, hỏi: "WC ở đâu?"

Hà Lệ Chân giữ muôi, trả lời: "Ở trong phòng."

Nghe tiếng Vạn Côn chậm chậm bước đi, lúc này Hà Lệ Chân mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhà trọ của Hà Lệ Chân có cấu trúc dạng ống, phòng khách và phòng bếp ở ngoài cùng, toilet ở trong cùng và phòng ngủ nằm ở giữa.

Đây là lần đầu tiên Vạn Côn bước vào phòng ngủ của cô, căn phòng không lớn, bên trong có một mùi hương nhẹ nhẹ. Mọi thứ trong phòng được sắp xếp gọn gàng ngăn nắp, khăn trải giường màu vàng nhạt, cùng màu với chăn, mặt trên in hình mấy chú hổ con, Vạn Côn nhìn thấy thì bật cười.

Vào toilet, Vạn Côn vừa đứng rửa tay vừa nhìn khuôn mặt không biểu cảm của mình trong gương, sau đó cúi đầu hứng nước, rửa mặt và cổ qua một lần.

Bên cạnh gương có treo một chiếc khăn mặt màu hồng nhạt, nhưng Vạn Côn không dùng, cậu ta cúi đầu kéo áo sơ mi rồi lau mặt qua loa, sau đó đi ra ngoài. Đúng lúc này tầm mắt của cậu ta bỗng nhiên rơi vào góc trong cùng của giá áo.

Ở trên là quần áo, và ở dưới, là hai cái quần nhỏ.

Hai cái quần nhỏ đều là kiểu màu trắng rất đơn giản, không in hình, cũng không có viền ren như một phổ biến. Hai cái quần nhỏ xiu, được giặt sạch sẽ, treo song song với nhau.

Vạn Côn nhìn một lúc, nhướn mày, xoa xoa bụng, sau đó đi ra ngoài.

Lúc này cả căn nhà tràn ngập mùi bánh thơm phức. Vạn Côn đứng phía sau Hà Lệ Chân, ánh mắt không tự chủ được mà nhìn chăm chú vào mông cô, thầm đoán xem hiện tại cô có đang mặc chiếc quần giống hai chiếc quần trắng kia không. Vạn Côn nghĩ ngợi, bàn tay không đứng đắn định mò tới kiểm tra. Đột nhiên Hà Lệ Chân lấy xẻng đảo chiếc bánh khiến Vạn Côn tỉnh táo lại. Cậu thu tay, đi tới, hỏi: "Làm gì đấy?"

Lần này Hà Lệ Chân hoàn toàn không bị giật mình, cô không quay đầu đáp: "Làm bánh trứng, gần xong rồi, em dọn bát đĩa ra đi."

Vạn Côn gật đầu, đi đến bàn ăn, sau đó nhìn thấy con cá cảnh mập mạp đến bơi cũng lười bơi của Hà Lệ Chân.

Rán bánh xong, Hà Lệ Chân cắt thêm ít chân giò hun khói và khoai tây, cuộn lại đặt ra đĩa. Tình cờ quay đầu xem Vạn Côn đã dọn bát xong chưa, kết quả cô trông thấy cậu ta đang cúi đầu nghịch cá.

"..." Hà Lệ Chân buông muôi, bước tới: "Em đang làm gì đó?"

Vạn Côn: "Giúp cô cho cá ăn."

Hà Lệ Chân cúi đầu nhìn, dưới đáy bể quả nhiên có một đồng thức ăn. Dây thần kinh của Hà Lệ Chân lại bắt đầu căng lên, cô ôm bể cá tới bồn rửa chén, cẩn thận bắt cá ra chỗ khác, sau đó đổ toàn bộ nước trong bể ra, đồng thời tráng qua một lần nữa.

Vạn Côn ở phía sau lười biếng nói: "Lãng phí quá."

Hà Lệ Chân quay đầu, nói: "Không được cho cá ăn no như vậy."

"Ăn no thì làm sao?"

Hà Lệ Chân thả cá vào lại bể cá, nó như một cái phao, phiêu du trong nước, lúc lên lúc xuống.

"Em chưa từng nghe câu: "Cá ăn no mà chết, hoa úng lắm sẽ tàn à."

"Chưa từng nghe."

Hà Lệ Chân quay đầu nhìn cậu ta.

Vạn Côn trưng bộ mặt vô tội nhìn cô: "Chưa từng nghe thật mà."

Hà Lệ Chân đặt bể cá về chỗ cũ, nhắc nhở: "Dọn bát đĩa đi, động tác mau lên."

Đợi Vạn Côn dọn xong thì Hà Lệ Chân cũng đã hoàn thành xong món bánh trứng, cô bưng tới, đặt lên bàn.

Trong phòng khách không có ghế dư, Hà Lệ Chân còn đang nghĩ phải làm sao thì Vạn Côn đã lôi một cái ghế từ phòng ngủ ra. Hà Lệ Chân nhìn cậu ta một cái, rồi cúi đầu ăn bánh.

Vạn Côn ăn như hổ đói, chưa đầy hai phút mà đã giải quyết sạch toàn bộ bánh trong đĩa rồi. Khi Hà Lệ Chân ngẩng đầu nhìn, cậu ta đã ngồi ngay ngắn trước chiếc đĩa không, gương mặt nhìn cô.

Hà Lệ Chân và cậu ta nhìn nhau một lúc, sau đó cô thản nhiên nói: "Hết rồi."



Chương 15

"Hết rồi?"

"Hết rồi."

"Tôi chưa ăn no."

"Chưa ăn no cũng hết rồi."

"..."

Hà Lệ Chân nhìn Vạn Côn, cảm thấy dường như cậu ta rất thích nói những câu đối thoại vô nghĩa kiểu này, thực sự cậu ta có thể nói hết ngày mất. Hà Lệ Chân vội vàng đành chỉ, buông đũa, nói: "Vậy thì lần khác em tới nhà cô ăn thêm ha."

Vạn Côn gật đầu, "Ok." Vì thế cậu ta buông đũa, ngồi nhìn Hà Lệ Chân ăn.

Hà Lệ Chân bị cậu nhìn đến mất tự nhiên, bèn nói: "Em về đi."

Biểu cảm của Vạn Côn ngưng trệ mất mấy giây, sau đó cậu ta thản nhiên gật đầu, nói: "Ok."

Cậu ta đứng dậy, với tay lấy cặp ở trên ghế.

Hà Lệ Chân nhắc nhở: "Em cầm cả hộp thuốc luôn đi."

Vạn Côn không nói gì, cũng không mang theo thuốc, cậu ta vắt dây cặp lên vai, xoay người rồi đi ra ngoài, ngay cả một câu chào tạm biệt cũng không thềm nói. Sau đó, cánh cửa bị cậu ta đóng cái rầm.

"..."

Không biết có phải do dư chấn âm thanh hay không mà Hà Lệ Chân luôn cảm thấy tiếng đóng cửa đó mang theo sự tức giận rất lớn.

Làm gì thế không biết.

Đóng sầm cửa? Muốn thể hiện rằng cậu ta đang tức cô hay sao?

Cô cực khổ vất vả chạy tới chạy lui, mượn tiền giúp cậu ta trả nợ, lo lắng cho vết thương của cậu ta, rán bánh cho cậu ta ăn. Một cô giáo như cô làm bao nhiêu chuyện cho cậu ta, mà cậu ta còn giận cô ư?

Hà Lệ Chân chán nản thở dài, cảm thấy cô bị ghen đến no luôn rồi.

Ngày hôm sau đi làm, Hà Lệ Chân kinh ngạc phát hiện hôm nay cả Vạn Côn và Ngô Nhạc Minh đều đến lớp. Nhưng 2 em ấy cũng mang cặp sách vào lớp như cô, xem ra là cũng vừa tới trường.

Ở trước cửa phòng học, Vạn Côn và Hà Lệ Chân nhìn nhau, sau đó cậu ta xem như cô không nhìn thấy cô, đi thẳng vào lớp.

Hà Lệ Chân thấy hơi buồn cười. Sau khi vào phòng đặt sách vở lên bàn, cô bắt đầu điểm danh, điểm danh xong, cô nói: "Hôm qua cô không được khỏe, không đi dạy được, hôm nay cô giảng hai bài, bù luôn bài của ngày hôm qua."

"Cô có chỗ nào không khỏe ạ?." Ngô Nhạc Minh ngồi trên ghế, chăm chú lên tiếng. Còn Vạn Côn khoanh tay ngồi bên cạnh, chăm chú nhìn Hà Lệ Chân.

Lập tức Hà Lệ Chân đoán được, Ngô Nhạc Minh quấy rối lớp học là ý của Vạn Côn.

Hà Lệ Chân nhìn sang Ngô Nhạc Minh: "Thấy em quan tâm đến sức khỏe giáo viên cô rất cảm động, nhưng bây giờ đang trong giờ học, mong em giữ trật tự chung."

"Vâng ——" Ngô Nhạc Minh ưỡn oải đáp.

Bên cạnh có học sinh muốn cười nhưng lại cố kìm nén khiến bầu không khí trong lớp nhất thời trở nên kỳ dị.

Hà Lệ Chân không muốn để ý tới nên lấy bài thi ra nói: "Đây là đề thi lần trước, những bài thi trong này đều được lấy từ các đề thi đại học môn ngữ văn của các năm gần đây, bài làm của các em thì cô đã phê vào hết rồi, tuy nhiên vẫn còn một vài lỗi nhỏ, hôm nay cô sẽ giải thích kỹ cho các em. Mọi người lật trang đầu tiên của đề thi ra, câu 1, 'Ai —— "

"Rằm ——!"

Hà Lệ Chân mới nói được một nửa, bỗng đằng sau vang lên tiếng động lớn, một học sinh nam hàng cuối bỗng dừng ngã lăn ra khỏi ghế, giống như ngồi không vững nên ngã xuống.

Hà Lệ Chân đi tới, nâng cậu ta dậy: "Em không sao chứ?"

Cậu học sinh này tên là Chu Hiểu Đan vừa ôm hông đứng dậy, vừa liếc nhìn Ngô Nhạc Minh bên cạnh tựa như muốn nói gì đó. Ngô Nhạc Minh đang nhai kẹo cao su, lạnh lùng nhìn lại cậu ta. Chu Hiểu Đan cúi đầu, nói: "Không sao ạ."

Hà Lệ Chân không ngốc, cô quay đầu nhìn Ngô Nhạc Minh, Ngô Nhạc Minh lập tức đổi thành bộ mặt ngoan ngoãn: "Cô? Có gì không cô?"

Hà Lệ Chân nhìn Vạn Côn phía sau Ngô Nhạc Minh, Vạn Côn tựa lưng vào ghế, hai chân duỗi thẳng, không thèm nhìn lại cô, ánh mắt khiêu khích.

Hà Lệ Chân hít sâu, nói với Ngô Nhạc Minh: "Nhổ kẹo cao su ra! Có biết đang trong giờ học hay không hả?"

Ngô Nhạc Minh bữu môi, nuốt kẹo cao su xuống, sau đó há miệng cho Hà Lệ Chân nhìn, còn đảo đảo đầu lưỡi, nói: "Cô, cô nhìn nhầm rồi, em có nhai kẹo cao su đâu."

Hà Lệ Chân thật muốn cắt phăng lưỡi của cậu ta đi, cô kiềm chế lửa giận, trừng mắt nhìn Ngô Nhạc Minh rồi xoay người quay trở lại bục giảng, nhìn đề thi, tiếp tục giảng bài.

"Có ai xung phong đọc đề câu 1 không?."

Ngô Uy ngồi ghế đầu giơ tay.

Hà Lệ Chân cười với cậu ta, nói: "Ngô Uy, em đọc đi."

"Thưa cô, em cũng muốn đọc."

Hà Lệ Chân nghe thấy giọng nói này thì từ từ ngẩng đầu.

Cô nhìn về phía Vạn Côn, cả lớp cũng quay đầu nhìn về phía Vạn Côn. Mặt trời mọc từ hướng tây rồi, Vạn Côn xung phong đọc bài cũng giống như bạn nhận được tin nhắn lừa đảo nói rằng bạn đã trúng 500 vạn vậy, đều thuộc dạng không thể tin được. Ngược lại, Vạn Côn vẫn thản nhiên giơ tay, cứ như sợ Hà Lệ Chân không nghe thấy nên nói lại một lần nữa—— "Thưa cô, em cũng muốn đọc."

Ngô Uy đã đứng lên, thấy tình trạng này thì hoang mang quay đầu.

Hà Lệ Chân biết Vạn Côn muốn quấy rối cho nên không cho cậu ta cơ hội, cô lạnh lùng nói: "Em đọc đề khác."

Vạn Côn buông tay, liếc nhìn Ngô Uy, người Ngô Uy run cầm cập, cúi đầu, khuôn mặt gần như dính lên đề thi.

"Ngô Uy, em đọc đi."

Câu 1 của đề thi là một bài thơ cổ, 'Tương kiến hoan' của Lý Dục.

Ngô Uy khụ một tiếng, quá mức căng thẳng nên đọc vội ——

"Vô, vô ngôn độc thương thanh lâu, Nguyệt, Nguyệt như câu."

*(*Thơ gốc: “Vô ngôn độc thương tây lâu, Nguyệt như câu/ Tịch mịch ngô đồng thâm viện, Toả thanh châu.” Ở đây Ngô Uy đọc nhầm tây lâu thành thanh lâu)*

Hà Lệ Chân: "..."

Cả lớp tĩnh lặng 2 giây, sau đó cười phá lên. Vạn Côn và Ngô Nhạc Minh là hai tên dẫn đầu, cười đến chảy nước mắt .

Ngô Uy không hiểu mô tê gì, ngẫm nghĩ hồi lâu rồi cuộc cũng ý thức được vấn đề, lập tức khuôn mặt đỏ như trái cà chua chín, hận không thể tìm một cái lỗ để chui xuống. Hà Lệ Chân nhìn không được, cô xoay người đi lên bục giảng, vỗ tay thật mạnh.

"Không được cười ——!"

Học sinh kiểm chế hồi lâu, cuối cùng cũng nín được cười.

Hà Lệ Chân chỉ ra cửa, mắt không chớp nhìn Vạn Côn.

"Đi ra ngoài."

Ánh mắt Vạn Côn sắc lạnh nhìn lại cô.

Những bạn học khác có lẽ ý thức được cô giáo giận thật cho nên tất cả đều im lặng xem trò hay.

Giọng của Hà Lệ Chân không lớn, nhưng rất kiên quyết.

"Đi ra ngoài!"

'Rầm', Vạn Côn hung bạo đá bàn ra, đưa bạn ngồi trước vô tội cũng bị dính chưởng, suýt nữa thì bị bàn xô ngã. Vạn Côn đứng dậy, mang theo cặp sách, không nói một câu nào đi ra ngoài.

Hà Lệ Chân nhìn sang Ngô Nhạc Minh.

"Cả em nữa."

Ngô Nhạc Minh nhún vai, đi theo Vạn Côn.

Trong lớp lặng ngắt như tờ.

Hai người họ vừa đi, phía sau cũng có vài em nam đứng dậy đi theo.

Sắc mặt của Hà Lệ Chân trùng xuống, cô nhìn xung quanh lớp.

"Còn ai nữa không?" Cô nói, "Còn ai muốn theo ra ngoài nữa? Bây giờ đi luôn đi!"

Đợi vài giây sau, tiếp tục có thêm hai nam sinh và hai nữ sinh đi ra ngoài, Hà Lệ Chân nhìn bảy tám chỗ trống, sắc mặt lạnh lùng cầm lấy bài thi, nói với Ngô Uy: "Em đọc tiếp đi."

Sau khi hết giờ, Hà Lệ Chân bước nhanh về văn phòng, vừa vào phòng cô liền đến trước bàn Hồ Phi. Hồ Phi đang chấm bài thi,

thấy Hà Lệ Chân xông thẳng tới đây bèn ngẩng đầu hỏi: "Cô Hà sao thế, gì mà tức giận dễ sợ vậy?"

"Thầy Hồ, tôi có chuyện muốn nói với thầy."

Vẻ mặt Hà Lệ Chân quá nghiêm túc, nghiêm túc đến mức khiến Hồ Phi hoảng sợ.

"Ai u, chuyện gì mà nghiêm trọng thế?"

Lưu Dĩnh và Bành Thiến ngồi bên cạnh cũng ngẩng đầu, Lưu Dĩnh quan tâm nhìn cô hỏi, "Sao thế Hà cô Hà?"

Hà Lệ Chân hít sâu một hơi, kể lại chuyện trên lớp hôm nay cho Hồ Phi.

Hồ Phi nghe xong, đập bút, đứng bật dậy: "Thật đúng là càng ngày càng quá đáng!" Thầy ấy chống tay, nhìn trái nhìn phải, không biết muốn tìm gì, đột nhiên Bành Thiến nói: "Mấy đứa ở trên sân thể dục kia!"

Hồ Phi nghe xong liền vọt tới cửa sổ, Hà Lệ Chân cũng đi tới.

Trên sân thể dục là mấy em học sinh vừa mới bỏ học. Ngô Nhạc Minh và mấy em nam khác đang chơi bóng, Vạn Côn ngồi bên cạnh hút thuốc, còn hai em nữ sinh thì đứng cổ vũ cho các bạn nam.

"Làm phản rồi!" Hồ Phi hung dữ nói, "Tôi đi tìm thầy Diêm phòng giáo vụ!"

Hồ Phi dùng dùng đi ra ngoài, Bành Thiến đến bên Hà Lệ Chân, vỗ vỗ vai cô nói: "Không có việc đâu, đừng buồn, để ý tới mấy đứa đó làm gì."

Hà Lệ Chân cúi đầu, đột nhiên, Vạn Côn nhìn sang phía này, ban đầu Hà Lệ Chân tưởng cậu ta nhìn vào văn phòng, nhưng sau đó cô nghĩ, bây giờ là ban ngày, trời sáng thế này, cậu ta lại đứng ở xa, đương nhiên không thể nhìn thấy gì cả.

Vậy cậu ta đang nhìn gì.

Vạn Côn quay đầu nhìn theo hướng văn phòng, nhìn rất lâu, sau đó cậu ta từ từ cúi đầu.

Khoảng hai mươi phút sau đám học sinh bị bắt về. Bành Thiến bước vào văn phòng, nói với Hà Lệ Chân: "Thầy Diêm và thầy Hồ đang phạt mấy đứa kia, cậu đi xem không?"

Hà Lệ Chân nói: "Mình không đi đâu."

Bành Thiến: "Vậy mình đi ăn đây, cậu đi luôn không?"

Hà Lệ Chân đáp, "Hôm nay mình chả có tâm trạng ăn uống gì cả, cậu đi trước đi."

"Vậy mình đi đây."

Buổi chiều Hà Lệ Chân không có tiết, cô ngồi ngây người trong văn phòng. Hơn hai giờ, cô thu dọn sách vở, khi đi ngang qua phòng giáo vụ, cô phát hiện thầy Hồ và thầy Diêm vẫn chưa về. Hà Lệ Chân đi tới, tới chỗ rẽ thì dừng lại, lén nhìn vào trong.

Mấy em học sinh khác đã đi rồi, chỉ còn lại Ngô Nhạc Minh và Vạn Côn.

Đây không phải là lần đầu tiên Hà Lệ Chân gặp Thầy Diêm Duệ Bình phòng giáo vụ, thầy ấy thật sự cao to, nhìn cũng hung dữ,

thầy ấy và Hồ Phi đang mắng Ngô Nhạc Minh và Vạn Côn.

"Không muốn tuân thủ nội quy của trường phải không ——? ! Nếu không muốn bị quản thì đừng đến trường nữa!" Diêm Duệ Bình rống lên, Hà Lệ Chân ở xa cũng nghe thấy rõ ràng, giọng Diêm Duệ Bình cứ như các huấn luyện viên quân đội vậy, dội thẳng vào tai người nghe đến phát sợ.

"Bắt nạt bạn bè! Bắt nạt giáo viên! Các em còn có thể làm gì nữa!" Diêm Duệ Bình mắng, "Là giáo viên mới đây! Hơn nữa còn là giáo viên nữ! Các em lại bày trò này, còn ra thể thống gì nữa hả ——! ?"

"Cô giáo", "Giáo viên mới", Hà Lệ Chân bị điểm danh âm thầm rụt cổ. Cho dù cổ họng không khỏe thì giọng nói của thầy Diêm Duệ Bình vẫn vang dội vô cùng, từ hành lang bên này dội sang hành lang bên kia. Diêm Duệ Bình chỉ thẳng vào mũi Vạn Côn: "Em đã học lại ở trường mấy năm, hả ——? Tôi thấy em cũng chẳng thích học, trong cặp của em có quyển sách nào không hả?" Diêm Duệ Bình vừa mắng, vừa lấy cặp sách trên vai Vạn Côn xuống, kéo khóa rồi đổ hết mọi thứ ra ngoài.

Từ cặp sách của Vạn Côn rút ra một cái áo khoác màu đen, hai cây bút, còn có một quyển vở.

Quyển vở rơi ra từ cặp sách xuống đất, cách hai mươi mét, tầm mắt của Hà Lệ Chân nhìn theo. Đó là vở Nhật Ký.

Diêm Duệ Bình cúi nhặt quyển vở, nhưng Vạn Côn đã nhanh tay hơn nhặt lấy, cuốn lại, nắm ở trong tay.

Diêm Duệ Bình cả giận nói: "Chỉ một quyển vở! Em chỉ mang một quyển vở đến trường ——?" Thầy ấy càng nói càng giận, bỗng chụp lấy cây lau nhà từ một góc lộn xộn bên cạnh, đánh lên cánh tay của Vạn Côn.

Vạn Côn bị đánh lùi ra sau, Diêm Duệ Bình bước tới hỏi: "Lần sau em còn dám bắt nạt giáo viên không ! ?"

Vạn Côn không nói gì, cứ như những cú đánh chỉ như gãi ngứa cho cậu ta vậy. Diêm Duệ Bình càng lửa giận ngập đầu, lại muốn giơ gậy lên đánh. Hà Lệ Chân đứng phía sau, trông thấy rõ ràng, cây lau nhà chuẩn bị đánh lên lưng Vạn Côn, cô không hề nghĩ ngợi liền gọi.

"Thầy Diêm ——!"

Mọi người quay đầu lại, Diêm Duệ Bình nhìn thấy Hà Lệ Chân đến bèn nói: "Cô Hà, cô đến thật đúng lúc, để mấy đứa xin lỗi cô!"

Hà Lệ Chân âm thầm cảm thấy may mắn, may mà Diêm Duệ Bình không hỏi cô vì sao cô lại đột nhiên xuất hiện ở đây, có lẽ thầy ấy tưởng cô chỉ tình cờ đi ngang qua.

Hà Lệ Chân đi tới, ánh mắt Vạn Côn vẫn dõi theo cô nhưng cô xem như không thấy.

"Thầy Diêm, phạt lâu vậy ạ." Hà Lệ Chân nói.

Hồ Phi bên cạnh cũng đã thấm mệt, xem ra mắng được một nửa, nửa còn lại nhường cho Diêm Duệ Bình mắng tiếp.

"Không sao cả, cô Hà đến đây đi, để mấy đứa xin lỗi cô." Diêm Duệ Bình bảo Vạn Côn và Ngô Nhạc Minh đứng thẳng lại, Vạn Côn chầm chậm đứng thẳng người. Dáng người của cậu ta còn cao hơn Diêm Duệ Bình nửa cái đầu, vừa đứng thẳng lên thì khí thế của Diêm Duệ Bình liền giảm đi đáng kể.



Chương 16

Translator: Trúc Chi

“Xin lỗi cô giáo Hà mau!” Diêm Duệ Bình cả giận nói.

Vạn Côn không hề hé miệng, ánh mắt dừng lại trên mặt Hà Lệ Chân khiến tim Hà Lệ Chân nhảy lên thành thịch.

Diêm Duệ Bình nhìn thấy Vạn Côn không nói gì, sắc mặt không nén được giận nữa bèn cầm ngay cây chổi lau nhà muốn đánh cậu ta.

“Vạn Côn!” Đột nhiên Hà Lệ Chân kêu lên khiến Diêm Duệ Bình dừng tay lại nghiêng đầu nhìn cô.

Sắc mặt Hà Lệ Chân vô cùng nghiêm túc nhìn Vạn Côn nói:

“Em nói đi, chuyện hôm nay em làm là đúng hay sai?”

Vạn Côn không trả lời lại càng khiến Diêm Duệ Bình thêm tức giận:

“Em....”

“Thầy Diêm!” Hà Lệ Chân nói với Diêm Duệ Bình: “Tôi muốn nói mấy câu với em ấy được không ạ!”

Diêm Duệ Bình tự nhủ rằng mình không được tức giận, gật đầu, đến chỗ Hồ Phi đứng, Hà Phi đưa thầy ấy một bình trà, sau đó thầy ấy hùng hục uống hết chỉ trong mấy hớp.

Hà Lệ Chân nhìn thẳng vào mắt của Vạn Côn, chân thành nói:

“Nếu như em không muốn lên lớp thì em có thể ở phía sau ngủ, hoặc không cần đi học. Nhưng em đã vào phòng học thì thân phận của em là một học sinh, lúc đó em phải có nghĩa vụ nghe giảng, và em không được phép làm ảnh hưởng đến các bạn khác! Lần này, cô có thể coi như không có chuyện gì, nhưng nếu có lần sau, cô sẽ mời em không cần lên lớp tiết của cô!”

Vạn Côn vẫn lẳng lặng cúi đầu nhìn cô.

Con người cậu ta giống như một ngọn lửa màu đen, không hề có chút sợ hãi, chỉ có những suy nghĩ vô tận và giấu kín ý cười tận nơi sâu nhất. Hà Lệ Chân nghĩ một chuyện nhưng cô lại nói một chuyện khác.

Cô đang xin tha thay cho cậu ta.

Không sai, bất kể là Hà Lệ Chân hay Vạn Côn thì họ đều nhận thức được điểm này. Hà Lệ Chân cũng không bắt Vạn Côn xin lỗi, bởi vì cô mơ hồ nhận ra rằng, nếu có Hồ Phi và Diêm Duệ Bình ở đây thì tuyệt đối Vạn Côn sẽ không bao giờ mở miệng xin lỗi.

Có thể các giáo viên khác không rõ nhưng cô biết, cô biết con người này rất ngang bướng, cậu ta giống như một viên đá trong công trường xây dựng, cho dù có vạn búa đập vào cũng không thể thấy được điểm đáy.

Lúc Diêm Duệ Bình và Hồ Phi ở bên cạnh uống trà, Hà Lệ Chân ngẩn ngơ phê bình hai người họ, sau đó nói:

“Chuyện này ngày hôm nay coi như đã xong, tôi hi vọng các em sẽ không tái phạm nữa. Các thầy cô vẫn có lòng tin đối với các em. Thôi các em đi trước đi!”

Vạn Côn cười lạnh một tiếng, không nói câu gì rồi cùng Ngô Nhạc Minh cầm cặp xoay người rời đi.

“Ai ai...” Diêm Duệ Bình không ngờ rằng lại có tình huống như vậy, Hà Lệ Chân đứng trước mặt thầy ấy nói: “Thầy Diêm, bỏ qua lần này đi!”

Hồ Phi cũng nói: “Cô không nghiêm khắc dạy bảo thì lần sau bọn chúng lại tái phạm cho coi. Nếu chúng cảm thấy cô dễ bắt nạt, vậy thì sau này, tiết của cô sẽ không ổn đâu!”

Hà Lệ Chân đáp: “Lần này tôi cho các em một cơ hội, nếu còn có lần sau, nhất định tôi sẽ không bỏ qua cho mấy đứa!”

Hai thầy giáo nhìn nhau rồi không hẹn cùng thở dài, Diêm Duệ Bình nói:

“Những đồng chí nữ các cô hay mềm lòng quá. Nhưng đối học sinh thì không thể mềm lòng được. Đây mới chỉ là đánh nhau nhỏ, cô vẫn chưa lĩnh giáo được lúc cậu ta thật sự đang tức giận đâu!”

Hà Lệ Chân cúi nửa đầu, cùng hai thầy giáo đi ra hành lang, cô nhìn nền nhà xi măng màu tro xám nói: “... Vậy ạ?”

Quay trở lại văn phòng, Hà Lệ Chân ngồi trước bàn, cô thật sự có chút mệt mỏi.

Bên ngoài đột nhiên có tiếng gõ cửa nhẹ, Hà Lệ Chân quay đầu, nhìn thấy Ngô Uy nước mắt lưng tròng đứng ở ngoài cửa.

“Ủa.” Hà Lệ Chân không biết nên khóc hay nên cười: “Ngô Uy, mau vào đi, lại làm sao vậy?”

“Cô Hà...” Ngô Uy đi tới, vẻ mặt cầu xin cùng với nước mắt nước mũi tèm nhem nói: “Cô giáo, tất cả là lỗi của em!”

“Sao lại là lỗi của em chứ?”

“Lúc em đọc sai trên lớp...”

Khi cơn giận qua đi, Hà Lệ Chân nhớ tới câu “độc thượng thanh lâu” kia, Hà Lệ Chân cũng cảm thấy buồn cười, nhưng vì cô đang an ủi Ngô Uy nên gắng nhịn.

“Không sao, đó không phải lỗi của em!”

“Thế nhưng...”

“Đến đây, đừng khóc nữa!” Hà Lệ Chân vỗ vỗ vào vai em ấy giống như vỗ vào tảng thịt: “Chút chuyện đó đừng để tâm nữa, cậu bé ngốc, em đã bao nhiêu tuổi rồi mà động tí là khóc vậy!”

Ngô Uy ghen ngào nuốt nước mắt, nước mũi lại.

Hà Lệ Chân nói: “Được rồi, về nhà ăn một bữa thật ngon, sau đó quên đi nha!”

Ngô Uy “vâng” một tiếng: “Vậy chào cô em đi trước!”

“Ừm... À!” Hà Lệ Chân đột nhiên nhớ đến một chuyện nên gọi Ngô Uy lại, Ngô Uy quay đầu: “Có chuyện gì vậy cô?”

“Em...” Cô thoáng nghĩ ngợi rồi quan sát xung quanh, Hồ Phi chưa quay lại, Lưu Dĩnh đang đọc sách, Bành Sảnh đang mua hàng trên mạng. Cô bèn đứng lên nói với Ngô Uy:

“Đi! Ra ngoài rồi nói!”

Ngô Uy đi theo Hà Lệ Chân ra ngoài hành lang, Hà Lệ Chân thấp giọng hỏi cậu ta:

“Vạn Côn có tìm em gây chuyện không?”

Vừa nhắc đến Vạn Côn, Ngô Uy liền thấy sợ, rụi cổ lại.

“Không... Không còn nữa ạ!”

Không còn nữa.

Hà Lệ Chân không hổ là giáo viên ngữ văn, cô nhanh chóng nắm được điểm yếu của Ngô Uy hỏi lại:

“Trước đây Vạn Côn có tìm em gây chuyện à?”

Ngô Uy nói: “Cũng không tính là gây chuyện ạ!”

Hà Lệ Chân nhớ lại ánh mắt Vạn Côn nhìn Ngô Uy lúc đó, giống như trên thảo nguyên, một con sư tử lớn đang nhìn một con ngựa

vẫn mập mạp ngốc nghếch, ăn không ăn, xé không xé, chỉ nhìn chăm chăm mà thôi.

“Ngô Uy, nếu Vạn Côn tìm em gây chuyện thì em phải báo với cô ngay biết chưa.” Khi Hà Lệ Chân nói ra câu này bỗng trong nháy mắt cô có một loại ảo giác cứ như mình là đại ca trong giới hắc đạo: 'Có chuyện gì thì chú em cứ báo cáo với anh.'

Cũng không biết là có làm được hay không nữa...

Ngô Uy lau đi hàng nước mũi rồi gật đầu, Hà Lệ Chân lại nói: “Em có bút không?”

Ngô Uy sửng sốt: “Bút ạ?”

“Ừ!”

“Có ạ!” Ngô Uy lấy một cây bút bi từ trong cặp ra, sau đó đưa cho Hà Lệ Chân, Hà Lệ Chân lại nói tiếp: “Giấy nữa?”

Ngô Uy lại lôi một quyển vở từ trong cặp ra, Hà Lệ Chân lật ra, trên mặt giấy ghi nghêch ngoạc một dãy số. Ngô Uy thấy thế bèn nói:

“Đây là gì ạ?”

“Đây là số điện thoại của cô.” Hà Lệ Chân đưa lại bút cho Ngô Uy: “Nếu Vạn Côn và Ngô Nhạc Minh tìm em gây sự thì em hãy gọi điện cho cô!”

Ngô Uy xúc động muốn khóc, Hà Lệ Chân vội vàng an ủi cậu ta: “Về đi, nhớ thu bài tập cuối tuần đấy!”

“Vâng!”

Ngô Uy này gì cũng tốt, chỉ là hiệu quả công việc hơi thấp, nhắc cậu ta thu bài tập cuối tuần mà đến lúc tan học cậu ta mới nộp lên.

Trải qua một ngày cứ lăn qua lăn lại nên Hà Lệ Chân có chút mệt mỏi, cô cầm lấy đồng bài tập cuối tuần mang về nhà.

2 tiếng sau.

Hà Lệ Chân ngồi trước bàn đọc sách, nhìn con cá vàng nhả bong bóng rồi lại nhìn quyển nhật ký trên bàn.

Quyển Nhật kí rất quen mắt, chữ trên đó cũng rất quen mắt.

Không phải cậu ta đi rồi à?

Tại sao còn nộp bài tập cuối tuần chứ?

Muốn viết những thứ khiến cô giận thêm ư?

Hà Lệ Chân hừ lạnh một tiếng khiến chú cá vàng vị kích động, giật mình, ngoe ngậy cái đuôi về phía Hà Lệ Chân. Hà Lệ Chân tức giận mở cuốn bài tập ra, ngay trang đầu tiên. Dưới góc phải cuối trang giấy, nét chữ của Vạn Côn như rồng bay phượng múa nên rất khó đọc ra.

Cậu ta viết cho Hà Lệ Chân ba chữ: Xin lỗi cô!

Hà Lệ Chân á khẩu không dám tin khi nhìn thấy ba chữ này, một lúc lâu sau cô mới định thần lại được. Sau đó, cô giơ cây bút bằng gỗ lên định viết vào đó mấy lời phê bình, nhưng lúc cô giơ lên thì cánh tay lại bắt đầu cứng ngắc, không còn nghĩ ra được cái gì. Cuối cùng, Hà Lệ Chân chỉ biết gấp quyển vở lại, phì cười.

“Nhóc con...” Hà Lệ Chân cười mắng một câu, viết vào tám chữ: Chăm chỉ học tập, hướng tới tương lai.

Lại đến giờ lên lớp, Vạn Côn không đến trường, Hà Lệ Chân gọi cho Ngô Uy nhờ cậu ta trả lại bài tập cho cả lớp.

Khi Ngô Uy đến văn phòng lấy bài tập, khuôn mặt cậu ta tràn ngập ý cười, nhìn thấy Hà Lệ Chân giống như nhìn thấy Bồ Tát sống, ánh mắt lấp lánh, nghiêm nhiên coi cô như cái phao cứu sinh của mình.

Hà Lệ Chân có chút lúng túng khi đưa bài tập cho cậu ta, Ngô Uy mở cặp sách của mình ra, lục lọi một lúc lâu rồi mới lôi ra một cái hộp nhỏ, đặt lên bàn của Hà Lệ Chân, sau đó ôm lấy đồng bài tập nói với Hà Lệ Chân:

“Cô, đây là đặc sản quê em, do chính tay mẹ em làm, em biếu cô một ít ạ.”

“Đặc sản?” Hà Lệ Chân nhìn hộp cơm để trên bàn, sau đó mở nắp ra, bên trong đặt sáu viên bánh nhỏ nhắn, vỏ ngoài của mỗi viên có xanh lá cây, bên trong lộ chút màu trắng của gạo nếp, nhìn giống như bánh ngọt.

“Cô ăn thử đi ạ!”

Trước ánh mắt mong chờ của Ngô Uy Hà Lệ Chân bèn cầm lấy một viên bỏ vào miệng.

Nói thật, cô cảm thấy mùi vị có chút lạ.

Bên trong viên này chính xác là gạo nếp, nhưng cũng không hoàn toàn là vậy, bên trong gạo nếp vẫn còn một nhân khác, Hà Lệ Chân cắn nửa miếng còn lại bỗng phát hiện nhân bên trong màu xanh biếc, cô nhai thử, cô cảm thấy mình giống như đang nhai cỏ ấy.

“Thế nào ạ?” Ngô Uy nói: “Tôi qua mẹ em làm đó.”

Hà Lệ Chân quay đầu nhìn Ngô Uy nói: “Ừm, rất ngon!”

“Vậy cô ăn nữa đi, tối em ghé qua lấy hộp ạ”

“... Ừm!”

Sau khi Ngô Uy đi, Bành Sánh quay đầu: “Ha ha, cô Hà nhận được đồ ngon nha!”

Hà Lệ Chân cầm cái hộp đưa cho cô ấy: “Đây, cậu ăn thử đi!”

Bành Sánh trông thấy thức ăn thì hứng thú lắm, đẩy ghế sang chỗ Hà Lệ Chân, cầm một miếng bỏ vào miệng, sau đó lông mày lập tức chau lại.

“Đây là cái gì sao mà tanh vậy?”

Hà Lệ Chân lắc đầu: “Mình cũng không biết, nghe nói là đặc sản.”

Hồ Phi tiến vào, Hà Lệ Chân lại cầm chiếc hộp mời: “Thầy Hồ, thầy cũng ăn thử một miếng đi!”

Hồ Phi đặt chiếc áo xuống ghế rồi hỏi:

“Đây là cái gì?”

“Của học sinh tặng ạ.”

Hồ Phi vừa cầm vừa nói:

“Là học sinh nào vậy?”

“Ngô Uy của lớp chúng ta.” Hà Lệ Chân đáp.

Bành Sảnh ngồi bên cạnh bổ sung: “A, là thằng bé mập mập đó hả?”

Hồ Phi gật đầu: “Ừ, đúng là học sinh ngoan.” Thầy ấy vừa ăn vừa nói: “Chỉ là đầu óc...” Hồ Phi là một giáo viên không biết dùng từ không mỹ miều để miêu tả học sinh, nên bèn sắp xếp lại câu chữ nói: “Chỉ là hơi thật thà quá!”

“Phụt.” Bành Sảnh bật cười, Hồ Phi cũng cười.

“Em ấy học rất chăm.” Hà Lệ Chân nói.

“Đúng vậy, cậu ta chăm chỉ nhất lớp luôn.” Hồ Phi nhận xét: “Thằng bé này nhất định sẽ có tương lai.”

“Đúng rồi, cô Hà.” Hồ Phi nhớ tới chuyện gì đó liền quay sang nói với Hà Lệ Chân: “Cô đến đây đi, có chút chuyện tôi muốn nói với cô.”

Hà Lệ Chân theo Hồ Phi đi ra ngoài, Hồ Phi hỏi cô: “À ừm, chuyện của thầy Lý, cô định thế nào?”

“Sao ạ?” Hà Lệ Chân nghe không hiểu: “Thầy Lý nào?”

“Ai? Cô không biết sao?” Hồ Phi nghi ngờ nói: “Lý Thường Gia dạy tiếng anh đó, anh ta không nói với cô...” Giọng nói của Hồ Phi có chút nhỏ lại: “Chuyện dạy thêm í?”

Hà Lệ Chân hít sâu một hơi.

Chuyện này mới xảy ra không lâu nhưng do nó không phải là chuyện quan trọng nên cô sớm đã cho nó bay lên tận chín tầng mây rồi.

“Cô quên rồi à?” Hồ Phi nói.

Hà Lệ Chân ngượng ngùng đáp: “Mấy hôm trước bạn quá nên tôi không nhớ!”

“Vậy cô có muốn đi không?”

Hà Lệ Chân nói: “Đi.”

Cô trả lời quả quyết như vậy khiến Hồ Phi ngẩn người: “Đã quyết định rồi à?”

“Vâng.”

Nếu là mấy hôm trước thì có lẽ Hà Lệ Chân vẫn còn phải suy nghĩ nhưng hiện tại cô không lo nghĩ được nhiều như vậy.

Trời mới biết lúc nào Vạn Côn kia mới trả lại tiền cho cô, nếu không đồng ý, Hà Lệ Chân cảm thấy chất lượng cuộc sống của mình sẽ bị ảnh hưởng nghiêm trọng.

Vậy cứ để cô thực dụng một chút, cầm Nhân dân tệ cô mới yên lòng.

“Vậy thì tốt, tôi sẽ nói với thầy Lý.” Hồ Phi cười: “Thầy ấy nhất định sẽ rất vui.”



Chương 17

Translator: Trúc Chi

Sau khi bị Diêm Duệ Bình và Hồ Phi dạy dỗ một trận, hình như Vạn Côn và Ngô Nhạc Minh cũng trở nên ngoan ngoãn được mấy ngày. À, chí ít thì một tuần tiếp theo đều ngoan ngoãn lên lớp, hơn nữa còn không hề gây rối trong giờ học.

Vào tiết ngữ văn sau hôm đó một ngày, Vạn Côn luôn dựa lưng vào ghế, đờ đẫn nhìn mặt bàn. Trên bàn không có gì cả, nhưng không hiểu tại sao cậu lại nhìn chăm chú như vậy.

Lúc tan học, Hà Lệ Chân đi về văn phòng, đi được nửa đường thì cô bỗng nghe thấy giọng nói nhỏ: “Qua đây!” Sau đó một bóng

người lướt qua, Vạn Côn đột nhiên đi bên cạnh Hà Lệ Chân, Hà Lệ Chân dừng bước, nhìn thân ảnh cậu ta bất ngờ rẽ vào góc khuất.

Là phòng chứa dụng cụ thí nghiệm à?

Hà Lệ Chân mím miệng cười đi tới.

Vạn Côn đang ở trong phòng đợi cô.

Hà Lệ Chân đóng cửa lại, sau đó xoay người nhìn Vạn Côn.

Căn phòng này chẳng khác gì lúc trước, ngoài bụi ra thì cũng chỉ có bụi.

Vạn Côn xỏ tay vào túi, rảnh rỗi đứng ở đó.

Hà Lệ Chân hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Vạn Côn nhìn cô một cái sau đó rút ra một thứ gì đó từ phía sau rồi ném mạnh xuống mặt bàn bên cạnh. Hà Lệ Chân nhìn qua, đó là quyển nhật ký của Vạn Côn.

Số mệnh của quyển vở này thật đáng thương, cả quyển viết chẳng được bao nhiêu chữ, đã vậy còn bị vò nát chẳng còn nguyên hình nữa, không biết trông nó giống một cục giấy vo tròn hay quyển vở đây, gáy vở cũng bị bong ra hết cả rồi.

Hà Lệ Chân không hiểu: “Em cầm theo nhật ký làm gì?”

Vạn Côn chỉ vào quyển vở, vênh mặt nói: “Cô như thế mà làm giáo viên được à?”

Hà Lệ Chân sửng sốt: “Hả?”

“Cô quá qua quýt rồi đấy!” Vạn Côn nhìn xung quanh rồi lạnh nhạt nói: “Tôi viết cho cô trình trọng như thế, vậy mà cô lại trả lời tôi cho có lệ thế hả, cô có thể có chút trách nhiệm được không vậy?”

Hà Lệ Chân bất chấp thái độ của cậu ta, một mực tuân theo quan niệm sống 'Là người thì ắt phải có lúc sai lầm' vậy nên cô cố gắng suy nghĩ tỉ mỉ lại nội dung mình viết trong đó: “A...” Cô nhớ ra rồi: “Cô khuyên em 'Chăm chỉ học tập, hướng tới tương lai', vậy mà gọi viết cho có lệ hả?”

Vạn Côn bị cô làm cho nghẹn lời, chỉ biết trừng mắt nhìn cô.

“Tôi xin lỗi cô, nhưng cô lại trả lời thế à?”

Hà Lệ Chân có chút khó hiểu nhìn Vạn Côn: “Nếu không cô phải viết gì?”

“Tôi...”

Vạn Côn đột nhiên á khẩu, sau đó quay lưng lại, đập mạnh vào chân bàn bên cạnh: “Dù sao cũng không phải là câu đó.”

Hà Lệ Chân nhìn cậu ta, đứa trẻ này đứng ngược sáng nên khuôn mặt cậu ta lộ rõ những đường nét góc cạnh, vô cùng mạnh mẽ. Vạn Côn giống như có thù oán với chiếc bàn ấy, cậu ta hết đập rồi lại đá, Hà Lệ Chân thật sự nhịn không được bèn nói: “Em đừng đập cái bàn đó nữa được không?”

Vạn Côn quay đầu nhìn cô.

Hà Lệ Chân giải thích: “Mục tiêu của viết Nhật ký là để luyện chữ, chứ thực ra cũng chẳng có tác dụng gì, hơn nữa, tôi viết như vậy là mong em chăm chỉ học tập. Quãng đời học sinh trôi qua rất nhanh, còn nữa, giáo viên cũng không được thiên vị, giáo viên là phải đối xử bình đẳng với tất cả các em học sinh cơ mà.”

“Hử?” Vạn Côn đột nhiên cau mày, Hà Lệ Chân nhìn thấy trong ánh mắt Vạn Côn có vẻ muốn nói “tôi không tin”.

Tâm tình Vạn Côn bỗng nhiên biến đổi, cậu ta lại lấy tiếp cái gì đó từ sau túi quần ra, đó là một quyển nhật ký khác, sau đó cậu ta lại thẳng tay ném xuống bàn.

“Vậy đây là cái gì?”

Hà Lệ Chân nhìn sang, quyển nhật ký này trông rất mới, thoát nhìn cô còn tưởng đó là quyển mà Vạn Côn mới làm. Nhưng nhìn kĩ lại mới thấy trên nhãn có viết tên: Ngô Uy.

Đột nhiên Hà Lệ Chân cảm thấy hơi nhưng nhức răng.

Vạn Côn nhìn chăm chăm vào Hà Lệ Chân, không nói nửa lời, giống như cậu đang đợi Hà Lệ Chân lúng túng vì lời nói dối của mình.

Hà Lệ Chân thở dài một tiếng: “Tại sao em lại cầm nhật ký của người khác.” Không đúng, cô nên hỏi cẩn thận hơn: “Nhật ký cô đã phát, Nhật ký của Ngô Uy thì Ngô Uy nên cầm chứ nhưng tại sao em lại cầm nhật ký của em ấy?”

Vạn Côn không thèm để ý đến câu hỏi của cô, cậu ta chỉ thẳng vào quyển vở nói: “Số chữ cô viết nhận xét cho cậu ta có thể lên đến con số hàng trăm, còn cho tôi chỉ vồn vẹn 8 chữ, vậy mà cô lại dám nói không thiên vị à?”

Hà Lệ Chân hỏi: “Không phải em lại gây sự với Ngô Uy đấy chứ?”

Vạn Côn: “Cô cũng không biết xấu hổ khi nói câu “đối xử bình đẳng” nhỉ?”

Hà Lệ Chân thoáng nổi giận, cô đập mạnh tay xuống bàn:

“Tôi hỏi em, có phải em lại gây sự với Ngô Uy không?”

Vạn Côn cũng nổi giận, chiếc bàn đó bị cậu ta hất xa một mét, hai quyển vở trên bàn rớt xuống, bụi bay tung tóe khắp nơi.

Cậu ta bước hai bước rồi dừng lại trước mặt Hà Lệ Chân, vẻ mặt ngông nghênh, ngỗ ngược: “Ông đây đã ức hiếp nó đấy, cô có thể làm gì nào?”

Hà Lệ Chân cũng tức điên lên: “Xem ra thầy Diêm và thầy Hồ dạy chưa đủ nhỉ, em đừng vội, một lần không đủ thì vẫn có lần sau!”

Hà Lệ Chân xoay người bước đi, Vạn Côn thấy vậy liền lạnh lùng nói: “Được thôi, cô cứ đi tìm họ đi, cùng lắm thì bị ăn đòn thôi mà, có gì to tát cơ chứ?”

Hà Lệ Chân bỗng nhớ đến cảnh tượng lúc trước, cô đứng lại. Cô cố giữ bình tĩnh, chậm rãi quay đầu nói với Vạn Côn:

“Tôi không muốn em bị ăn đòn, cũng không hi vọng em có thể chăm chỉ giống Ngô Uy, nhưng tối thiểu em cũng phải biết tuân thủ kỉ luật để không làm ảnh hưởng đến người khác chứ. Còn nữa...” Hà Lệ Chân nhìn thoáng qua hai quyển vở ở dưới đất rồi nói tiếp: “Em chỉ nhìn thấy sự việc từ khía cạnh của riêng mình mà thôi. Tôi viết nhận xét nhiều cho Ngô Uy, đó là bởi vì trong nhật ký em ấy viết rất nhiều. Học tập và cuộc sống cũng như nhau vậy,

em muốn được báo đáp thì em phải chịu cho đi, chứ không thể luôn nghĩ cho mình như vậy.”

Vạn Côn đứng chết lặng tại chỗ, cậu ta nghiêng đầu nhìn Hà Lệ Chân, trên mặt không hề lộ ra bất cứ biểu cảm gì.

Hà Lệ Chân tưởng cậu ta đang suy nghĩ về những lời nói của mình nên đứng lại chờ, nhưng đợi một lúc lâu mà vẫn không thấy cậu ta trả lời.

“Em có hiểu không?”

Vạn Côn gật đầu, chậm rãi nói: “Nói cách khác, nếu như tôi viết nhiều hơn thì cô sẽ viết nhận xét nhiều hơn, đúng không?”

“...” Đôi khi Hà Lệ Chân thật sự muốn mở phanh đầu cậu ta ra để xem rốt cuộc trong đó có những nếp nhăn giống não người thường hay không?

Vạn Côn nói xong thì bước tới, nhặt lại quyển vở. Hà Lệ Chân đột nhiên nói: “Còn nữa!”

Vạn Côn từ từ quay người:

“Tôi cảnh cáo em, em không được ức hiếp bạn bè nữa!” Hà Lệ Chân nhìn Vạn Côn chăm chăm, nghiêm túc nói: “Nếu để tôi biết, tôi tuyệt đối sẽ không nương tay với em đâu!”

“Cô muốn tôi đừng động đến tên mập đó hả, được thôi!” Vạn Côn lười biếng đáp: “Nếu không muốn tôi động đến tên đó thì lần sau đừng có mà qua quýt với tôi đấy.” Nói xong, cậu ta giống như hoàng đế ban lệnh đại xá thiên hạ, vòng qua người cô rồi đi ra ngoài.

Hà Lệ Chân ghen hòng đứng chết lặng nhìn Vạn Côn rời đi, thật sự cô mong đời này cô đừng gặp phải một học sinh như thế này nữa.

Lúc tay Vạn Côn chuẩn bị mở cửa, Hà Lệ Chân bỗng nhớ đến một chuyện.

“Em...”

Vạn Côn quay đầu: “Sao?”

Hà Lệ Chân hỏi: “Vết thương sau lưng của em thế nào rồi. Thầy Diêm có đánh trúng không?”

Vạn Côn cười cười: “Ai nói với cô là tôi bị đánh?”

“Hả?”

Vạn Côn cắt ngang: “Không sao, cô không cần lo!”

“Sau khi em về có nhớ bồi thuốc không?”

“Có!”

Hà Lệ Chân biết rằng Vạn Côn đang nói dối.

“Cơ thể là của mình, em không thể chú ý một chút hả?”

Vạn Côn quay người đối diện với Hà Lệ Chân, thần sắc của cậu ta cuối cùng cũng có chút tươi sáng giống như mây mù gặp được ánh nắng mặt trời.

“Tôi ở một mình, không có ai bơi thuốc cho cả.”

Hà Lệ Chân không tin: “Em không có bạn bè à? Ngô Nhạc Minh đâu?”

Vạn Côn không trả lời mà nghiêng đầu nhìn cô: “Nếu cô thật sự lo lắng như thế thì cô giúp tôi bơi thuốc đi!”

Nói xong, cậu ta không thèm đợi Hà Lệ Chân trả lời đã mở cửa rời đi.

Hà Lệ Chân đứng yên tại chỗ, nghe thấy tiếng chuông reo phía ngoài mới nhớ tới tấm lưng rộng lớn của Vạn Côn, bất giác cô cảm thấy tai mình đỏ bừng lên.

Chiều hôm đó, Hà Lệ Chân ngồi trong văn phòng, Bành Thiến đứng cạnh cửa sổ nói với cô: “Cậu xem, lớp 12/6 đang học thể dục kìa!”

Hà Lệ Chân nghĩ thầm, cô đương nhiên biết đó là tiết thể dục của bọn họ. Trên thực tế, thời khóa biểu của lớp 12/6 cô còn thuộc hơn cả Hồ Phi. Hà Lệ Chân đi tới bên cửa sổ, Bành Thiến cầm chén trà trên tay, cùng cô nhìn ra ngoài.

Trên sân có hai lớp đang học thể dục, ánh mắt Hà Lệ Chân nhẹ nhàng di chuyển, cô đang tìm thân ảnh của cậu thiếu niên đó. Có lẽ vết thương sau lưng cậu ta đã đỡ hơn nhiều nên vẫn có thể cùng các bạn học chơi bóng trên sân.

Hà Lệ Chân nhìn ra lớp còn lại là lớp 12/5. Cô cũng dạy ngữ văn cho lớp này, em học sinh đang đánh đầu đó là Phó Lập, cậu ta cũng là một học sinh tương đối cứng đầu ở lớp 12/5.

“Cậu đoán đội nào thắng?” Bành Thiến đột nhiên hỏi.

“Minh không hiểu về bóng rổ cho lắm.” Hà Lệ Chân đáp.

“Ném bóng vào rổ sẽ ghi điểm thôi, cần gì phải hiểu chứ?”

Hà Lệ Chân không trả lời, Bành Thiến lại tiếp tục nói: “Mình đoán lớp 12/6 nhất định sẽ thắng.”

Hà Lệ Chân nhìn Bành Thiến một cái, Bành Thiến cũng không quay đầu, cô ấy vẫn luôn chăm chú nhìn về phía sân bóng.

“Cậu nghĩ thế nào?”

Hà Lệ Chân nhìn xuống, cô cũng muốn công bằng khách quan xem cả trận bóng nhưng không hiểu sao ánh mắt của cô lại không tự chủ được mà dừng lại trên một người.

Trong mười mấy phút, một mình Vạn Côn ghi được 20 điểm. Cậu ta vận động nhiều nên mồ hôi không ngừng chảy ra, cậu ta bèn lôi áo lau mặt.

Mỗi lần cậu chạy ra là đám nữ sinh bên cạnh sẽ la hét ầm ĩ.

Lát sau, lớp 12/6 lại vào thêm một quả, nhưng quả bóng này lại gây ra tranh cãi. Cậu học sinh 12/6 khi nhảy lên ném bóng vào rổ có đụng phải một bạn học sinh lớp 12/5. Học sinh lớp 12/5 luôn bị ức hiếp nên lúc này chẳng khác nào cỏ khô gặp lửa, bất ngờ bùng cháy. Phó Lập liền chạy lại đẩy ngã cậu học sinh lớp 12/6.

“Wao...a...a” Bành Thiến giống như đang xem kịch vui: “Đánh nhau rồi kìa!”

Hà Lệ Chân có chút lo lắng, cô thấy học sinh hai lớp đã tách ra đứng ở hai bên sân, phía trái là học sinh lớp 12/5, cầm đầu là Phó Lập, bên phải là học sinh lớp 12/6, đứng đầu là Ngô Nhạc Minh,

bọn họ tìm cả nửa ngày mới nhìn thấy Vạn Côn đang đứng dựa lưng vào cột trụ bóng rổ, cậu ta đang rũ giày.

Trong giày Vạn Côn hình như có cát, nó cọ vào chân khiến cậu ta không được thoải mái, phải mất một lúc lâu cậu ta rũ cát xong.

Vạn Côn không mở miệng thì các em học sinh lớp 12/6 cũng không dám nói. Phó Lập chỉ tay vào Vạn Côn mắng: “Vạn Côn, mày đừng giả bộ! Ai sợ mày chứ?”

Vạn Côn nhấc giày lên, cẩn thận buộc lại dây giày, sau đó bình thản đi tới trước hàng ngũ lớp mình. Cậu ta chơi bóng nhiều nên rất nóng, áo cũng vén lên để lộ quá nửa bụng, thế nên bộ dạng của cậu ta lúc này trông chẳng khác nào mấy tên côn đồ, cậu ta mỉm cười với Phó Lập, nhếch mày nói: “Xin lỗi, tao giả bộ thành quen rồi, mày có ý kiến gì hả?”

Phó Lập giận đến nổi hai lỗ mũi không ngừng phồng lên, cậu ta vùng nắm đấm tới.

Ở trong văn phòng, Hà Lệ Chân hoảng sợ kêu lên: “Thầy Hồ đâu rồi? Mau đi tìm thầy Hồ!” Cô cúi đầu lật danh bạ điện thoại muốn gọi điện cho Hồ Phi. Còn Bành Thiến lại cảm thấy thích thú: “Thật là thú vị nha!”

Hà Lệ Chân quay đầu nhìn, chỉ trong nháy mắt Phó Lập đã bị Vạn Côn đánh ngã, Phó Lập nằm trên đất bị đánh tới tấp, một chút nương tay cũng không có. Học sinh lớp 12/5 không chịu được, không biết ai đã hô lên, nam sinh hai lớp lập tức đổ nhào vào nhau. Học sinh xung quanh ít khi được chứng kiến tận mắt cảnh tượng “võ thuật” thế này nên tất cả đều lùi lại năm mét, tìm lấy vị trí tốt, trầm trồ khen ngợi, hò reo tứ phía, chụp ảnh rồi lại chụp ảnh.

Hà Lệ Chân vội đến phát khóc: “Bành Thiến, cậu đừng xem nữa!”

Bành Thiến cuối cùng cũng rời mắt khỏi sân bóng để quay sang an ủi Hà Lệ Chân: “Không sao đâu, có người đến rồi này!”

Hà Lệ Chân nhìn xuống, quả nhiên phía cổng vào sân thể dục có mấy người chạy vào. Hồ Phi, Diêm Duệ Bình, còn có cả mấy giáo viên nam khác cũng đang chạy vào, trên tay họ còn cầm cả gậy nữa.

Giảng co một hồi lâu, Vạn Côn và Phó Lập mới bị Diêm Duệ Bình tách ra. Lúc đi ra ngoài, Vạn Côn dường như có ngẩng đầu nhìn lên văn phòng một cái.

“Khỏe thật!” Bành Thiến đột nhiên nói.

Hà Lệ Chân không hiểu: “Hả?”

Bành Thiến vui vẻ nói: “Đúng là thanh niên, khỏe thật đấy!”

“...” Hà Lệ Chân cảm thấy cách giải quyết của đám thanh niên này thật sự có vấn đề.

“Mình và bạn trai chia tay rồi.”

Bành Thiến đột nhiên nói một câu khiến Hà Lệ Chân ngẩn người. Cô nhìn về phía Bành Thiến, ánh mắt Bành Thiến vẫn không hề rời đi, cô ấy vẫn luôn nhìn ra ngoài cửa sổ.

“... Sao lại..?” Hà Lệ Chân ấp úng.

“Anh ta làm ở bộ Công Thương, nhỏ hơn mình 4 tuổi.” Trên mặt Bành Thiến không hề có biểu cảm gì kể lại: “Vừa tốt nghiệp cách đây không lâu.”

Quan hệ giữa Hà Lệ Chân và Bành Thiến rất tốt, bình thường cũng hay đi ăn với nhau, rồi đi dạo phố. Nhưng đây là lần đầu tiên Bành Thiến nhắc đến bạn trai với Hà Lệ Chân.

“Cho nên mình nói nha.” Bành Thiến đổi sang biểu cảm chẳng sao cả, nhìn sang Hà Lệ Chân: “Thanh niên còn trẻ thì không có tính bền lâu đâu.” Cô ấy bưng chén trà lên, nắm chặt nó trong tay giống như đang ôm cả mùa đông trong tay vậy.

“Nhất là đàn ông...” Bành Thiến nói: “Giống như vừa nãy, khi bắt đầu thì mấy đứa hăng hái lắm, chuyện gì cũng dám làm, câu gì cũng dám nói, giống như chẳng thèm quan tâm tới cái gì hết. Nhưng một khi hăng hái đã qua thì lập tức thay đổi, nhanh hơn bất kì ai khác.” Cuối cùng, Bành Thiến uống một ngụm trà tổng kết: “Tuổi trẻ chỉ thích chơi đùa mà thôi.”

Nói xong cô ấy quay người trở về chỗ ngồi của mình khiến Hà Lệ Chân đến một câu an ủi cũng không kịp nói.

Hà Lệ Chân từ từ quay đầu lại, đứng cạnh cửa sổ nhìn về phía sân thể dục.

Một nữ sinh đang chạy theo Vạn Côn đưa cho cậu ta bình nước. Diêm Duệ Bình bắt cô bé đi trước, cô bé cũng phải gắng đặt chai

nước vào tận tay Vạn Côn. Vạn Côn lạnh lùng nhìn cô bé một cái, sau đó mở nắp uống.

Phía sau, những tiếng gào thét của đám học sinh không ngừng vang lên. Một cơn gió thổi qua mang theo cát bụi và lá rụng.

Hà Lệ Chân đứng cạnh cửa sổ, nhìn thấy cảnh tượng náo nhiệt trước mắt thì cười nhẹ một tiếng, sau đó quay người bỏ đi.



Chương 18

Sau khi tan học, để xoa dịu nỗi buồn thất tình cho Bành Thiến, Hà Lệ Chân mời cô ấy đi ăn.

"Cậu muốn ăn gì?" Hà Lệ Chân hỏi.

Bành Thiến đi ra cổng trường, hét to: "Ăn thịt!"

"..." Hà Lệ Chân gật đầu, nói: "Thịt nướng?"

"Đi thôi!"

Hà Lệ Chân và Bành Thiến vào một quán thịt nướng gần trường. Chủ quán là một người Hàn Quốc, quán ăn không lớn lắm nhưng hương vị đậm chất truyền thống nên rất đông khách.

Khi Hà Lệ Chân và Bành Thiến bước vào, chỗ trống trong quán chẳng còn bao nhiêu. Cũng may đi hai nên hai cô nhanh chóng chọn một bàn rồi ngồi xuống. Bàn này hơi chật vì bên phải là nhóm khách khác, còn bên trái bị chặn bởi một vách ngăn cao hơn một mét.

Sau khi hai người ngồi xuống, phục vụ nhanh chóng mang menu tới, Hà Lệ Chân chuyển menu cho Bành Thiến: "Bạn chọn đi, muốn —— "

"Nữa——! ! Rót nữa đi! Rót nhiều vào ——!"

Bên cạnh vách ngăn bỗng truyền qua tiếng nói rõ to, Hà Lệ Chân đang nói thì dừng lại, cảm thấy giọng nói này nghe quen quen. Cô nghiêng đầu, dướn người lên xem.

Bàn bên kia có khoảng bảy tám người, Hà Lệ Chân lập tức nhận ra đây là các em học sinh lớp 12/6.

Và người đang đứng quay lưng lại với cô, là Vạn Côn.

Vạn Côn cầm ly bia, bên cạnh có một nữ sinh đang rót bia cho cậu ta, Ngô Nhạc Minh thì hò hét ầm ĩ. Nữ sinh đó tên là Lý Oánh, là cô bé đã đưa nước cho Vạn Côn khi chiều.

Khi ly bia đã đầy, Vạn Côn định uống, bỗng Lý Oánh giữ chặt cánh tay cậu ta, không vui trách: "Còn chưa chúc mà, vội gì chứ."

Vạn Côn đặt ly bia xuống, chọc : "Chúc gì?."

Lý Oánh bị cậu ta nhìn đến đỏ mặt: "Hôm nay là sinh nhật mình, cậu nói chúc mừng sinh nhật mình đi!"

Vạn Côn miễn cưỡng cười, nói: "Mừng già thêm một tuổi."

"Đáng ghét." Lý Oánh đánh nhẹ vào cánh tay Vạn Côn, hai gò má ửng đỏ, vẻ mặt hờn dỗi. Vạn Côn cau mày, đặt ly bia ra xa: "Đừng lộn xộn, đổ hết ra bây giờ."

"Đỗ thì mình sẽ rót cho cậu mà."

Hà Lệ Chân quay đầu về, Bành Thiến cũng để ý thấy, hỏi nhỏ :
"Lớp 12/6 à?"

Hà Lệ Chân gật đầu.

"Thật báii phục." Bành Thiến cảm thán: “Mới buổi chiều còn đánh nhau tới bởi khói lửa, buổi tối lại tiếp tục tổ chức sinh nhật. Sao lại nhiều năng lượng thế chứ."

Hà Lệ Chân quyết định chuyển sang đề tài khác: "Đừng để ý đến mấy đứa nữa, cậu chọn món đi."

"Xong rồi." Bành Thiến đưa menu cho người phục vụ, đợi người phục vụ đi rồi Bành Thiến mới bắt đầu than thở.

Hà Lệ Chân an ủi: "Đừng nghĩ nhiều, mọi chuyện sẽ qua nhanh thôi, người ta thường nói, thường nói ——." Cô thoáng nghĩ ngợi: "Thường nói cũ không đi mới không đến mà."

"..." Bành Thiến cầm nín nhìn Hà Lệ Chân: "Cậu an ủi mình thế hả."

Hà Lệ Chân: "Mình rất có thành ý đấy."

Người phục vụ mang tới mấy chai bia, Hà Lệ Chân sừng sốt.

"Cậu gọi bia?"

"Ừm, đến mượn rượu giải sầu cậu cũng không biết, uống công cậu là giáo viên ngữ văn quá."

Hà Lệ Chân nói: "Mượn rượu giải sầu, sầu thêm sầu thì có."

"Hứ!" Bành Thiến liếc cô, Hà Lệ Chân lập tức xin tha: "Rồi rồi, tùy cậu uống."

Bên kia vách ngăn, Vạn Côn đã uống xong một ly bia, mọi người xung quanh vỗ tay ầm ĩ, hò hét kêu Lý Oánh rót tiếp.

Lý Oánh là một nữ sinh rất đẹp, chỉ có điều cũng không thích học, chỉ thích làm đẹp, khá nổi lẩn trong và ngoài trường nên có

không ít người theo đuổi. Khổ nỗi giai nhân đã có người trong mộng, một lòng một dạ theo đuổi Vạn Côn, chỉ cần Vạn Côn đến trường thì sẽ như hình với bóng, chỉ thiếu nước ký sinh trên người cậu ta nữa thôi. Hôm nay là sinh nhật của Lý Oánh, cô bé ăn mặc gợi cảm, trang điểm đậm, lông mi chải mascara dày cộm.

Cô bé đứng cạnh Vạn Côn, nhìn cậu ta uống hết ly bia.

Một cậu bạn giục: "Còn làm gì vậy, mau rót tiếp đi."

"Rót đi rót đi rót đi!"

Mặt Lý Oánh đỏ bừng, làm ra vẻ khó xử hỏi Vạn Côn: "Cậu ổn không? Vẫn uống tiếp được chứ?"

"Phụt." Ngô Nhạc Minh đang cúp hạt dưa ở bên cạnh, nghe thế thì bật cười: "Cậu đùa đấy à, có biết tửu lượng của anh Côn cao thế nào không, sao không thể uống tiếp chứ, mau rót đầy đi! Đến mắt nhìn người cũng không có thì tương lai ai muốn lấy chứ"

Mọi người đều cười, Lý Oánh trừng mắt nhìn cậu ta: "Sao cậu biết không ai muốn lấy hả!"

Ngô Nhạc Minh cười nói: "Rồi rồi rồi, đại tiểu thư Lý gia ai cũng muốn lấy, mau rót bia đi."

Lý Oánh lại rót đầy bia cho Vạn Côn, sau đó rót tiếp cho mình một ly, nói nhỏ: "Ly này mình uống với cậu."

"Wao." Có cậu bạn nào đó hét lên: "Uống giao bôi đi, phải làm khác một chút chứ?"

Lý Oánh lại đỏ mặt, Vạn Côn cười đập cậu ta một cước, nói: "Nhảm nhí chết mịe, đá chết giờ."

Qua vài vòng uống chúc mừng, bầu không khí càng lúc càng nóng.

Trái ngược với bên ấy, bàn của Hà Lệ Chân với Bành Thiến lại đặc biệt yên tĩnh. Cho dù đau khổ vì thất tình đến cỡ nào thì Bành Thiến vẫn phải lấp đầy bụng trước đã, cô gấp thức ăn liên tục, thỉnh thoảng còn ngẩng đầu nhắc nhở Hà Lệ Chân.

"Cậu ăn đi, sao lại không ăn, tiết kiệm tiền à?"

Hà Lệ Chân cười: "Mình vẫn chưa nghèo đến mức ấy."

"Vậy sao không ăn?"

Hà Lệ Chân đáp: "Giờ mình không đói lắm, cậu ăn đi ."

"Vậy kệ cậu đấy."

"Ừm."

Đúng lúc ấy bên bàn Vạn Côn đang chơi trò chơi, Ngô Nhạc Minh thua đậm, chán nản kêu trời. Bành Thiến quay đầu nhìn một lát, sau đó quay lại thì thầm với Hà Lệ Chân: "Như chó hú í."

"Ừm."

"Cậu xem nếu bây giờ Thầy Hồ cũng đang ăn cơm ở đây thì cảnh tượng sẽ diễn ra như thế nào, sẽ rất thú vị nhỉ."

Hà Lệ Chân nói: "Không cần Thầy Hồ đâu, còn có hai chúng ta mà. Bọn mình là giáo viên đấy."

"Bọn mình á?" Bành Thiến uống hết ngụm bia rồi nói: "Bọn mình không được, mình không dạy lớp này, còn cậu ——" Bành Thiến đặt ly xuống, nhìn Hà Lệ Chân: "Cậu dạy cũng như không."

Hà Lệ Chân: "..."

Bành Thiến uống hết một chai bia, mặt cũng đỏ bừng. Cô ấy ăn no, cầm chiếc đũa đâm đâm vào miếng thịt nướng trên bếp, thở dài liên tục.

Hà Lệ Chân khuyên: "Đừng thở dài nữa, không phải đã nói quên rồi mà."

"Quên..." Bành Thiến nói: "Nhưng mình từng nghĩ mình sẽ kết hôn với anh ấy." Cô ấy mới nói được một nửa, nửa câu sau bỗng dừng khóc nức nở, nước mắt bắt đầu thi nhau rơi xuống.

Hà Lệ Chân hoàn toàn không ngờ được sự việc sẽ thế này, nó khiến cô sững sờ. Một lúc sau cô mới nhớ phải đưa khăn giấy cho Bành Thiến nhưng giấy ăn trên bàn đã bị cô ấy dùng sạch. Cô cúi đầu tìm trong túi xách nhưng cũng không có .

"Phục vụ." Hà Lệ Chân ngẩng đầu gọi, cách năm mét có một người phục vụ đang đứng cạnh quầy nghịch điện thoại, nhưng

hoàn toàn không nghe thấy cô gọi. Hà Lệ Chân gọi lớn hơn: "Phục vụ ——!"

Bởi vì tiếng ồn ở bàn bên cạnh quá lớn cho nên dù Hà Lệ Chân gọi to thì cũng chỉ như kim trong đáy bể. Thấy Bành Thiến càng lúc càng khóc dữ dội, Hà Lệ Chân bèn đứng lên, tự mình đi lấy giấy ăn.

"Cô Hà?"

Đột nhiên có ai đó gọi to, Hà Lệ Chân đứng hình.

Vạn Côn lập tức quay đầu.

Hà Lệ Chân nhìn cậu ta, sau đó hỏi một học sinh đối diện: "Liên hoan à?"

"Vâng ạ." Ngô Nhạc Minh nói: "Cô Hà cũng ăn cơm ở đây ạ?"

"Ừm."

Chắc các em ấy ăn cũng gần xong nên trên bàn chất đầy đĩa không, có mấy em nam cơm no rượu say, rảnh rỗi ngồi hút thuốc.

Hà Lệ Chân trông thấy, không nhịn được nhắc nhở: "Đừng hút thuốc nữa."

"Bây giờ đang ở ngoài trường mà cô." Một em học sinh nam nói.

"Ngoài trường thì sao." Hà Lệ Chân nói: "Ra ngoài trường thì các em không phải là học sinh nữa chắc?"

"Ở trường —— "

"Đừng hút nữa." Vạn Côn ngồi ở bên trong bất ngờ lên tiếng. Những người khác không kịp phản ứng, Vạn Côn bỗng giơ tay giật điếu thuốc trong miệng cậu bạn đó xuống, đặt trên bàn.

Các học sinh khác đều sửng sốt, Ngô Nhạc Minh nhìn Vạn Côn, sau đó quay lại nói: "Đúng đó, đừng hút nữa, phải tôn trọng cô giáo chứ."

Thế là các em đó nhanh chóng dập tắt điếu thuốc, do đó Hà Lệ Chân rút lui: "Các em ăn tiếp đi." Sau đó cô trở về chỗ của mình.

Hóa ra Vạn Côn ngồi ngay cạnh vách ngăn.

Hà Lệ Chân đưa giấy ăn cho Bành Thiến, nói nhỏ: "Nín đi, các em ấy thấy hết cả bây giờ."

"Nhìn thấy thì sao!" Bành Thiến hơi say: "Ai nói là cô giáo thì không thể khóc."

Phía sau có vài em nam ngoái cổ nhìn, mặt Hà Lệ Chân thoáng đỏ, cô đứng sang một bên để che cho Bành Thiến, thì thầm: "Muốn các em chế giễu à, nhanh lau nước mắt đi."

Bành Thiến lau nước mắt nước mũi qua loa, bỗng hỏi: "Hà Lệ Chân, cậu có bạn trai chưa?"

Hà Lệ Chân ngạc nhiên một lúc rồi mới nói: "Sao lại hỏi chuyện này?"

Bành Thiến đáp: "Hỏi xí thôi mà, tâm sự, không sao đâu."

Có lẽ do sự xuất hiện vừa rồi của Hà Lệ Chân nên đằng sau vách ngăn không còn ồn ào như trước, Hà Lệ Chân nhất thời không quen. Cô nói: "Mình đi gọi phục vụ mang cho cậu chén trà giải rượu."

"Đừng đi!" Bành Thiến giữ chặt Hà Lệ Chân: "Còn hai chai mà, uống hết rồi gọi."

"Cậu say rồi."

"Bậy." Bành Thiến nói: "Mình chưa say!"

Hà Lệ Chân: "..."

"Cậu nói đi, cậu có bạn trai chưa?" Bành Thiến cố hỏi cho bằng được.

Hà Lệ Chân hết cách, lắc đầu: "Mình chưa."

"Vậy cậu thích kiểu đàn ông như thế nào?"

"..." Hà Lệ Chân: "Cậu say thật rồi."

"Không say mà!" Bành Thiến giục: "Nói mau, thích kiểu gì, biết cái gì gọi là tâm sự chị em không hả, nói đi!"

"—— Vạn Côn!" Ngô Nhạc Minh hét lên khiến Hà Lệ Chân giật mình.

Ngô Nhạc Minh nói: "Đang hỏi cậu đấy, chơi gì đây, hồn bay đi đâu rồi."

"... Ồ." Bên kia vách ngăn truyền đến giọng Vạn Côn trầm thấp: "Mọi người chọn đi, chơi gì đều được."

Hà Lệ Chân cảm thấy bữa cơm này tựa như đang đi tàu lượn, cứ thăng trầm lúc lên lúc xuống.

Một em nào đó đề nghị: "Vậy thì chơi súc sắc?"

Ngô Nhạc Minh gật đầu: "Được."

"Không chơi." Lý Oánh và hai nữ sinh bên cạnh cùng nhau phản đối: "Các cậu chơi trò này thì bọn mình chơi gì, trò gì mà nhàm

chán."

Ngô Nhạc Minh hỏi: "Vậy các cậu muốn chơi gì?"

Lý Oánh đáp: "Miễn sao không phải trò này."

"..." Ngô Nhạc Minh cười: "Rồi, sinh nhật cậu cậu lớn nhất, nói đi, cậu muốn chơi gì."

Lý Oánh quay đầu thảo luận với hai nữ sinh còn lại, sau đó lên nhìn Vạn Côn, từ lúc này đến giờ Vạn Côn vẫn luôn tựa lưng vào vách ngăn, không nói câu một lời.

"Chơi 'nói thật hay hành động'." Lý Oánh nói.

"Mình nói này, đám con gái các cậu có mệt hay không hả." Ngô Nhạc Minh nói: "Suốt ngày chơi trò này."

"Vậy cậu có chơi không? Không chơi thì thôi, bọn mình chơi." Lý Oánh trừng mắt nhìn Ngô Nhạc Minh: "Mình cũng không vui khi có cậu chơi đâu."

"Haiz."

"Lệ Chân? Hà Lệ Chân!"

"... Hả?"

Bành Thiến không vui gõ gõ bàn, nói: "Nói mau đi, mình đợi cậu trả lời suốt ngủ gục rồi này."

Hà Lệ Chân hơi mất tập trung, hỏi lại: "Nói, nói gì?"

Bành Thiến cười thần bí: "Cậu thích kiểu đàn ông như thế nào?"

Tay Vạn Côn cầm bật lửa, đầu tựa vào vách ngăn. Chiếc bật lửa trong tay cậu ta xoay vòng vòng.



Chương 19

Chuyển ngữ: Iris

Biên tập: Tieukimthu

Hà Lệ Chân cầm giấy ăn lau tay rồi nói: "Mình cũng không biết, cảm thấy hợp là được rồi."

"Hừ!" Bành Thiến đứng bật dậy: "Vớ vẩn, cậu cứ hời hợt thế á."

Hà Lệ Chân trả lời: "Được rồi, đừng uống nữa, ăn no rồi thì chúng ta đi thôi."

"Không đi! Mình vẫn chưa ăn no." Bành Thiến cầm cái mở bia, mở thêm một chai nữa.

Hà Lệ Chân: "..."

"Cô..."

"Cô Hà?"

Hà Lệ Chân giật mình, thì ra Lý Oánh đang gọi cô.

"Sao thế em?"

Lý Oánh nói: "Cô có muốn tham gia với tụi em không ạ?"

"Há?" Hà Lệ Chân không hiểu gì, tham gia gì chứ?

"Dạ, tụi em chia nhóm, không may lại thiếu đúng một người." Xem ra Lý Oánh uống khá nhiều, hai mắt hiện đầy tơ máu. Cô bé nói tiếp: "Chơi một lúc thôi ạ, dù sao cũng chưa muộn mà cô."

"Cô không ——"

"Chơi thì chơi." Không đợi Hà Lệ Chân từ chối, Bành Thiến đã hăng hái nói: "Cô chơi với các em, mà chơi gì?"

"Bành Thiến!" Hà Lệ Chân nhỏ giọng nói: "Cậu..."

"Vâng ạ, cô mau qua đây đi." Lý Oánh khó khăn lắm mới tìm đủ người cho nên toàn bộ sự chú ý của cô bé đều dồn vào Bành Thiến, hoàn toàn không thèm để ý tới Hà Lệ Chân nữa. Bành Thiến lão

đảo đứng lên, Hà Lệ Chân sợ cô ấy ngã xuống nên đành đi cùng đỡ cô ấy.

“Thêm một chỗ nữa.” Lý Oánh chuyển ghế qua cho Bành Thiến. Mặc dù Bành Thiến không dạy lớp 12/6 nhưng, trường cấp ba Dương Thành có mấy thầy cô đâu, cho nên học sinh đều biết mặt cả.

"Cô Bành, tụi em chơi trò “nói thật hay hành động”, chia theo nhóm." Lý Oánh giải thích luật chơi: "Bên này một nhóm, còn bên kia một nhóm."

Hà Lệ Chân lúng túng đứng bên cạnh, cô định quay lại chỗ ngồi thì Ngô Nhạc Minh bỗng kéo một chiếc ghế bên cạnh qua cho cô nhưng không nói gì cả. Hà Lệ Chân không muốn từ chối lòng tốt của người khác nên ngồi xuống. Khi ngồi xuống cô mới phát hiện người ngồi đối diện là Vạn Côn.

Vạn Côn dựa vào lưng ghế, dáng vẻ uể oải. Có thể là do uống bia nên dáng người cậu ta trở nên nặng nề hơn.

"Đông quá. Bọn mình không chơi kiểu từng người đổ lắc xúc xắc nữa, mà mỗi nhóm cử ra một người, người thắng sẽ chọn một

người của nhóm kia." Lý Oánh nhanh chóng giải thích luật chơi, sau đó ném hai con xúc xắc vào trong một cái ly rượu rỗng.

"..." Những em học sinh này, Hà Lệ Chân thầm nghĩ, vật tùy thân còn mang theo cả xúc xắc nữa.

Trò chơi lập tức bắt đầu.

Đội trưởng của hai nhóm theo thứ tự là Ngô Nhạc Minh và Lý Oánh. Lý Oánh che cái ly, lắc trái lắc phải, lắc trên lắc dưới như làm phép, cho đến khi Ngô Nhạc Minh sốt ruột càu nhàu mới úp xuống bàn.

Hai - ba, năm điểm.

"Ha ha ha!" Ngô Nhạc Minh mừng rỡ cười ngặt nghẽo: "Mình thật báỉ phục tài lắc xúc xắc của cậu nha." Cậu ta cầm lấy cái ly, quay một vòng, sau đó úp ngay xuống bàn.

Một - ba, bốn điểm.

"..."

"Ngô Nhạc Minh, cậu cũng không giỏi hơn người ta là mấy nhỉ."
Mấy học sinh nữ giễu cợt, Lý Oánh giật lấy cái ly đặt trước mặt mình; Ngô Nhạc Minh cười cười, bấu môi với Vạn Côn, nói: "Anh đây không phải đang tạo cơ hội cho em sao, nói đi."

"Vậy mình chọn cậu." Lý Oánh nói: "Ai bảo cậu cười mình, tự cậu chọn đi, cậu muốn nói thật hay hành động?"

Ngô Nhạc Minh xòe cả hai tay, ngả ngón đáp: "Tùy cậu!"

Lý Oánh nói: "Vậy hành động đi."

Ngô Nhạc Minh hoàn toàn không thêm để ý nói: "Được! Muốn mình làm gì?"

Lý Oánh quan sát hai bên, đột nhiên tầm mắt dừng trên người Hà Lệ Chân đang ngồi cạnh Ngô Nhạc Minh. Hà Lệ Chân có dự cảm không lành, quả nhiên Lý Oánh chớp mắt, nói: "Cậu ôm cô Hà một cái đi."

Hà Lệ Chân: "..."

Hai đứa này uống nhiều quá rồi, Ngô Nhạc Minh không có ý phản đối, gật đầu: "Được thôi." Sau đó cậu ta quay sang nhìn Hà Lệ Chân nói: "Cô, cảm ơn cô đã tận tâm dạy bảo. Cô trò mình ôm nhau một cái nhé!"

Hà Lệ Chân mỉm cười với cậu ta: "Em cảm ơn cô đã tận tâm dạy bảo á?"

Ngô Nhạc Minh nghiêm túc gật đầu.

"Ok." Hà Lệ Chân nói: "Vậy em phải đồng ý với cô cuối tuần nộp bài tập, cô sẽ ôm em một cái."

Mặt Ngô Nhạc Minh lập tức đen lại.

"Có đồng ý không hả?"

"Đổi được không ạ?" Ngô Nhạc Minh đến gần Hà Lệ Chân, nói nhỏ: "Sau này em sẽ không quậy trong tiết của cô nữa."

Hà Lệ Chân nhú mày: "Thật á?"

“Một vạn thật luôn!”

Hà Lệ Chân gật đầu, đứng lên ôm cậu ta.

"Ồ, ồ, ồ...!" Tất cả học sinh trên bàn và Bành Thiến đều mở to mắt, trầm trồ hò hét. Ngô Nhạc Minh cười hí hửng ôm lấy cô.

Vạn Côn ngồi trên ghế, tóc mái chắn trước mắt nên không nhìn rõ vẻ mặt.

Vòng thứ hai, đến lượt Bành Thiến và một học sinh nam của nhóm kia.

Bành Thiến như được trời phù hộ, ném xúc xắc được ngay 5 - 5, mười điểm, không còn nghi ngờ nữa, cô ấy đã giành phần thắng trong vòng này. Học sinh nam ấy chọn nói thật, Bành Thiến hỏi cậu ta: "Em có muốn thi đại học không?"

Cậu học sinh đó đỏ mặt, Bành Thiến dọa: "Không được nói dối, dù chơi cũng phải chơi nghiêm túc, nếu không sau này sẽ thất bại toàn tập."

Mọi người đều nhìn cậu ta, cuối cùng cậu học sinh đó đỏ mặt gật đầu: "Muốn ạ!"

"..." Mọi người đều im lặng. Em học sinh này tên là Lý Vinh Quân, mấy bài thi những năm gần đây đều quá ba mươi điểm.

"Khá lắm!" Bành Thiến vỗ tay tán thưởng, không hề chế giễu sự lạc quan của cậu ta, chân thành nói: "Có chí hướng là tốt, bây giờ cố gắng cũng chưa muộn."

Trò chơi lại tiếp tục, do có giáo viên nên mấy đứa cũng không dám làm mấy chuyện quá trớn. Bất kể là câu hỏi hay yêu cầu đều nằm trong phạm vi có thể chấp nhận được, thỉnh thoảng còn có những trận cười, nói chung là vui vẻ.

Hà Lệ Chân cũng dần dần nhập cuộc, thanh niên quả thật rất tuyệt, tràn đầy nhiệt huyết và năng lượng, chỉ cần uống vài chai thì mọi ân oán dường như đều có thể xóa bỏ.

Không lâu sau đến lượt Vạn Côn.

Cùng lượt với Vạn Côn là một nữ sinh ngồi cạnh Lý Oánh, tên là Ngô Giai Giai. Cô bé lắc xúc xắc không tẻ, được chín điểm. Đến lượt Vạn Côn, cậu ta cầm cái ly, đặt bừa xuống bàn, năm điểm.

"Ai zu!" Ngô Nhạc Minh nhồm mông nhìn điểm số, sau đó thờ dài ngồi xuống, nói: "Thôi xong, anh cũng bị thua rồi."

Trái lại, Vạn Côn lại chẳng có biểu hiện gì, cậu ta ngồi đó, ngậm điều thuốc, thản nhiên nhìn Ngô Giai Giai. Ngô Giai Giai bị cậu ta đến đỏ mặt, ho khan một tiếng: "Mình chọn cậu, cậu chọn nói thật hay hành động?"

Hà Lệ Chân ngồi ở bên này, trông thấy Lý Oánh ngồi bên cạnh khẽ kéo tay Ngô Giai Giai, Ngô Giai Giai nắm lại tay Lý Oánh. Hà Lệ Chân cười nhẹ, bí mật của nữ sinh ấy mà, cậu giúp mình, mình giúp cậu.

Vạn Côn thấp giọng nói: "Tùy cậu!"

Ngô Giai Giai chỉ chờ câu 'tùy cậu' này, Vạn Côn vừa dứt lời lập tức cô bé vỗ tay xuống và nói: "Vậy thì hành động, cậu hôn Lý Oánh đi."

Ngô Nhạc Minh giật mình trượt tay, suýt làm đổ ly rượu: "Mình nói này, cậu muốn chết đấy à."

Đám con trai ồn ào hẳn lên, Hà Lệ Chân nhìn Vạn Côn.

Trước khi Vạn Côn đứng lên, Hà Lệ Chân loáng thấy ánh mắt của cậu ta nhìn về phía mình. Trong giây phút ngắn ngủi đó, Hà Lệ Chân dường như cảm nhận được rằng cậu ta có lời muốn nói. Ngay khi cô đang nghĩ ngợi, Vạn Côn đã vươn tay giữ chặt cánh tay Lý Oánh. Lý Oánh không lường được thái độ này, bị cậu ta kéo mạnh suýt nữa ngã xuống.

Cơ thể cô bé nghiêng về phía trước, Vạn Côn thuận thế giơ tay còn lại, nắm lấy cằm cô bé, cúi đầu đặt một nụ hôn lên môi. Có lẽ, trong mắt người ngoài đó không giống một nụ hôn, bởi vì nó không hề có tình cảm, chỉ giống như một sự đụng chạm cho hả giận mà thôi.

Vạn Côn hôn xong, thả tay, trở lại chỗ ngồi.

Trên bàn lặng ngắt như tờ.

Một lúc sau, Ngô Nhạc Minh đột nhiên vỗ tay.

Bấy giờ mọi người mới khôi phục tinh thần, đồng loạt vỗ tay. Lý Oánh hình như bị dọa, Ngô Giai Giai kéo tay một lúc lâu cô bé mới quay đầu lại.

Vòng một kết thúc, vòng thứ hai bắt đầu.

Lý Oánh lại thắng Ngô Nhạc Minh thêm lần nữa. Cậu ta đẩy cái ly, than thở: "Hôm nay xui vãi."

Lý Oánh quay đầu nhìn Vạn Côn.

"Mình chọn cậu." Cô bé nói.

Vạn Côn nghiêng đầu nhìn đối phương.

"Cậu muốn nói thật hay hành động?"

Vạn Côn: "Tùy cậu!"

"Mình muốn cậu nói thật." Giọng nói Lý Oánh đột nhiên lớn hơn: "Cậu có thích mình không?"

Cô bé hỏi quá đột ngột khiến mọi người đều bị sốc, hoang mang nhìn nhau. Có lẽ Lý Oánh đã bị nụ hôn kia kích thích rất mạnh.

Vạn Côn trả lời dứt khoát: "Không thích!"

Cậu ta nói rất tùy hứng, như đang đánh giá món ăn tối nay có ngon không vậy. Hà Lệ Chân hơi giật mình. Cô bé này rõ ràng thích cậu ta như vậy, nhưng thái độ của cậu ta lại chẳng dành một chút tình cảm nào cho cô bé cả.

Mọi người đều nhận thấy bầu không khí bất thường, không ai dám ho he.

Lý Oánh bật khóc, Ngô Giai Giai ngồi cạnh kéo tay an ủi, nhưng cô bé lại hất mạnh tay Ngô Giai Giai ra.

"Vậy cậu có thích người nào không?"

Vạn Côn hờ hững trả lời: "Có!"

Rốt cuộc Lý Oánh cũng khóc lớn lên, cô bé chỉ vào Vạn Côn: "Vạn Côn, cậu thật khốn nạn." Dứt lời, cô bé chạy thẳng ra ngoài, chẳng thèm mang theo túi xách.

"Này, Lý Oánh!" Ngô Giai Giai gọi một tiếng rồi cũng chạy theo.

Hà Lệ Chân nhú mào, sợ cô bé xảy ra chuyện bèn đứng dậy: "Bành Thiến, cậu ở đây nhé, mình đi xem thế nào."

Bành Thiến gật đầu: "Cậu đi đi."

Hà Lệ Chân đuổi theo, thấy Lý Oánh đang đứng ở đầu đường, Ngô Giai Giai đang khuyên nhủ cô bé. Hà Lệ Chân vội vã chạy đến.

"Sao rồi?"

Ngô Giai Giai nhìn Hà Lệ Chân, trả lời: "Không sao rồi ạ." Cô bé vỗ vai Lý Oánh, nói: "Không sao đâu. Đừng để ý đến cậu ta nữa."

Hà Lệ Chân khuyên: "Đừng đứng ở bên ngoài, các em về trước đi."

Lý Oánh khóc lớn hơn: "Em không về."

Hà Lệ Chân nói: "Không được! Em ở ngoài lỡ xảy ra chuyện thì làm sao?"

"Mặc kệ. Chết thì chết!"

"..."

Hà Lệ Chân buộc phải dùng đến danh giáo viên, đe dọa: "Em cứ như thế thì cô sẽ gọi điện thoại cho bố mẹ em đấy."

Thực ra Hà Lệ Chân cũng không biết số điện thoại nhà Lý Oánh nhưng dù sao cô cũng là giáo viên, nói như vậy đương nhiên Lý Oánh sẽ tin, chẳng qua vẫn không muốn về: "Vậy cô nói Vạn Côn đi đi! Cậu ta không đi em sẽ không về!"

Bây giờ Hà Lệ Chân thực sự không muốn nói chuyện với cậu ta, cô lại khuyên Lý Oánh vài câu nhưng Lý Oánh lại cố chấp không nghe. Hà Lệ Chân bất lực, đành đi về trước.

Bên trong đã bắt đầu tính tiền.

Ngô Nhạc Minh nhúu mày, hướng ra ngoài gọi: "Tính tiền kìa đại tiểu thư ời."

Hà Lệ Chân đi đến bàn, nói với Vạn Côn: "Ra đây."

Những người khác không biết xảy ra chuyện gì, nhưng Hà Lệ Chân vừa nói một câu thì Vạn Côn đã đứng dậy, theo Hà Lệ Chân đi ra ngoài.

Ngô Nhạc Minh chớp chớp mắt: "Chuyện gì đây ta?"

Vạn Côn đi một lúc thì Lý Oánh trở lại, mở túi xách tính tiền, bữa cơm này xem ra cũng chẳng ngon lành như dự định.

"Chán vãi." Ngô Nhạc Minh cụt hứng vẫy tay, dẫn mấy học sinh nam rời đi.

"Mấy em uống rượu không được ngủ ở ngoài." Hà Lệ Chân nhìn theo mấy bóng mấy đứa, đoán là mấy đứa không nghe thấy nên cô hét lớn: "Cô sẽ gọi điện cho thầy Hồ, liên lạc với bố mẹ các em, không về nhà thì tự mình tìm cách xử lý đi."

Mấy cậu con trai ai oán đi về, Bành Thiến lắc cổ đứng lên, nói: "Mình cũng về đây."

"Cậu đi được không? Mình đưa cậu về." Hà Lệ Chân quan tâm hỏi.

"Không cần đâu, mình gọi taxi được rồi."

Bành Thiến vẫy một xe taxi ở cửa: "Mình đưa cậu một đoạn."

"Không cần đâu!" Hà Lệ Chân nói: "Đang gió mát thế này, về phòng ngột ngạt lắm!"

Bành Thiến đi rồi, Hà Lệ Chân mới rảo bước đi về nhà dưới ánh trăng đêm. Cô nhớ đến bộ dạng đau khổ của Lý Oánh, không khỏi xúc động. Cô rất đồng cảm với cô bé, mặc dù Lý Oánh còn nhỏ

tuổi nhưng loại cảm xúc yêu đơn phương này, cùng là phái nữ nên cô có thể hiểu được.

Nếu trách thì chỉ trách cô bé yêu phải một tên sói bụng dạ nham hiểm mà thôi.

Trong lúc Hà Lệ Chân dùng vốn từ cả đời để xỉ vả Vạn Côn, thì trong con hẻm nhỏ đột nhiên vang lên tiếng động khẽ. Âm thanh không lớn, nội dung đơn giản nhưng lại tràn đầy sức mạnh.

"Lại đây!"



Chương 20

Chuyển ngữ: Michi Chan

Biên tập: Tieukimthu

Con người luôn lớn lên nhờ tôi luyện, Hà Lệ Chân trầm nghĩ. Nhờ Vạn Côn ban tặng, những kiểu đối thoại bất thành linh kiểu

này cô đã quá quen.

Cô quay lại, Vạn Côn đang ngồi xổm dưới chân tường cách đó không xa, cả người chìm trong bóng tối. Hà Lệ Chân không hiểu, lớn như vậy rồi sao cậu ta cứ thích ngồi trong bóng tối như vậy chứ.

Hà Lệ Chân hỏi: "Muộn rồi sao không về nhà, ở ngoài này làm gì?"

Tay Vạn Côn đang cầm điều thuốc, rút xong một hơi, cậu ta ném tàn thuốc xuống đất, dẫm bẹp rồi đứng dậy.

Có lẽ ngồi lâu nên chân bị tê, lúc đứng lên người Vạn Côn hơi chao đảo, cậu ta phải dựa vào tường mới đứng vững.

Hà Lệ Chân nhú mày: “Em uống bao nhiêu?”

Vạn Côn nói: "Không nhiều lắm."

Hà Lệ Chân không thèm giả điên với cậu ta: “Rốt cuộc là bao nhiêu?”

Vạn Côn ngửa đầu suy nghĩ, đáp: "Chắc mười chai."

Hà Lệ Chân không nói gì, Vạn Côn cười một tiếng, nói: "Tôi không say."

"Nhanh về nhà đi." Hà Lệ Chân nhú mày: "Muộn lắm rồi."

"Tôi đến để hỏi cô một chuyện." Vạn Côn từ từ nói.

"Chuyện gì?"

Vạn Côn đi tới, từng bước thoát khỏi bóng đêm. Ánh trăng trải dài trên vai cậu ta hiu hắt mờ lung. Cậu xách túi, bước liêu xiêu đến trước mặt Hà Lệ Chân, lập tức cô ngửi thấy hỗn hợp mùi bia và thuốc lá nồng nặc đến chết người.

"Nếu từ giờ trở đi tôi không quấy rối trong tiết của cô nữa, cô có ôm tôi không?"

Cậu ta vừa nói vừa dang hai tay, tạo tư thế sẵn sàng đợi Hà Lệ Chân ôm mình.

Dáng người cậu ta cao lớn, dang tay ra giống như đại bàng vươn cánh, khiến mục tiêu không thể trốn chạy.

Hà Lệ Chân thấy hình như cô đã bị men bia từ người cậu ta làm cho choáng váng, cô cúi đầu nói: “Vạn Côn, đừng đùa nữa.”

Vạn Côn đợi cả nửa ngày nhưng chỉ nghe được những lời này, như đã lường trước, cậu ta gật đầu, buông tay. Đá mấy hòn sỏi dưới chân, lẩm bẩm: “Ừ, hóa ra là như vậy.”

“Là sao?”

Vạn Côn giương mắt, ánh mắt đen như mực bởi vì men say trở nên đục ngầu, nhưng dưới bóng đêm lại thêm lóe sáng, tựa như hai viên thủy tinh lấp lánh. Cậu ta chỉ vào cô, nói: “Chuyện Nhật ký cô đã phân biệt đối xử, giờ lại thế nữa, cô thấy ông đây dễ bắt nạt lắm hả?”

Hà Lệ Chân suýt bị cậu ta chọc cười.

“Em mà dễ bắt nạt hả?” Hà Lệ Chân nói: “Em mà dễ bắt nạt thì trên đời này không có đại ca xã hội đen nữa rồi!”

Nghe cô nói vậy, Vạn Côn chột nhoẻn miệng cười, cậu ta không hề cảm thấy Hà Lệ Chân đang châm chọc mình, trái lại còn thấy vô cùng vinh dự. Cậu ta đút tay vào túi quần, xiêu xiêu vẹo vẹo đứng vững nhưng vẫn cao hơn Hà Lệ Chân một khúc. Vạn Côn ra dáng côn đồ nói với Hà Lệ Chân: “Không phải cô nói cô đối xử bình đẳng với tất cả học sinh à?”

“Đúng vậy.”

“Thế thì sau này tôi không quấy rối trong tiết học của cô nữa, cô ôm tôi một cái đi.” Thái độ của cậu ta giống như đang lừa với mấy đứa học sinh tiểu học ấy.

Hai bên đối đầu, có thể thua người nhưng tuyệt đối không được thua trí. (Nguyên văn: “*Lưỡng quân đối trận, thua người không thể thua trận.*”) Hà Lệ Chân bình thản đáp: “Người khác nhau thì tiêu chuẩn cũng khác. Em muốn cô ôm em, được thôi.”

Vạn Côn nhướn mày, Hà Lệ Chân nói tiếp: “Nhưng điều kiện khác một chút, là từ giờ trở đi, ngoài việc không được quấy rối trong lớp học em còn phải làm bài tập đầy đủ, không được cúp học, không được đánh nhau, phải tham gia đầy đủ các bài kiểm tra, không được bỏ thi nữa. Nếu làm được cô sẽ ôm em.”

Hà Lệ Chân định chọc cho cậu ta tức, hoặc cho cậu ta biết khó mà lui nên mới nói vậy. Nhưng cô không ngờ Vạn Côn nghe xong không hề giận mà còn nghiêm túc suy nghĩ một lúc, tới khi Hà Lệ Chân cho rằng mặt trời sắp mọc đằng Tây, cô cũng có thể làm bác sĩ tâm lí thì Vạn Côn chợt cúi đầu, lấy trong túi quần ra một bao thuốc lá, rút một cây, rồi qua làn khói mờ ảo nheo mắt nhìn Hà Lệ Chân, ánh mắt mập mờ tràn đầy nguy hiểm. Cậu ta khàn khàn nói: “Được, nhưng không phải kiểu 'ôm' đó.”

Biết vậy lúc này dừng lại cho rồi, thua người thua trí thì sao chứ, còn hơn quăng mũ cời giáp cả đời không thể thoát thân ra khỏi như thế này!

Hà Lệ Chân đỏ mặt, bỏ chạy ra ngoài. Nhưng làm sao cô nhanh bằng Vạn Côn được chứ, dù cậu ta say khướt đi đứng liêu xiêu thì cũng chỉ cần năm bước đã tóm được cô.

Cậu ta giữ chặt tay Hà Lệ Chân: “Chưa nói xong mà, chạy cái gì mà chạy!”

“Đừng đùa nữa.” Hà Lệ Chân miễn cưỡng nói: “Khuya rồi, em mau về nhà đi!”

Vạn Côn nghiêm túc nói: “Tôi không đùa.”

Hà Lệ Chân im lặng không nói gì.

“Có phải cô vẫn coi tôi như đứa trẻ không?”

“Em không phải à?”

“Thế á?” Vạn Côn chậm rãi buông tay, giọng nói nhỏ dần: “Tôi cũng thích làm một đứa trẻ. Trẻ con có nhiều đặc quyền, có thể được cô giáo nhận xét nhiều, còn được cô giáo ôm.”

Trong nháy mắt Vạn Côn bỗng biến thành đứa trẻ ba tuổi, mặc sức tưởng tượng lung tung. Càng về sau giọng cậu ta càng nhỏ dần, đến câu cuối cùng thì giống như đang độc thoại nội tâm.

“Cũng chẳng có nhiều chuyện phải phiền lòng như thế.”

Hà Lệ Chân lặng người.

Sự tồn tại của Vạn Côn quá mức mãnh liệt. Mặc dù trong mắt Hà Lệ Chân phần lớn đều thấy cậu ta tĩnh lặng. Nhưng khi cô làm

việc, đôi lúc nhớ đến Vạn Côn, dù chỉ là hình ảnh cậu ta lặng lẽ ngồi một chỗ thì cũng luôn chiếm lấy tâm trí cô, như một ngọn lửa mạnh mẽ, lúc nào cũng bùng cháy, bùng cháy.

Mười tám vạn, Hà Lệ Chân vẫn nhớ rõ con số đó.

Cô không biết tại sao nhà Vạn Côn lại nợ nhiều như vậy, cô cũng không muốn tìm kiếm ngọn nguồn. Bởi vì sáng hôm ấy, bóng dáng ba Vạn Côn nhìn lên cô rồi vội vàng né tránh đã để lại ấn tượng quá sâu trong lòng cô.

Vạn Côn không muốn để cho cô biết.

Cô có thể hiểu được phần nào tâm lý của thanh niên mới lớn. Nghiêm trọng cũng thế, quần bách cũng vậy, tất cả mọi thứ dồn vào một chỗ, cuối cùng tạo nên chút tôn nghiêm xót lại cho cậu ta.

Cô nhớ tới đêm hôm đó, hình ảnh Vạn Côn ngồi hút thuốc trên tảng đá.

Phiêu bạc, cô liêu.

Giống như chú chim ưng bị xích hai chân lại.

Vạn Côn dựa vào tường, nhỏ giọng hỏi cô: “Tôi có thể vào nhà cô ngồi một lát được không?”

“Vào đi...”

Vạn Côn bước song song cùng Hà Lệ Chân đi trên đường. Người cậu ta nồng nặc mùi rượu và thuốc lá, cô dẫn Vạn Côn về nhà, bảo cậu ta tắm rửa cho tỉnh táo.

Vạn Côn tắm xong đi ra, trên mặt còn vương bọt nước, tóc mái cũng ướt một mảng, dính trên trán.

Hà Lệ Chân lấy hộp sữa chua trong tủ lạnh đưa cho cậu ta, rồi đi tìm ống hút.

"Không cần đâu."

Vạn Côn xé nắp hộp sữa chua, ngửa đầu đổ vào miệng.

Hà Lệ Chân đứng đối diện cậu ta, thấy cổ họng cậu ta lên xuống, ba ngụm đã tu sạch hộp sữa. Cậu ta bỏ hộp xuống, khóe môi còn

dính một ít sữa chua, trông khá buồn cười.

Cứ ngoan ngoãn nghe lời như vậy có phải tốt không, Hà Lệ Chân thầm nghĩ.

Lần này Vạn Côn không nhanh nhẹn như lần trước, trông cậu ta có vẻ mệt mỏi. Hà Lệ Chân để cậu ta ngồi một lúc cho tỉnh rượu, còn mình vào nhà vệ sinh rửa mặt.

Đến khi đi ra, Vạn Côn vẫn ngồi yên trên sofa nhìn cô: “Tôi đói.”

Hà Lệ Chân ngạc nhiên: “Đói? Không phải em mới đi nhậu về à?”

Vạn Côn nhú mồm, đáp: “Chưa ăn no.”

“Em ăn cũng nhiều đấy chứ!” Hà Lệ Chân vừa nói, vừa mở tủ lạnh tìm xem có gì ăn không.

Bị Hà Lệ Chân nói là ăn nhiều, Vạn Côn còn ừ một tiếng, thừa nhận: “Tôi nhanh đói lắm.”

“Nhìn em đâu có mập, đồ ăn đi đâu hết rồi?” Nhìn tủ lạnh trống trơn, Hà Lệ Chân không có cách nào khác đành phải cầm gói mì ra.

Vạn Côn nói: "Tôi rất nặng, tôi nặng 76 kg đấy."

Hà Lệ Chân quay lại nhìn cậu ta một cái, nghe cậu ta nói vậy, chợt cô thấy cái xô pha nhà mình bị đè thật đáng thương. Hà Lệ Chân cầm gói mì đi vào bếp, đun nước nóng.

Vạn Côn nhìn sườn mặt cô. Trông bề ngoài của Hà Lệ Chân khá bình thường, nếu nói đến ưu điểm thì chỉ có một, đó là làn da khá đẹp, cũng được coi là trắng trẻo nõn nà. Vạn Côn chợt nhớ tới hai cái quần nhỏ xíu màu trắng, ngón tay lại vô thức gõ lên cái bụng cứng rắn của mình.

Thấy Hà Lệ Chân bỏ mì vào nồi, Vạn Côn châm chọc: “Lại định hất tôi nữa à?”

"..." Thật ra Vạn Côn chỉ muốn đùa một chút thôi, nhưng mỗi khi nhớ tới vết thương sau lưng cậu ta, Hà Lệ Chân luôn chột dạ.

Hà Lệ Chân cầm cái bát, nói : “Em còn đùa nữa hả?”

Không nghe tiếng Vạn Côn trả lời, Hà Lệ Chân quay lại, bất ngờ giao với ánh mắt của cậu ta. Đôi mắt Vạn Côn sâu thẳm, mang theo chút trêu chọc, cậu ta cất tiếng: “Cô tin không...”

Hà Lệ Chân: "Tin cái gì?"

Vạn Côn nghiêng đầu nhìn cô, chậm rãi nói: "Dù tôi có không đứng đắn đi nữa thì cô cũng chẳng hắt trúng tôi đâu."

Nồi nước bên cạnh vẫn đang sôi sùng sục, hơi nước bốc lên, khiến Hà Lệ Chân thấy một bên má nóng rực. Cô không nghĩ mình đang ở thế bí, cô đáp trả: “Đừng có mạnh miệng, làm sao em biết cô hắt không trúng chứ?”

Vạn Côn cười nửa miệng, nhìn có vẻ vô lại, mà cũng giống như đang chuẩn bị tư thế. Cậu ta nói : “Tôi sẽ không để người khác thành công hai lần đâu, cô có thể thử.”

Nói xong, cậu ta thu chân lại, ra vẻ chẳng thèm để ý. Cậu ta nhìn chăm chăm vào Hà Lệ Chân, không chớp mắt.

Hà Lệ Chân có cảm giác như cậu ta đang đợi cô hất nước sôi thật. Trong một giây, cô thật sự muốn thử một lần, nhưng cô nhanh chóng tỉnh lại, sau lưng toát đầy mồ hôi lạnh.

Cô đang làm gì vậy chứ?

Hà Lệ Chân tự nhủ với bản thân, suýt chút nữa cô đã bị cậu ta dụ rồi.

“Em đừng giỡn nữa, ngồi yên đi.” Hà Lệ Chân bất đắc dĩ lắc đầu, chuyên tâm nấu mì.

Vạn Côn lập tức không ồn ào như trước nữa, yên lặng ngồi trên ghế.

Hai phút sau...

“Tôi hút thuốc được không?”

“Không được.”

“Ồ.”

Năm phút sau...

“Không được hút thật sao, tôi buồn ngủ.”

“Vậy ngủ đi.”

“Ồ...”

Vạn Côn cuối cùng cũng không thể ngủ, vì rất nhanh sau đó mì đã nấu xong.

Cậu ta ăn mì, Hà Lệ Chân ngồi bên nhìn.

Vạn Côn ăn hai miếng rồi ngừng, hỏi : “Cô không ăn hả?”

"Cô không đói."

"Vậy tôi ăn hết đây."

Hà Lệ Chân: "Nấu cho em ăn hết mà."

Vạn Côn ngẩng đầu liếc cô một cái, sau đó cúi đầu ăn mì. Trông cậu ta có vẻ đói thật, Hà Lệ Chân nấu cả nửa nồi, cậu ta hai ba bữa đã vớt xong cái, cuối cùng còn bưng bát nước húp sạch.

Hà Lệ Chân im lặng nhìn cậu ta ăn như hổ đói. Ăn xong, cô mang bát đi rửa, Vạn Côn ngồi cạnh bàn, mắt dán vào người Hà Lệ Chân nhìn cô đi qua đi lại.

"Em cứ nhìn như vậy sao cô làm việc được hả?" Hà Lệ Chân phát hiện ánh mắt cậu ta, quay lại. Vạn Côn hỏi: "Cô không thích tôi nhìn cô à?"

Đây không phải là vấn đề thích hay không. Hà Lệ Chân đuối: "Nếu em ăn no rồi thì về nhà đi."

Cô tự đánh cược với bản thân, xem lần này Vạn Côn có đóng sầm cửa đi giống lần trước không. Nhưng lần này Vạn Côn không như vậy. Cậu ta chỉ lặng lẽ đứng dậy, cúi đầu nhìn nền nhà, rồi lại nhìn thẳng vào mắt Hà Lệ Chân.

"Có học sinh nào khác đến đây ăn cơm không?"

“Em coi nhà cô là căn tin à?” Hà Lệ Chân nói: “Muộn rồi, về nhà đi.”

Vạn Côn nói: “Tôi không giống những học sinh khác, đúng không?”

Hà Lệ Chân không tỏ vẻ gì, Vạn Côn nói tiếp: “Cô sẽ không đối xử với những học sinh khác như thế.”

Hà Lệ Chân vặn chặt vòi nước: “Đừng nghĩ vớ vẩn nữa, mau về đi.”

“Tôi muốn biết.” Vạn Côn đứng sau lưng cô nói: “Tôi khác biệt tới mức nào.”

"Vạn Côn."

"Tôi có đặc quyền hay không?"

Hà Lệ Chân không quay đầu, hỏi: "Em muốn có đặc quyền gì?"

Vạn Côn rũ mắt nhìn nền nhà, thản nhiên nói: “Ví dụ như... nếu tôi muốn rủ cô đi chơi, cô có đồng ý không?”

Vòi nước đã đóng, nhưng vẫn còn vương lại những giọt nước, tí tách rơi vào bát. Căn phòng quá tĩnh lặng, tĩnh lặng tới mức nghe thấy cả tiếng bóng đèn phát sáng.

Hà Lệ Chân nhìn cái bát trong tay, một lúc lâu mới hỏi: “Em muốn đi đâu?”

Vạn Côn mở to mắt, như muốn chắc chắn lại lần nữa, cứ nhìn chăm chăm vào Hà Lệ Chân không chớp. Cô xoay người, hỏi: “Nói đi, em muốn đi đâu?”

“Cô đồng ý?”

Hà Lệ Chân: “Cô hỏi em muốn đi đâu?”

Vạn Côn cười ngây ngốc, Hà Lệ Chân cảm thấy, khi cậu ta cười lộ lên cứ như một người khác vậy.

“Đi đâu cũng được.” Vạn Côn giống như thấy mình đã tìm ra đáp án tốt: “Cô muốn đi đâu thì đi.” Cậu ta nhìn Hà Lệ Chân, nói: “Cuối tuần này được không? Thời gian cho cô tự quyết định, nghĩ xong thì nhắn tin cho tôi.”

Nói xong, cậu ta vắt túi lên vai, trước khi đóng cửa còn quay lại nói với Hà Lệ Chân: “Cô cứ chọn tự nhiên, cuối tuần tôi mời.”

Nói xong, đóng cửa rồi đi.

Đã nghèo tới mức không có quần để mặc rồi mà còn bày đặt mời khách! Hà Lệ Chân nhìn cánh cửa đóng chặt thì dở khóc dở cười, nhìn một lát, cô bật cười.



Chương 21

Khi Vạn Côn quay lại phòng trọ thì lập tức nghe thấy tiếng Ngô Nhạc Minh cười âm ỉ, cậu ta mở cửa, thấy ba tên con trai đang ngồi chơi game. Ngô Nhạc Minh có một cái máy tính để bàn cũ mèm, màn hình đã bị trầy da tróc vảy tứ tung nhưng vẫn còn xài

được. Vạn Côn không thích mấy trò đó, còn Ngô Nhạc Minh thì lại nghiện game.

Một năm trước, hồi Vạn Côn còn làm thuê ở quán net, Ngô Nhạc Minh thường đến đấy chơi ké, Vạn Côn không chịu nổi lấy lời năn nỉ ỉ ôi của cậu ta nên đã dùng những linh kiện thừa trong quán net, rồi mua thêm vài ba thứ lắp ráp thành một cái máy tính bàn cho cậu ta. Tiếp đó Ngô Nhạc Minh bày trò đi cửa cấm cô em hàng xóm, thế là được xài ké mạng miễn phí.

Bọn họ chơi KoF (King of Fighters), trò này phải có bộ điều khiển game đi cùng nhưng Ngô Nhạc Minh không có, cậu ta chỉ dùng bàn phím vậy mà vẫn chơi vui đến mức quên trời quên đất. Căn phòng nhỏ xíu chừng bảy, tám mét vuông, ba tên con trai tùm lại một chỗ mà Vạn Côn đi vào cũng chẳng ai hay biết.

Vạn Côn không lên tiếng, cậu ta rút điều thuốc, dựa vào tường xem mấy đứa chơi game.

Ngô Nhạc Minh đang chơi bỗng thấy có luồng gió thổi sau lưng, cậu ta quay đầu, thấy Vạn Côn đứng cạnh cửa, cánh cửa mở toang hoang.

“Móa, về lúc nào thế?” Ngô Nhạc Minh trợn mắt, cảm ràm: “Làm gì mà giống quỷ vậy, một tiếng động cũng không có.”

Vạn Côn bước tới hỏi: "Chơi gì thế?"

“Chẳng phải anh cũng thấy đấy à.” Ngô Nhạc Minh quay đầu, tiếp tục chơi.

Chơi liên mấy ván cũng chán, mọi người không chơi nữa. Ngô Nhạc Minh đứng dậy đi vệ sinh, khi về khép chặt cửa rồi hỏi: “Lát nữa làm gì đây?”

Vạn Côn ngồi trên giường hút thuốc, Hàn Lâm ở bên cạnh vươn vai, nói: “Làm gì cũng được, cứ tưởng hôm nay được đi nhiều tầng lắm chứ, mình còn định thức cả đêm, ai biết giải tán nhanh vậy.”

Ngô Nhạc Minh cười khan hai tiếng, kể: “Không phải đâu, thực ra cũng có mấy tầng luôn đấy. Lúc trước Lý Oánh nói với mình, nó định ăn tối xong rồi đi kara, sau đó đi đánh bi da, nhưng nửa đường lại bẻ kế hoạch.” Cậu ta vừa nói vừa đá Vạn Côn một phát, Vạn Côn lắc người tránh, không nói gì.

“Còn không phải do anh Côn của chúng ta làm hỏng chuyện à, nổi điên cái gì không biết. Có biết con gái da mặt mỏng, lại thích sĩ

diện không hả, bình thường Lý Oánh bám theo anh, chỉ thiếu nước dính trên người anh nữa thôi cũng không thấy anh làm dữ như vậy mà!” Ngô Nhạc Minh ngồi xuống cạnh Vạn Côn, rồi nằm vật ra giường. Cậu ta không thấp hơn Vạn Côn bao nhiêu, vừa nằm xuống liền đập đầu vào tường, phát ra tiếng 'cộp' rõ to.

“A~~~ fuck!” Ngô Nhạc Minh ôm đầu ngồi dậy, thấy Đường Chính ôm bụng cười, Ngô Nhạc Minh then quá hóa giận, đập một cái: “Cười, cười, cười cái cmm ấy!”

“Nói thật này, anh Côn.” Đường Chính vừa né cái chân voi của Ngô Nhạc Minh, vừa nói với Vạn Côn: “Anh cũng nên nể mặt Lý Oánh một chút chứ.”

“Đúng vậy.” Hàn Lâm cũng xen vào: “Nói thế nào thì cũng là sinh nhật của người ta, anh đừng vô tâm như vậy.” Cậu ta nói xong, ngáp một cái: “Sau này ai bao mình đi kara đây trời...”

Vạn Côn cười lạnh một tiếng, liếc Hàn Lâm: “Mịa nó, mấy đứa chỉ được từng đó thôi à? Sau này định bám váy đàn bà mà sống hả?”

“Hê hê.” Hàn Lâm cười vô lại, nói: “Vậy cũng phải có cô nào chịu nuôi em đã chứ, nếu Lý Oánh chịu em, mỗi ngày em đều cưng

chiều cổ lên tận trời mây luôn!”

Nhà Lý Oánh giàu nhất nhì trường, lại còn mê Vạn Côn như điều đồ, chuyện này ai cũng biết. Chỉ cần Vạn Côn đi học, ngày nào cô ta cũng quần lấy Vạn Côn, rủ Vạn Côn đi ăn, dần dần bạn bè của Vạn Côn cũng được thơm lây. Mỗi lần Lý Oánh đi ăn hay đi kara đều rủ bọn họ.

Ngô Nhạc Minh nghe Hàn Lâm nói vậy thì cười ha ha: “Cười muốn rụng răng quá, Lý Oánh mà chịu cậu hả? Nó có chịu mình thì chịu chứ không bao giờ chịu cậu đâu. Nhưng mà...” Ngô Nhạc Minh vừa nói, khoác tay lên vai Vạn Côn, nói: “Em biết anh không thích nó.”

Vạn Côn lười biếng hỏi: “Cậu biết à?”

Ngô Nhạc Minh cũng rút một điếu thuốc, châm lửa, ra vẻ thần bí nhìn Vạn Côn, nói: “Anh thích phụ nữ.”

“...” Vạn Côn dùng ánh mắt “Mày còn nói nhảm nữa tao đập mày dính vào tường” nhìn Ngô Nhạc Minh, cậu ta tiếp tục sâu xa nói: “Không phải loại con gái ngây ngô.”

“Biết rồi!” Hàn Lâm nói: “Anh Côn thích kiểu thành thực đúng không?”

Ngô Nhạc Minh cười hê hê: “Đi mà hỏi anh Côn của chúng ta ấy.”

Vạn Côn đá cậu ta một cái: “Mấy đứa chơi đi, anh đi đây.” Vạn Côn hít xong thuốc rồi lấy hai ngón tay sờ trên tàn thuốc, bóp nát.

“Đừng mà!” Ngô Nhạc Minh giữ chặt cậu ta: “Về một mình làm gì, à phải rồi, lúc này anh đi đâu lâu vậy, em gọi mà anh cũng không nghe máy.”

“Không đi đâu cả.” Vạn Côn nói, luồng khói thuốc cuối cùng theo miệng và lỗ mũi bay ra: “Ở lại làm gì, cậu lo kiếm việc gì làm đi, không thì tập ngồi thiền đi?”

Ngô Nhạc Minh bĩu môi, dùng ngón tay kẹp thuốc chỉ chỉ Vạn Côn: “Anh đợi lát.” Nói xong, lôi một cái hộp đựng giày từ dưới sàn ra: “Qua đây nào, hôm nay trăng thanh gió mát, không khí trong lành, anh đây sẽ chia sẻ cho cả đám một ít.”

Đường Chính bon chen: “Cái gì thế?”

Ngô Nhạc Minh không trả lời, cười đến vô lại.

“Ồ ồ, ngon đó!” Đường Chính cầm lấy xấp đĩa DVD, lật từng cái coi. “Móa, Ngô Nhạc Minh cậu giỏi thật, lấy đâu ra vậy?”

Ánh mắt Hàn Lâm cũng bị thu hút, cậu ta và Đường Chính ngồi xồm một bên cùng nhau xem xét.

Đó là “kho báu” của Ngô Nhạc Minh. Ngô Nhạc Minh không có nhiều tiền tiêu vặt nhưng lại không hề keo kiệt với việc thu thập các loại tranh ảnh và băng đĩa AV này, nhất là một hai năm gần đây, đĩa phim đã chất đầy hai hộp, có vẻ cậu ta đã nghiên cứu tới cảnh giới cao nhất rồi.

Hàn Lâm nhìn thấy cái gì đó, thốt lên: “Còn có của nước ngoài nữa này!”

Ngô Nhạc Minh đứng dậy đóng kín cửa, nói: “Mấy thứ này không cần phải sính ngoại đâu, nói cho cậu biết, phim nước ngoài chất lượng tốt hơn, nhưng cái này không phải chỉ nhìn hình là được, còn phải cảm nhận nữa! Kỹ thuật của nước ngoài mạnh hơn, nhưng nếu muốn có đầy đủ cả hình ảnh lẫn cảm xúc thì xem hàng nội vẫn hơn.”

“Vậy cậu lựa đi.”

“Cậu thích loại nào?”

“Cái thứ này còn có nhiều loại nữa hả?”

“Có chứ!” Ngô Nhạc Minh đi qua, đẩy Vạn Côn vào góc giường: “Anh ngồi bên trong đó đi.” Vạn Côn bị cậu ta đẩy vào trong, Ngô Nhạc Minh ngồi bên cạnh, nói: “Cậu thích loại chỉ “làm” không thôi hay còn có cốt truyện?”

Đều là thiếu niên mười bảy mười tám tuổi, Hàn Lâm và Đường Chính đã nôn nóng không chịu nổi, vội nói: “Cái nào cũng được, tự cậu lựa đi, có cốt truyện cũng được.”

“Vậy mình trình trọng giới thiệu bộ này!” Ngô Nhạc Minh ngậm điều thuốc, rút một cái trong đồng đĩa DVD ra, cầm trên tay rồi giơ cao, giống như nữ thần tự do cầm ngọn đuốc, chậm rãi đọc to: <Đêm vào nhà quả phụ>!

Hàn Lâm và Đường Chính lập tức hò hét, giăng lấy đĩa coi.

Vạn Côn hừ một tiếng, dựa vào tường, lại rút một liều thuốc.

<Đêm vào nhà quả phụ> không hồ là bộ Av do Ngô Nhạc Minh giới thiệu, quả thật vô cùng đặc sắc. Cốt truyện nói về một tên trộm lẻn vào nhà của một người nợ, tiền không trộm được nhưng lại gặp cảnh quả phụ đang tắm, tên trộm rình coi sướng rơn cả người, bất thành lình mở cửa phòng tắm. Quả phụ sợ hãi hét lên, lại thấy tên trộm cởi quần, quả phụ liếc nhìn vật to lớn của tên trộm, rồi bất chợt không rượu cũng tự say, vì thế hai người củi khô gặp lửa bùng cháy, mãn vài lượt.

Ngô Nhạc Minh coi rồi, thế nên hơn mười phút đầu vẫn ngồi nói chuyện với Vạn Côn.

“Anh thấy chưa, phải làm liền như vậy đó.” Cậu ta liếc cảnh tên trộm show hàng trước mặt quả phụ, nói: “Bọn con gái đọc ngôn tình xem phim lãng mạn chỉ để giải ngứa thôi, còn bọn mình hả, là phải cởi quần!”

Vạn Côn im lặng, căn phòng theo từng nhịp thở của cậu ta hút thuốc, lúc sáng lúc tối.

Dần dần, phim đến phần gay cấn, coi nhiều lần như Ngô Nhạc Minh cũng chăm chú nhìn vào màn hình. Cả phòng tràn ngập tiếng ư ư a a, làn da của quả phụ trắng trẻo mịn màng, nhìn vô cùng đã mắt, hai bầu ngực đầy đặn, trông vừa lớn vừa mềm.

Mặt của Hàn Lâm và Đường Chính đỏ bừng, sắp không trụ nổi.

Vạn Côn chậm rãi đứng lên, Ngô Nhạc Minh quay đầu nhìn cậu ta, hỏi nhỏ: “Đi đâu vậy?”

"WC." Vạn Côn nhỏ giọng đáp.

Ngô Nhạc Minh nhìn xuống, “chỗ kia” trên chiếc quần dài đồng phục mà Vạn Côn đang mặc đã phồng to, cậu ta hiểu ý, cười nói: “Đi đi.”

Vạn Côn ra khỏi phòng liền vào WC. Vừa lúc WC không có người, cậu ta đóng nắp bồn cầu lại, ngồi lên đó, một tay cởi thắt lưng, kéo khóa quần, giải phóng nỗi khổ.

Vạn Côn ngồi trên nắp bồn cầu, miệng ngậm điều thuốc, bàn tay chậm chậm di chuyển.

Dưới nền nhà lát gạch xanh đã cũ mòn, giữa các khe hở là màu đen cáu bẩn.

Ở WC không đóng cửa sổ, gió lớn thổi qua mang theo từng tiếng vù vù. Vạn Côn nặng nề thở, đến cao trào, cậu ta cắn chặt răng, ngửa đầu, thở dài một hơi, chợt thấy bóng đèn trên đỉnh đầu thật chói mắt.

Xong việc, cậu ta cứ ngồi yên như vậy, lại châm một điếu thuốc. Nhìn từng làn khói thuốc trắng mờ lung quện với ánh đèn, chợt cậu ta thấy cõi lòng mình thật trống trải.

Vạn Côn cầm cuộn giấy vệ sinh bên cạnh lau sạch mình, sau đó đứng dậy rửa tay. Cậu ta không trở lại phòng mà đi ra ban công.

Ban công rất lớn, tầm nhìn trống trải, gió lạnh tái tê.

Vạn Côn đứng trong góc tối, tay đặt trên lan can. Gió thổi tóc mái cậu ta để lộ vầng trán sạch sẽ. Vạn Côn lấy di động ra, có hai tin nhắn chưa đọc.

Cậu ta mở ra xem, cả hai đều là của Lý Oánh. Tin thứ nhất là mừng cậu ta, tin thứ hai là xin lỗi. Vạn Côn lười đọc, mở hộp thư

đến xem vài lần nhưng không thấy có tin nhắn nào khác. Cậu tắt điện thoại.

Hôm sau, Hà Lệ Chân ngồi trong văn phòng, cảm xúc phức tạp nhìn cuốn vở bài tập trước mặt .

Đã hứa làm bài tập, đúng là nói được làm được thật!

Hà Lệ Chân mở vở bài tập ra, hôm qua cô giao bài tập về nhà là chép thơ, ban đầu Vạn Côn chép còn nghiêm túc cẩn thận, càng về sau càng cầu thả, một chữ chiếm tận hai hàng.

Cô nhớ tới câu nói của Vạn Côn tối qua, lúc đó trông cậu ta vô cùng bình tĩnh, giống như chắc chắn cô sẽ gửi tin nhắn vậy.

“Cô Hà, cô Hà?”

Hà Lệ Chân quay lại, thấy Hồ Phi đang đứng ở cửa gọi cô.

“Cô Hà, cô qua đây một lát.”

Hà Lệ Chân đứng dậy, Hồ Phi dẫn cô đến hành lang, hỏi: “Đêm qua cô tắt nguồn điện thoại à?”

“À, điện thoại hết pin, sao vậy, thầy gọi cho tôi có việc gì thế?”

“Hóa ra là hết pin.” Hồ Phi nói: “Không phải tôi, mà là Lý Thường Gia tìm cô đấy!”

“Chuyện lớp bồ túc phải không?”

“Đúng vậy.” Hồ Phi nói: “Mọi chuyện đã sắp xếp xong xuôi cả rồi, thầy Lý định rủ mọi người tụ tập một bữa, mời các giáo viên lớp bồ túc đi ăn, để mọi người làm quen với nhau.”

“Vâng.” Hà Lệ Chân hỏi: “Ngày nào vậy ạ?”

“Cuối tuần này.” Hồ Phi nói: “Được không?”

Hà Lệ Chân sững người một lúc rồi mới nói: “Cuối tuần? Là thứ bảy hay chủ nhật ạ?”

“Thế nào cũng được, tùy cô thôi.”

“Còn các thầy cô khác thì sao?”

“Đa số đều thích chủ nhật, chủ nhật thường rảnh nhiều hơn.”

Hà Lệ Chân gật đầu: “Vậy chủ nhật đi ạ.”

“Ok, dự định ăn ở khách sạn Cẩm Hoa, đến lúc đó tôi đưa cô đi nhé.”

“Vâng ạ.”

“Quyết định vậy đi, để tôi nói lại với Lý Thường Gia.”

Hà Lệ Chân nói: "Vâng."

Chủ nhật bận rồi, chỉ còn thứ bảy thôi nhỉ? Hà Lệ Chân trầm nghĩ. Chủ nhật chỉ đi ăn một bữa thôi, không tốn nhiều thời gian lắm, nhưng sao cô lại thấy chủ nhật nếu đi với cậu ta cũng không được nhỉ? Chẳng lẽ cô định đi với cậu ta cả ngày sao?

Trong khi Hà Lệ Chân còn đang tự hỏi, Bành Thiến khí thế bừng bừng bỗng dừng xuất hiện.



Chương 22

Bành Thiến đi tới, kéo Hà Lệ Chân lại góc tường, nhỏ giọng hỏi: “Hôm qua mình mất mặt lắm phải không?”

Hà Lệ Chân nhin cười, trả lời: “Không có.”

“Thật không?”

“Thật.”

“Mình chẳng nhớ hôm qua mình đã làm gì nữa.”

“Cậu quên rồi là tốt nhất.”

Bành Thiến nhăn mặt, cuối cùng đành thở dài một tiếng: “May mà mình không dạy lớp 12/6, nếu không chắc phải đào lỗ chui xuống quá.”

Hà Lệ Chân nói: “Cậu vẫn còn nhớ vụ chơi trò chơi với mấy đứa à?”

Bành Thiến xua tay: “Thôi, đừng nói nữa.”

“À, đúng rồi.” Bành Thiến kéo tay Hà Lệ Chân, hỏi: “Đêm qua làm phiền cậu quá, cuối tuần này mình mời, chúng ta đi dạo phố nha?”

Lại là cuối tuần! Không lẽ vì hôm nay là thứ sáu nên mọi người đều hẹn vào cuối tuần ư?

“Hả, khi nào?”

“Tùy cậu chọn đấy!” Bành Thiến nói: “Mình thế nào cũng được, hay thứ bảy?”

Hà Lệ Chân vội nói: “Thứ bảy không được, mình bận rồi.”

Bành Thiến trêu: “Việc gì vậy? Lâu lắm mới thấy cậu bạn nha.”

“Mình có việc phải đi ra ngoài.” Hà Lệ Chân suýt nữa cũng tự cắn đầu lưỡi của mình. Bành Thiến hỏi tiếp: “Còn chủ nhật thì sao?”

“Chủ nhật mình cũng bận...”

Bành Thiến chán nản, dựa vào tường: “Thế hai ngày cuối tuần cậu đều không rảnh hả?”

“Tuần này mình hơi bận một xí.”

"Thôi, để bữa sau được." Chuông reo, Bành Thiến lên lớp.

Một giây sau khi bóng Bành Thiến khuất hẳn, Hà Lệ Chân mới lấy di động ra, gửi một tin nhắn. Cô bấm rất nhanh, cho nên vừa cất di động thì cô cũng quên tin nhắn mình vừa gửi là gì luôn.

Trong lớp, Vạn Côn đang nằm bò trên bàn ngủ, bỗng thấy mặt bàn rung lên, cậu ta lôi điện thoại ra.

Một tin nhắn mới, đến từ “Quần nhỏ trắng”.

Vạn Côn nhếch môi cười, ngón tay thô dài nhấn một cái, mở tin nhắn.

(Mười giờ thứ Bảy, Thuyền Bình.)

Thuyền Bình? Vạn Côn hơi ngạc nhiên. Thuyền Bình nằm ở phía nam Dương Thành, tiếp giáp ngoại thành, ở đó là một mỏ đá. Vạn Côn nhìn kỹ địa điểm, dần dần nhú mày.

Không đợi cậu ta nghĩ xong, di động lại tiếp tục rung lên. Cậu ta mở ra xem, là tin nhắn của quản lí bar Tú Quý.

Nội dung tin nhắn rất ngắn gọn: (Lệnh hoãn chấm dứt, cuối tuần đi làm, tin nhắn sau là lịch làm việc, nhận được trả lời.)

Vạn Côn uể oải ngồi thẳng dậy, bấm hai chữ “Đã nhận”.

“Uầy!” Ngô Nhạc Minh ngồi kế bên gọi cậu ta, quơ quơ điện thoại trong tay, hỏi: “Nhận được chưa?”

Vạn Côn ừ một tiếng.

Ngô Nhạc Minh quay đi, điện thoại của Vạn Côn lại rung lên tiếp, người gửi vẫn là quản lí Tú Quý. Tin nhắn này rõ ràng chỉ gửi cho một mình Vạn Côn. Vạn Côn nhìn nội dung tin nhắn, chỉ ngần ngừ vài câu, nhìn một lúc lâu. Đến khi chuông tan học vang lên, Vạn Côn mới điềm tỉnh tắt điện thoại.

Ngô Nhạc Minh kéo Vạn Côn ra sân thể dục, chơi được một lúc thì nói: “Cuối cùng cũng mẹ nó không cần phải đến trường ngồi ngây nữa rồi. Mà anh cũng thật là, dạo này anh trúng gió gì vậy, sao ngày nào cũng chăm chỉ đi học thể, trước đây anh rảnh cũng không như vậy mà.”

Vạn Côn giành được bóng, nhảy lên, ném vào rổ, quả bóng bay trên không trung vẽ thành một đường cong tuyệt đẹp, cuối cùng lọt vào trong rổ.

“F**k!” Hai người đứng ngoài vạch ba điểm, Ngô Nhạc Minh nhìn theo hướng bay của quả bóng, không nhìn được chửi một tiếng.

Cậu ta nhặt bóng về, hỏi: “Khi nào mình quay lại?”

Vạn Côn cúi đầu, đáp: “Chủ nhật đi.”

“Ừa?” Ngô Nhạc Minh không hiểu: “Lịch làm của anh là thứ hai phải không, sao chủ nhật mới về? Muộn như vậy thì mấy giường ngon trong tập thể bị cướp hết cho coi.”

Vạn Côn nói: "Vậy cậu về trước, chủ nhật anh về."

“May mà em còn kịp, thứ tư em mới đi làm, cuối tuần anh có việc à?”

“Ừ.”

“Việc gì thế?”

Vạn Côn liếc cậu ta một cái: “Cậu rảnh nhỉ? Quản nhiều chuyện thế.”

Ngô Nhạc Minh cắt ngang: “Vậy mai em đi, em không thèm ngồi ngốc trong trường đâu.”

Vạn Côn ừ một tiếng, cúi đầu, không biết đang nhìn gì hay là đang suy nghĩ.

Ngô Nhạc Minh và Vạn Côn đều làm thêm tại Tú Quý, nhưng Ngô Nhạc Minh làm ở đằng trước, cậu ta chưa từng nhìn thấy Hà Lệ Chân, cũng không biết chuyện lúc trước giữa Vạn Côn và Hà Lệ Chân.

Thứ sáu là ngày nộp nhật ký. Ngô Uy thu nhật ký rồi mang lên văn phòng cho Hà Lệ Chân, Hà Lệ Chân mở từng quyển ra xem, đến quyển cuối cùng mà vẫn không thấy nhật ký của Vạn Côn.

Hà Lệ Chân hơi ngạc nhiên.

Sao lại không nộp?

Câu nói “Có phải nếu tôi viết nhiều thì cô sẽ nhận xét nhiều không” của cậu ta khi ấy đã để lại ấn tượng rất sâu trong lòng của Hà Lệ Chân. Nhưng cô không muốn tìm hiểu tới cùng rằng liệu cô có chờ mong điều gì đó sau khi nghe những lời này hay không. Vì thế Hà Lệ Chân xếp chồng các nhật ký đã phê xong gọn gàng lại, sau đó về nhà.

Sáng hôm sau, năm rưỡi sáng, Hà Lệ Chân thức dậy. Cô nhìn điện thoại, hôm qua Vạn Côn nhận được tin nhắn của cô thì chỉ trả lời là “Được”, sau đó cũng không liên lạc gì nữa.

Hà Lệ Chân rửa mặt nấu cơm, tám rưỡi ra khỏi nhà.

Nói thật, cô cũng không biết hôm qua đầu bị đập mạch thế nào mới chọn cái chỗ khi ho cò gáy này.

Vạn Côn muốn đưa cô đi chơi, Hà Lệ Chân biết cậu ta sẽ diện lại ương bướng, rõ ràng đang gặp khó khăn nhưng chẳng bao giờ nói ra. Hà Lệ Chân không muốn tốn nhiều tiền, cho nên các ngón tay chẳng thèm nghe đầu óc điều khiển đã gõ xong hai chữ “Thuyền Bình” rồi.

Ra khỏi nhà bắt xe bus, rồi lại đi bộ mất nửa giờ, khoảng mười giờ năm phút, Hà Lệ Chân có mặt tại mỏ đá Thuyền Bình. Mấy năm nay Mỏ đá này bị khai thác quá mức nên chính phủ đã phải ra thông báo ngừng khai thác. Tính đến giờ đã nửa năm mà vẫn chưa được hoạt động lại, khắp nơi ngổn ngang hố to hố nhỏ, một bóng công nhân cũng chẳng có, hoang vu trống trải.

Phong cảnh bên ngoài mỏ đá cũng không tệ lắm, có một dải núi nhỏ, trên sườn núi có một mảnh rừng nhỏ xanh mướt.

Lúc đến Hà Lệ Chân không trông thấy Vạn Côn. Cô ngồi xe lâu nên khá mệt, bèn đi tới sườn núi hít thở thư giãn. Đến khi cô leo đến lưng chừng dốc thì bỗng thấy trong rừng cây có người đang ngồi nhìn về phía mỏ đá.

"Vạn Côn?" Hà Lệ Chân gọi to.

Vạn Côn quay đầu, quơ quơ đi động về phía Hà Lệ Chân, nói lớn: "Là cô giáo mà cũng đến muộn hả?"

Vạn Côn ngồi ở chỗ thấp, Hà Lệ Chân xách túi, bám cây leo xuống. Cô khó khăn bước lên từng phiến đá, Vạn Côn cũng không đứng dậy đỡ cô, Hà Lệ Chân thầm chửi tên khốn kiếp, rồi cẩn thận leo xuống, đến bên cạnh cậu ta.

"Em đến lúc nào vậy?"

Vạn Côn đáp: "Chín rưỡi."

"Mấy giờ bắt đầu đi?"

“Sáu giờ.”

Hà Lệ Chân bật cười: "Thế mà chưa thấy khi nào đi học em có tinh thần giống hôm nay nha.”

Vạn Côn đứng dậy, lập tức khoảng cách giữa Hà Lệ Chân và cậu ta thu hẹp lại, cô sợ ngã xuống nên vịn vào gốc cây nói: “Chúng ta đi lên đi, ở đây nguy hiểm lắm.”

"Nguy hiểm?" Vạn Côn nhắc lại, Hà Lệ Chân thấy giọng cậu ta hơi lạnh lùng. Cô ngẩng đầu nhìn cậu ta, hỏi: “Sao vậy?”

Vạn Côn nhìn cô, không nói gì.

Gió thổi, lá cây rung xào xạc. Hôm nay thời tiết rất đẹp, tia nắng len qua tán cây rậm rạp chiếu xuống mặt đất, cũng vương trên người Vạn Côn những chấm tròn nhỏ li ti.

Hà Lệ Chân bỗng nhiên để ý thấy, bộ đồ cậu ta mặc hôm nay giống hệt bộ đồ cậu ta mặc khi hai người gặp nhau lần đầu tiên. Bộ đồ này cô thấy cậu ta mặc tổng cộng ba lần, và cả ba lần đều khiến cô nhớ lại chuyện cũ.

Có lẽ vì bộ đồ này, Hà Lệ Chân thầm nghĩ. Bởi vì nếu giống như trước đây, dù Vạn Côn có im lặng trước mặt cô bao nhiêu đi nữa thì cô cũng chưa bao giờ thấy cậu ta lạnh lùng như lúc này.

Hà Lệ Chân cười khan một tiếng, nói: “Còn chưa tỉnh ngủ à? Vậy bữa sau cô chọn chỗ gần hơn nhé. Nếu em không dậy được cứ gọi cho cô, đi mượn chút cũng không sao.”

Vạn Côn không nói gì, vỗ vỗ quần áo. Hà Lệ Chân nói tiếp: “Em vẫn chưa ăn...” Mới nói một nửa, Vạn Côn bất ngờ nhìn thẳng cô, Hà Lệ Chân ngơ ngác, Vạn Côn đã cúi đầu muốn hôn cô.

Hà Lệ Chân hoảng hốt vội lùi về sau, hai chân loạng choạng, Vạn Côn phải giữ chặt tay cô mới giúp cô đứng vững, sau đó kéo cô lại gần.

Cổ tay của Hà Lệ Chân bị cậu ta giữ chặt, lúc này cô mới nhận ra Vạn Côn mạnh tới mức nào.

“Buông tay ra, em làm cái gì vậy?”

Hà Lệ Chân cố sức giãy ra, nhưng tay Vạn Côn như cái còng sắt, không nhúc nhích dù chỉ một chút.

Cậu ta cúi đầu, vẫn muốn hôn cô.

Hà Lệ Chân vùng tay muốn tát, nhưng tay vừa giơ được một nửa đã bị tay còn lại của Vạn Côn bắt được.

“Tôi từng nói rồi nhĩ.” Vạn Côn bẻ hai tay cô ra phía sau, môi dán vào tai cô nói: “Cô có thể thử, xem tôi có để cho cô ra tay thành công lần nữa hay không.”

"Vạn Côn ——!"

"Cô đồng ý đi chơi với tôi, không phải ngầm đồng ý cái này sao?." Vạn Côn nghiêng miệng, nói: “Giờ còn giả bộ gì nữa?”

Hà Lệ Chân tức giận tột độ, ngược lại càng bình tĩnh, cô cũng không giằng co với cậu ta nữa, nói: “Nếu tôi biết em là loại người như vậy, tôi đã không đồng ý.”

Vạn Côn cười lạnh một tiếng: “Loại nào?”

Hà Lệ Chân: "Tự em biết rõ."

Mặt Vạn Côn u ám, bên trong tròng mắt còn hiện lên tơ máu. Hà Lệ Chân không thể tin được, đây là ánh mắt của một tên nhóc hai mươi tuổi.

"Còn cô thì sao?" Vạn Côn bỗng hỏi.

"Tôi làm sao?"

"Cô cũng chẳng tốt đẹp gì." Vạn Côn buông tay ra, Hà Lệ Chân lập tức thu tay về, trên cổ tay đã hiện lên những vết ửng đỏ nhưng cô mặc kệ.

"Tôi không biết em đang nói gì."

"Vì sao cô lại hẹn tôi ra đây?"

Nghe Vạn Côn hỏi, Hà Lệ Chân yên lặng một lát, sau đó nhỏ giọng nói: "Nếu em không thích, sao hôm qua không nói cho tôi biết?"

"Đừng có giả bộ." Vạn Côn cười lạnh: "Cô hện ra cái nơi quái quỷ đến chim cũng không thém thả sh*t chỉ vì nơi này vắng người đúng không? Vì không ai có thể nhìn thấy chúng ta, cũng không ai biết chúng ta?"

Hà Lệ Chân nghẹn lại, cảm giác bất lực và bàng hoàng khiến cô quên đi sự đau đớn từ cổ tay.

“Cô đùa giỡn tôi.” Vạn Côn nói.

“Không phải...” Hà Lệ Chân nói nhỏ, giọng nói yếu ớt đến mức không biết Vạn Côn có nghe thấy hay không.

“Cô thấy xấu hổ khi gặp ông đây đúng không? Có phải cô thấy tôi nợ cô ba ngàn nên cô có thể tha hồ đùa giỡn hả?”

Hà Lệ Chân ngẩng đầu: “Không phải, em hiểu lầm rồi.”

“Chẳng sao hết.” Biểu tình Vạn Côn chợt biến đổi, nhẹ nhàng mà đầy nghiến: “Tìm thú vui thôi mà, ai chẳng biết chứ?”

Hà Lệ Chân nhìn cậu ta, cổ áo Vạn Côn mở rộng, gió thổi mạnh làm lộ ra khung xương quai xanh rắn chắc khô gợt. Hà Lệ Chân bỗng hỏi: “Có phải em định đi làm lại không?”

Vạn Côn thoáng ngừng lại, trở về dáng vẻ vốn có: “Đúng thì sao?”

“Vạn Côn, những chuyện khác tôi có thể không nói, nhưng công việc em đang làm, đừng tiếp tục nữa.”

Vạn Côn không nói gì.

Hà Lệ Chân khuyên: “Những chỗ đó học sinh không nên đi.”

“Đi hay không là chuyện của tôi.”

Hà Lệ Chân cũng nổi giận: “Tôi nói nhiều lần như vậy mà em vẫn không chịu hiểu hả? Cái công việc thối nát kia sớm muộn gì cũng hủy hoại em thôi!”

“Vậy à.” Một lúc lâu sau, Vạn Côn thản nhiên ồ một tiếng, nói: “Xin lỗi, tôi chính là loại người chuyên làm những công việc thối nát đấy, cô không thích thì đừng xía vào.”

Vạn Côn quay người, sải chân leo lên sườn núi, nói vọng lại: “Tiện thể nói một câu, cô thấy xấu hổ khi gặp tôi, tôi cũng thấy cô chả là cái thá gì cả. Nể tình cô trò, tôi tốt bụng nhắc cho cô biết. Không phải cứ có hai cục thịt phía trước mới là phụ nữ, cái dạng như cô chẳng thẳng nào thích đâu.”

Thế rồi cậu ta bỏ đi.

Hà Lệ Chân lẳng lặng đứng yên, nghe tiếng bước chân cậu ta đi xa dần. Sau đó bám vào thân cây, từ từ trèo lên.

Dù đã cẩn thận nhưng cô vẫn bị trượt chân, đầu gối quệt vào tảng đá, trầy da.

Dưới đất hình như có hai giọt nước rơi xuống.

Hà Lệ Chân giơ tay lau mặt, bước lên sườn núi, giống như không có chuyện gì xảy ra, xách túi đi về.

Cái túi hơi nặng, trong đó có một cái cà mèn giữ nhiệt, bên trong là bánh trứng hồi sáng cô dậy sớm làm. Cô đang sợ đem về sẽ ăn không hết, bởi vì cô biết cậu ta rất dễ đói nên đã làm rất nhiều.



Chương 23

Vạn Côn đi trên đường đá sỏi, bước từng bước dài, càng đi càng nhanh. Di động trong túi cậu ta không ngừng rung lên, rung một hồi, im lặng, bốn năm giây sau lại rung tiếp.

Vạn Côn thấy điện thoại rung càng bức mình, cuối cùng không nhịn được giơ chân đá mạnh hòn đá bên cạnh, hòn đá bay xa chừng hai, ba mét.

Cậu ta lấy di động ra, không thèm nhìn liền đưa lên tai nghe.

“Alo?”

“Sao bây giờ cậu mới nghe máy hả?” Người gọi là quản lí bar ở Tú Quý, Vương Khải.

“Không nghe thấy.”

“Hừm, chuyện anh nói với chú, chú tính sao?”

Vạn Côn không trả lời.

“Anh không rảnh nói nhảm với chú, có được hay không, làm thì đi, không làm thì biến!” Vương Khải khó chịu nói.

Vạn Côn nghiêng rằng, cậu nhìn cột điện ven đường, mắt như muốn bắn ra tia máu.

“Thật ra chú mày cũng không cần phải như vậy.” Giọng Vương Khải dịu đi một chút, khuyên nhủ: “Đây là lần đầu tiên của chú, anh hiểu mà, trong lòng chú cũng có gánh nặng. Mấy hôm trước người ta lại điện cho anh, bảo cũng không phải làm gì ghê gớm đâu, chỉ cần chơi với mấy bà đó một đêm thôi, chú trẻ tuổi như vậy mà một đêm cũng không chịu được à?”

Cảnh ở mỏ đá bên này không đẹp, cát bụi lại nhiều, gió thổi muốn mù mắt.

“Anh nói chú nghe, may lắm mới được người ta chọn đó, chú đừng có ngang ngạnh, bao nhiêu người bên anh muốn còn không

được đấy. Ba bà đó đều chừng 45 tuổi, chú mày khỏe mạnh như thế, sợ gì?” Vương Khải hạ giọng, nói: “Anh nói cho chú biết, mấy người đó đều là khách quen của quán, tiền bạc không thành vấn đề, nếu chú đi, một đêm ít nhất bảy ngàn.”

Vạn Côn yên lặng hồi lâu, mới thấp giọng nói: “Tôi không định đi.”

“Có phải chú mày sợ không?” Vương Khải hỏi.

Vạn Côn rút một điều thuốc trong bao, khó chịu châm lửa, nói: “Không phải chuyện sợ hay không.”

“Nếu chú mày không đi, thì đừng đi làm nữa.” Giọng Vương Khải đầy giễu cợt: “Cho chú mày biết, vì ông Ngô giới thiệu hai chú mày làm nên bọn anh mới nhận, chứ bọn anh đích cần người mới. Lúc trước hỏi thì nói ngon lắm, cái gì cũng làm được hết, giờ thì sao hả, mới đó đã xoắn, anh thật không nhìn ra đấy, nếu chú mày là học sinh “ba tốt” ưu tú thì còn khó, chứ một tên côn đồ thì làm được cái gì? Biết tiếp rượu có nghĩa là gì không? Là bán đấy! Là bán thân chú mày đấy, có hiểu không? Chú mày giàu có ra vẻ thế nào anh cũng chẳng thèm quan tâm, nhưng đây không có tiền mà còn làm dáng, chú mày nghĩ mình là hoàng hoa khuê nữ hả?”

Vương Khải nói xong cúp điện thoại.

Vạn Côn nghe tiếng tút tút từ điện thoại hồi lâu, mới chậm rãi bỏ xuống.

Gần đó có một tiệm sửa chữa máy móc, xung quanh vang lên tiếng máy đình tai nhức óc cùng mùi hóa chất gay mũi, Vạn Côn đứng đó một lúc lâu cũng đau đầu.

Cậu ta đứng thêm chừng hai mươi phút, rồi rút một vật từ sau thắt lưng ra.

Cầm quyển nhật ký trong tay, cậu ta nhìn một lúc lâu, nhìn đến gần như quên thở. Cuối cùng cậu ta hạ quyết tâm, ném quyển nhật ký ra ngoài đường.

Hà Lệ Chân mệt mỏi về tới nhà, bỏ bánh trứng trong cà mèn vào tủ lạnh rồi ngồi xuống bàn, cảm thấy mình không còn sức để làm gì nữa. Nhưng cô thấy mình không đau lòng lắm.

Bởi vì không còn sức.

Cuối cùng, cô buông bút trong tay, nằm gục xuống bàn, nhìn con cá vàng trong bể lê thân hình mập ú bơi qua bơi lại.

Hà Lệ Chân nằm một lúc, suy nghĩ miên man.

Cô nhớ lại quá trình gặp Vạn Côn, nghĩ xem cô có làm gì quá đáng không. Cô đau lòng, cô tổn thương, nhưng cô không giận cậu ta, một xí cũng không.

Cô ngẫm lại nguyên nhân trong đó, rồi chợt nhận ra đây không phải là chuyện có thể tóm gọn trong vài ba câu.

Nhưng dù cô có nghĩ thế nào đi chăng nữa thì tâm trí cô vẫn dừng lại ở khoảnh khắc cậu ta ngồi xồm trước quán ăn vỉa hè hút thuốc. Hà Lệ Chân thảng thốt, hình ảnh đó tựa như một con dấu, mực ấn màu đen khắc sâu vào tâm trí cô, đã đóng dấu thì vĩnh viễn không thể xóa nhòa.

Nhưng...

Hà Lệ Chân nhìn cái túi để một bên, nghĩ thầm, dù sao cũng đã kết thúc.

Khi ánh mắt của cô lướt qua túi xách nhìn thấy ghế sofa đặt trong góc, hốc mắt cô lại đỏ. Cô vội quay đi, gục đầu xuống bàn.

Sofa màu xanh nhạt, trước khi thuê phòng đã có ở đó rồi, Hà Lệ Chân chưa từng ngồi lên. Giờ nghĩ lại, hình như chỉ có Vạn Côn thích ngồi lên đó.

Hà Lệ Chân nhớ tới dáng vẻ ngồi trên sofa của cậu ta, ngang ngạnh giống như một chú chó săn không biết nghe lời, hoặc giống một con sói với ánh mắt bén nhọn.

Đừng để tâm tới mấy đứa trẻ tuổi làm gì. Hà Lệ Chân nhớ tới lời Bành Thiển nói, cùng một việc, trong khi cậu khó chịu muốn chết còn bọn chúng chỉ rỏ vài giọt nước mắt, ngủ một giấc là quên mất tiêu, vậy đấy.

Đột nhiên Hà Lệ Chân rất muốn tìm ai đó nói chuyện, cô nghĩ hồi lâu, gọi điện cho Thương Khiết.

Thương Khiết đang ngủ.

"Lệ Chân?"

"Ừ..."

“Gọi điện sớm thế, có chuyện gì à?”

Hà Lệ Chân giật mình, cô ngẩng đầu nhìn đồng hồ, nói: “Hơn mười hai giờ rồi.”

“Vậy hả, ba giờ mình mới ngủ, có chuyện gì thế?”

"Không, không có gì." Nghe Thương Khiết nói gần sáng mới ngủ, Hà Lệ Chân cũng không muốn làm phiền cô ấy nữa: “Cậu ngủ tiếp đi.”

Thương Khiết cũng vô tâm, hỏi vài câu rồi định cúp máy.

"Thương Khiết!" Trước khi cô ấy cúp máy, Hà Lệ Chân bỗng gọi.

“Ừ, sao thế?”

“Mình muốn hỏi cậu một chuyện.”

“Chuyện gì thế?”

“Có phải mình ngốc lắm không?”

"..." Thương Khiết nghe xong, ngỡ ngác một hồi mới hỏi lại:
“Sao tự nhiên cậu lại hỏi vậy?”

“Không có gì.” Hà Lệ Chân nhỏ giọng nói: “Mình chỉ muốn hỏi một chút thôi.”

Thật ra có hỏi hay không cũng vậy, Hà Lệ Chân đã biết đáp án từ trước. Cô quen Thương Khiết đã hơn mười năm, nghe từ này trong miệng cô ấy không chỉ một lần.

Nhưng lần này Thương Khiết không trả lời cô ngay.

“Lệ Chân à, có phải ở trường cậu bị ai bắt nạt không?”

Bị bắt nạt sao? Một đứa học sinh? Hà Lệ Chân không nói nên lời.

“Không phải.”

“Không phải cái rằm!” Thương Khiết nói: “Ai nói gì cậu hả?”

Hà Lệ Chân cứng họng, im lặng.

“Hà Lệ Chân, cậu nghe này.” Bên kia Thương Khiết hình như đang hút thuốc, nói: “Mình nói nhiều lần rồi, cậu ngốc, nhưng không phải cái loại ngu ngốc không có não giống người khác, nói sao nhỉ, là một loại ngốc rất đặc biệt.”

"..." Hà Lệ Chân được lĩnh giáo phương pháp an ủi của phú bà, thở dài: “Được rồi, cậu ngủ đi.”

“Không kể thật hả?”

“Ừ.”

Cúp máy, Hà Lệ Chân thấy lòng mình nhẹ nhõm hơn một chút. Cô đến bên cửa sổ, kéo rèm cửa ra. Tia nắng ban trưa ấm áp chiếu trên giàn mướp lung linh, tựa như một lớp trứng gà mềm mại.

Hôm sau, sáng sớm Hồ Phi đã gọi cho Hà Lệ Chân, hẹn giờ.

“Mười một giờ tôi chờ cô ở cổng trường, được không?”

“Được ạ.”

Nghe Hồ Phi nói, tính cả bọn cô nữa là có chín người tất cả. Hà Lệ Chân thở dài, cô cần phải tập làm quen với nhiều người. Vì có người ở trường khác, cộng thêm hôm qua có chuyện không vui nên hôm nay Hà Lệ Chân dậy rất sớm, mở tủ đồ ra tìm kiếm, muốn chọn bộ đồ dễ nhìn một chút.

Nhưng cô tìm tới tìm lui mới nhận ra tất cả quần áo của mình đều cùng một kiểu. Cuối cùng cô lựa trong đồng quần áo ra một cái váy liền màu xanh nhạt, đây là cái váy “dễ nhìn” nhất của cô rồi đấy.

Hà Lệ Chân cẩn thận chải tóc rồi cột gọn gàng, đi giày cao gót, ngắm trước gương một lát rồi mới bước ra cửa.

Hồ Phi đã đứng chờ ở cổng trường, Hà Lệ Chân chạy tới, chào: “Thầy Hồ, thầy chờ lâu chưa?”

“Không, tôi cũng vừa mới đến, đi thôi.”

Hồ Phi lái xe, Hà Lệ Chân ngồi ghế phụ. Trên đường, anh ta nói với Hà Lệ Chân: “Địa điểm lớp bố túc đã sắp xếp xong rồi, ở trong một tiểu khu nhỏ, cô có biết đường không?”

Hà Lệ Chân không rõ lắm, nói: “Không sao, đến lúc đó tôi đi một lần là nhớ đường thôi.”

“Ừ, chỗ đó cũng được, nhưng bên cạnh có một công trường đang thi công, không biết có sao không nữa.” Hồ Phi nhích lại gần, nói: “Haizzz, sắp xếp cũng xong rồi, mất gần cả tháng. Giờ chỉ lo chuyện học sinh nữa thôi.”

Hà Lệ Chân hỏi: “Là chuyện chiêu sinh ạ?”

“Đúng vậy.” Hồ Phi đáp: “Lớp mới khai giảng nên chưa có danh tiếng, học sinh đều là giáo viên kéo tới.”

Hà Lệ Chân cẩn thận hỏi: “Vậy, phải dán thông báo ở mấy trường cấp ba ạ?”

“Chuyện này để tôi lo.” Hồ Phi nói: “Nhiều phụ huynh học sinh đã liên hệ với tôi nói muốn đăng kí học thêm. Cấp ba rồi, còn một hai năm nữa nên phải cố gắng thôi.”

Đến cửa nhà hàng, Hà Lệ Chân hơi hồi hộp. Đây là lần đầu tiên cô đến nhà hàng Cẩm Hoa, nhìn trước cửa đã biết nhà hàng này rất sang trọng, là nơi mà bình thường Hà Lệ Chân không bao giờ tới.

Không hiểu sao lúc xuống xe, Hồ Phi lại nói với Hà Lệ Chân: “Hôm nay thầy Lý mời. Cô biết không, nhà Lý Thường Gia có điều kiện rất tốt.”

“...VẬY Ạ.”

Hồ Phi và Hà Lệ Chân là hai người đến cuối cùng, Lý Thường Gia bao cả một phòng lớn, khi họ tới thì trên bàn ăn đã ngồi đủ người rồi.

“Ai da, thầy Hồ và cô giáo Hà cuối cùng cũng tới.” Lý Thường Gia đang nói chuyện cùng một cô giáo, thấy hai người vào vội đứng dậy đón.

“Mau ngồi xuống đi.”

Hồ Phi và Hà Lệ Chân ngồi vào chỗ, Lý Thường Gia vừa nói chuyện với họ, vừa bảo nhân viên mang đồ ăn lên.

Hà Lệ Chân nhìn thoáng qua mọi người, ở đây có vẻ cô là người nhỏ tuổi nhất. Hà Lệ Chân biết, không chỉ tuổi tác, mà kinh nghiệm học vấn của cô cũng thấp nhất. Một thầy giáo chừng năm mươi tuổi ngồi bên cạnh hỏi cô: “Chào cháu, gặp nhau lần đầu nhỉ?”

Hà Lệ Chân vội cúi đầu: “Cháu chào chú, cháu tên là Hà Lệ Chân, dạy môn ngữ văn.”

“Ừ.” Ông thầy giáo gật đầu, chậm rãi nói: “Chú là giáo viên dạy toán, tên Trương Kính.”

“Dạ vâng.”

“Cháu nhìn trẻ quá.”

“Dạ, cháu mới học nghiên cứu sinh xong, năm nay mới đi dạy.”

Trong khi Hà Lệ Chân nói chuyện với thầy giáo, nhân viên đã mang đồ ăn lên.

Trên mặt Hà Lệ Chân không biểu lộ gì, nhưng trong lòng đầy kinh ngạc. Những món ăn mang lên vừa nhìn đã biết đắt tiền, tôm hùm to bằng cả cánh tay có mấy đĩa lặn.

Lý Thường Gia nhìn qua chỉ là một giáo viên ngữ văn chất phác giản dị, không ngờ gia cảnh khá giả đến vậy.

Hà Lệ Chân than thầm, không ngờ quay đầu lại bắt gặp ánh mắt Lý Thường Gia đang nhìn mình, anh ta nhìn cô cười, nói: “Cô giáo Hà hôm nay trang điểm xinh quá.”

Hà Lệ Chân biết Lý Thường Gia chỉ khen xã giao thôi. Nhưng dù sao được người ta khen, Hà Lệ Chân vẫn vui vẻ trong lòng.

Cô cười với Lý Thường Gia, rồi quay lại nói chuyện với người bên cạnh mình.

Như vậy có phải tốt hơn không, Hà Lệ Chân vừa cùng mọi người bàn chuyện dạy học, vừa nghĩ.

Cứ đơn giản nói chuyện như thế, biết rõ chỉ là xã giao nhưng hai bên đều có thể nói cười. Cần gì cứ phải vô tình làm tổn thương nhau chứ?



Chương 24

Bà đồ ăn xong, nhân viên lại mang rượu lên, Lý Thường Gia rót một ly rượu, đứng dậy.

Mọi người đều im lặng, lắng nghe anh ta nói.

"Chuyện là..." Lý Thường Gia vừa mở miệng, bỗng bật cười: "Mọi người đều là giáo viên cả, cứ im lặng nhìn chăm chăm tôi như vậy, sao tôi thấy giống quay về thời học sinh quá."

Mọi người đều cười, Lý Thường Gia nói tiếp: "Chúng ta vẫn chưa ăn gì nên tôi chỉ nói ngắn gọn vài câu thôi. Hôm nay mời mọi người đến đây là để làm quen gặp mặt. Chuyện lớp học của chúng ta căn bản đã giải quyết xong, thủ tục tôi cũng đã hoàn tất rồi,

chương trình học bắt đầu từ tuần sau. Mặc dù mọi người đều đến từ các trường khác nhau, nhưng sau này có thể coi là đồng nghiệp, tôi cạn trước một ly, mong rằng lớp bổ túc của chúng ta có thể hoạt động thuận lợi.”

Giọng Lý Thường Gia rất êm tai, Hà Lệ Chân thấy học sinh thích nghe anh ta giảng bài cũng không có gì lạ lắm. Anh ta không chỉ nói chuyện dễ nghe, mà giọng nói cũng rất ôn hòa, cách nói chuyện lại từ tốn. Có lẽ vì là giáo viên ngữ văn, nên trên người anh ta đầy phong thái của người trí thức.

Các giáo viên khác đều vỗ tay, sau đó nâng ly rượu, Lý Thường Gia uống hết một ly, nói: “Các đồng chí nữ không muốn uống rượu có thể đổi nước khác nhé.”

Hà Lệ Chân ngẩng đầu, nhận ra Lý Thường Gia đang nhìn bên này, tay cô dừng lại cũng hơi ngại, đành rót khoảng nửa ly.

Lý Thường Gia quay đầu, cười nói: “Chỉ cần vui là được, mọi người không bắt buộc phải uống hết.”

Anh ta vừa nói xong, thầy Trương ngồi cạnh Hà Lệ Chân lập tức ngửa cổ uống hết sạch ly rượu chỉ trong một hơi. Hà Lệ Chân tròn

mắt nhìn, Trương Kính quay lại, cười nói với cô: “Khát quá đi, cô Hà đừng cười nha.”

Hà Lệ Chân cười gượng, đáp: "Không sao ạ, chú uống luôn ly này giùm cháu nha."

Lý Thường Gia khai tiệc, mọi người cũng bắt đầu ăn. Hà Lệ Chân dần phát hiện, cô đã quá coi thường sức chiến đấu của ông thầy Trương Kính này rồi. Ba bình rượu bên này, cộng thêm rượu của mấy giáo viên cạnh cô đều vào bụng ông ta hết. Uống nhiều như vậy mà không thấy say, mặt chỉ hơi đỏ một chút, vẫn đủ sức hào hứng nói chuyện với Hà Lệ Chân.

“Chú hả, chính là người già nhưng tâm không già!” Trương Kính nói: “Chú đã đến tuổi về hưu, nhưng về nhà làm gì chứ? Mỗi ngày ngồi không dưỡng lão? Không được không được!”

Hà Lệ Chân cảm thấy ông chú già này thật đáng yêu: “Dạ vâng, chú đã dạy học lâu như vậy rồi, lưu luyến là phải.”

Trương Kính lại mở tiếp một chai, cười ha ha, Hà Lệ Chân ngưỡng mộ nói: “Tửu lượng của chú tốt thật đấy.”

Cô quay lại, thấy Lý Thường Gia đang nói chuyện cùng một thầy giáo khác, trước mặt có bốn, năm chai rượu rỗng. Hà Lệ Chân trầm nghĩ, chẳng lẽ đây chính là khí chất văn nhân?

Trung Quốc từ xưa tới giờ có rất nhiều văn nhân đều yêu rượu, nổi danh nhất là Lý Bạch, còn có Tô Thức, Lục Du, Tào Tháo, Đào Uyên Minh v.v. Hà Lệ Chân từng nghĩ, có phải vì rượu có thể giải tỏa cảm xúc cùng tâm tình của người ta không nhỉ?

Nhưng những người như thầy Trương là uống rượu, khác với đắm say rượu. Hà Lệ Chân nhớ đến cái hôm bắt gặp lớp 12/6 đi nhậu, cảm thấy không còn gì để nói.

Hà Lệ Chân nhìn Trương Kính đầu đã bạc một nửa nhưng vẫn rất vui vẻ yêu đời, cười nghĩ, nếu nói theo cách hoa mỹ, thì có lẽ văn nhân uống rượu là uống vào một nỗi tương tư thôi.

Nghĩ tới đây, Hà Lệ Chân cũng thấy thú vị, cô với tay lấy một bình rượu, rót đầy một ly, giơ lên trước mặt Trương Kính nói: “Chú Trương, cháu cũng kính chú một ly.”

“Được đấy được đấy.” Trương Kính ai mời cũng không từ chối, vừa ngửa đầu đã uống cạn.

Hà Lệ Chân nhắm mắt uống liền mấy ngụm, bỗng nhận ra rượu đắng muốn chết, nhưng vì chút “tương tư” nên cô đành cố gắng uống hết.

“Ồ ồ.” Trương Kính nhìn cô, nói: “Lợi hại lợi hại.”

Hà Lệ Chân bỏ ly xuống, thấy rượu vừa uống vào bụng cứ cồn cào, muốn ói ra. Mắt cũng cay xè, suýt chảy nước mũi. Cô che miệng, ho khan mấy tiếng.

Trương Kính lo lắng nhìn cô: “Không sao chứ, uống nhanh quá phải không?”

Hà Lệ Chân bị cảm giác nôn nao trong người làm khó chịu, cô không nói được, chỉ xua tay. Lý Thường Gia như có linh cảm, quay đầu nhìn thấy cảnh này, vội vàng đi qua vỗ lưng Hà Lệ Chân, hỏi: “Cô Hà sao vậy?”

Vẫn đang còn nhịn được, bị Lý Thường Gia vỗ xong thật muốn chết. Cổ họng trào lên cái gì đó, Hà Lệ Chân nhịn không được, cũng không muốn bị mất mặt với cả phòng, vội xua tay với Lý Thường Gia, chạy ra ngoài. Gặp một nhân viên, cô bịt miệng nói không ra lời, nhưng người nhân viên kia chắc cũng có nhiều kinh nghiệm, thấy cô sắp ói, chỉ về phía hành lang: “Phía trước rẽ trái.”

Hà Lệ Chân mở cửa nhà vệ sinh, không kịp khóa đã ới ra.

Cô thấy mình đã ới hết tất cả đồ ăn hôm nay, vừa ới vừa nghĩ, khó khăn lắm mới có bữa ăn ngon, không ngờ ới hết.

Ới nửa ngày, cuối cùng Hà Lệ Chân mới thấy dạ dày thoải mái, rửa tay súc miệng xong xuôi mới bước ra.

Vừa ra khỏi nhà vệ sinh cô liền gặp Lý Thường Gia. Hà Lệ Chân không ngờ lại gặp anh ta ở đây, Lý Thường Gia lo lắng hỏi cô: “Sao rồi? Vẫn ổn chứ?”

Hà Lệ Chân đáp: “Không sao ạ.” Cô hơi ngại, bèn nói: “Tôi sơ suất quá.”

Lý Thường Gia nhẹ nhàng trách: “Thầy Trương mời cô uống rượu à? Cô không biết uống thì nói với ông ấy một tiếng là được mà.”

“Không phải!” Hà Lệ Chân vội vàng giải thích: “Không phải thầy ấy mời tôi, là tôi mời thầy ấy.”

"..."

Hà Lệ Chân cười: “Tôi chưa uống rượu bao giờ, muốn thử một chút, không ngờ lại bị như vậy.”

“Giờ cô thấy sao?”

“Không sao rồi.”

Lý Thường Gia đi cùng Hà Lệ Chân, gặp nhân viên từ trong phòng ra, Lý Thường Gia gọi lại, nói: “Mang cho tôi một chén bánh trôi giải rượu, nóng một chút.”

“Dạ vâng.”

Lý Thường Gia mở cửa, cười nói với Hà Lệ Chân: “Ói xong ăn bánh trôi sẽ thoải mái hơn, trước đây tôi cũng hay bị ói như vậy.”

Nói xong, anh ta đi về chỗ của mình, nói chuyện với các giáo viên khác.

Thấy Hà Lệ Chân về, Trương Kính nói lời xin lỗi với cô.

“Thành thật xin lỗi, chú không biết tửu lượng của cô giáo Hà lại... như thế.”

Hà Lệ Chân tiếp lời: “Lại kém như thế.”

Trương Kính cười: “Vừa mới đổi đồ uống khác cho cháu đấy.”

Một lát sau bánh trôi giải rượu được mang lên, nhân viên hỏi của ai, Lý Thường Gia nói: “Là của cô ấy.” Anh ta chỉ Hà Lệ Chân, nhân viên mang chén bánh trôi đến trước mặt cô.

Mọi người trên bàn đang chuyện trò rôm rả, không ai để ý đến chuyện nhỏ này, nhưng Hà Lệ Chân vẫn hơi xấu hổ.

Bánh trôi giải rượu trông vô cùng ngon mắt, viên bánh tròn tròn nho nhỏ giống viên ngọc trắng, ăn vào ngọt ngào, bột nếp mềm mại, ngon không tả nổi. Hà Lệ Chân ăn một miếng nhỏ đã thấy bụng thoải mái hơn nhiều.

Vô tình bắt gặp ánh mắt Lý Thường Gia đang nhìn mình, Hà Lệ Chân gật đầu cảm ơn, Lý Thường Gia chỉ mỉm cười.

“Tôi rất thích ăn món này.” Ăn xong, Lý Thường Gia qua bên bàn cô nói chuyện với mấy giáo viên, quay qua cô nói: “Tôi hay đau họng, cũng dễ bị ho, ăn cái này thấy đỡ hơn nhiều.”

“Vâng ạ, đỡ hơn rất nhiều.” Hà Lệ Chân đồng tình.

Bữa ăn diễn ra rất vui vẻ. Tàn tiệc, các giáo viên nam đều uống say, hai giáo viên nữ có việc về trước, chỉ còn Hà Lệ Chân ở lại sau cùng.

Đến khi ra về, Lý Thường Gia tìm Hà Lệ Chân. Anh ta uống hơi nhiều, trên mặt ửng đỏ, nhìn có vẻ rất vui.

“Cô giáo Hà ăn có được không?”

Hà Lệ Chân vội nói: “Vâng, tôi ăn nhiều lắm luôn.”

Lý Thường Gia hỏi tiếp: “Giờ cô về phải không? Đi hướng nào vậy, tôi gọi xe giúp cô?”

“Không cần đâu, tôi muốn đi dạo một lát.”

“VẬY cô chờ tôi chút.” Lý Thường Gia nói: “Tôi uống nhiều rượu nên không thể lái xe, chờ tôi sắp xếp chút, tôi đi dạo cùng cô.”

“Nhưng —— ”

“Cô cứ đi trước đi.” Lý Thường Gia đi vào khách sạn, quay đầu bảo: “Lát tôi sẽ đuổi theo cô.”

Hà Lệ Chân không kịp nói thêm câu nào thì Lý Thường Gia đã đi vào trong. Cô cũng không đi mà đứng đợi ở đó. Vừa quay đầu bỗng thấy Hồ Phi cũng chưa đi, thầy ấy cầm điện thoại trong tay, mày nhíu chặt, một lát sau buông điện thoại, nhìn quanh.

Hà Lệ Chân đi tới, hỏi: "Thầy Hồ, thầy còn chưa về à, thầy đang tìm gì thế?"

Hồ Phi giật mình, quay người lại: “Trời, cô Hà à, tôi đang đợi người.”

Hà Lệ Chân gật đầu định đi, cô cũng không muốn làm phiền thầy ấy.

“Thằng nhóc Vạn Côn không biết chạy đi đâu rồi.”

Hồ Phi nói nhỏ một câu, Hà Lệ Chân đứng lại. Cô quay người, hỏi:

"Vạn Côn á?"

"À." Hồ Phi nói: “Thằng nhóc đó gọi cho tôi, nói muốn xin tạm nghỉ học, tôi bảo nó đến gặp tôi nói chuyện. Chờ nửa tiếng đồng hồ rồi mà chưa thấy người đâu.”

Hà Lệ Chân chợt thấy đầu trống rỗng: “Tạm nghỉ học?”

"Đúng vậy." Hồ Phi lẩm bẩm: “Tạm nghỉ học cái gì chứ, nghỉ luôn còn tốt hơn.”

“Em ấy... em ấy không nói lí do sao ạ?”

"Không biết." Hồ Phi nói: "Còn lí do lí trấu gì nữa, nó lười học thôi."

"Tại sao?"

Thầy Hồ thấy có gì đó là lạ: "Tại sao là sao?"

Hà Lệ Chân nhận ra mình lỡ lời, cô lắc đầu, nói: "Không có gì, tôi chỉ là, chỉ là..."

"Này! Vạn Côn ——!" Hồ Phi gọi to, Hà Lệ Chân giương mắt thấy Vạn Côn đứng bên kia đường, đang đi tới.

Cậu ta còn mặc bộ đồ ngày hôm qua, nhưng trông dáng vẻ khác hẳn. Không biết có phải vì chưa được nghỉ ngơi tốt hay không mà trông cậu ta vô cùng mệt mỏi. Cậu ta qua đường không nhìn trước ngó sau gì cả, xém đụng trúng một chiếc xe. Tài xế mở cửa quát: "Không muốn sống nữa hả?"

Vạn Côn liền đứng lại giữa đường, sau đó nhìn dưới đất, đến ven đường nhặt nửa viên gạch, không nói không rằng cầm đến trước cửa xe.

“Làm gì vậy? Mà muốn làm gì?” Tài xế là một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi, trên ghế phụ còn có một người phụ nữ, người phụ nữ kia thấy cậu ta lững thững đi tới giống người điên, sợ tái mặt.

“Cút đi! Đồ chíp hôi, cút...!” Bà ta mới chửi được nửa câu, Vạn Côn đã phang cục gạch xuống. Cậu ta đập vào đầu xe, xe lập tức lõm xuống một vết to. Cậu ta đuổi chân, đập lên cửa xe, người phụ nữ kia vừa gào lên, ngẩng đầu liền nhìn thấy ngoài cửa có một bóng đen cao lớn, mặt mũi dữ tợn, đôi mắt vằn tơ máu chòng chọc nhìn bọn họ.

Vạn Côn khàn khàn nói: “Mày nói ai không muốn sống?”

Người phụ nữ sợ tới phát khóc, cũng không dám dây dưa nữa, lay người đàn ông bên cạnh: “Đi nhanh lên! Đừng động vào nó.”

Người đàn ông vẫn đang tức giận, nhưng người bên ngoài đang mang dáng vẻ “chờ mày xuống xe lập tức xử lí”, ông ta nhìn vóc dáng cao lớn của Vạn Côn, răng va vào nhau lập cập. Người đàn ông giận nhưng không thể làm gì, lúng búng chửi vài tiếng, vội lái xe đi.

Tất cả chỉ xảy ra trong nửa phút, Hồ Phi và Hà Lệ Chân đều không kịp phản ứng. Đợi xe chạy đi, Hồ Phi mới tỉnh lại, giận tới mức không thể giận hơn:

"Vạn Côn ——! Em qua đây cho tôi!"

Vạn Côn ngẩng đầu, nhìn thấy Hà Lệ Chân đứng cạnh Hồ Phi, sắc mặt càng thêm u ám.

Hồ Phi cách cậu ta chừng ba mét đã bắt đầu mắng.

"Em nói xem đã xảy ra chuyện gì hả? Vừa rồi em làm gì? Em là tên lưu manh hay du côn? Còn nữa, tự xưng gọi điện nói tạm nghỉ học? Em coi trường học là chỗ nào, muốn đến là đến muốn đi là đi hả?"

Hai tay Vạn Côn đút vào túi quần, cúi đầu, tóc mái che khuất ánh mắt.

"Nói đi!" Hồ Phi vừa uống rượu, nóng nảy quát: "Rốt cuộc là chuyện gì?"

Bên cạnh có vài người đi ngang qua đều đứng lại xem trò hay, Hà Lệ Chân muốn khuyên Hồ Phi đưa cậu ta đến chỗ khác rồi mắng, nhưng Hồ Phi đang điên tiết, không có chỗ cho cô xen vào.

“Em có biết nói hay không?” Hồ Phi hét lớn một tiếng.



Chương 25

Vạn Côn từ từ ngẩng đầu lên, hít thở bình thường, dường như không hề bị ảnh hưởng bởi những lời mắng của Hồ Phi.

Hồ Phi nhìn thấy bộ dáng của cậu ta như vậy, tức mà không nói gì được: “Em nói đi, rốt cuộc em muốn làm gì?”

Vạn Côn cười lạnh: “Làm gì? Không phải do ông nói.”

“Bây giờ em tạm nghỉ học, nếu em không muốn đi học nữa thì bảo người nhà đến làm thủ tục thôi học luôn đi!” Hồ Phi quát: “Tôi muốn có phương thức liên lạc với gia đình em, ngay bây giờ!”

Vạn Côn hí hóp mắt lại, không thềm đáp lại. Ánh mắt cậu ta như có như không lướt qua Hà Lệ Chân, vẫn sắc lạnh, đầy ác ý như cũ.

Hà Lệ Chân kiên định đứng cạnh Hồ Phi, dáng vẻ trước sau như một, cô biết, sắc mặt của cô hiện giờ chẳng khác Vạn Côn là bao.

Thế nhưng mặc cho Hồ Phi mắng chửi, Vạn Côn vẫn tỏ thái độ mỉa mai như cũ, Hồ Phi vừa uống rượu xong, vì giận quá độ nên bị tăng xông, lão đảo muốn ngã. Hà Lệ Chân luôn chú ý tình hình bên này, trông thấy Hồ Phi đỡ đầu ngã về sau, vội vàng chạy tới đỡ thầy ấy: “Thầy Hồ, thầy sao thế?”

Chân mày Hồ Phi nhíu chặt, cảm thấy trời đất quay cuồng, Hà Lệ Chân thấy thầy ấy đỡ gáy, hô hấp dồn dập, thầm nghĩ thôi xong, chẳng lẽ thầy Hồ còn trẻ vậy mà đã bị bệnh cao huyết áp?

Cũng may Hồ Phi chỉ choáng một chút rồi đứng vững lại, Hà Lệ Chân vội hỏi: “Thầy Hồ, thầy cảm thấy thế nào rồi, có cần gọi cấp cứu không?”

Hồ Phi xua tay: “Không sao, tôi muốn đi WC.”

Hà Lệ Chân dìu thầy ấy vào khách sạn rồi đề nghị: “Để tôi vào cùng thầy.”

“Không cần, thật sự không cần.”

Khi hai người đi vào thì bắt gặp Lý Thường Gia đang đi ra. Lý Thường Gia đang định gọi Hà Lệ Chân, nhưng lại thấy cô đang đỡ Hồ Phi nên lập tức chạy tới hỏi: “Thầy Hồ bị sao vậy?”

Hà Lệ Chân nói: “Thầy ấy cãi nhau với học sinh, chắc là do tức giận quá độ.”

Lý Thường Gia đỡ lấy Hồ Phi, nói với Hà Lệ Chân: “Để tôi dìu thầy ấy vào WC, cô chờ ở đó nhé.”

Hà Lệ Chân lo lắng nhìn theo bóng dáng hai người đi vào trong, đột nhiên một giọng nói trầm lạnh vang lên sau lưng cô.

“Cũng không phải không biết diện nhỉ.”

Lập tức Hà Lệ Chân ngửi thấy mùi thuốc lá lẫn mùi mồ hôi nồng đậm bốc ra từ phía sau, cứ như cậu ta nhặt được bộ quần áo rách bên đường mà mặc vậy, so với trước kia càng khiến cô thấy ghét.

Hà Lệ Chân quay đầu, Vạn Côn đã đứng rất gần sau lưng cô, cách cô không đến nửa mét, trong mắt đầy vẻ chế giễu. “Cái tên vừa rồi là ai vậy, hôm nay cô mua váy ven đường mặc lên cho giống phụ nữ hả, cô ——”

“Lại đây.”

Hà Lệ Chân nhẹ nhàng thả một câu, sau đó đi thẳng ra ngoài. Vạn Côn đứng im một lúc rồi cũng đi theo. Sau khi rời khỏi Khách sạn, Hà Lệ Chân men theo con đường nhỏ đến một khu nhà cũ, trước khu nhà có một cửa hàng bán lẻ với cánh cửa sổ đang mở, hai bên lợp xúp dán ít giấy rách, bên trong cửa sổ không có đèn, chỉ thấy một khoảng không tối đen như mực. Ngay cuối con đường là một cây đại thụ, cành lá tươi tốt, tán lá phủ rộng trên mặt đất, Hà Lệ Chân dừng bước tại đây.

Cô quay đầu, nói: “Thầy Hồ suýt nữa đã bị em chọc tức tới phát bệnh đấy, em có biết không?.”

Vạn Côn không thèm để ý, lạnh lùng đáp: “Bệnh thì sao?” Nói xong, cậu ta lại nhếch miệng cười: “Chết thì sao?”

Hà Lệ Chân nhìn ánh mắt của cậu ta, gật đầu: “Được, em được lắm.” Nói xong, cô nhắc chân muốn quay về. Vạn Côn nói sau

lưng cô: “Sao cô không trang điểm, tưởng mặc mỗi cái váy là có thể tán trai được hả?”

Hà Lệ Chân dừng bước, đứng im một lúc, Vạn Côn lẳng lẳng chờ cô trả lời.

Tình cảm bền vững nhất, chính là phai lừa dối người trong cuộc, khi mà bạn nói những lời chân thật, người ấy sẽ kiểm tra đi kiểm tra lại, chỉ cần phát hiện mỗi lỗi nhỏ thôi cũng nhất định sẽ không bỏ qua. Còn khi bạn nói dối, chỉ cần lướt qua cũng đã nhìn ngay ra được, nhưng người ấy chẳng thèm bóc mẽ.

Thế nên trong cuộc đời này, không có cái gọi là hiểu lầm. Nếu có, chẳng qua là chân tình của người ấy ở thời điểm nào, ở không gian nào mà thôi.

Một lát sau, Hà Lệ Chân xoay đầu lại, nói với cậu ta: “Lời em nói hôm qua, tôi đã nghiêm túc suy nghĩ, cảm thấy rất đúng.”

Vạn Côn cười lạnh: “Ồ? Cô cũng cảm thấy mình không giống phụ nữ hả? Nên tự mình biết mình, đừng có mà ra —— ”

“Không phải.” Hà Lệ Chân thản nhiên nói: “Là câu khác.”

Vạn Côn nheo mắt lại.

Hà Lệ Chân nói tiếp: “Em nói 'tôi cảm thấy xấu hổ khi gặp em'.”

Vạn Côn sững người trong giây lát, dường như không hiểu Hà Lệ Chân đang nói gì.

Gió từ đầu ngõ thổi tới, thổi nhẹ qua chiếc váy màu lam nhạt của cô, tà váy mỏng bồng bênh nhưng lại tựa như một con dao sắc bén.

“Em nói không sai, tôi chọn gặp em ở đây là để cách xa trường học. Thật ra lúc ấy tôi không nghĩ nhiều, nhưng ngẫm lại nguyên nhân, thì có lẽ —— ” Hà Lệ Chân vừa nói vừa nhìn Vạn Côn: “Chính là vì em.”

Vạn Côn cắn chặt răng: “Vì tôi gì chứ?”

Vạn Côn biết rõ còn hỏi, Hà Lệ Chân nhìn thẳng cậu ta: “Em nói xem?”

Van Côn rốt cuộc cũng hiểu được ý của Hà Lệ Chân là gì, con người cậu ta đỏ ngầu nhìn cô chăm chăm, tựa như lần đầu tiên gặp cô vậy.

“Còn nữa” Hà Lệ Chân nhẹ nhàng nói: “Không phải tất cả đàn ông đều thích phụ nữ trang điểm lộng lẫy, xinh đẹp đâu. Có điều em nghĩ vậy tôi có thể hiểu được. Dù sao em vẫn còn là một cậu trai mới lớn, tôi cũng không thể mong em trở nên trưởng thành, hay suy nghĩ chín chắn hơn. Đúng rồi, nếu em muốn tạm nghỉ học, vậy về sau đừng gặp nhau nữa.”

Hà Lệ Chân ngừng lại một lúc rồi nói tiếp: “Nếu vẫn là học sinh thì còn thú vị đấy, rời khỏi trường rồi thì em cũng chẳng khác mấy tên du côn lêu lổng đầu đường xó chợ là bao, không còn tí hấp dẫn nào hết.”

Vạn Côn giận đến run người, gân mạch nổi rõ, cứ như giây tiếp theo sẽ xông vào ăn tươi nuốt sống Hà Lệ Chân. Cậu ta gần từng chữ: “Cô lặp lại lần nữa, có gan cô lặp lại lần nữa —— !”

“Rõ ràng nghe hết còn bắt người ta lặp lại.” Hà Lệ Chân thản nhiên liếc Vạn Côn, nhẹ giọng nói: “Quả đúng là tên đáng ghét.”

Hà Lệ Chân xoay người bước đi, vừa đi được hai bước lại bỗng dừng lại: “Còn nữa, tôi cũng không phải là người hào phóng gì, đừng quên trả tiền cho tôi, 3000 tuy không nhiều nhưng đối với tôi em không còn đáng giá như vậy nữa. Số tài khoản tôi sẽ gửi cho em sau.”

“Hà Lệ Chân —— !” Vạn Côn rống lên.

Đây là lần đầu tiên cậu ta gọi tên cô, nhưng lại trúng vào nghịch cảnh đau đớn này.

Ai mà không biết, Hà Lệ Chân nhìn con đường trước mặt, xe cô qua lại tấp nập song cô không thấy gì hết. Có ai không biết, hành động theo cảm tính, nói ra những lời làm tổn thương người khác, ai mà không biết chứ?

Hóa ra nói ra những lời nói ác độc, chính là hành động khiến cho người ta hưng phấn đến run sợ.

Run sợ thảm hại.

“Sao.” Hà Lệ Chân quay đầu: “Em muốn quyết nợ hả?”

Vạn Côn đứng ở dưới bóng cây, hình như mấy ngày qua cậu ta không được nghỉ ngơi tốt, mặt mày không rửa, đầu tóc bết dính, quần áo bẩn thỉu, tuy rằng bình thường cậu ta không chú ý ăn mặc gọn gàng nhưng chưa từng nhếch nhác, thảm hại như ngày hôm nay. Đường cùng, thật sự là bị bức đến đường cùng rồi.

Vạn Côn trừng mắt nhìn Hà Lệ Chân, nhưng nhìn được một lúc, bờ vai cậu ta bỗng thả lỏng. Thân thể cậu ta run lên nhè nhẹ, tựa như sắp gục ngã.

“Tôi sẽ không dựa vào cô...” Vạn Côn khàn khàn nói: “Tôi sẽ không dựa vào cô nữa.”

Hà Lệ Chân đáp: “Không càng tốt.”

“Cô...” Vạn Côn thì thào: “Không phải.... Tôi nói những câu kia không phải...”

“Thầy Lý chắc sắp ra rồi, tôi đi trước, tự em giải quyết chuyện của mình đi.”

Giọng điệu của Vạn Côn bỗng thay đổi, không hiểu nhìn cô: “Thầy Lý?”

Hà Lệ Chân không nói nữa, nhưng trước lúc rời đi, cô nhìn cậu ta lần cuối ——

Một con chim ưng bị bẻ gãy cánh, đứng ở bờ vách đá cao vạn trượng, không cam lòng quay đầu, nhưng cũng không cất nổi cánh bay đi.

Lý Thường Gia đúng là đã ra rồi, anh ta đang đứng ở cửa, vừa đi tới đi lui, vừa nhìn ngó xung quanh. Hà Lệ Chân đi tới, anh ta trông thấy lập tức mỉm cười nghênh đón, nhưng đến gần mới phát hiện Hà Lệ Chân có chút lạ, bèn hỏi: “Ủa? Sao sắc mặt cô Hà lại kém vậy?”

Hà Lệ Chân cố gắng thay đổi sắc mặt, nói: “Không sao ạ.”

Lý Thường Gia như ngộ ra điều gì đó, hỏi: “Hay là ban nãy đã hù cô rồi phải không, thầy Hồ không sao cả, thầy ấy đang nghỉ ngơi trong phòng, đã gọi điện báo cho người nhà rồi.”

Anh ta tưởng Hà Lệ Chân thấy sợ khi chứng kiến cảnh Hồ Phi phát bệnh nên bật cười: “Lá gan cô Hà nhỏ thế, ở trường chắc cô hay bị học trò bắt nạt lắm đúng không?”

Hà Lệ Chân lau khước mắt, cúi đầu nhìn mặt đất, nói nhỏ: “Toàn trẻ con ấy mà, làm sao có thể bắt nạt được người lớn chứ.”

“Nói cũng phải.” Lý Thường Gia nói: “VẬY chúng ta vào trong với thầy Hồ thôi.”

Hà Lệ Chân gật đầu: “Vâng.”

“Đúng rồi, em học sinh vừa ở đây đâu rồi?” Lý Thường Gia nhớ tới Vạn Côn, ngẩng đầu nhìn xung quang nhưng không thấy bóng dáng ai hết. Hà Lệ Chân đi vào khách sạn, vừa đi vừa nói: “Tôi cũng không biết, có lẽ em ấy đi rồi.”

Vạn Côn đi ư.

Không hề.

Cậu ta đứng trong góc tối, nhìn Lý Thường Gia và Hà Lệ Chân bước vào khách sạn, nhìn đến khi bóng vấy màu lam nhạt dần dần khuất hẳn thì cậu ta mới xoay người, dựa vào vách tường, từ từ ngồi xuống.

Cậu ta cảm thấy thật mệt mỏi, đã ba mươi mấy tiếng đồng hồ cậu ta chưa ngủ. Hai mắt cậu ta đau lắm, đau đến mức không tài nào mở ra được, chỉ biết vùi đầu vào cánh tay để giảm bớt cơn đau.

Điện thoại rung lên, cậu ta rút ra, đưa lên tai nghe.

“Alo...”

“Chú có muốn suy nghĩ thêm không?.” Người gọi tới chính là Vương Khải, giọng điệu lần này so với lần trước rõ ràng đã dịu đi nhiều. “Tôi biết chú thiếu tiền, mà việc này vừa dễ vừa có được tiền ngay, cũng không hề có áp lực gì cả, sao chú cứ kháng cự mãi thế nhỉ? Người ta gọi thẳng tên chú, mà chú lại một mực từ chối, đều là khách quen cả, sao phải —— ”

“Tôi làm.”

“Đúng không, chú muốn —— hả ?! Chú làm ?” Vương Khải như không nghe rõ, vội hỏi lại: “Chú nói chú làm?”

Vạn Côn ừ một tiếng.

Tâm trạng Vương Khải lập tức tăng vọt: “Ai da, chú đồng ý sớm có phải tốt hơn không, đâu cần phải nói qua nói về rồi lại mất tình cảm chứ. Chú thu xếp rồi tối nay qua luôn nhá.”

Vạn Côn nói: “Hôm nay luôn à?”

“Sao vậy? Thế chú muốn hôm nào?” Dù sao cậu ta cũng đã đồng ý, Vương Khải cũng dễ nói chuyện hơn. “Thế thì cho chú thêm một ngày nữa, tôi cũng không hiểu sao chú lại cứ chậm chạp như thế nữa.” Nói xong, anh ta bật cười: “Lên giường thôi mà, đâu cần phải chuẩn bị tâm lý lâu như vậy, đúng không Đại lão gia?”

Vạn Côn thấp giọng nói: “Tiền...”

“Tiền chú yên tâm.” Vương Khải nói: “Chú cứ phục vụ mấy người kia cho tốt, không thiếu tiền của chú đâu, chú cứ định rõ thời gian cụ thể đi, xem khi nào có thể đi được. Người ta cũng vì chú trẻ tuổi mới nể nang chú, nếu không thì không đến lượt chú chọn thời gian đâu nhé.”

Vạn Côn nhìn mặt đất, dưới gốc cây có nửa que kem bị vứt, chảy thành một vũng nước, xung quanh là bầy kiến hỗn loạn bò tới bò lui.

“Alo, alo?” Vương Khải nói hồi lâu mà không nghe thấy Vạn Côn nói gì. Anh ta gọi hai tiếng, Vạn Côn mới nặng nề đáp: “Tối nay tôi về.”

“Há.” Vương Khải thấy cuối cùng Vạn Côn cũng đã thông suốt, bèn nói: “Đúng rồi, nghĩ nhiều chi cho mệt. Tối chú qua sớm chút, tôi sai người đổi quần áo cho chú, mấy bộ này mấy bà khách cực thích. Thế nhé, khi nào tới chú nhớ tìm tôi ngay đấy.” Vương Khải cúp điện thoại, Vạn Côn vẫn duy trì tư thế cũ, một lúc lâu vẫn không hề nhúc nhích. Cậu ta nhìn đám kiến trên mặt đất, từ từ cúi đầu.

Không một ai chú ý tới tiếng khóc nghẹn ngào đau đớn trong góc tối, cũng giống như không một ai để ý tới đám kiến đang bò trên mặt đất kia, tuy rằng chúng luôn ở đó.



Chương 26

Ban đêm, dường như những bụi bẩn trên bảng hiệu Tú Quý càng trở nên nổi bật hơn.

Vạn Côn đứng trước cửa, rút một điếu thuốc trong túi quần rồi ngồi xồm trước bậc thang, hút xong một điếu mới chậm chạp đứng dậy, đẩy cửa bước vào.

Tiếng ồn ào náo loạn bên trong ngàn năm vẫn không đổi, tiếng nhạc cuồng loạn, những tiếng gào thét, còn cả tiếng chạm cốc chói tai. Vạn Côn rẽ qua đám người, đến khi nhìn thấy quầy bar cạnh sàn nhảy, bước chân cậu ta khựng lại vài giây rồi mới bước tiếp.

Ngô Nhạc Minh mặc đồng phục bartender, cổ áo mở rộng, đang cầm cùi rửa ly. Đây là lần đầu tiên cậu ta mặc bộ đồng phục này, còn nhớ lần đầu tiên cậu ta đến đây, trông thấy nhân viên Tú Quý mặc như vậy liền bảo với Vạn Côn là thích quá, bây giờ được mặc, chắc cậu ta sướng tới run cả người.

Tay trái cậu ta cầm ly, tay phải cầm khăn sạch, hai mắt lim dim, lắc lư theo tiếng nhạc đình tai nhức óc, cái ly trông như sắp rớt khỏi tay. Dưới ánh đèn mờ ảo, cậu ta chìm trong tiếng nhạc, quay cuồng như đang phê thuốc.

Vạn Côn đi tới, ngồi xuống một ghế trống, cũng không gọi cậu ta, với tay lấy một ly rượu trong tủ, tự rót một ly.

Đừng tưởng Ngô Nhạc Minh lơ là không để ý, thực ra tai cậu ta rất thính, có kẻ trộm rượu trước mắt, cậu ta lập tức bình thường trở lại.

“Này...” Cậu ta vừa lên tiếng, chợt phát hiện ra người đó là Vạn Côn, câu tiếp theo vội nuốt ngược vào bụng.

Vạn Côn uống một ngụm rượu, thỉnh thoảng lắc lắc cái ly.

Ngô Nhạc Minh lại gần: “Anh về rồi à ——! ?”

Vạn Côn lười trả lời những câu ngớ ngẩn như thế, Ngô Nhạc Minh lại nói tiếp: “Nhanh đi gặp Vương Khải đi, cha đó tìm anh lâu rồi, hỏi anh từ hai giờ trước kia.”

Vạn Côn gật đầu: “Biết rồi.”

Ngô Nhạc Minh hơi tò mò: “Đằng sau bọn anh thiếu người lắm hả? Em chưa thấy cha đó cuống lên như vậy bao giờ.”

Vạn Côn liếc cậu ta một cái: “Sao, cậu cũng muốn đi hả?”

“No no.” Ngô Nhạc Minh cầm cái ly, lại bắt đầu lắc lư theo tiếng nhạc: “Đằng sau chán bỏ xừ, chỉ biết hát thôi, vẫn là bartender đẹp trai nhất.”

Vạn Côn nhìn cậu ta, không nhịn được cười một tiếng: “Buồn nôn!”

Kỹ thuật pha chế rượu của Ngô Nhạc Minh chủ yếu đều học từ trên mạng, với được các đàn anh chỉ dạy thêm chút ít, nhưng trình độ vẫn ở mức lèo tèo, trộn dăm ba loại nước trái cây với rượu rồi lắc vài cái, đổ ra ly xong găm thêm miếng hoa quả là thành một ly rượu.

Ngô Nhạc Minh không để ý tới lời khinh bỉ của Vạn Côn, lắc lư càng thêm mạnh, đang ưỡn ẹo chợt liếc thấy một người, cậu ta nhìn Vạn Côn bĩu môi: “Ừầy, thấy anh rồi đó.”

Vạn Côn quay đầu lại, thấy Vương Khải đứng trong phòng, vậy vậy cậu ta. Vạn Côn bỏ ly rượu xuống, đi tới.

“Về rồi hả?”

Vạn Côn nhìn anh ta, gật đầu.

Vương Khải và Vạn Côn đều không quen kiểu chào hỏi lịch sự này, Vương Khải cũng không nhiều lời, dẫn Vạn Côn đến một phòng nhỏ, lấy một cái túi từ trong đồng thùng cũ đưa cho cậu ta: “Chú thay đồ trước đi.”

Vạn Côn lấy quần áo ra, dù cậu ta đã chuẩn bị tâm lí từ trước nhưng vẫn sững sờ. Vương Khải nhìn mặt cậu ta, thấy khuôn mặt lạnh lùng như tượng sáp cuối cùng cũng có biến đổi, cười thầm trong lòng, nói: “Sao vậy?”

Vạn Côn vứt đồng quần áo hoa hòe qua một bên, hỏi: “Mấy bà đó muốn tôi mặc thứ này?”

“Đúng vậy.” Vương Khải tựa vào mấy cái thùng, nói: “Tôi nói rồi, đều là khách quen cũ thôi, có ba người tất cả, trong đó hai người Đài Loan, bọn họ thích phong cách lãng mạn của những năm 70, 80, chú đừng để ý làm gì, chơi thôi mà, chỉ cần khách vui là được rồi.”

Vạn Côn cầm bộ quần áo lên, kiểu dáng quê mùa nhưng có thể nhận ra chúng được đặt may riêng, vải còn mới tinh, trơn bóng.

“Chú thay đồ đi, xong thì ra đằng sau tìm anh.” Vương Khải ít khi nói chuyện với những người làm công dưới tay mình, nói vài câu với Vạn Côn đã quá lắm rồi, với lại anh ta quan sát nét mặt rất giỏi, thấy Vạn Côn không muốn nói chuyện, bèn để cậu ta lại một mình.

Vạn Côn cởi áo, thay bộ đồ trơn bóng kia, chất vải lành lạnh dính sát vào da khiến Vạn Côn cảm thấy như đang bị thứ gì liếm láp khắp người, làm cậu ta ghê tởm.

Cậu ta tháo thắt lưng, bị kẹt, cậu ta giật mạnh, suýt giật đứt luôn cả đai quần. Tháo thắt lưng xong, Vạn Côn bỗng thấy thật mệt mỏi, cậu ta ném thắt lưng qua một bên, trượt người theo cánh cửa, ngồi xuống.

Trong phòng không bật đèn, tối đen như mực, tản mát mùi gỗ mục chua chua. Vạn Côn tựa đầu trên ván cửa, lưng dựa tường nên động vào vết thương đã kết vảy, nhói đau.

Vạn Côn lấy điện thoại trong túi quần ra, căn phòng tối đen le lói tia sáng yếu ớt. Có mấy tin nhắn chưa đọc, đều đến từ đám bạn trong trường, còn có một tin nhắn của ba cậu ta- Vạn Lâm, Vạn Côn đọc xong, xóa những tin nhắn đòi tiền đi, tắt máy đứng dậy.

Trong văn phòng cuối hàng lang, Vương Khải đang cùng kế toán kiểm kê tiền bạc gì đó, trên bàn là một đồng giấy tờ. Vương Khải nghe thấy tiếng động quay lại, nhìn Vạn Côn rồi vỗ tay mấy cái.

“Ái chà, đẹp trai nhỉ.” Phòng hơi nóng, Vương Khải cởi áo khoác, chỉ mặc một cái áo ba lỗ mỏng, anh ta nhéo thắt lưng Vạn Côn một cái, nói: “Đẹp lắm đẹp lắm, đúng là người đẹp mặc cái gì cũng đẹp, chú mặc bộ này nhìn cả người cứ lung linh lên hẳn.”

Nói xong, kế toán cũng ngẩng đầu lên nhìn Vạn Côn, cười he he.

Vạn Côn đứng yên, không nói gì. Vương Khải nói nửa ngày cũng không thấy cậu ta phản ứng, bực mình nói: “Cứ vậy đi, chú chờ anh một lát, anh kêu người đưa chú đi.”

Vạn Côn cuối cùng cũng mở miệng: “Đưa đi?”

“Ở khách sạn New home, chú thích tự đi hả?”

“New home?”

Khách sạn New home khá nổi tiếng, cách đây rất xa, tận trong thành phố P lận, Vạn Côn nhú mày nói: “Sao lại xa vậy?”

“Người ta đặt phòng ở đó mà.” Vương Khải nói: “Chú mày lo mấy chuyện đó làm gì nhỉ, khách sạn New home sang chảnh lắm, đi hưởng thụ một chút cũng ‘thú’ lắm chứ!”

Vạn Côn không hỏi lại, Vương Khải lục dưới đồng giấy tìm điện thoại gọi cho tài xế sắp xếp thời gian, sau khi cúp máy liền nói với Vạn Côn: “Lão Lưu đang ở ngoài, đang trên đường về, chú chờ một lát.”

Vạn Côn gật đầu, ngồi xuống sofa bên cạnh, Vương Khải lại tiếp tục nói chuyện với kế toán.

Đến chín giờ, lão Lưu tới. Lão Lưu là tài xế của Tú Quý, lái một chiếc Passat, Vương Khải nói địa chỉ khách sạn, lão gật đầu: “Biết biết.”

Vạn Côn ngồi trên xe, nhìn những chiếc xe bên ngoài ra vào nơi xa hoa trụy lạc, đèn sáng tới chói mắt, im lặng không nói gì.

Hà Lệ Chân bỗng nhận được tin nhắn của Lý Thường Gia, anh ta hẹn cô tới lớp bố túc làm quen. Hà Lệ Chân đang rảnh nên đồng ý.

Lớp bố túc nằm trong một khu dân cư nhỏ, có hai tầng và một hành lang trải dài, tổng cộng gồm năm phòng học, còn có hai phòng nhỏ hơn, Lý Thường Gia nói với Hà Lệ Chân: “Dùng hai phòng nhỏ này làm phòng giáo viên, cô thấy sao?”

“Được đấy!” Hà Lệ Chân bước vào xem xét căn phòng. Phòng mới sửa lại, tường cũng mới sơn xong, trên sàn nhà đôi chỗ còn vương vài giọt sơn trắng. Lý Thường Gia bước vào, đặt chìa khóa trên bàn, khẽ ho hai tiếng. Hà Lệ Chân bước tới hỏi: “Thầy Lý, thầy không sao chứ?”

"Không sao." Lý Thường Gia xua tay: “Bệnh cũ ấy mà.”

Hà Lệ Chân nói: “Phòng này mới sửa lại, mùi nồng quá.”

“Ừ.” Lý Thường Gia gật đầu: “Đúng là nồng thật.”

Hà Lệ Chân đến bên cửa sổ, mở cửa ra, đề nghị: “Mở cửa sổ cho thoáng một chút, nếu thêm mấy chậu cây cảnh nữa sẽ đỡ mùi hơn. Hay là mấy hôm nữa rồi bắt đầu dạy, nếu không học sinh sẽ cảm thấy khó chịu lắm.”

Cửa sổ được mở ra, gió lập tức thổi vào, Hà Lệ Chân híp mắt lại, cô vuốt mấy sợi tóc rối, quay lại, vừa lúc bắt gặp ánh mắt Lý Thường Gia đang nhìn mình, anh ta nhìn cô, nói 'được'.

Hà Lệ Chân chợt thấy căn phòng yên tĩnh lạ thường, may sao Lý Thường Gia đã mở đề tài: “Tôi không am hiểu về cây cảnh lắm, cô Hà thì sao?”

Hà Lệ Chân nói: “Tôi cũng không biết nhiều.”

“Vậy chúng ta đi chợ hoa xem sao, vừa hay hôm nay tôi lái xe đến, mua xong cũng tiện chở về luôn.”

Hà Lệ Chân đồng ý.

Lý Thường Gia lái một chiếc Jeep, rộng rãi thoải mái, Hà Lệ Chân ngồi ở ghế phụ, cô nhìn ngoài cửa sổ, dần ngây người.

“Cô Hà đang nghĩ gì thế?”

Ngay khi có một bóng người lướt qua tâm trí Hà Lệ Chân, Lý Thường Gia đột nhiên hỏi. Bóng dáng kia chỉ xuất hiện trong giây lát, chợt đến chợt đi như chưa từng tồn tại.

"Không có gì." Hà Lệ Chân nói.

Lý Thường Gia hỏi băng quơ: "Trường học của cô Hà thế nào? Công việc thuận lợi chứ?"

"Ừm, khá thuận lợi." Hà Lệ Chân nghĩ, có lẽ, tạm coi là thuận lợi đi.

"Đúng rồi, học sinh kia giờ sao rồi?" Lý Thường Gia bỗng nhiên hỏi. Hà Lệ Chân hoảng hốt trong lòng: "Học sinh nào cơ?"

"Là cậu nhóc gặp hôm chúng ta ăn cơm ấy, làm thầy Hồ tức điên lên, cậu ta học lớp thầy Hồ à?"

"Vâng."

"Aizzz, có học trò như vậy chắc thầy Hồ cũng mệt lắm." Lý Thường Gia thấy trong xe hơi nóng, hạ cửa kính xuống, nói: "Nhìn

cậu ta có vẻ giống học sinh ở lại lớp, trông chừng chặc hơn học sinh cấp ba nhiều.”

“Chắc là vậy.” Không hiểu sao, Hà Lệ Chân không muốn nói với Lý Thường Gia về Vạn Côn.

Lý Thường Gia khá tinh tế, thấy Hà Lệ Chân không muốn nói về chuyện này bèn đổi đề tài: “Cô Hà đến Dương Thành lâu chưa?”

“Mới đến thôi ạ, vì chuyển công tác nên tôi mới đến đây, chứ trước giờ chưa đến lần nào hết.”

“Cô sống ở đây có thoải mái không?”

Hà Lệ Chân thấy Lý Thường Gia dường như nhiệt tình hơi quá, nhỏ giọng nói: “Rất thoải mái.”

Lý Thường Gia liếc qua kính chiếu hậu thấy vẻ mặt của Hà Lệ Chân, vội nói: “Xin lỗi, tôi nhiều chuyện quá.”

Hà Lệ Chân sững sốt: “Không phải, anh đừng hiểu lầm, tôi chỉ đang nghĩ vài chuyện thôi...”

Lý Thường Gia cười: "Vậy thì tốt rồi, cô nghĩ gì thế?"

Hà Lệ Chân nói đại: "Nghĩ đề thi ạ."

Lý Thường Gia bật cười: "Sao cô nghiêm túc quá vậy?"

Hà Lệ Chân bị anh ta cười đến đỏ mặt.

Nhắc tới đề thi, Lý Thường Gia là tiền bối nên có nhiều kinh nghiệm, càng nói càng hăng, anh ta thảo luận cùng Hà Lệ Chân, từ câu chữ tới cách hành văn, nói mãi, tới khi đến chợ hoa vẫn chưa xong.

Xế chiều, sự nghiệp mua cây cảnh của hai người trên cơ bản đã hoàn tất, Lý Thường Gia mua hơn mười chậu, đều là chậu cây lớn.

Đến khi trở về mới gặp rắc rối, lớp bồ túc nằm trên tầng ba và tầng bốn, mà một chậu cây nặng hơn mười kí. Lý Thường Gia dáng người thư sinh, còn bị ho nữa, mới bê hai chậu chạy lên chạy xuống đã thở hổn hển.

Hà Lệ Chân muốn giúp nhưng bị Lý Thường Gia từ chối.

“Cô Hà cứ nghỉ đi, để tôi làm.”

Nhưng dù có mạnh miệng thế nào đến chậu cây thứ tư, Lý Thường Gia đã đứng ho sù sụ, cứ như sắp văng cả phổi ra ngoài vậy.

Hà Lệ Chân bỏ túi xuống: “Để tôi giúp thầy.”

Bê xong chậu cây cuối cùng, chân Hà Lệ Chân cũng mềm nhũn. Lý Thường Gia cũng chẳng thể duy trì hình tượng thường ngày nữa, ngồi bệt xuống nền uống nước.

Hai người nhìn nhau, thấy bộ dạng thảm bại của người kia cũng đoán được tình trạng thể thảm hiện tại của mình, không khỏi phì cười.

Rèm cửa còn chưa mua, ánh nắng chiếu qua khung kính, soi rõ từng hạt bụi li ti nhẹ nhàng múa lượn trong không khí. Bàn tay Lý Thường Gia cầm ly nước chậm rãi nắm chặt, nhìn Hà Lệ Chân nói: “Cô Hà, cô...”

Hà Lệ Chân nhượng mắt nhìn anh ta: “Hả? Sao thế ạ?”



Chương 27

"Không, không có gì." Lý Thường Gia nói nửa câu rồi dừng lại, lắc đầu, nhìn ly nước trong tay.

Hà Lệ Chân nói: “Muộn rồi, tôi phải về đây, mai còn đi làm nữa.”

Lý Thường Gia lập tức ngẩng đầu: " Được, để tôi đưa cô về."

Hà Lệ Chân về đến nhà, bật bếp nấu cơm. Nhìn ngọn lửa bập bùng, cô trầm nghĩ ...

Một tuần rồi.

Từ buổi liên hoan lần trước đến giờ đã một tuần rồi.

Cả Ngô Nhạc Minh và Vạn Côn đều không đi học. Hà Lệ Chân từng bóng gió hỏi qua Hồ Phi, Hồ Phi nói nếu không liên lạc được với cậu ta thì lần này nhà trường sẽ đuổi học cả hai đứa.

Đuổi học...

Từ bé tới lớn Hà Lệ Chân đều ngoan ngoãn, mười mấy năm đi học chưa từng cúp tiết một lần, cho nên hai từ ‘đuổi học’ đối với cô quá xa vời.

Nếu Vạn Côn bị nhà trường đuổi học, sau này cậu ta sẽ ra sao? Sẽ làm gì?

Trước giờ cuộc sống của Hà Lệ Chân đều là một đường thẳng tắp, dù có chậm chạp hơn người khác thì phương hướng cũng chưa bao giờ sai. Cô chưa lần nào nghĩ rằng nếu có một ngày phương hướng của cô bị lệch khỏi quỹ đạo vốn có thì tiếp theo cô sẽ phải thế nào.

Hà Lệ Chân ngẩn người, cô quay đầu nhìn ghế sofa cô độc nằm im một góc, nước trong nồi sôi ùng ục, hơi nước bốc lên mịt mờ. Hà Lệ Chân lẳng lẳng nhìn hồi lâu, tựa như phía trước có một người đang ngồi, cà lơ phất phơ khoát tay, gác chân, nghiêng đầu nhìn cô cười.

Hà Lệ Chân bỗng thấy đau lòng.

Cô cầm lấy một gói mì bỏ vào nồi, trong khi chờ đợi, cô miên man suy nghĩ. Chiều dần buông, cũng là lúc nhóm bếp nấu cơm, trong sân cũng thanh tĩnh vắng lặng, không có tiếng các cô các dì buôn chuyện, chỉ thỉnh thoảng vang lên tiếng trẻ con cãi nhau lanh lảnh ở bên ngoài.

Hà Lệ Chân cuối cùng cũng hạ quyết tâm, cô tắt bếp, lấy điện thoại gọi cho Vạn Côn.

Từng tiếng ‘tút tut’ vang lên, lòng Hà Lệ Chân cũng hồi hộp theo nhịp kết nối.

Tới khi cô tưởng sắp kết thúc cuộc gọi thì bên kia cuối cùng cũng nghe máy.

Giọng Vạn Côn bình thản, lạnh băng.

“Alo.”

Hà Lệ Chân đi đến cạnh bàn: “Vạn Côn à?”

“Ừ.”

Hà Lệ Chân nghe trong điện thoại có tiếng gió thổi, không giống tiếng thở của Vạn Côn, gió thổi mạnh tạo ra tiếng ù ù.

"Có việc gì thế?" Mãi không nghe Hà Lệ Chân nói, Vạn Côn hỏi.

Hà Lệ Chân lấy lại tinh thần, cất tiếng: “Em đang ở đâu?”

Hỏi xong, Hà Lệ Chân mới giật mình nhớ lại lần gặp cuối cùng kia. Khi đó cô đã nói những lời cay nghiệt, bát nước đã đổ đi, dường như cô chẳng còn tư cách gì để hỏi nữa.

Hình như Vạn Côn cũng nghĩ vậy, cậu ta thản nhiên nói: “Tôi ở đâu liên quan gì tới cô?”

Hà Lệ Chân cúi đầu im lặng, đầu óc hỗn loạn, cô nghĩ xem mình có nên cúp điện thoại hay không – cúp máy trước khi cậu ta coi thường khiến cô nhục nhã.

Nhưng Vạn Côn lại lên tiếng.

“Cô quan tâm tôi đang ở chỗ nào sao?” Nói xong, cậu ta không đợi Hà Lệ Chân trả lời đã nói tiếp: “Cô không quan tâm.” Tiếng gió trong điện thoại càng lúc càng lớn, lấn át cả giọng nói của cậu ta: “Không ai quan tâm...”

“Vạn Côn...” Hà Lệ Chân nắm chặt điện thoại, nói: “Em quay về trường đi, cô sẽ nói với thầy Hồ giúp em, nếu lần này em không quay lại trường sẽ bị...”

"Cút."

Hà Lệ Chân ngẩn ra: “Cái gì?”

"Tôi bảo cô cút!." Tiếng Vạn Côn lạnh lùng: “Tôi làm gì không cần cô quan tâm, cô rảnh quá nhỉ?” Hình như cậu ta vừa đốt một điếu thuốc, nói tiếp: “Còn định nói giúp tôi à, thông đồng học sinh rồi tới thầy giáo, có cần tôi nói giúp cô không?”

Hà Lệ Chân cảm thấy mặt nóng bừng, đầu đau nhức, sắp không thở nổi.

“Tôi không biết em đang nói cái gì. Em đến trường trước đi, nếu muốn nghỉ học thì phải nói với thầy Hồ...”

Vạn Côn cười một tiếng: “Không biết? Đúng, cô không biết thật.”

Hà Lệ Chân bị cậu ta ngắt lời, cô nghe tiếng cười tự giễu của cậu ta, mang theo chút run rẩy: “Tôi cũng không biết, thì sao cô biết được?” Hà Lệ Chân nắm chặt điện thoại, giọng nói bên kia nhỏ vô cùng.

“Vạn Côn, trước khi em mở miệng nói có bao giờ nghĩ tới tôi là giáo viên của em chưa, có phải từ nhỏ tới lớn em đều như vậy không, không biết suy nghĩ cho người khác, không biết thế nào là tôn trọng người khác, lúc nào cũng chỉ biết tới bản thân? Tôi thừa nhận tôi sai rồi, tôi từng đặt hi vọng vào em, tôi lầm rồi!”

Hà Lệ Chân nói đến câu cuối, hốc mắt đã đỏ bừng. Cô không muốn thất thố trước mặt Vạn Côn, đành hít sâu một hơi, nói: “Vạn Côn, trên đời này không có bữa cơm trưa nào miễn phí. Em không đối xử tốt với người khác, thì người khác sẽ chẳng bao giờ đối xử tốt lại với em, em cứ sống lưu manh như vậy thì sớm muộn gì cũng phải trả giá thôi, những gì tôi làm đều không then với lương tâm, em hãy tự suy nghĩ đi, xem em đã làm gì!”

Nói xong, Hà Lệ Chân không chờ cậu ta đáp lại, cúp máy.

Cô buông điện thoại, ngồi phịch xuống ghế, ngẩn người nhìn con cá vàng đang bơi qua bơi lại trong bể nước.

Dù trong lòng cô có mắng chửi Vạn Côn thậm tệ thế nào đi nữa, thì cô vẫn luôn nhớ tới lần hai người hẹn nhau tại mỏ đá.

Không biết vì sao khi những kí ức hôm đó hiện về, cô chỉ nghĩ tới tiếng gió, giống như tiếng gió thổi trong điện thoại hôm nay, thật lạnh lẽo. Gió lướt qua tóc cậu ta, gió thổi tà áo, đóng băng khuôn mặt cậu ta, gió tựa như tảng đá dưới dân núi, lạnh lùng cứng rắn.

Cuối cùng Hà Lệ Chân không kìm nén được nữa, gục đầu xuống bàn khóc.

Cô thật hối hận, tại sao lúc trước không nói năng cẩn thận một chút chứ.

Cứng quá thì gãy.

Cậu thiếu niên kia tự cao tự đại như thế, nhưng cũng mong manh yếu ớt đến vậy. Trước những lời xúc phạm, cậu ta tự tạo vỏ bọc cho riêng mình, ngăn cách với tất cả.

Vạn Côn bỏ điện thoại xuống, lát sau lại có cuộc gọi đến. Cậu vội cầm điện thoại lên, nhưng người gọi lại là ba cậu ta.

“Alo? Alo?” Tai Vạn Lâm từng bị người ta đánh mạnh, giờ lớn tuổi nên nghe không còn được rõ nữa.

Vạn Côn nói: “Tôi nghe rồi, có chuyện gì?”

Vạn Lâm: “Vạn Côn hả? Ba đây!”

Vạn Côn gắng duy trì kiên nhẫn: “Tôi biết, có chuyện gì?”

Cuối cùng Vạn Lâm cũng nghe thấy rõ, ông nói: “À hả, Vạn Côn này, tháng này con còn nhiều tiền không?”

Vạn Côn nheo mắt: “Tháng này tôi đã cho ông hai ngàn, còn muốn thêm nữa?”

“Không phải, hôm qua bà ngoại con gọi cho ba, nói bị bệnh phải mua thuốc, còn phải phẫu thuật gì đó nữa, tiền tháng này con gửi ba mua thuốc cho bà ngoại hết rồi.”

Vạn Côn cố gắng bình tĩnh hơn, nói: “Bà ngoại bị bệnh?”

“Đúng đúng.” Vạn Lâm nói: “Nếu không ba phải hỏi tiền con làm chi, bà con đã tám mươi tuổi rồi, nhà chúng ta không thể bỏ mặc bà được đúng không, mẹ con chết cũng vì...”

“Ông đừng có nhắc tới mẹ tôi!” Vạn Côn quát lên.

Vạn Lâm khề thở dài một cái: “Được rồi được rồi, không nhắc là được chứ gì.”

Vạn Côn nghiêng răng, nói: “Tháng này nhiều nhất tôi cho ông một ngàn nữa, tôi còn nợ tiền người khác.”

Vạn Lâm nhớ tới chuyện lúc trước: “Nợ cô giáo kia hả?”

Vạn Côn ‘ừ’ một tiếng.

Vạn Lâm hỏi dò: “VẬY... Cô giáo kia đòi tiền con hả?”

Vạn Côn không nói gì, Vạn Lâm nói tiếp: “Nếu cô giáo không đòi thì con cứ từ từ đã, ba thấy cô giáo đó có vẻ hiền lành tốt bụng, chắc không ép con đâu, nếu không thì con nói tình hình trong nhà cho cô giáo biết, chúng ta...”

“Ông còn việc gì nữa không?” Vạn Côn thấp giọng nói: “Không còn việc gì thì tôi cúp máy đây, mai tôi gửi tiền cho ông.”

Vạn Lâm nghe giọng điệu này của cậu ta, nổi cơn giận: “Con không muốn nói chuyện với ba chút nào hả?”

Vạn Côn: “Không.”

“Mày!” Vạn Lâm thở hồng hộc: “Đồ khốn kiếp, tao nuôi mày lớn từng này, thằng ăn cháo đá bát, công tao với mẹ mày nuôi mày...”

Vạn Côn cười lạnh: “Ông còn mặt mũi nào nhắc tới mẹ tôi hả?”

Vạn Lâm tức giận: “Mày có ý gì hả? Mày có ý gì? Đúng, đều là lỗi của tao hết, được chưa? Mẹ nó trong nhà thành như vậy đều là

lỗi của tao hết! Dù sao mẹ mày cũng chết rồi, còn lại tao gánh hết đúng không?”

Vạn Côn không muốn nghe những lời ngàn năm không đổi đó, cậu ta cúp máy, bỏ điện thoại xuống.

Đầu óc cậu ta rối loạn, nhầm tính số tiền còn lại một lần nữa, suy nghĩ xem cần phải làm những gì. Cậu ta nhớ đến cảnh mấy bà già kia cười híp mắt nhét cục tiền vào trong quần lót của cậu ta, bỗng thấy mới đầu thu mà thời tiết đã lạnh lẽo vô cùng.

Cậu ta nhớ đến câu vừa rồi của Hà Lệ Chân...

(Tôi thừa nhận tôi sai rồi, tôi từng đặt hi vọng vào em, tôi lầm rồi!)

Vạn Côn ném mạnh điện thoại xuống đất.

Dưới cơn thịnh nộ, sức lực của cậu ta càng lớn khủng khiếp, chiếc điện thoại đập xuống nền xi măng, màn hình vỡ vụn, linh kiện văng hết ra ngoài.

Ngô Nhạc Minh trong nhà hàng đi ra vừa lúc thấy cảnh này, sợ tới mức lui lại. Lát sau lấy lại tinh thần đi qua chỗ Vạn Côn:

“Mọi, làm cái gì vậy?”

Vạn Côn không nói gì, giống như những mảnh vụn điện thoại dưới đất và Ngô Nhạc Minh đều không tồn tại.

Ngô Nhạc Minh đảo mắt cười hì hì, nói: “Không sao không sao, cũ không đi mới không đến, mua cái khác là được chứ gì.” Cậu ta nhìn bóng dáng Vạn Côn, nói: “Dù sao bây giờ anh cũng phát tài rồi.”

Hôm nay Vạn Côn khao, cậu ta cũng được thơm lây, ăn chơi sung sướng tới mức mặt mày nở hoa. Ngô Nhạc Minh rít một hơi thuốc, lắc lắc thân mình nói: “Nhưng nói đi cũng phải nói lại, rốt cuộc anh làm gì thế, một lần kiếm được một vạn rưỡi luôn.” Cậu ta hâm mộ nhìn Vạn Côn: “Giới thiệu cho em đi, em hỏi Vương Khải mà cha đó cứ...” Ngô Nhạc Minh mới nói một nửa chợt nhìn thấy vẻ mặt Vạn Côn, cậu ta vội nuốt nửa câu còn lại xuống, không dám nói đùa nữa.

Ánh mắt Vạn Côn sâu thẳm, khóe môi nhếch thành độ cong giễu cợt.

“Sao vậy?” Ngô Nhạc Minh nghĩ lại dáng vẻ của mình lúc này, thấy hơi xấu hổ, cậu ta cẩn thận hỏi Vạn Côn: “Có phải trong nhà xảy ra chuyện gì không?”

Vạn Côn không trả lời cậu ta, chỉ nói: “Mọi người cứ ăn đi, tiền anh đã thanh toán rồi, đi trước đây.”

“Này này!” Ngô Nhạc Minh nhìn theo bóng Vạn Côn khuất sau hẻm, thấy hơi kì lạ. Cậu ta nhặt điện thoại dưới đất lên, nhìn màn hình đã nứt như mạng nhện: “Cái tên khốn kiếp này, chỉ phá đồ là giỏi!”

Lắp pin lại đàng hoàng, Ngô Nhạc Minh thấy không còn thiếu gì nữa, bèn ấn thử nút nguồn.

Không ngờ cái điện thoại này trâu bò thật, màn hình sáng lên, mở máy.

“Máy xịn ghê nhỉ.” Ngô Nhạc Minh cũng uống say, lăm bắm với cái điện thoại: “Mạng của mi cũng lớn thật đấy, rơi vào tay tên kia mà vẫn sống được.” Vừa nói, cậu ta vừa cất điện thoại vào túi, đợi lát về trả cho Vạn Côn. Trong khoảnh khắc định cất điện thoại, bỗng thấy cái gì đó, lại mang ra.

Màn hình đã khởi động xong, Ngô Nhạc Minh nhìn hình nền trên điện thoại, thấy hơi kì lạ.

Vì màn hình bị nứt toác nên hình ảnh rất mờ, nhìn kỹ mới thấy có một cái bàn trải khăn sọc caro, bên trên đặt một bể cá nhỏ, có một con cá vàng mập ú trong đó. Phía sau bể cá có một bóng người đang đứng, là một cô gái, có vẻ như đang nấu ăn.

Tiếc là màn hình đã nứt nhiều quá, trời lại tối nên Ngô Nhạc Minh không nhìn rõ được, cậu ta cũng chẳng nghiên cứu nữa, cất điện thoại vào túi.

Vạn Côn đi trên đường, đang mùa thu nên nhiệt độ ngày đêm chênh lệch khá lớn, có vài người mặc áo mỏng nên co vai rụt cổ chạy về nhà.

Vạn Côn đứng trước ngã ba chờ đèn đỏ. Đèn đỏ sáng, rồi tới đèn xanh, cậu ta vẫn không nhúc nhích. Hai tay rút túi quần, áo khoác màu đen khiến dáng người cao lớn của cậu ta trở nên cô độc.

“Sao vẫn chưa đi?”

Vạn Côn quay đầu lại, nhìn thấy một chiếc xe ba bánh đậu bên lề đường, một cụ ông mặc áo màu xám đang ngồi trên đó nghỉ ngơi, phì phèo điếu thuốc.

“Khuya rồi, còn đứng ngẩn người ở đó làm gì?”

Vạn Côn cúi đầu, lại ngẩng mặt lên, đang định trả lời thì ông cụ đã quay qua nói chuyện với bà bán hàng rong bên cạnh, không nhìn cậu ta nữa.

Nhìn lầm thì sao? Kết thúc thì cứ kết thúc đi, có gì to tát chứ. Dù sao cũng chẳng có bắt đầu, thì làm sao nói đến kết thúc.

Vạn Côn kéo cao cổ áo, vùi cằm vào trong lớp áo mỏng, cúi đầu, hòa mình vào bóng đêm.



Chương 28

Hà Lệ Chân nhìn chăm chăm vào quyển giáo án trên tay, ngẩn người nửa ngày nhưng một chữ cũng chẳng đọc được. Những dòng

chữ trước mắt đều hóa thành mây bay, cuốn đi hết thảy. Toàn bộ tâm trí cô đều tập trung vào cuộc nói chuyện của Hồ Phi và Lưu Dĩnh phía sau.

Hai người nói cả nửa tiếng đồng hồ rồi, Hồ Phi vẫn bình thường, nhưng với người ít nói như Lưu Dĩnh thì đã vượt quá giới hạn chịu đựng.

“Đến giờ vẫn chưa liên lạc được à?” Lưu Dĩnh hỏi.

“Ừ.” Hồ Phi nghiêm mặt, đặt mạnh chén trà xuống bàn: “Trước đây cậu ta còn nghe điện thoại, mà giờ chẳng thèm nghe nữa.”

Lưu Dĩnh khó hiểu: “Anh chủ nhiệm thăng nhóc đó mấy năm rồi mà chưa bao giờ thấy người nhà nó hả?”

“Có một lần, khoảng hai năm trước, ba cậu ta có tới đây.” Hồ Phi nói: “Hồi đó cũng không có chuyện gì quan trọng, tôi chỉ nói tình hình học tập, xong đến giờ ông ta không tới nữa.”

Lưu Dĩnh hỏi: “Vậy bên hiệu trưởng Tưởng tính sao đây?”

Hồ Phi im lặng một lát, đáp: “Chắc lần này phải đuổi học thật rồi.”

Hà Lệ Chân vô thức nắm chặt cây bút.

“Không thể làm công tác tư tưởng à?” Lưu Dĩnh nói: “Dù sao cũng là học sinh, thằng nhóc đó như vậy, giờ nhà trường đuổi học thì cậu ta ra đời biết làm gì được?”

Ngón tay Hồ Phi nắm chặt mép bàn: “Có phải tôi không khuyên can đâu, cô xem thái độ của cậu ta đi, ai khuyên nổi chứ? Hồi trước cậu ta không coi ai ra gì nhưng đôi lúc vẫn nghe lời giáo viên, giờ thì hay rồi. Cô Lưu, cô không biết hôm đó tôi thấy cậu ta như thế nào đâu, tên nhóc đó, tôi không dám nhận nó là học sinh của mình nữa, thật không biết giấu mặt vào đâu.”

Bành Thiến đang lướt web, nghe thế bèn quay lại nói với Hồ Phi: “Thầy Hồ, muốn đuổi học cậu ta ít nhất cũng phải báo cho gia đình chứ.”

Hồ Phi nhú chặt mày, giống như đang suy nghĩ.

Hà Lệ Chân không biết lòng bàn tay mình đã ướt đầm mồ hôi.

“Tìm trong hồ sơ coi.” Bành Thiển bỗng nói: “Phải có cách gì liên lạc chứ, hơn nữa cậu ta đã hai mươi tuổi rồi, cái kiểu lang thang bên ngoài như cậu ta chắc phải làm chứng minh thư lâu rồi mới phải, lên mạng tra một chút là ra thôi mà.”

“Được!” Hồ Phi nói: “Cứ vậy đi, tôi cho cậu ta một cơ hội cuối cùng, nếu cậu ta không biết nắm lấy, tôi cũng chẳng thèm quan tâm nữa.”

Hồ Phi nói xong định đi ra ngoài, Hà Lệ Chân vội đứng dậy đuổi theo.

"Thầy Hồ!"

Hà Lệ Chân chặn Hồ Phi ngoài hành lang, Hồ Phi hỏi: “Sao vậy?”

“Chuyện là...” Hà Lệ Chân do dự nói: “Vạn Côn, có phải Vạn Côn chắc chắn sẽ bị đuổi học không?”

Hồ Phi nhìn Hà Lệ Chân, thở dài: “Có đuổi học hay không không phải do chúng ta quyết định, trường học đã tha lỗi cho hai

đưa nó bao lần, cũng cho cơ hội rất nhiều, kết quả thì sao? Cô xem cậu ta bây giờ đi, một chút hồi cải cũng không có, tôi thấy phụ huynh cậu ta cũng không thêm quan tâm nữa rồi, loại học sinh này sớm muộn gì cũng phải đuổi học thôi, ở trường chỉ tổ là con sâu làm rầu nồi canh.”

Hà Lệ Chân cảm thấy mình có rất nhiều lời muốn nói, nhưng trước vẻ mặt tức giận của Hồ Phi cô lại chẳng thể nói ra lời, ngay khi Hồ Phi định quay đi, cô lại gọi anh ta.

“Thầy Hồ, có phải nếu gọi phụ huynh của cậu ta đến thì sẽ có cơ hội thay đổi không?”

Hồ Phi dừng bước, quay đầu nhìn cô.

“Nếu phụ huynh của cậu ta chịu đến thì đã không đến nước này rồi.” Nói xong, người cũng đã đi mất.

Hà Lệ Chân quay về văn phòng, lấy điện thoại ra.

Trong ngày họp đầu tiên về việc đuổi học Vạn Côn và Ngô Nhạc Minh, Hà Lệ Chân cuối cùng cũng không nhận được gọi cho Vạn Côn, muốn khuyên cậu ta, nhưng khi đó điện thoại cậu ta không liên lạc được, cô gọi mấy lần nhưng vẫn vậy.

Bất chợt điện thoại rung lên một cái, Hà Lệ Chân cúi đầu, là tin nhắn của Lý Thường Gia hẹn cô tối nay đi ăn để cảm ơn chuyện cô giúp trang trí phòng học.

Hà Lệ Chân không có lòng dạ nào ăn cơm, vừa định từ chối thì Lý Thường Gia lại gửi tiếp một tin.

(Trường của tôi cũng đang xem xét đuổi một học sinh.)

Hà Lệ Chân đọc, trả lời lại anh ta.

(Tại sao?)

(Chuyện dài lắm, tối nay đi ăn tôi sẽ kể cho.)

Hà Lệ Chân do dự một lát, cuối cùng nhắn lại một chữ: (Được.)

Buông điện thoại, Hà Lệ Chân không biết mình lấy được can đảm từ đâu, quay lại nói với Lưu Dĩnh: “Cô Lưu à, chiều nay tôi có việc bận, cũng không có tiết, tôi muốn xin nghỉ nửa ngày, đợi hiệu trưởng Tường về cô giúp tôi nói với Thầy ấy nha.”

Lưu Dĩnh ngạc nhiên, Hà Lệ Chân làm việc rất nghiêm túc, đến sớm nhất, cũng là người về muộn nhất, chưa từng thấy cô ấy xin nghỉ phép vào ban ngày bao giờ.

“Đi đi, đợi hiệu trưởng Tưởng về tôi nói cho, cô định đi đâu vậy?”

Hà Lệ Chân thu dọn đồ đạc, vội vàng nói: “Trong nhà có việc, tôi đi trước đây.”

Hà Lệ Chân chạy ra cổng trường, đón một chiếc taxi, lấy trong ví tiền ra một tờ giấy cũ hơi nhàu nát rồi đưa cho tài xế xem.

Tài xế trừng mắt: “Xa vậy hả?”

“Có đi được không?”

Khó khăn lắm mới kiếm được khách, tài xế vội vàng gật đầu: “Đi chứ.”

Điên rồi, đến khi Hà Lệ Chân đứng trên một gò cát nhìn con đường đất nhỏ trước mặt, cô nghĩ thầm, mình đúng là điên thật rồi.

Cô đi qua vườn ngô đến trước cổng nhà Vạn Côn, thấy cổng nhà Vạn Côn khóa chặt. Cô nhìn vào bên trong, cửa nhà đóng kín, khoảng sân tĩnh lặng, đến con gà nhốt trong lồng sắt cũng lười nhúc nhích.

Hà Lệ Chân gõ vào cửa sắt, gọi to: “Có ai không?”

Con gà giật giật, gật gù tiếp tục ngủ.

Nhà Vạn Côn không có động tĩnh gì, ngược lại tiếng gọi của Hà Lệ Chân làm ảnh hưởng tới nhà bên cạnh làm chó sủa oang oang, Hà Lệ Chân hoảng sợ.

Rất nhanh nhà bên cạnh có một người đi ra, quát con chó im lặng xong ngó qua xem có chuyện gì.

Người đi ra là một bác gái hơn bốn mươi tuổi, hình như vừa tỉnh ngủ, nghi hoặc nhìn Hà Lệ Chân: “Cô là ai?”

Hà Lệ Chân vội vàng chào hỏi: “Cháu chào bác.”

Bác gái hỏi: “Cô tìm ai?”

Hà Lệ Chân nói: "Cháu là giáo viên của Vạn Côn, cháu muốn hỏi một chút, nhà họ không có ai ở nhà ạ?"

“Giáo viên hả?” Bác gái nhìn Hà Lệ Chân từ trên xuống dưới, nói: “Thằng nhóc đó không ở nhà.”

Hà Lệ Chân hỏi: "Vậy ba cậu ta đâu ạ?"

"Lão Vạn hả?" Lúc bác gái nhắc tới ba Vạn Côn, chân mày chợt nhíu lại, vẻ mặt ghét bỏ nói: “Giờ này lão ta ở nhà mới lạ đấy!”

Hà Lệ Chân vội nói: "Vậy chú ấy ở đâu, cháu có thể liên lạc bằng cách nào được ạ? Ở trường bọn cháu có việc gấp muốn tìm chú ấy."

Bác gái xua tay, nói: “Giờ không tìm được đâu, hay cô cứ đợi lát đi, lão ta thua sạch chắc sẽ về nhà, dù sao ngày nào cũng về tầm giờ này đấy.”

Thua sạch?

Hà Lệ Chân hỏi: “Chú ấy đi làm ọ?”

Bác gái không muốn nói chuyện nữa, quay người vào nhà, vừa đi vừa nói: “Đánh bài chứ làm gì, năm đó vợ ông ta bị ông ta bức chết, giờ còn mỗi thằng con trai cũng sắp bị ông ta bức chết rồi.”

Hà Lệ Chân nhìn theo bóng lưng bác gái, cô đứng trước cổng, im lặng chờ.

Không khí ở nông thôn không giống trong thành phố, tản mát mùi phân nhàn nhạt và hương bùn đất, gió thổi làm lá ngô kê xào xạc, tựa như bản nhạc bất tận.

Hà Lệ Chân thấy hơi lạnh, cô đang suy nghĩ xem có nên đi hay không, bất chợt một giọng nói vang lên.

“Ừa, đây không phải cô giáo sao?”

Hà Lệ Chân quay đầu lại, thấy trên đường đất nhỏ có một người đang đi tới, đeo hai cái túi vải, miệng ngâm một điệu thuốc cuốn, quần áo trên người cũ nát, đúng là ba Vạn Côn – Vạn Lâm.

Hà Lệ Chân đứng tê hết cả chân, thấy Vạn Lâm tới gần, cô bèn chào: “Ba Vạn Côn phải không ạ? Chú đã về rồi.”

Vạn Lâm chấp tay sau lưng đi tới, dựa vào tuổi Vạn Côn mà nói thì Vạn Lâm cũng không già lắm, nhiều nhất là bốn mấy tuổi, nhưng mặt ông ta chẳng chít vết nhăn, da thô ráp, tóc cũng bạc trắng, nhìn giống như đã sáu mươi.

Vạn Lâm nhìn thấy Hà Lệ Chân cũng rất nhiệt tình: “Cô giáo hả, cô là...”

Hà Lệ Chân thấy ông ta đã quên mất tên mình, cô lại giới thiệu lần nữa: “Cháu là Hà Lệ Chân, là giáo viên ngữ văn của Vạn Côn.”

“À à, cô Hà, hôm nay cô tới đây là...” Giọng Vạn Lâm hơi do dự, Hà Lệ Chân thấy ánh mắt ông ta là lạ, cô nghĩ một lát, cảm thấy Vạn Lâm tưởng cô đến đây là để đòi 3000.

Không hiểu sao, cô cảm thấy mùi phân trong gió bỗng nồng hơn.

“Hôm nay cháu đến là có chuyện muốn nói với chú.” Hà Lệ Chân nói: “Chú liên lạc với Vạn Côn đi ạ, bảo em ấy đi học, còn nữa, mong chú đến trường một chuyến, tình hình của em ấy bây giờ đang rất nghiêm trọng.”

Vạn Lâm thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Lông mi Hà Lệ Chân thoáng run rẩy, cố gắng không nhúu mày.

Ánh mắt Vạn Lâm đảo qua đảo lại, từ nhìn cục đá tới bịch rác, nhưng không nhìn thẳng vào mắt Hà Lệ Chân.

“Gần đây hơi bận.” Vạn Lâm nói: “Chắc không đi được đâu.”

Hà Lệ Chân nhúu mày: “Có chuyện gì quan trọng hơn con trai của chú chứ?”

Vạn Lâm chép miệng: “Không phải, cô Hà à, hôm đó cô cũng thấy rồi đó, nhà tôi bây giờ túng quẫn quá, không phải tôi không muốn đi, mà vì tôi đi một ngày lại mất một ngày tiền, đến khi người ta đòi nợ tôi biết làm thế nào đây.” Ông ta nói xong, liếc Hà Lệ Chân một cái: “Cô đã giúp nhà chúng tôi hai ba lần rồi, cũng không thể giúp mãi được, đúng không?”

Hà Lệ Chân nhìn ông ta, nhớ tới ngày đó Vạn Côn bằng mọi giá cũng không muốn ông ta tiếp xúc với cô, đến một câu cũng không nói được, có lẽ cô đã hiểu được ý nghĩa trong đó.

Hà Lệ Chân cầm chặt túi, nói: “Nếu chú không đến, em ấy sẽ bị đuổi học mất.”

Vạn Lâm thở dài một hơi, cảm thán:

“Thằng bé đúng là số khổ, mẹ nó mất sớm, kinh tế lại khó khăn, từ mười bốn tuổi nó đã phải đi làm thêm rồi, tôi khổ sở nuôi nó, cũng mong nó được an ổn lắm chứ. Cô giáo à, tôi biết cô rất tốt với nó, nếu cô đã giúp thì hãy giúp tới cùng đi, nói hộ nó một tiếng.”

Vạn Lâm bỗng nhìn Hà Lệ Chân, nói: “Nó vì muốn trả ba ngàn cho cô, từ lần trước tới giờ chưa từng về nhà, thằng bé ở ngoài thật vất vả, tôi thật sự không đành lòng.”

Hà Lệ Chân cúi đầu, một lúc lâu sau nói với Vạn Lâm: “Ba ngàn đó, chú nói với em ấy không cần trả nữa, cuối tuần này nhất định phải đến trường một lần.”

“Được được!” Vạn Lâm kích động nói: “Cô giáo, cô đúng là đại ân nhân của nhà tôi, tôi nhất định sẽ bảo nó đến trường, nhất định đấy!”

Hà Lệ Chân lại nói vài câu, thấy Vạn Lâm sống chết không chịu đến trường, Hà Lệ Chân chẳng còn cách nào khác, lại dặn ông ta một lần nữa, sau đó rời đi.

Hà Lệ Chân đi rồi, Vạn Lâm mới vào nhà hội điện: “Alo? Alo? Là ba đây!”

“Cô giáo của con vừa tới, tin tốt tin tốt, con đoán xem, cô ta bảo con không cần trả tiền nữa.”

“...”

“... Mà gọi tao là gì?”

“Thằng ranh con, ông giúp mà mà còn chửi ông! Không phải mà nói hôm nay về hả, có phải về thành phố rồi không? Mà rảnh thì đến trường một chuyến, cảm ơn cô giáo đó đi, chúng ta phải đáp lễ chứ... Vạn Côn mà chửi thêm một câu nữa xem?”

Giọng nói khàn khàn của Vạn Lâm ầm ỉ dưới trời chiều rắng đỏ, chửi một câu mắng một câu, ngoài cổng, chó không ngừng sủa.



Chương 29

Khi Hà Lệ Chân quay về nội thành đã hơn tám giờ, trời tối mịt, cô chợt thấy mình như rơi vào dòng sông lạnh buốt, mất hết sức lực. Cô xuống xe, ghé vào một quán tạp hóa ven đường mua chai nước khoáng, vặn hồi lâu mới mở được nắp, vừa ngửa cổ uống bỗng điện thoại rung lên.

Hà Lệ Chân lấy điện thoại ra nhìn, là Lý Thường Gia gọi.

Giờ cô mới sực nhớ là tối nay mình có hẹn với Lý Thường Gia lúc tám giờ. Hà Lệ Chân vội nghe máy.

“Alo.”

“Cô Hà phải không? Sao giờ vẫn chưa tới vậy, kẹt xe à?”

“À...” Hà Lệ Chân ngượng ngùng nói: “Lúc chiều tôi có việc phải ra ngoài, đến giờ mới về, bạn quá nên quên mất, tôi xin lỗi.”

Lý Thường Gia nói: “Không sao, cô đi đâu vậy?”

“Đi ra ngoài một lát thôi.”

Lý Thường Gia cười: “Vậy giờ cô đang ở đâu, để tôi qua đón.”

“Không cần đâu ạ.” Hà Lệ Chân áy náy: “Hôm nay thật xin lỗi anh, nếu không để bữa sau gặp vậy.”

Lý Thường Gia im lặng một lát, hỏi: “Cô ăn tối chưa?”

Hà Lệ Chân nói: “Ăn rồi.”

Người đàn ông trong điện thoại cười một tiếng, nói: “Nói dối, cô chắc chắn chưa ăn.”

Hà Lệ Chân bị anh ta phát hiện, mặt nóng bừng.

“Vậy tôi đến cổng trường chờ cô, dù sao cũng phải ăn cơm tối chứ.”

Hà Lệ Chân không có cách nào từ chối, đành phải đồng ý.

Hơn tám giờ bốn mươi, Hà Lệ Chân đi xe buýt về trường, mệt tới mức suýt ngủ quên. Cô vừa xuống xe liền thấy có một người đang đứng trước cổng trường.

Lý Thường Gia mặc một chiếc áo khoác màu vàng nhạt và quần tây thẳng thớm, đang đứng trước cổng trường, anh ta nghiêng đầu nhìn vào sân trường, trông có vẻ rất nghiêm túc. Vị trí anh ta đứng vừa vặn chắn ngang tầm mắt Hà Lệ Chân, do đó cô không biết anh ta đang nhìn cái gì nữa.

Lý Thường Gia khẽ ho vài tiếng, Hà Lệ Chân lấy lại tinh thần, chậm chậm chạy tới: “Thầy Lý.”

Lý Thường Gia lập tức quay đầu: “Cô về rồi à.”

Hà Lệ Chân nói: “Xin lỗi, hôm nay tôi thật sự quên mất.”

Lý Thường Gia cười cười: “Không sao, chẳng phải chúng ta đang gặp nhau đó thôi.” Anh ta vuốt gọng kính, nói: “Muốn ăn gì, có đói bụng không?”

Hà Lệ Chân cảm thấy áy náy trong lòng, nhỏ giọng: “Cái gì cũng được, anh quyết định đi.”

Lý Thường Gia nghĩ ngợi: “VẬY ở gần đây thôi, nghĩ xem quanh đây cô muốn ăn cái gì?”

Tiết trời hơi lạnh, Hà Lệ Chân mím môi, nói: “Lẩu cay.”

"..." Lý Thường Gia sửng sốt một lát, sau đó bật cười: “Lẩu cay? Cô Hà đang tiết kiệm tiền giúp tôi đấy à?”

Hà Lệ Chân quần bách: “VẬY anh tự quyết định đi.”
“Không sao, lẩu cay thì lẩu cay, vừa lúc trời lạnh, cô dẫn đường đi, cô ở đây quen đường hơn tôi.”

Hà Lệ Chân đi trước dẫn đường cho Lý Thường Gia, lúc sắp đi, Lý Thường Gia quay đầu lại, trong vườn trường tối đen như mực, cậu thiếu niên vừa rời đứng hút thuốc đã không thấy nữa.

Hà Lệ Chân dẫn Lý Thường Gia vào một quán lẩu cay gần đó. Đầu thu nên nhiệt độ giảm mạnh, đa phần bàn ghế phía ngoài đã được xếp vào trong quán. Mặt tiền của quán khá lớn, bên trong đặt

hơn mười cái bàn, ngồi kín người. Hà Lệ Chân và Lý Thường Gia gọi món, chọn một cái bàn trong góc ngồi xuống.

“Chiều nay đi đâu mà trông cô mệt mỏi vậy?” Lý Thường Gia hỏi.

“Chuyện của trường ấy mà.”

Lý Thường Gia thấy cô xoa xoa tay, quan tâm hỏi: “Lạnh lắm không?”

Hà Lệ Chân nói: “Không sao, không lạnh lắm.”

Lý Thường Gia nửa đùa nửa thật nói: “Có muốn uống chút rượu không?”

Hà Lệ Chân vội lắc đầu: “Thôi thôi, từa lượng của tôi anh cũng biết rồi đấy.”

Cô nhìn Lý Thường Gia, hỏi: “Anh không lái xe tới à?”

“Không.” Lý Thường Gia đáp: “Tôi đi bộ tới, coi như tập thể dục.”

Hà Lệ Chân nói: “Nếu anh muốn uống thì cứ uống đi.”

Lý Thường Gia gọi một chai bia, nói là để trợ hứng. Nồi lẩu nhanh chóng được mang lên, hơi nóng bốc lên ngùn ngụt, Lý Thường Gia lại gọi thêm mấy món nữa, Hà Lệ Chân cũng đói bụng nên vui đầu ăn.

Tình cờ nhìn lên, thấy Lý Thường Gia đang nhìn mình, Hà Lệ Chân hỏi: “Sao vậy, sao anh không ăn à?”

Lý Thường Gia nói: “Tôi không ăn được đồ quá nóng, chờ nguội tí rồi ăn.”

Hà Lệ Chân dừng đũa: “Xin lỗi.”

“Sao cô không biện hộ chút nào?” Lý Thường Gia cởi áo khoác ngoài, bên trong mặc một chiếc áo sơ mi màu xanh nhạt sạch sẽ, anh ta xắn tay áo, nói: “Sao cô hiền quá vậy, ở trường sẽ bị bắt nạt đó.”

Hà Lệ Chân gấp một cọng bún, trả lời: “Ai bắt nạt tôi chứ.”

Lý Thường Gia nói: “Học sinh chứ ai.”

Hà Lệ Chân nhìn anh ta một cái, Lý Thường Gia nói tiếp: “Cậu học sinh ngoài cửa khách sạn hôm đó tên là gì vậy?”

Hà Lệ Chân nói: “Vạn Côn.”

Lý Thường Gia gật gật đầu,: "Thầy Hồ có nói với tôi, lần này chắc đuổi học cậu ta luôn."

Hà Lệ Chân nghĩ đến chuyện này liền đau đầu. “Chắc vậy.”

Lý Thường Gia không để ý nói: “Trường tôi cũng đuổi một học sinh vì nghỉ học quá nhiều, người nhà cũng không quan tâm. Thật ra loại học sinh này trong trường các cô cũng không ít đâu.”

Đúng là rất nhiều, Hà Lệ Chân nắm chặt cây đũa, không muốn nói gì.

“Thôi không sao, lần đầu tiên cô gặp học sinh như thế, có cảm giác khó chịu cũng là bình thường.” Lý Thường Gia thối thối chén nước, nói tiếp: “Cậu Vạn Côn kia trước đây tôi có nghe nhiều rồi, thầy Hồ quan tâm cậu ta đúng là tự tìm phiền phức mà.”

Hà Lệ Chân nhướng mày, nói: “Tự tìm phiền phức là sao?”

Lý Thường Gia rót nửa cốc bia, giải thích: “Những người xứng đáng để quan tâm có hai loại, một là gia đình khó khăn, hai là ngoan ngoãn có chí cầu tiến, cô thấy cậu ta có được cái gì không? Hơn nữa cậu ta suốt ngày gây chuyện, đến trường cũng chỉ là mồm mống tai họa thôi, làm giáo viên cũng bị liên lụy.”

Hà Lệ Chân cúi đầu, hơi nóng từ nồi lẩu bốc lên, khiến thân hình cô trở nên mỏng lung yếu ớt.

Cô mơ màng gật đầu, nói: “Đúng vậy... cậu ta đúng là tên súc sinh.”

Lý Thường Gia nghe vậy cũng sửng sốt: “Không ngờ cô Hà cũng biết mắng người cơ đấy.”

Mặt Hà Lệ Chân bị hơi nóng làm đỏ bừng, cô lắc đầu, Lý Thường Gia liền nói: “Không sao, gặp loại học sinh này đổi lại là

tôi tôi cũng mắng.”

Phía sau, nhân viên đi qua góc khuất, dừng lại nhìn người thiếu niên đang ngồi ở đó, hỏi: “Anh gọi món chưa ạ?”

Người đó rất cao, ánh mắt lạnh lùng, đang tựa vào góc tường ngăn người, trong tay cầm một điều thuốc nhưng không đốt. Nhân viên tưởng cậu ta là nhân viên công vụ, lại hỏi tiếp: “Phía trước có bàn đấy, anh ngồi đây làm gì?”

Nghe nhân viên hỏi, người đó cũng không trả lời, chỉ gật đầu. Trong quán bộn rộn, nhân viên cũng mặc kệ cậu ta, bưng khay đi.

Vạn Côn lẳng lẳng tựa vào vách tường, quán ăn ồn ào nhưng cậu ta chỉ nghe được thanh âm từ vách ngăn bên cạnh. Trong túi cậu ta cồm cộm, ba ngàn đồng nằm yên trong đó.

Khuôn mặt cậu ta thoáng nét cười lạnh, vô thức liếm môi. Cậu ta có thể đi thẳng ra ngoài, cầm tiền ném vào người phụ nữ đó, có thể người đàn ông bên cạnh sẽ đứng lên dẫn mặt, cậu ta cũng có thể dễ dàng đập chết gã đó, rồi bê nồi lẩu cay sôi sùng sục hất lên người bọn họ, sau đó hiên ngang bỏ đi.

Nhưng cậu ta không làm vậy.

Cậu ta ngồi đây đợi, ngồi đây nghe, nhất định phải đem hết những lời cay nghiệt đó khắc vào tâm trí.

Cậu ta đốt điều thuốc, ngậm lên miệng rít một hơi, giống như cách xa hai thế giới.

Lý Thường Gia nói hòa theo Hà Lệ Chân, nhưng Hà Lệ Chân vẫn thấy buồn bã trong lòng, cô ngẩng đầu, với lấy chai bia rót nửa ly, uống hết một hơi.

Lý Thường Gia tròn mắt: “Cô Hà?”

Hà Lệ Chân bị hơi men làm hốc mắt xay xè, đầu đau nhức, tiếng ồn xung quanh càng thêm âm ỉ. Hà Lệ Chân nhìn chén canh trước mặt, chợt nhớ tới căn nhà ấy, một căn nhà âm u đầy mùi ẩm mốc hôi hám, giống như vạn năm không đổi, còn cả vạt ngô trước cửa, tiếng gió thổi xào xạc, cậu thiếu niên tĩnh lặng ngồi trên tảng đá.

Cậu ta sẽ ung dung làm giáo viên chủ nhiệm giận dữ tới phát bệnh, cậu ta sẽ bắt nạt cô giáo mới tới, sẽ cưỡng hôn cô. Cậu ta chưa bao giờ ngoan ngoãn nghe giảng, còn uy hiếp bạn học nếu kẻ đó dám chống lại.

Cậu ta cũng sẽ nghênh ngang ngồi trên sô pha nói lung tung, sẽ đánh sưng mặt kẻ nào không vừa mắt, sẽ im lặng chịu đựng vết thương sau lưng mà không than một tiếng nào, cho dù nghèo tới mức không có cơm ăn, cậu ta cũng tuyệt đối không bao giờ quyết nợ.

Hà Lệ Chân nắm chặt cây đuă, nhìn cọng rau nằm trên đuă đang lạnh dần.

Cậu ta thật ngô nghê, thật buồn cười, nhưng lại đáng thương đáng buồn như thế.

Thế gian này tầm thường như vậy, không có phép màu, cũng chẳng có kỳ tích. Bỏ đi tất cả, cô chỉ có thể ngồi yên ở đây, nhìn thiếu niên kia dần dần chìm sâu vào địa ngục tăm tối, rồi sẽ đến một ngày, những hình ảnh trước quán ăn ven đường kia sẽ phai nhòa, không lưu lại chút gì trong ký ức. Cô cũng sẽ quên đi cái liếc mắt ban đầu, dội vào lòng cô nóng bỏng.

“Cô cũng dạy ở lớp cậu ta mà, ý kiến của cô có giống Hồ Phi không?” Lý Thường Gia thấy nồi lẩu đã bớt nóng hơn, bắt đầu ăn: “Cô thấy học sinh đó thế nào?”

Hà Lệ Chân nói: “Tôi không biết.”

Tất cả về cậu ta, cô đều không thể nói rõ.

Điều này rất kì quái, vì Hà Lệ Chân cảm thấy, thực ra cô có rất nhiều rất nhiều lời muốn nói, nhưng cũng giống như khi nói chuyện với Hồ Phi, đối mặt với Lý Thường Gia cô cũng không cách nào nói nên lời, có lẽ cô cũng chẳng thể nói rõ ngay với chính bản thân mình nữa.

“Cũng đúng.” Lý Thường Gia nói đùa: “Chắc số lần cậu ta đi học chỉ đếm được trên đầu ngón tay thôi.”

Hà Lệ Chân nhìn qua bàn bên cạnh, một người đàn ông đang gặm cổ gà, ông ta có cái bụng bia thật lớn, gặm gặm cứ như hổ đói.

“Anh biết không.” Hà Lệ Chân bỗng nói.

Lý Thường Gia đang ăn, ừ một tiếng: “Biết cái gì?”

Hà Lệ Chân quay đầu, giọng nhẹ nhàng nhưng đầy kiên quyết, nói với anh ta: “Tôi không biết phải nói sao, nhưng nếu như đây là một canh bạc...”

Lý Thường Gia thấy câu nói này thật kì lạ, anh ta ngẩng đầu: “Canh bạc gì?”

Hà Lệ Chân nói: “Chúng ta thử cược xem tương lai của tên súc sinh đó như thế nào.”

Lý Thường Gia ngẫm nghĩ, đáp: “Chắc cậu ta sẽ bỏ học.”

Im lặng một lát, Hà Lệ Chân mới chậm rãi nói: “Tôi cược cậu ta sẽ làm nên nghiệp lớn.”

Chiếc đĩa của Lý Thường Gia dừng giữa không trung, giống như nghe được chuyện gì cực kỳ buồn cười: “Làm nên nghiệp lớn? Cô cược cái gì nào, phải có cái gì phân thắng thua chứ.”

Hà Lệ Chân nói: “Tôi cược tất cả những gì tôi có.”

Trong quán lẩu ồn ào lời qua tiếng lại, hơi nóng bốc lên xua tan cái lạnh, trong quán ngập tràn hương vị chua cay, mặt ai nấy đều đỏ bừng.

Nếu có ai hỏi tôi vì sao lại chắc chắn như vậy, tôi không biết.

Nếu có ai hỏi tôi vì sao lại kiên trì đến vậy, tôi cũng không biết.

Tôi chỉ tin tưởng bản thân, tin tưởng cảm xúc của tôi, tin tưởng những gì tôi thấy là chân thật.

Người nhân viên lại bưng bát trở về, khi đi ngang qua góc tường thì thấy người nọ đã đi, dưới đất còn mẩu thuốc đang hút dở. Người nhân viên chửi thầm một tiếng, dẫm nát mẩu thuốc.

Vạn Côn ra khỏi quán, cậu ta càng đi càng nhanh, cuối cùng chạy một mạch. Chạy qua cổng trường, qua ngã tư đường, xuyên qua dòng người, chạy tới một ngõ nhỏ vắng tanh, nhưng cậu ta vẫn không dừng lại.

Đến khi không còn sức lực nữa, cậu ta mới đứng dựa trên cầu, mở rộng cổ áo, thở hồng hộc.

Những chiếc xe vụt qua dưới chân cầu vượt, phía trên cầu chỉ có hai người ăn xin già. Bọn họ tò mò nhìn Vạn Côn, nghĩ xem có phải cậu ta định nhảy xuống hay không.

Vạn Côn bám lấy thành cầu, gào to xuống dòng xe tấp nập bên dưới. Tiếng gào khàn đặc, không có nội dung, chỉ đơn thuần là phát tiết cảm xúc.

Hai người ăn mày hoảng sợ, từ dưới đất đứng dậy nhìn cậu ta như nhìn tên bệnh tâm thần.

Vạn Côn chạy đủ rồi, gào đủ rồi, lúc này nước mắt mới chảy xuống. Cậu ta ôm mặt, lưng tựa vào thành cầu trượt xuống.

Một người ăn mày bên cạnh nhìn cậu ta chăm chăm, tay cầm cái chén vỡ lắc lắc trước mặt cậu ta, tiền xu bên trong kêu đình đình.

Vạn Côn ngẩng đầu, hai mắt đỏ au nhìn người ăn mày, nước mắt nước mũi tèm lem trên mặt. Người ăn mày vừa lắc cái chén vừa nói: “May mắn phát tài, may mắn phát tài.”

Vạn Côn nói: “Tôi cũng nghèo.”

Người ăn mày đó vẫn lắc chén, động tác kia không rõ là đã quá quen rồi hay máy móc làm nữa.

Vạn Côn móc trong túi ra hai đồng xu, ném vào, tiền xu lăn hai vòng trong chén rồi dừng lại. Vạn Côn nhìn người ăn mày đó, mắt cậu ta vẫn còn đỏ, một lúc lâu, cậu ta mới khàn khàn nói:

“Nhưng mệnh của tôi tốt hơn ông.”

Nói xong, nước mắt cậu ta lại chảy.

Vạn Côn ngồi cạnh người ăn mày, tựa lưng vào thành cầu lạnh lẽo, ngẩng đầu.

Màn đêm cô độc, ánh đèn rực rỡ.

Ai rồi cũng sẽ trưởng thành, vận mệnh của bạn xoay vần đến một lúc nào đó, rồi bạn sẽ gặp một người, và người đó sẽ làm cho đoạn đường tiếp theo của bạn thay đổi.



Chương 30

Vạn Côn nghỉ việc.

Cậu ta nghĩ việc quá bất ngờ, làm ai nấy đều không kịp phản ứng.

Lúc Vương Khải nghe cậu ta nói không làm nữa cứ tưởng cậu ta nói đùa, vừa bận rộn làm việc vừa nói: “Cứ làm đi cái đã.”

“Tôi nghĩ thật.” Vạn Côn xách một cái túi bỏ lên bàn làm việc, cái bàn vẫn vậy, chồng giấy để lộn xộn ngàn năm không đổi, trên bàn loang lổ những vết bẩn.

Trong túi là một xấp quần áo, không giặt cũng không gấp, vo thành một cục nhét vào. Vương Khải ngẩng đầu nhìn cậu ta, vẻ mặt khó chịu: “Cứ làm cái đã, gì mà xoắn hết lên vậy?”

Vạn Côn dứt tay vào túi áo, nói: “Tất cả đều trả lại, tiền lương tháng này cũng không cần, tôi đi đây.”

Vạn Côn xoay người mở cửa, lúc này Vương Khải mới gọi cậu ta: “Quay lại đây.”

Vạn Côn quay đầu, Vương Khải nói: “Làm cái gì vậy?”

Vạn Côn: “Không làm nữa.”

“Không làm nữa?” Vương Khải giống như nghe thấy chuyện gì đó cực kì nực cười: “Sao lại không làm nữa?”

“Không muốn.”

“Tìm được chỗ mới?”

“Không phải.”

Vương Khải nghe cậu ta nói không phải, cười lạnh một tiếng, nói bóng gió: “Ghê nha, có phải mới làm một lần đã gặp kèo ngon rồi phải không?” Hắn khoanh tay, nhìn Vạn Côn: “Ai bao chú mày vậy? Anh nói cho chú biết, chú đừng có ngu ngốc thế, đợi đến khi người ta đá chú mày ra đường lại không biết đi đâu mà khóc.”

Vạn Côn nhìn Vương Khải: “Không ai bao tôi hết, tôi cũng không tìm chỗ khác, tôi chỉ muốn nghỉ việc.”

“Đừng có nói mấy lời cút chó đó với tao!” Vương Khải đương nhiên không tin: “Chú mày ngon đấy, ăn cháo đá bát, qua cầu rút ván, nếu không phải tao gọi mày tới đây thì mấy việc ngon lành kia có phần của mày chắc?”

Vạn Côn không muốn nói nhiều nữa, xoay người muốn đi.

“Tao nói cho mày biết, mày đã đi thì đừng mong quay lại!” Vương Khải hăm dọa.

Vạn Côn dừng bước: “Sẽ không bao giờ quay lại.”

“Khốn kiếp!” Vương Khải nhắc cái bình nước trên bàn ném vào Vạn Côn, Vạn Côn nghiêng đầu tránh, bình nước đập vào cửa, vỡ tung tóe, một mảnh vỡ văng ngược lại đập vào khóe mắt Vạn Côn.

Vạn Côn híp mắt một cái, chợt nghe tiếng động phía sau, Vương Khải bước đến nắm lấy cổ áo Vạn Côn, Vạn Côn quay người đối mặt với hắn.

Vương Khải thấp hơn Vạn Côn một cái đầu, nhưng hắn rất to khỏe, năm nay mới ba mấy tuổi, đã làm trong Tú Quý nhiều năm. Vương Khải híp mắt nhìn Vạn Côn, nói: “Nói nghỉ là nghỉ, mẹ nó mày nghỉ đây là nơi nào hả?”

Vạn Côn: “VẬY anh muốn sao?”

“Muốn sao hả?” Vương Khải cười khẩy: “Đi cũng được thôi, trả một vạn đây.”

Vạn Côn nhìn vào mắt Vương Khải, bỗng bật cười.

“Không có.”

“Không có, vậy mẹ nó ngoan ngoãn ở đây làm việc cho tao!”

Vạn Côn nói: “Chả lẽ dưới tay anh không có tên nào được việc à?”

“Mày nói gì?”

“Tôi nói.” Vạn Côn nghiêng đầu nhìn Vương Khải: “Cái nơi này không có tôi thì không hoạt động được chắc?”

“Mịa, cho tí mặt mũi đã lên mặt!”

Vương Khải vùng nắm đấm, Vạn Côn không hề né tránh, bị trúng đòn. Vương Khải cũng là xã hội đen, ra tay nhẹ sao được, má trái Vạn Côn chớp mắt đã thâm tím.

Thấy cậu ta không tránh né, Vương Khải càng ngạc nhiên, nắm đấm thứ hai cũng không tiếp tục được nữa.

Trong phòng tĩnh lặng.

Thật ra cũng không phải hoàn toàn tĩnh lặng, đây là hộp đêm, dù ở trong phòng cũng không thể yên ắng nổi.

Vạn Côn nhìn hẩn, nói: “Anh Vương, công việc này nhờ anh tôi mới có được, tôi rất cảm ơn anh.”

Vương Khải hừ lạnh một tiếng.

“Nhưng thật sự tôi không thể làm nữa.”

Vương Khải châm một điếu thuốc, liếc cậu ta. Vạn Côn lặng lẽ đứng đó, hốc mắt không biết do bị đánh hay vì nghĩ tới

chuyện gì khác mà hơi đỏ.

Vạn Côn ngẩng đầu nhìn Vương Khải: “Tôi không báo trước, anh tức giận là đúng, nhưng tiền tôi không thể đưa cho anh, nếu anh thấy khó chịu trong lòng thì cứ đánh, tôi sẽ không đánh trả.”

Vương Khải phun một luồng khói, qua làn khói mỏng lung nhìn cậu thiếu niên trước mặt.

Cậu ta không sợ, Vương Khải biết, cậu ta thực sự không hề sợ, cho dù bây giờ anh ta ra ngoài kêu hết đám bảo vệ vào đây thì cậu ta cũng không sợ. Vương Khải đang tức sôi máu, nhưng cuối cùng lại bật cười.

“Mịa, nhóc con mới tí tuổi đầu mà đã ăn gan hùm hả?”

Vạn Côn không nói gì, đeo cái túi vải rách, đứng yên mặc Vương Khải mắng.

“Tao biết gia cảnh nhà mày.” Vương Khải xoay người ngồi xuống cái bàn bên cạnh, kéo cái gạt tàn tới, búng búng mẩu thuốc: “Ngô Nhạc Minh đã nói với tao rồi.”

Vạn Côn vẫn im lặng.

Vương Khải chỉ điều thuốc vào Vạn Côn: “Nếu đổi là người khác muốn nghỉ việc thì một câu tao cũng không thèm nói, biết sao hôm nay tao đánh chú mày không?”

Vạn Côn lắc đầu.

“Vì CMN tao nhìn lầm rồi!” Vương Khải lại mắng một câu, đạp chân lên cái ghế salon bên cạnh: “Lúc trước cậu của Ngô Nhạc Minh tới tìm tao, đáng lẽ tao không nhận mấy đứa mày, nhưng sau khi biết tình cảnh của mày thì tao lại đổi ý.” Vương Khải hít một hơi thuốc: “Ba mẹ mày đều đánh bạc, trước đây nợ ba mấy vạn, bị người ta siết nợ đến mức bán máu bán thịt, cái gì chả làm? Tao còn biết mẹ mày bán máu mấy lần nên bệnh chết.”

Vương Khải vừa nói vừa nhìn phản ứng Vạn Côn. Nói đến nước này mà trên mặt Vạn Côn vẫn không có biểu hiện gì.

Trong lòng Vương Khải hừ một tiếng.

Nhiều người nói Vạn Côn nóng tính, thật ra bọn họ chỉ thấy được vẻ bên ngoài, nếu thực sự hiểu cậu ta, sẽ biết cậu ta có khả năng nhẫn nhịn tới mức nào. Mà cũng đúng thôi, Vương Khải

nghĩ, mới hai mươi tuổi mà đã nếm trải đủ khổ cực, những lời khó nghe đến mấy cũng nghe rồi, còn có gì không thể chịu đựng được nữa chứ.

Cái khó là cậu ta vừa có thể nhẫn nhịn, vừa có thể không ngừng cố gắng.

Vương Khải bỏ điều thuốc xuống, bây giờ hắn đang rất mâu thuẫn, hắn muốn giữ cậu ta lại, bởi vì hắn thấy Vạn Côn sẽ là người làm nên nghiệp lớn.

“Mẹ mày mất đã ba năm.” Vương Khải nói: “Nhưng mày không bỏ căn nhà rách nát kia, tháng nào cũng làm thêm trả nợ cho ba mày. Tao thấy mày giống một người đàn ông thực thụ.”

Vạn Côn nhìn Vương Khải, nghe hắn nói tiếp: “Nếu mày nghĩ làm cái nghề này không ngóc đầu lên được thì mày lầm rồi. Có câu thế nào nhỉ, đại trượng phu có được dẫn được, tao nói cho mày biết, ông chủ ở đây ngày xưa cũng làm cái nghề giống mày đấy, giờ sao hả, vẫn lấy vợ sinh con như thường, sống cuộc sống giàu sang phú quý, ai dám nói gì nào? Sao mày cứ phải tự làm khổ mình thế?”

“Nếu chỉ vì tôi, thì tôi đã làm.” Vạn Côn bất ngờ lên tiếng.

Vương Khải: “Có ý gì?”

Vẻ mặt Vạn Côn thản nhiên, thấp giọng nói: “Khi mẹ tôi qua đời đã dặn tôi phải chăm sóc ba. Tôi cũng muốn bỏ nhà ra đi, nhưng không phải lúc này. Tôi đã nói với ông ta, chờ tôi trả xong nợ sẽ không còn quan hệ gì với ông ta nữa.”

Vương Khải càng không hiểu: “VẬY sao giờ lại nghỉ việc?”

Giọng điệu Vạn Côn vẫn không đổi: “Trước đây tôi sợ nghèo, ngay cả trong mơ đều muốn thoát khỏi, chỉ cần có tiền muốn tôi làm gì cũng được, nói thật, có lần tôi đã định cướp ngân hàng.”

“Sau đó thì sao?”

“Không dám.”

Vương Khải cười khinh một tiếng, tiếp tục hút thuốc.

“Nhưng giờ không thể nữa rồi.”

Vương Khải sửng sốt, thấy trong lời nói cậu ta mang theo chút ghen ngào. Hắn quay lại nhìn Vạn Côn, Vạn Côn cúi đầu, nhìn xuống đất.

“Tôi thấy, nếu cứ tiếp tục như vậy, thì sẽ mất tất cả.”

Vương Khải chậm rãi nói: “Nói xem, bây giờ chú mày có gì?”

Vạn Côn im lặng một lát, tựa như chìm vào hồi ức, sau đó cười tự giễu, ngẩng đầu: “Hình như không có gì hết.”

Có lẽ điều thuốc lần này cháy nhanh hơn bình thường, Vương Khải dụi tàn thuốc vào gạt tàn, Vạn Côn hỏi hắn: “Anh có đánh nữa không? Không đánh thì tôi đi đây.”

Vương Khải nhìn cậu ta: “Có ai đuổi chú mày hả, gì mà vội vậy.”

Vạn Côn nói: “Tôi muốn về Dương Thành, trể không có xe.”

Vương Khải nghiêm túc hỏi: “Anh hỏi chú mày lần cuối, có làm nữa hay không? Anh nói cho chú mày biết, sau này có đổi ý anh cũng không nhận nữa đâu.”

"Không làm."

Vương Khải gật gật đầu: “Cút đi."

Hôm sau Ngô Nhạc Minh mới biết tin Vạn Côn nghỉ việc, cậu ta hốt hoảng bỏ cả ca trực sáng chạy về, lúc cậu ta về thì thấy Vạn Côn đang dọn đồ.

Ngô Nhạc Minh đẩy cửa vào: “Anh làm cái gì thế?”

Vạn Côn không quay đầu đáp: “Làm việc nên làm.”

“Nói nghỉ là nghỉ hả?”

“Ừ.”

“F**k! Anh bệnh à?”

Vạn Côn lười trả lời, ngồi trên giường mặc kệ cậu ta nổi điên.

“Rốt cuộc có chuyện gì?” Ngô Nhạc Minh tức giận, nói chuyện cũng khó nghe: “Mẹ nó, nói đi là đi, mặt mũi cậu của em biết để ở đâu?”

Vạn Côn nói: “Nói xin lỗi ông ấy giúp anh.”

“Đừng có giả bộ.” Ngô Nhạc Minh bỗng lên giọng: “Rốt cuộc là có chuyện gì?”

Vạn Côn nói: “Không muốn làm thôi.”

Ngô Nhạc Minh: "Không được."

Vạn Côn giương mắt nhìn cậu ta, Ngô Nhạc Minh nói: “Mẹ nó tháng trước anh vay tiền lung tung, đến tiền thuê nhà cũng là em trả, có việc kiếm được nhiều tiền thế lại bỏ, đến khi hết tiền tính làm cướp hả?”

“Tiền thuê nhà ngày mai anh sẽ trả.”

“Rốc cuộc là vì cái gì?”

Vạn Côn bỗng đứng dậy, đứng trước mặt Ngô Nhạc Minh: “Ông đây không muốn làm, cần quái gì lí do.”

“Anh không tìm việc làm mới?”

“Không tìm.”

“F**k!” Ngô Nhạc Minh nổi điên lên: “Được lắm, anh cứ ngang ngạnh đi, nhanh nhanh trả tiền cho tôi! Tiền thuê nhà tháng này cũng đừng mơ tôi trả cho.”

“Không cần cậu lo.” Vạn Côn nói: “Ngày mai anh sẽ chuyển đi.”

Lúc này Ngô Nhạc Minh mới sững sốt thật sự, cậu ta nhìn xung quanh, không thấy đồ của Vạn Côn đâu nữa, quần áo, chăn đệm, ngay cả rương đồ cũng không có, chỉ có một cái túi lớn để cạnh giường.

“Anh muốn đi đâu?”

Vạn Côn rút một điều thuốc: “Anh đã kiếm được một chỗ, cậu không cần quan tâm.”

Đến phòng cũng trả, vậy là chắc chắn rồi. Ngô Nhạc Minh thấy mình như đang mơ, cậu ta không biết tại sao Vạn Côn lại tự dừng làm như vậy: “Mịa...” Cậu ta mắng một tiếng: “Mịa, vừa mới kiếm được hơn một vạn đã bỏ việc, điên thật rồi!”

Vạn Côn đuổi người: “Còn việc gì không, anh còn thu dọn đồ đạc.”

Ngô Nhạc Minh chỉ vào Vạn Côn: “Vạn Côn, anh thật mẹ nó khốn kiếp, tôi muốn nhìn xem đến khi anh cháy túi có chui gầm cầu mà ở không, sau này đừng có mà hối hận!”

Ngô Nhạc Minh đóng sầm cửa rồi bỏ đi.

Vạn Côn chống tay lên thắt lưng, nhìn xung quanh một vòng, cuối cùng thở dài.

Thật ra những gì Ngô Nhạc Minh nói đều đúng, cậu ta vừa gửi tiền cho bà ngoại hết bốn ngàn, lại trả tiền cho Ngô Nhạc Minh,

bây giờ trên người có chưa đến năm ngàn.

Không, không đúng, còn nợ Hà Lệ Chân ba ngàn nữa.

Đúng là tự chui đầu vào ngõ cụt.

Nghĩ đến Hà Lệ Chân, Vạn Côn vô thức cắn điều thuốc trên miệng, cảm xúc mềm mại hỗn loạn giữa hai hàm răng, cậu ta nhìn mấy cái túi trên mặt đất, chợt thấy bản thân thật nực cười, vui vẻ ngậm điều thuốc, mở cửa sổ ra, định xua khói ra bên ngoài lại bị gió lớn bên ngoài tạt ngược trở lại.

Vạn Côn đặt hai tay lên cửa sổ, cười lớn, bỗng cảm thấy cơn gió hôm nay mát mẻ lạ thường.



Chương 31

Công trình bất động sản Huy Vận là một trong vô số các công trường đang xây dựng ở Dương Thành.

Dương Thành cũng được tạm xem là một đô thị kiểu mới, như một mảnh đất phì nhiêu đang trong giai đoạn khai thác mạnh mẽ, ước tính mỗi ngày đều có công trình khởi công, bụi bay mù mịt, nơi nơi đều ầm ĩ tiếng thi công.

Công trình bất động sản Huy Vận mới bắt đầu thi công từ cuối năm ngoái, bây giờ đang thiếu người, trước cổng treo một tấm bảng lớn, ghi rõ - tuyển người, bao ăn ở, huấn luyện miễn phí, quản lý chính quy, tuyệt đối không nợ lương.

Chuyện quản lý có chính quy hay không thì Vạn Côn không biết, nhưng nơi này bao ăn ở, lại gần trường, cậu ta ưng ý nhất là hai điểm đó.

Cậu ta được mời tới phòng làm việc tạm thời ở công trường, người dẫn cậu ta tới dẫn cậu ta ngồi chờ một lúc. Vạn Côn nhìn một vòng quanh phòng, đúng là văn phòng ở công trường, phủ đầy bụi đất, góc phòng còn có một chậu hoa đã khô héo. Có lẽ lâu rồi không có ai ở đây, Vạn Côn buồn chán đi ra ngoài, đúng lúc có một công nhân đi ngang qua, cậu ta gọi người đó lại: "Này!"

Người công nhân quay lại nhìn cậu ta, Vạn Côn hỏi: "Người phụ trách của mấy anh đâu rồi?"

Người công nhân hỏi lại: "Cậu là ai? Hỏi làm gì?"

Vạn Côn trả lời: "Tôi đến tìm việc làm".

Công nhân ở đây đều mặc đồng phục công trường, màu xám sẫm, trên lưng có in dòng chữ "Bất động sản Huy Vận", anh ta nhìn Vạn Côn sau đó quay đi chỗ khác, gọi lớn: "Lão Lưu! Quản đốc Trương đâu?"

Người tên là lão Lưu đứng cách đó hai mươi mấy mét đáp lời: "Ở trong này, sao?"

"Có người tìm việc".

"Chờ chút, tôi đi gọi".

Vạn Côn vội nói: "Cám ơn anh".

Người công nhân quay đầu nhìn cậu ta, tò mò: "Cậu bao nhiêu tuổi rồi?"

Vạn Côn định nói dối, nhưng lại nghĩ, nơi này không giống như Tú Quý, nếu kiểm tra chứng minh thư thì cũng lộ ra thôi, cho nên nói thật: "Hai mươi".

Người công nhân gật đầu, hỏi tiếp: "Người địa phương à?"

"Vâng".

"Aiz". Anh ta cảm khái: "Người địa phương sao phải đến công trường làm công thế?".

Vạn Côn không rõ: "Mọi người đều không phải là người địa phương sao?"

"Ít lắm". Anh ta trả lời: "Toàn người ngoại tỉnh cả".

Vạn Côn hỏi: "Nên xưng hô thế nào đây?"

Người công nhân nhìn cậu ta, nói: "Tôi là Tôn Tân".

"Anh Tôn".

Ấn tượng của Tôn Tân về tên nhóc này cũng không đến nỗi tệ, gặp đốc công chưa tới, hai người tiếp tục tào lao vài câu.

"Muốn tìm việc gì?"

"Tôi không rõ lắm".

"Không rõ mà cũng tới?"

"Tôi thiếu tiền, cũng không có chỗ ở".

"Người địa phương sao lại không có chỗ ở, nhà cậu ở đâu?"

"Không có nhà".

Tôn Tân phì cười, không ngờ thằng nhóc này thẳng thắn thật, anh ta hỏi tiếp: "Trước kia đã làm thử chưa?"

"Chưa".

"Công nhân lao động cũng đơn giản thôi". Tôn Tân nói: "Mấy quản lý ở đây đều thiếu người cả".

"Có được dạy không?"

"Đi theo mấy người đó là được huấn luyện đấy". Tôn Tân vỗ vỗ bả vai Vạn Côn: "Yên tâm, công việc ở công trường không khó lắm đâu, các quản lý đều là người có kinh nghiệm cả, từ từ sẽ biết thôi". Tay anh ta đặt trên vai Vạn Côn, bóp bóp vài cái.

"Nhóc con". Tôn Tân cảm khái: "Chắc lắm".

Vạn Côn hất mặt: "Tàm tạm thôi".

"Tôn Tân".

Vạn Côn và Tôn Tân cùng nhìn qua, một người đàn ông trung niên chạy tới, dáng người không quá cao, hơi béo, còn đeo kính mắt. Anh ta chạy tới, trên đầu dính đầy mồ hôi.

"Tôn Tân, ôi trời ơi, mệt chết mất".

Tôn Tân nhìn người mới tới, giới thiệu: "Đốc công Trương, tên này mới tới".

Hóa ra đây là người phụ trách công trường, Vạn Côn gật đầu với anh ta: "Chào anh".

"Chào cậu".

Tên của đốc công Trương cực kì phù hợp với công việc của anh ta, Trương Kiến Thiết, lúc Vạn Côn biết tên này thiếu chút nữa phì cười thành tiếng, Tôn Tân nói chuyện với Trương Kiến Thiết một lúc rồi đi, sau đó Trương Kiến Thiết mới gọi Vạn Côn vào phòng.

"Cậu có chịu khổ được không?" Trương Kiến Thiết hỏi chơi.

Vạn Côn đáp: "Được".

"Muốn làm việc gì?"

"Gì cũng được".

Trương Kiến Thiết ngồi trên ghế nhìn Vạn Côn một lúc: "Thế trạng rất tốt".

Thấy Vạn Côn không nói gì, Trương Kiến Thiết chống khuỷu tay lên mặt bàn, nói tiếp: "Tôi nói trước với cậu, giờ ở công trường khá thiếu người, cậu thể chất tốt, nếu chịu được khổ thì tốt".

Vạn Côn nói: "Tôi xem ngoài kia viết có bao ăn bao ở".

"Đúng". Trương Kiến Thiết gật đầu: "Được cho ăn ở".

"Tiền lương thì sao?"

"Tiền lương còn tùy xem cậu làm cái gì". Trương Kiến Thiết giải thích: "Chỗ chúng tôi có quy định, lúc huấn luyện sẽ không được phát tiền lương".

Vạn Côn chau mày: "Có thể trực tiếp làm luôn không?"

Trương Kiến Thiết bật cười: "Vội thế".

"Vâng".

"VẬY CŨNG ĐƯỢC". Trương Kiến Thiết nói: "Có thể làm luôn, thể trạng tốt như cậu chắc không thành vấn đề. Tôi tìm cho cậu một người hướng dẫn để làm quen trước, thử hai ngày xem có được không?"

"Làm thử?"

"ĐÚNG THẾ". Trương Kiến Thiết giải thích: "Vì cậu là người mới hoàn toàn, tôi không thể giao việc chính thức cho cậu được, tuy không có thực tập nhưng cũng phải khảo sát chút. Mà cậu yên tâm đi...". Trương Kiến Thiết nói: "Bọn tôi tuyệt đối không để cậu phải làm không lương đâu, cậu đồng ý thì ở lại, hơn nữa đây là công ty hợp pháp, sẽ kí hợp đồng với cậu, có bảo hiểm, cậu không cần nghĩ nhiều, chỉ cần làm tốt là được".

Trương Kiến Thiết gọi một nhân viên tạp vụ đưa Vạn Côn đến chỗ ngủ, nó ở ngay phía sau công trường, đó là một gian phòng dài. Nơi này công nhân có thể vào nghỉ ngơi, cửa phòng vừa được mở ra đã ngửi thấy mùi ẩm mốc, hành lý vất đầy dưới đất.

Nhân viên tạp vụ dẫn Vạn Côn đến một cái giường: "Giường này đi, giường gần cửa sổ đều bị chọn hết rồi".

Vạn Côn không để ý lắm, đặt túi lên giường, nhân viên tạp vụ thấy cậu ta không nói gì, nghĩ cậu ta không hài lòng, bèn nói: "Thực ra xa cửa sổ mới tốt, bên kia mùa hè thì mát mẻ chứ mùa đông sao chịu được, giờ là mùa thu, anh xem ở đây ấm áp thế này." Nhân viên tạp vụ nói tiếp: "Ngủ trong sẽ ấm hơn".

"Ừ". Vạn Côn quay đầu nhìn cậu ta, nhân viên này dáng người thấp, tuổi cũng không lớn lắm, cậu ta hỏi: "Cậu cũng ở đây à?"

"Ừ". Nhân viên tạp vụ chỉ sang chỗ khác: "Tôi ngủ ở kia".

"Cậu bao nhiêu tuổi rồi?"

"Mười tám".

Vạn Côn trợn mắt: "Mười tám?"

"Đúng thế".

Vạn Côn cười cười: "Khai gian chứ gì?"

Nhân viên tạp vụ bị lộ tẩy nhưng cũng chẳng quan tâm: "Mới hơn mười bảy".

Hai người vừa nói chuyện vừa đi đến công trường, cậu nhóc vị thành niên này tên là Dương Cường, sống ở thị trấn nhỏ miền nam, làm ở đây đã được gần một năm.

"Cậu mười sáu tuổi đã làm ở đây rồi à?"

"Đúng vậy".

Vạn Côn hơi ngạc nhiên: "Công trường có tuyển cả người vị thành niên nữa sao?"

"Ồi dào." Dương Cường nói: "Ai quản chứ, làm được việc là được rồi".

"Bên ngoài không phải viết là quản lý chính quy sao?"

"Vậy mà anh cũng tin?" Dương Cường ra vẻ từng trải: "Chắc do anh là người mới, chứ không ai quan tâm đâu, nghề này là vậy, anh làm lâu sẽ biết".

Vạn Côn trao đổi với Dương Cường xong, hai người cũng xem như cùng tuổi, Vạn Côn thấy Dương Cường cũng giống như những bạn học của mình ở trường, có điều trưởng thành hơn một chút.

"Ở đây cậu làm gì?"

Dương Cường đáp: "Cũng không khác anh là mấy".

Vạn Côn nhớ lại từ mà Dương Kiến Thiết lúc nãy đã nói: "Nhân viên cơ sở?"

Dương Cường cười khanh khách: "Ừ, nhân viên cơ sở".

Từ nhân viên cơ sở mà Dương Kiến Thiết nói, thực ra là công nhân lao động đơn giản ở công trường, chuyển bùn, chở cát, tóm lại là những việc mệt nhất.

Ngày đầu tiên Vạn Côn đi làm, đồng phục chưa có, đành phải mặc tạm áo quần của mình.

Trong công trường không có nhiều người hay nói chuyện như Dương Cường, đa phần đều im lặng làm việc, lúc đầu Dương Cường còn trò chuyện với Vạn Côn, nhưng sau đó cũng ít dần, có điều Vạn Côn hiểu được, cậu ta mệt.

Ở công trường, nhân viên cơ sở làm việc từ bảy giờ sáng đến tám giờ tối, mỗi ngày làm mười một tiếng như thế, tiền lương tính theo giờ, một ngày khoảng hơn chín mươi đồng.

Vì tính lương theo giờ, cho nên cũng không cần phải cố gắng hết sức, làm nhiều hơn cũng không thêm tiền. Vạn Côn một lần mang hơn mười túi nước bùn khiêng lên lầu, sau đó xuống dưới nghỉ ngơi.

Lúc cậu ta chuyển xong, Dương Cường mới chuyển được một nửa, hút hết điếu thuốc mà Dương Cường vẫn chưa chuyển xong, thấy thế Vạn Côn bèn đứng dậy, phúi phúi móng.

"Đừng đi".

Vạn Côn quay đầu, nhìn người công nhân đang ngồi cách cậu ta không xa, cũng đang hút thuốc. Anh ta nhìn khá từng trải, tầm khoảng ba mươi tuổi, thấy Vạn Côn nhìn sang cũng không thèm

nhìn lại: "Mình làm việc mình, cậu mà giúp, sau này sẽ phải giúp nhiều hơn".

Vạn Côn nhìn anh ta, cậu ta cũng có chút ấn tượng đối với người này, đó là người chuyên xong đầu tiên, còn nhanh hơn cả cậu ta.

Người ta thường nói con gái sẽ ganh đua với nhau, thực ra con trai cũng vậy, nhiều khi còn gay gắt hơn thế. Con gái chủ yếu là nhìn mặt, còn con trai là mọi mặt.

Vạn Côn nhìn lướt qua, từ lông mày đến cổ, mặt anh ta hình chữ điền, cánh tay trắng kiện.

Không thể không thừa nhận, dấu sao cũng lớn hơn mình 10 tuổi.

Vạn Côn đi tới, bắt chuyện: "Chào anh".

Người đàn ông đó gật đầu: "Chào cậu, cậu mới tới à?"

"Vâng, ngày đầu tiên".

"Đừng lo bao đồng chuyện của người ta, mình làm xong việc mình là được rồi".

"Xưng hô thế nào đây?"

"Trần Lộ".

Vạn Côn gọi: "Anh Trần".

Trần Lộ nhìn Vạn Côn, Vạn Côn hỏi tiếp: "Anh làm bao lâu rồi?"

"Cũng là công nhân tạm thời thôi, vừa tới". Trần Lộ hỏi: "Sao cậu lại đến công trường làm việc?"

Vạn Côn không ngờ anh ta lại hỏi như vậy, nhưng không đợi Vạn Côn trả lời, Trần Lộ đã nói tiếp: "Cậu còn trẻ, cơ thể cũng tốt, đầu óc còn dùng được, sao không tìm việc khác mà sống?"

"Tôi sốt ruột, lại thiếu chỗ ở".

Trần Lộ gật đầu.

Ngồi không buồn chán, Vạn Côn lấy di động ra xem, một lúc sau Dương Cường cũng chuyển xong, nhìn quanh vài vòng, tìm thấy Vạn Côn liền gọi: "Này!"

Dương Cường đến chỗ Vạn Côn, lúc nhìn sang Trần Lộ thì gật đầu một cái, Trần Lộ cũng gật đầu đáp lại, sau đó hai người cũng không trao đổi gì thêm.

Dương Cường ngồi xuống bên cạnh Vạn Côn, cả người đầy mồ hôi ướt át. Cậu ta nhìn di động của Vạn Côn, hỏi: "Đến công trường đừng mang mấy đồ đắt tiền đi, có rất nhiều người trộm đó".

"Vậ à". Vạn Côn cúi đầu ngẫm nghĩ, trông điện thoại cũng khá mới, chắc là do mới thay màn hình.

Dương Cường nhìn màn hình di động, tò mò hỏi: "Đây là gì, cá vàng à? Đây là đâu, nhà anh hả?"

Vạn Côn vừa chuyển nước bùn xong nên tay toàn bùn đất, ngón cái cậu ta vuốt nhẹ màn hình, rất lâu sau đó, khi Dương Cường và Trần Lộ đã chuyển chú ý sang chuyện khác thì Vạn Côn mới khẽ ừ một tiếng:

"Ừ.... đó là nhà tôi" .



Chương 32

Hà Lệ Chân cảm thấy hình như mình bị lừa rồi, cô thực sự hoài nghi rằng Vạn Lâm đã không hề kể lại những lời cô đã nói cho Vạn Côn, hoặc là chưa nói hết toàn bộ, chỉ nói cậu ta không cần trả tiền, cũng không hề nhắc cậu ta đến trường.

Từ ngày thứ hai đến giờ, Hà Lệ Chân đều đợi Vạn Côn, nửa tuần qua đi mà Vạn Côn vẫn chưa tới.

Trường học lại tổ chức một cuộc họp nữa, tuy gọi là họp nhưng chỉ có bốn năm người, gồm có Hồ Phi, Lưu Dĩnh, và hai thầy phòng giáo vụ, một người nữa là hiệu trưởng Tường, Hà Lệ Chân không được tham gia. Cô từng hỏi bóng gió sơ qua nội dung cuộc họp, trong năm người, Tường chủ nhiệm và hai thầy kia nhất quyết đuổi học, Lưu Dĩnh thì không đề nghị đuổi, vì dù sao cô giáo cũng

dễ mềm lòng hơn thầy giáo, cô ấy hi vọng thầy hiệu trưởng Tưởng có thể cho cậu ta thêm một cơ hội nữa.

Nhưng điều khiến Hà Lệ Chân bất ngờ hơn là, trong cuộc họp, Hồ Phi cũng nói vài câu tốt cho Vạn Côn, dĩ nhiên đa phần là mắng, song mấy câu nói giúp đó cũng đủ gây bất ngờ rồi.

Đối với chuyện này, Bành Thiến lý giải----- có lẽ do thời gian.

"Cô bình thường thấy cậu ta đáng ghét, hận không thể cắn chết cậu ta, nhưng đến lúc phải bỏ thật thì sẽ cảm thấy không nỡ".

Nhưng mặc kệ ai nói gì đi nữa, chuyện nếu cứ tiếp tục kéo dài, kết quả cuối cùng cũng chỉ có đuổi học mà thôi.

Hà Lệ Chân ngồi chấm kiểm bài kiểm tra, bất giác lại ngây người, cây bút trong tay trượt thành một đường dài trên tờ giấy trống.

Mình cũng đã hết lòng giúp đỡ rồi.

Hà Lệ Chân nhìn vết mực màu đỏ trên tờ giấy, trầm nghĩ.

Vài ngày sau, sự tình bất ngờ có chuyển biến.

Vạn Côn xuất hiện.

Nhưng không phải xuất hiện trong trường.

Hôm đó thời tiết hơi oi bức, Hà Lệ Chân ở lại trường trực ban, khi về nhà thì trời đã tối. Như mọi lần, cô thay đồ ở nhà, giặt quần áo rồi nấu cơm. Bồn rửa tay đặt ngay dưới cửa sổ, cho nên lúc cô rửa bát đĩa vẫn hay ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, sắc trời âm u, cô ngẩng đầu lên vài lần nữa, bỗng cảm giác có gì đó lạ lạ.

Trước cửa nhà Hà Lệ Chân là một cây tùng nhỏ, phía trên treo dây phơi đồ, vì áo quần của Hà Lệ Chân cũng ít, cho nên dây phơi đồ bị dì Trương nhà bên chiếm dụng, giờ trên dây phơi đồ đang là ra trải giường của họ. Gió lớn nên chiếc ra cũng bị thổi bay phất phơi.

Trời sắp mưa.

Dưới gốc cây bên cạnh đường như có bóng người áo trắng, lúc đầu Hà Lệ Chân còn nghĩ là mèo, nên không để ý đến. Mãi đến khi

rửa xong bát đĩa, bóng áo màu trắng ấy vẫn không nhúc nhích, nếu mà là mèo thì chắc là mèo đã chết.

Hà Lệ Chân rốt cuộc cũng ý thức được có vấn đề.

Ngoài trời gió thổi lớn, Hà Lệ Chân vừa mở cửa đã bị gió quật vào mặt.

Tiếng gió cũng che đi tiếng bước chân của cô, Hà Lệ Chân cứ lặng lẽ đi tới, hóa ra bóng màu trắng đó đúng thật là màu áo. Giữa nơi rậm rạp cây cối, lộ ra một góc áo.

Hà Lệ Chân nhớ nơi đó có một bờ đá dài, cao khoảng nửa mét, bao quanh gốc cây, từ góc độ này, chắc hẳn là có ai đó đang nằm lên trên đó.

Hà Lệ Chân nổi hết da gà.

Giờ đã hơn chín giờ rưỡi, khu nhà cũ kĩ không có ánh đèn, cửa sổ từng nhà cũng đóng chặt để tránh mưa, Hà Lệ Chân đành kiên trì bước đến.

Lúc chỉ cách ba bước chân, bóng áo trắng bỗng nhiên động đậy.

Trong đầu Hà Lệ Chân vụt lên hình ảnh của bộ phim cường thi, cô sợ tới mức nắm chặt hai tay, nuốt ực một tiếng.

Rầm ---- một vật nặng rơi xuống.

Hà Lệ Chân ôm cánh tay lui về phía sau, bỗng nghe thấy tiếng rủa nhỏ:

"Mịa nó".

Giọng nói dễ nghe như thế thì chắc không phải là do cường thi phát ra rồi, cảm xúc lo lắng của Hà Lệ Chân cũng dịu đi, đến khi cô tỉnh táo lại, mới nhận ra giọng nói đó rất quen.

Hà Lệ Chân nghĩ đến một khả năng, từ từ bước đến.

Đập vào tầm mắt là bóng lưng một người, người kia đang cúi phúi phúi mũi, có lẽ vừa nhảy từ trên tầng đá xuống.

Hà Lệ Chân gọi: "Vạn Côn".

Vạn Côn dừng tay, vừa quay đầu đã mắng: "Mịa, cô muốn hù chết tôi à".

Hà Lệ Chân khoanh tay lại không nói gì.

Vạn Côn mắng xong lập tức tỉnh lại, cúi đầu thấp xuống.

Cậu ta đứng thẳng lên, vỗ vỗ quần áo.

Hà Lệ Chân đứng lặng trong đêm nhìn cậu ta, Vạn Côn nhìn qua rất khác. Tuy cậu ta không có tiền, nhưng còn trẻ, lại thêm tính sĩ diện nên ngày thường cũng hay mặc chỉnh chu, hôm nay lại như tên ăn xin đầu đường xó chợ, chiếc áo màu trắng cũng biến sắc bảy tám phần, trên mặt đầy bụi bẩn, cánh tay cũng bám đầy đất cát.

Hơn nữa... Hà Lệ Chân nghĩ, mới vài ngày không gặp, Vạn Côn dường như gầy hơn.

Sự im lặng không giới hạn, còn lạnh hơn cả gió rét.

Vạn Côn hơi hồi hận, tự nhiên lúc này không suy không nghĩ đã mắng người.

Tại lúc đó cậu còn chưa lấy lại tinh thần, hôm nay làm việc ở công trường xong, không biết vì sao lại nhớ đến Hà Lệ Chân, mãi không dứt được, nên định lãng mạn một phen, hóa thành chàng si tình ngồi chờ nàng bên tảng đá, nhưng mà phong cách này đúng là không hợp với cậu ta, ngồi được một lúc đã thấy mỏi, làm việc cả một ngày dài, Vạn Côn kìm không được mà ngủ gục luôn.

Tiếng chân của Hà Lệ Chân làm cậu tỉnh giấc, cũng thiếu chút thì bị ngã chết.

Mưa bắt đầu rơi, Vạn Côn trông càng thêm chật vật.

Hà Lệ Chân cũng không mở lời kêu Vạn Côn vào trú mưa, cậu ta hiểu được, trong lòng chua xót, nhưng không biểu hiện gì, xoay người bước đi: "Tôi đi đây, cô về phòng đi".

"Cậu tới để trả tiền à?" Hà Lệ Chân nhìn bóng lưng đó, bỗng nhiên hỏi.

Vạn Côn cắn chặt răng.

Mọi người đều nói lời con gái sắc như dao, đúng là không sai. Cũng không phải loại dao bình thường, mà là loại đâm người ta, từ từ, từng lần một, càng lúc càng đau.

"Tiền thì không cần trả". Hà Lệ Chân nói: "Ba cậu có nói với cậu chưa, đến trường học đi".

Vạn Côn không dám quay đầu, thấp giọng nói: "Lần sau tôi sẽ đưa tiền, chuyện ở trường tôi sẽ bớt chút thời gian qua đó".

Áo sơ mi bị gió thổi bông bênh, cậu ta không mặc gì bên trong, mà bây giờ đã là mùa thu rồi.

"Vào phòng đi, trời mưa to rồi".

Vạn Côn đột nhiên quay đầu, nhưng Hà Lệ Chân đã đi về nhà.

Vạn Côn bước chậm chậm, khi vào nhà Hà Lệ Chân, cậu ta thấy thật ấm áp. Thực ra trong phòng không có điều hòa, cũng không có hệ thống sưởi, dụng cụ sưởi ấm nào cũng không có, nhưng vẫn khiến cậu ta thấy ấm áp.

Chiếc đèn nhỏ trong phòng khách được bật sẵn từ trước, dưới ngọn đèn, bộ dạng Vạn Côn càng trở nên nghèo túng, mặt mũi cũng bẩn thỉu. Hà Lệ Chân không nhịn được hỏi một câu: "Cậu làm gì thế hả, sao lại thành ra như vậy?"

Vạn Côn không trả lời, hàm răng mím lại, lúc cắn cái này, lúc lại cắn cái kia.

Hà Lệ Chân nói lại lần nữa: "Không cần cậu trả tiền nữa, nhưng cậu phải đến trường gặp thầy Hồ. Dù cậu muốn tạm nghỉ hay nghỉ thẳng cũng phải nói chuyện đảng hoàng với thầy Hồ một lần".

Vạn Côn gật đầu: "Tôi biết".

"Cậu không được chọc tức thầy Hồ nữa".

"Không chọc".

"Phải nói hết mọi chuyện".

"Ừ".

"..."

Vạn Côn bỗng dừng lại biến thành học sinh "ba tốt", Hà Lệ Chân thấy cực kì không quen. Cô suy tư một lát, rồi hỏi: "Cậu... có phải cậu thiếu tiền không?"

Vạn Côn vội đáp: "Không có".

Cậu ta nhìn dưới đất, nói thế nào cũng không chịu ngẩng mặt lên.

Hà Lệ Chân cũng im lặng, không biết phải nói gì.

"Cậu nghỉ ngơi một lát đi, mưa sẽ tạnh nhanh thôi".

Vạn Côn biết mình nên đi, với tính cách của cậu ta từ trước tới giờ, cậu ta sẽ không bao giờ nhận chút thương hại nào từ con gái, nhưng lần này cậu ta lại ở lại.

Hà Lệ Chân ngồi trước bàn học, Vạn Côn thì ngồi trên sofa nhìn cô.

Không phải cô không biết cậu ta nhìn mình, nhưng cô chẳng để ý, không nói đùa, cũng không răn dạy.

Vạn Côn ngồi trên sofa, thỉnh thoảng lại cúi đầu nhìn di động, mỗi lần cậu ta đều tự nhủ mười phút nữa sẽ đi, cứ qua thêm mười phút, rồi hơn nửa tiếng, nhưng cậu ta vẫn chưa muốn đi.

Cứ như thế, mãi đến lúc Hà Lệ Chân quay đầu lại, Vạn Côn đã ngủ.

Cậu ta dựa vào sofa, còn hơi ngáy.

Vạn Côn quá mệt. Giờ cậu ta đã làm việc chính thức ở công trường, ngoài việc chuyển nước bùn, cậu ta còn học làm thép với Trương Tân, cùng nhau phân công gỗ, một ngày trôi qua, dù là Vạn Côn được đúc bằng sắt thì cũng chịu không nổi.

Hà Lệ Chân nhìn Vạn Côn, trên người toàn bùn cát và đất bẩn, thực sự không giống bình thường, hơn nữa trông cậu ta còn mệt mỏi như vậy.

Có mấy lần Hà Lệ Chân định gọi cậu tỉnh, nhưng lại không mở miệng được, cuối cùng đành bước vào phòng lấy chăn ra, đắp cho cậu ta.

Khi Vạn Côn tỉnh dậy thì đã năm giờ rưỡi, trời tờ mờ sáng, Hà Lệ Chân một đêm không ngủ, tựa vào bàn, Vạn Côn vừa động dậy cô liền tỉnh.

Cô ngẩng đầu, thấy Vạn Côn đang khom lưng gấp chăn.

Cổ cô đau nhức, giọng cũng khàn khàn: "Cậu tỉnh rồi à?"

Vạn Côn còn tỉnh táo hơn Hà Lệ Chân, cậu ta đặt chăn lên sofa, định đẩy cửa rời đi.

"Vạn Côn". Cửa vừa mở ra, không khí bên ngoài sau một trận mưa trở nên tươi mát, thổi vào lành lạnh khiến Hà Lệ Chân tỉnh hơn một chút.

Vạn Côn quay lưng về phía cô, Hà Lệ Chân nói: "Lúc nào cậu mới đến trường?"

"Cô muốn lúc nào?"

Hà Lệ Chân nói: "Hôm nay".

Vạn Côn từ từ xoay người: "Hôm nay không được, dời một ngày được không?"

Cậu ta không chịu nhìn vào mắt Hà Lệ Chân, Hà Lệ Chân cũng quay đầu, dọn dẹp mặt bàn rồi nói: "Thực ra là chuyện của cậu thôi, cậu muốn đi thi đi, không ai ép cậu cả".

"Cô giận tôi phải không?" Giọng Vạn Côn khàn khàn.

Động tác của Hà Lệ Chân dừng lại, Vạn Côn bèn nói tiếp: "Tôi biết cô giận, sao còn quản tôi?"

Trời bên ngoài còn chưa sáng rõ, chỉ có vài ánh bình minh, đêm đen chuyển dần thành màu xanh da trời, cây cối bên ngoài cũng mang hơi thở lạnh lẽo.

"Cô vẫn lo cho tôi đúng không?"

Hà Lệ Chân rốt cục cũng trả lời, cô quay đầu lại, nhìn thiếu niên đang đứng ở cửa: "Vạn Côn, em đừng nghĩ cả thế giới này đều quay quanh em".

Vạn Côn khẽ cười, cả thế giới? Cậu ta chưa từng nghĩ sẽ có cái gì quay quanh cậu ta cả, Vạn Côn hít sâu một hơi, mồ hôi vừa tan hết, cả người cũng lạnh đi.

"Đi đi". Hà Lệ Chân đứng dậy, ôm sách vào phòng.

Ngực Vạn Côn phập phồng, cuối cùng cũng không dám đóng sầm cửa giống lần trước.

Cửa vừa đóng, Hà Lệ Chân cũng đi từ phòng ra, xuyên qua cửa sổ nhìn ra bên ngoài, hai tay Vạn Côn vẫn để trong túi, bước qua bác Thẩm vừa đi thể dục buổi sáng về.

Trong đầu cậu ta đều là Hà Lệ Chân, cho nên hoàn toàn không chú ý đến bác gái này, bác Thẩm nhìn thấy Vạn Côn đi từ sân nhà cô ra, lại thấy Hà Lệ Chân bên cửa sổ.

Hà Lệ Chân thở dài, kéo rèm lên, xoay người dọn tấm chăn cất vào ngăn tủ.



Chương 33

Chốn đông người sẽ có một đặc điểm, đó là kéo bè kéo cánh, dù ở nơi nào, chốn đông người đều có thể trở thành một xã hội thu nhỏ.

Vạn Côn đi làm vài ngày đã hiểu được điều này.

Điều đầu tiên mà cậu ta được lĩnh giáo đó là cơm.

Công trường này quảng cáo là bao ăn bao ở, trong đó cơm là hạng nhất.

Buổi trưa và bữa tối, nhà ăn sẽ mang cơm hộp đến công trường, mỗi người một phần, công việc ở công trường nặng nhọc, tiêu hao sức lực nhiều, cơm cũng phải đầy đủ.

Nhưng chỉ có cơm đủ, đồ ăn thì rất ít.

Hơn nữa ông chủ nhà ăn không chỉ mang mấy trăm phần cơm hộp đến công trường, còn mang thêm đủ loại đồ ăn, thịt là đa số, nhưng thịt này không cho không, mà phải dùng tiền mua.

Vì thế mỗi ngày công nhân ăn cơm, đối diện là xe đẩy của ông chủ, ai cũng phải mua thêm, xe đồ ăn ngày nào cũng tiêu thụ được hơn một nửa.

Nếu chỉ có vậy thì không có gì, xem như quán cơm làm vậy để kiếm thêm thu nhập, nhưng có một ngày Dương Cường nói với Vạn Côn, chuyện không chỉ có thế.

"Thực ra chỗ đồ ăn ấy vốn là của chúng ta".

Trời đã muộn, Vạn Côn nằm sấp trên giường chuẩn bị ngủ, Dương Cường đến ngồi nói chuyện phiếm : "Bây giờ còn không để cho người ta mua, mẹ nó chứ".

Vạn Côn hỏi: "Là sao?"

"Tôi nói với anh thôi, người bán cơm cho chúng ta là đốc công Ngô, cơm của chúng ta bị họ động tay động chân vào rồi".

Đốc công Ngô mà Dương Cường nói là Ngô Lập Quyền, cũng làm quản đốc như Trương Kiến Thiết. Công trường này ngoài hai người họ thì đều là công nhân cả, Dương Cường cũng như Vạn Côn, là những người nông dân đến thành phố làm thuê kết bạn với nhau, từ một công nhân lao động cơ bản, đi khắp nơi kiếm sống, người ngoài chen không lọt, nếu không phải công trường này thiếu người thì những công nhân lâm thời cũng không thể vào được.

"Người nhận thầu cơm và đốc công Ngô cùng một ruột, người khác thì không biết, chứ tôi nghe lén bọn họ nói chuyện, nói giảm thớt trong đồ ăn đi, sau đó đem ra bán, còn cơm của họ thì không đổi. Không tin ngày nào đó anh sang chỗ họ mà xem, cơm của họ không giống với chúng ta".

Vạn Côn nhắm mắt, lười biếng hỏi: "Cậu như con khỉ ốm, ăn không no à?"

Dương Cường tức giận: "Đó vốn là của chúng ta, có ai đi chê thớt nhiều chứ?"

Dương Cường vốn định kéo Vạn Côn về một phe, ai ngờ cậu ta lại không để ý tới, đành bất mãn bỏ đi.

Nhưng chuyện này vẫn chưa chấm dứt ở đó, bởi vì không may thay, hôm sau Vạn Côn lại nhận nhầm hộp cơm. Lúc cậu ta mở ra thì thấy đồ ăn bên trong nhiều hơn, Dương Cường ngồi bên cạnh cũng thấy kì lạ: "Sao đồ ăn của anh nhiều thế?"

Lúc Vạn Côn ăn được một nửa thì có hai người đến.

Ở công trường không có căn tin, bình thường Vạn Côn thích ngồi ngoài xe đẩy ăn cơm, Dương Cường đang thao thao nói chuyện bên cạnh, ngẩng đầu lên thấy hai công nhân kia thì im bật.

Vạn Côn đặt đĩa xuống, ngược nhìn hỏi: "Làm gì vậy?"

"Làm gì vậy?" Giọng hai người này mang đậm tiếng địa phương, người phía trước rút tay vào túi, nhìn Vạn Côn nói: "Ăn ngon nhỉ?"

Vạn Côn hỏi: "Là sao?"

Đều ở cùng công trường, Vạn Côn cũng không thấy lạ lắm gì hai người này, nhưng chỉ là quen mặt.

"Tìm tôi có việc à?"

Người nọ chỉ vào hộp cơm của Vạn Côn: "Mày nhận nhầm hộp cơm rồi, biết không?"

Vạn Côn hỏi lại: "Có viết tên hả?" Nói xong thì đưa hộp cơm lên nhìn qua nhìn lại: "Không có mà".

Dương Cường bên cạnh cúi đầu thật thấp như đà điểu, im lặng ăn.

"Giả ngu sao?"

Vạn Côn thoáng ngừng lại rồi nói: "Nếu lấy nhầm thật thì xin lỗi".

Người phía sau bước lên, nhìn Vạn Côn: "Bình thường mày ăn cơm đều không mua thêm, đúng không?"

Vạn Côn không nói gì.

"Không thêm cơm mà có thể no hả?"

Vạn Côn đáp: "Tôi ăn không nhiều".

"Người như mày mà ăn không nhiều?"

Vạn Côn ừ một tiếng, người kia thấy thế nói tiếp: "Mua thêm mà ăn".

Vạn Côn cầm đĩa, cười cười: "Tôi thấy hôm nay ăn thế đủ rồi".

Vạn Côn thuận miệng nói, Dương Cương bên cạnh đã run lấy bầy, cơm cũng nuốt không trôi. Hai người công nhân kia không nói được, khiêu khích cũng không được, mặt phùng phùng giật lấy hộp cơm của Vạn Côn.

Hộp cơm trong công trường chất lượng bình thường, chủ yếu được làm bằng xốp, độ đàn hồi kém, vừa giật lấy cơm đã văng hết lên mặt Vạn Côn, đồ chưa ăn xong thì văng tung tóe lên áo cậu ta.

Vạn Côn mở mắt ra, tay thả lỏng, đôi đĩa rơi xuống đất, cậu ta ngẩng đầu, nhìn hai người công nhân kia.

"Giờ sao, nhìn cái mịa gì?"

Vạn Côn im lặng ngồi một lúc, sao đó nhặt hộp cơm trên đất lên, hai công nhân kia thấy cậu ta không làm gì, bực bội bỏ đi.

Vạn Côn cầm đũa nhặt rau trên đất ném vào đồng rác, rồi đến thùng nước gần đó cởi áo ra giặt.

Cậu ta dội nước vài lần, sau đó giữ giữ vài cái rồi mặc vào lần nữa.

"Sao không đánh lại?"

Vạn Côn quay đầu lại, thấy cách đó không xa Trần Lộ cũng đang ăn cơm, vừa ăn vừa ngẩng đầu hỏi Vạn Côn.

Vạn Côn phẩy phẩy áo, thấy bụng lạnh lạnh, cậu ta đi đến bên cạnh Trần Lộ, ngồi xuống, nhìn sang anh ta: "Có hút thuốc không?"

"Không".

Vạn Côn lấy thuốc trong túi quần ra, tự châm lửa.

Trần Lộ lại hỏi: "Sao không đánh lại hần?"

Vạn Côn nhả một hơi khói: "Muốn xem đánh nhau à?"

Trần Lộ đáp: "Có quan hệ gì đến tôi chứ".

Vạn Côn nói: "Tôi tới làm việc, không phải đánh nhau".

"Bọn chúng ép người quá đáng đến thế mà".

Vạn Côn búng búng điều thuốc: "Còn tùy cách nghĩ của anh nữa".

Cậu ta hít hai hơi, bỗng nhận ra điều gì đó, lập tức hỏi Trần Lộ: "Có phải anh cũng từng bị họ ép?"

Trần Lộ không trả lời.

Vạn Côn cười một tiếng: "Trách không được, muốn tôi giúp anh xả giận à?"

Trần Lộ gắt lên: "Cút đi".

Vạn Côn nói: "Bây giờ không được".

Trần Lộ đặt đũa xuống: "Vì sao không được".

Cậu ta vừa hút thuốc, vừa nói: "Tôi vừa mới tới, anh cũng không sớm hơn được mấy ngày, họ đã ở đây từ khi công trình bắt đầu, quen thuộc hơn chúng ta".

"Thì sao?"

Vạn Côn nhìn anh ta, thản nhiên nói: "Ai biết trong đó còn những ai, nếu muốn xé to ra...", cậu ta chỉ chỉ điếu thuốc về phía công trình: "Muốn gây sự cố gì đó, với họ mà nói, rất đơn giản".

"Cứ từ từ đã, giờ chưa phải lúc".

Không nghe Trần Lộ không nói gì, Vạn Côn quay lại nhìn anh ta, thấy anh ta nhìn mình đến ngây người.

"Nhìn gì?"

"Cậu hai mươi tuổi thật à?"

Vạn Côn cười khanh khách, chống tay lên gối, khói trắng từ mũi cậu ta bay ra ngoài.

Cậu ta cười đến chảy nước mắt, cười đến đau bụng.

Thấp kém, sôi đời.

Có chút tính toán âm hiểm, cũng có chút nông cuồng tự cao tự đại.

Vừa nghe đã biết đó là loại người như thế nào.

"Nếu cậu muốn làm thật". Trần Lộ buông hộp cơm, trầm giọng nói: "Tính thêm cả tôi nữa".

Vạn Côn không nói gì, Trần Lộ nhìn cậu ta một lúc, rồi lại cúi đầu ăn cơm.

"Mai tôi có việc". Vạn Côn bỗng lên tiếng: "Quản lý Tôn tôi đã nói rồi, nhưng còn....".

"Yên tâm". Trần Lộ không ngẩng đầu lên, nói: "Tôi làm giúp cậu".

"Cảm ơn".

Trần Lộ chưa kịp nói thêm, Dương Cường từ xa đã gọi Vạn Côn í ới.

"Vạn Côn".

Vạn Côn nhìn sang: "Chưa hết thời gian nghỉ mà?"

"Không phải". Dương Cường rướn cổ, ngón tay chỉ ra ngoài cổng: "Có người tìm".

Vạn Côn nhú mày đứng dậy, phúi phúi mũi.

"Ai tìm tôi?"

"Không biết, nói là tìm Vạn Côn, vừa lúc tôi nghe được".

Vạn Côn đi theo Dương Cường ra bên ngoài thì thấy Ngô Nhạc Minh đứng ở đằng xa.

Ngô Nhạc Minh cũng nhìn sang.

Vạn Côn bước tới: "Sao lại tới đây?"

Ngô Nhạc Minh mặc đồng phục Tú Quý, quần áo bình thường, nhưng xuất hiện ở công trường này lại chẳng ra sao cả. Ngô Nhạc Minh cau mày đánh giá Vạn Côn, cuối cùng không nhận được: "Mẹ nó".

Vạn Côn nháy mắt ra dấu cho Dương Cường, Dương Cường hiểu ý quay về trước, nhưng cậu ta cũng hiểu kì, đi được vài bước thì quay đầu lại xem.

Sau khi chờ Dương Cường đi khỏi, Vạn Côn mới hỏi: "Sao cậu biết tôi ở đây".

"Vương Khải nói cho tôi biết".

"Làm sao anh ta biết được?"

Ngô Nhạc Minh nghiêng đầu nhìn Vạn Côn: "Sao, anh cũng thấy nơi này kinh khủng à?"

Mặt Vạn Côn không đổi sắc nhìn cậu ta: "Tìm tôi có chuyện gì?"

Ngô Nhạc Minh trừng mắt nhìn Vạn Côn: "Tiền mượn tôi trước còn chưa trả xong đâu".

Vạn Côn nói: "Hôm qua tôi đã gửi vào thẻ của cậu rồi".

"..."

"Còn có việc gì không, không thì tôi đi trước". Vạn Côn nói xong định quay người đi.

"Này".

Ngô Nhạc Minh không ngờ câu chuyện lại kết thúc nhanh như vậy, thấy Vạn Côn muốn đi thì vội gọi lại.

Vạn Côn xoay đầu, Ngô Nhạc Minh nói: "Mẹ nó, anh muốn làm ở đây thật à?"

Vạn Côn đáp: "Không thấy hả?"

Ngô Nhạc Minh nhìn khắp bốn phía: "Vạn Côn, mẹ nó có phải anh ngu không hả, sống thoải mái không muốn, lại muốn tới đây chịu tội?"

Trong lòng Ngô Nhạc Minh rất tức giận, từ khi Vạn Côn đi, Tú Quý làm ăn cũng không thuận lợi, không hiểu sao, cậu ta luôn cảm thấy Vương Khải không hài lòng với mình, việc lớn việc nhỏ cứ tìm cậu hỏi. Ngô Nhạc Minh biết, tuy Vương Khải không nói, nhưng ý của anh ta là muốn cậu ta khuyên Vạn Côn về.

"Anh có về làm nữa không?"

Vạn Côn cười tự giễu: "Về làm? Làm gì?"

Ngô Nhạc Minh tức đến trừng mắt: "Vạn Côn!"

"Tôi nói rồi, không về nữa, ở đây rất tốt".

"Vậy anh đừng làm ảnh hưởng người khác".

"Tôi làm ảnh hưởng tới ai?"

Ngô Nhạc Minh hét lên: "Tôi".

Vạn Côn im lặng ba giây mới hiểu được ý của cậu ta: "Cậu chuyên tâm làm việc đi, không có ai gây rắc rối cho cậu đâu. Đừng tới tìm tôi nữa, tôi không về đâu". Nói xong, không đợi Ngô Nhạc Minh nói gì thêm đã quay người trở về.

"Được, giỏi lắm..." .Trong cơn giận dữ, Ngô Nhạc Minh lầu bầu: "Được, nơi này tốt lắm".

Cậu ta tức giận đến run tay, lấy di động trong túi ra, chụp liên tục vài bức: "Ngu ngốc, để tôi cho anh biết nơi này tốt thế nào".

Vạn Côn từ đầu tới cuối không hề quay đầu lại.



Chương 34

Qua giờ nghỉ trưa, lớp 12/6 ồn ào như ong vỡ tổ, Ngô Nhạc Minh mở file ảnh, tên file là "Đồ ngu", tung ra cho mọi người xem.

Buổi chiều Hà Lệ Chân dạy tiết một, hôm nay cô thấy hơi mệt mỏi, vừa đi vừa ngáp, bỗng nghe trong lớp có tiếng cãi nhau, cô đi vào, thấy cuối phòng học có một đám người, lúc cô đi vào cũng không ai chú ý.

"Mẹ nó, mày nói lung tung gì thế?"

Hà Lệ Chân nhìn qua, Lý Oánh đứng giữa lối đi, trừng mắt nhìn người đối diện là Chu Hiểu Đan. Chu Hiểu Đan ngồi bàn cuối

cùng, bên trái là chỗ của Ngô Nhạc Minh và Vạn Côn, vừa nói vừa lắc cái điện thoại, dường như rất vui sướng.

"Tao nói bừa à? "Chu Hiểu Đan đưa điện thoại đến trước mặt Lý Oánh: "Tự mày xem đi, xem anh Côn của mày đang làm gì, giỏi quá nhỉ, thiếu gia ở đâu, còn nhạo báng tao à, giờ khác gì nông dân đi làm thuê ở thành phố chứ".

"Nói láo". Lý Oánh không thèm nhìn, cố gắng giành lại điện thoại từ tay Chu Hiểu Đan, Chu Hiểu Đan suýt nữa đánh rơi luôn cả điện thoại đang cầm, sau khi cầm vững, lại bắt đầu châm chọc.

"Mày gấp cái gì, gấp nữa cũng thế thôi, đi tìm cậu ta mà dặt tay về nông thôn đi, nam canh nữ dệt, vừa đẹp".

Lý Oánh tức đến đỏ bừng mặt: "Ảnh photoshop".

"Ảnh photoshop? Mệt mày quá, không nhận ra cậu ta à? Không phải mày viết thư tình nói dù biến thành tro cũng nhận ra cậu ta sao?"

Mấy nam sinh xung quanh đều bật cười, Lý Oánh nghiêng răng nghiêng lợi quát to một tiếng rồi nhấc chân đạp Chu Hiểu Đan.

"Chu Hiếu Đan, mẹ nó".

Lý Oánh bình thường ở trường cũng không phải dạng ngoan ngoãn gì, mặc dù là con gái nhưng gan không hề nhỏ, khi bị chọc tức càng trở nên thô bạo, Lý Oánh mang giày sandal cứng, đạp một phát làm Chu Hiếu Đan đau đến gào lên, suýt nữa đi tong nửa cái mạng.

Mọi người xung quanh xem náo nhiệt đều cười ha ha, không rõ là đang cười Lý Oánh hay cười Chu Hiếu Đan.

Ảnh chụp trong di động mọi người đều thấy, Vạn Côn nổi bật như thế, rất dễ dàng nhận ra, nhưng trong lòng mỗi người lại khác nhau, có kinh ngạc, cũng có khinh bỉ, nhưng nhiều nhất vẫn là sung sướng khi người khác gặp họa.

Mấy đứa trẻ mười mấy tuổi thích nhất là xem náo nhiệt, cũng thích xem người khác rơi xuống nước, nhất là mấy học sinh nam, mặc kệ trước kia thật lòng hay giả ý, tất cả đều bị Vạn Côn ức hiếp, bởi vì ngoại trừ điều kiện bên ngoài, Vạn Côn còn có một điểm khiến người ta chú ý----- đó là sự thần bí, giống như người mang mặt nạ quỷ.

Giờ tựa như có một làn gió thổi qua, mặt nạ bị thổi bay, mọi người phát hiện ra ma quỷ thực ra chỉ là một tên bình thường không có gì, vì thế mọi sợ hãi, tôn kính trước kia lại hóa thành buồn cười.

Lý Oánh trong cơn giận dữ cũng thấy bất ngờ, nhưng vẫn sợ mất mặt. Cô nàng chỉ thẳng ngón tay về phía Chu Hiểu Đan, hung hăng nói: "Đến lượt mày nói hả? Mẹ nó, mày còn nói nhảm một câu nữa có tin bà đây thiên mày luôn không?"

Nói đến đây thì hai bên dường như chuẩn bị đánh nhau thật, Hà Lệ Chân chen qua đám người, hét lên: "Đừng gây chuyện, các em đừng cãi nhau nữa, về chỗ ngồi, vào học".

Có người đứng ra giảng hòa, các học sinh ai nấy trở lại chỗ của mình, Hà Lệ Chân đến trước mặt Chu Hiểu Đan, quan tâm hỏi: "Em không sao chứ, có cần đi phòng y tế không?"

Mặt Chu Hiểu Đan đỏ bừng, không biết là đau hay sợ, cô nàng lắc đầu: "Không đi".

Hà Lệ Chân thở dài, rồi trở lại bục giảng.

Một tiết học này lòng Hà Lệ Chân không yên, dĩ nhiên các học sinh phía dưới càng không ổn, dường như mỗi lần Hà Lệ Chân quay đầu đều có thể thấy một đồng người buồn chán ngồi nghịch di động.

Chuông tan học vang lên, Hà Lệ Chân còn chưa kịp nói nghỉ, các học sinh đã chạy tới tụ tập một chỗ, Hà Lệ Chân nhếch miệng, sau đó đi xuống bục, đến bàn đầu tiên bên cửa sổ.

Ngô Uy đang sửa lại bài vở.

Hà Lệ Chân gõ nhẹ lên bàn cậu bé, Ngô Uy ngẩng đầu: "A, cô Hà".

Hà Lệ Chân nói nhỏ: "Đi theo cô một lát".

"Dạ".

Cậu nhóc mập mạp đi theo phía sau Hà Lệ Chân, đến cuối hành lang, cô dừng bước tại một nơi ít người qua lại, lúc này Ngô Uy mới hỏi: "Cô Hà sao vậy ạ?"

"Ừ, vừa rồi, trong phòng..."

"À". Ngô Uy hiểu ra: "Mấy bạn mới cãi nhau".

Hà Lệ Chân nói: "Vì sao lại thế?"

"Bởi vì Vạn Côn."

Bên cạnh có mấy học sinh đi qua, Hà Lệ Chân im lặng một lúc, sau đó mới hỏi tiếp: "Vạn Côn làm sao?"

"Ngô Nhạc Minh cho mọi người xem mấy tấm ảnh chụp Vạn Côn." Ngô Uy nói: "Sau đó mấy bạn liền cãi nhau."

Hai câu này chẳng liên quan gì với nhau cả, Hà Lệ Chân từ từ hỏi lại: "Ảnh chụp gì?"

Khả năng văn chương của Ngô Uy đúng là khiến người ta bực mình, ý tứ không rõ, nói chuyện thì lí nhí. Thấy Hà Lệ Chân cẩn thận hỏi lại, Ngô Uy nói gần mười phút, rốt cuộc cũng nói rõ được chuyện trong lớp.

"Đúng rồi, em cũng mang di động , cô có muốn xem ảnh không?" Ngô Uy lấy điện thoại trong túi ra, bấm một lúc rồi đưa cho Hà Lệ Chân xem.

Trên công trường rộng rãi, có mấy công nhân đang làm việc, người đó đang khom lưng, hình như muốn khiêng túi nước rừ dưới đất lên.

Hà Lệ Chân giật mình nhớ tới buổi tối hai ngày trước đó, Vạn Côn nằm ngủ trên sofa nhà mình.

Cậu ta vẫn mặc bộ quần áo đó.

Đất bụi công trường như muốn xuyên qua màn hình di động, tràn ngập trong hành lang.

Hà Lệ Chân giật mình che miệng, sợng người nhìn bóng người ấy.

"Cô ơi? Cô Hà?"

Hà Lệ Chân lấy lại tinh thần, thấy Ngô Uy đang chăm chú nhìn mình, lí nhí nói: "Di động của em... vào học rồi".

"A, ngại quá." Hà Lệ Chân vội vàng trả điện thoại cho Ngô Uy:
"Em nhanh về lớp đi."

"Dạ vâng."

Ngô Uy đi rồi, Hà Lệ Chân vẫn đứng yên tại chỗ, không biết đã đứng đó bao lâu, mãi đến khi Bành Thiến đi qua, cô mới tỉnh người.

"Làm gì ở đây vậy, hóa đá rồi à."

Hà Lệ Chân bị Bành Thiến kéo về văn phòng, đúng lúc văn phòng chỉ có hai người các cô, Bành Thiến nhìn lui nhìn tới một vòng, xoay xoay cây bút bi trong tay, nói: "Cậu nghe gì chưa?"

Hà Lệ Chân gật gật đầu.

"Cậu biết mình muốn nói chuyện gì không mà gật đầu."

Hà Lệ Chân nói: "Vạn Côn."

"Ồ cậu cũng biết sao?" Bành Thiến lấy di động ra: "Cậu ta đến trường rồi."

Hà Lệ Chân giật mình ngẩng đầu: "Cái gì?"

"Đang cùng thầy Hồ nói chuyện đấy."

Hà Lệ Chân đứng bật dậy : "Lúc nào?"

Bành Thiến ngừng lại một lúc rồi nói: "Vừa mới thôi, gặp ở trước cổng trường, giờ chắc đang ở phòng hiệu trưởng."

Thấy Hà Lệ Chân đặt sách xuống định đi, Bành Thiến vội vàng gọi lại: "Cậu định đi đâu thế?"

"Mình muốn đi xem."

"Cậu điên rồi à, hiệu trưởng Tưởng cũng ở đó, còn có cả mấy ông lãnh đạo nữa, giáo viên ngữ văn như cậu đến xem náo nhiệt làm gì?"

Hà Lệ Chân đứng sững, Bành Thiến lại nói tiếp: "Sợ người khác không biết chuyện à."

Ngón tay Hà Lệ Chân run lên, từ từ nhìn về phía Bành Thiến: "Không biết chuyện gì?."

Bành Thiến nhìn qua: "Không biết chuyện cậu quan tâm học sinh. Mình biết cậu không muốn Vạn Côn bị đuổi, thực ra mình cũng vậy, nhưng đây không phải là chuyện chúng ta có thể quyết định được, cậu cứ lỗ mãng như vậy, có khi còn phản tác dụng nữa".

Hà Lệ Chân cúi đầu, một lát sau mới hỏi: "Cậu nghĩ họ sẽ quyết định thế nào?"

"Không biết." Bành Thiến thẳng thắn nói: "Nhưng có vẻ hi vọng không nhiều."

"Em ấy không thể bị đuổi được, em ấy lúc trước —— "

"Hả? Lúc trước sao cơ?"

Cuối cùng Hà Lệ Chân vẫn lắc đầu: “Không sao cả.”

Vạn Côn nói chuyện với lãnh đạo trường gần hai tiếng, sau đó cậu ta quyết định về lớp một lần, trong lớp vẫn đang ồn áo náo nhiệt, thế nhưng khi cậu ta vừa bước vào thì như thể bị ấn nút tạm dừng, mọi thứ trở nên tĩnh lặng lạ thường.

Vạn Côn đi về chỗ của mình, ánh mắt cả lớp cũng dõi theo.

Vạn Côn vỗ vỗ quần áo rồi nhìn sang phía Chu Hiểu Đan, thấp giọng hỏi: "Nhìn gì?"

Mặc kệ bức ảnh đó ra sao, lực uy hiếp của Vạn Côn vẫn không hề nhỏ, Chu HIếu Đan không nói gì thêm, nhưng ánh mắt vẫn cứ nhìn Vạn Côn từ trên xuống dưới.

Không phục.

Mặt nạ của Vạn Côn giờ đã bị gỡ xuống, hóa ra cậu ta cũng chẳng khác mọi người là mấy.

Trước đây im lặng là một thứ khí chất, bây giờ lại chính là áp lực.

Chu Hiểu Đan hừ lạnh một tiếng, cúi đầu xoay bút.

Vạn Côn đút tay vào túi, thản nhiên nhìn ra ngoài cửa sổ, bàn tay trong túi vô thức nắm chặt lại.

Tan học, Hà Lệ Chân cầm túi xách rời khỏi trường.

Cô dừng ở một ngõ nhỏ hay lui tới, dưới một gốc đa to lớn, đứng đợi.

Xế chiều hôm nay, cô có gửi một tin nhắn cho Vạn Côn.

Không biết cậu ta có đến không.

Hà Lệ Chân đứng dưới tàng cây đợi bốn mươi phút, đến khi căng chân tê rần.

Trước ngõ thấp thoáng bóng người, chỉ xuất hiện 2 giây, cứ như ảo ảnh. Hà Lệ Chân bất giác gọi: "Vạn Côn!"

Không quá vài giây, một người cúi đầu đi ra, trên vai Vạn Côn là túi sách, nhưng rõ ràng chỉ làm bộ đến trường, túi sách ấy lẹp xẹp, không hề đựng gì bên trong.

Cậu ta cúi đầu, tóc che trước mặt, đứng yên giữa đêm tối, dường như cậu ta lại gầy thêm một ít, nhìn kĩ thì thấy còn cao hơn, chẳng qua luôn gù lưng như vậy, chẳng bao giờ đứng thẳng.

Vạn Côn không nói gì, Hà Lệ Chân do dự một lúc rồi hỏi: "Cậu nói chuyện với thầy Hồ rồi à?"

Vạn Côn thấp giọng ừ một tiếng.

"Kết quả sao?"

"Không biết."

"Không biết?"

Vạn Côn nói: "Trường Chính Vũ nói muốn xem biểu hiện của tôi."

"..." Hà Lệ Chân: “Hiệu trưởng Tưởng nói sẽ cho cậu một cơ hội nữa sao?”

Vạn Côn thuận miệng đáp: "Có lẽ thế."

Lại trầm mặc.

Trước kia ở cùng với cậu ta, Vạn Côn rất thích nói chuyện, như kiểu nói mãi cũng không hết đề tài, hôm nay lại im lặng như thế.

Cậu ta đứng cách Lệ Chân khá xa, Hà Lệ Chân hỏi tiếp: "Cậu đi làm ở công trường?"

Vạn Côn rốt cuộc cũng có phản ứng, cất giọng khàn khàn hỏi: "Cô thấy ảnh rồi à?"

"Ừ."

Vạn Côn cảm thấy ngực mình cực kì khó chịu.

"Có phải cậu cũng thấy cậu làm người khác bất ngờ không?"

"Cô cũng thấy bất ngờ?"

Vạn Côn niết chặt quai đeo cặp sách, xoay người định đi.

Hà Lệ Chân chạy lên vài bước, giữ chặt tay cậu ta, Vạn Côn tránh tay cô: "Cô cứ mặc tôi!"

Hà Lệ Chân không chịu buông tay: "Vạn Côn."

"Không cho cô chạm vào tôi, tôi có làm người ta coi thường cũng là việc của tôi."

"Tôi có nói coi thường cậu khi nào đâu!"

Bên cạnh có một ông cụ đi qua, vẻ mặt nhìn họ như thể "đôi phong bại tục", Hà Lệ Chân kéo Vạn Côn vào trong ngõ hẻm.

Cô biết sức Vạn Côn mạnh hơn mình nhiều, nhưng vẫn muốn kéo cậu lại. Kiểu ỡm ờ này cứ như thể một cặp tình nhân đang giận dỗi nhau.

Cái ý nghĩ bất thành hình này cũng khiến Hà Lệ Chân đỏ mặt.

Hai người đứng dưới gốc cây, Hà Lệ Chân nói: "Tôi không hề coi thường, Vạn Côn, cậu đổi việc rồi, cậu..." Giọng nói Hà Lệ Chân càng lúc càng nhỏ: "Tôi rất mừng." Cô nhớ tới đêm hôm trước: "Lần trước sao cậu không nói cho tôi biết."

Vạn Côn không trả lời, cậu ta nghiêng đầu, im lặng nghe cô nói.

Hà Lệ Chân nhìn cậu ta, cảm giác như cậu ta đã trải qua rất nhiều điều, nhưng những kinh nghiệm ấy sợ rằng cô vĩnh viễn cũng không thể hiểu được.

Người ấy kiên trì, không nói, nhưng cũng sẽ không bỏ cuộc.

Người ấy cố giữ từng chút tôn nghiêm, sợ người khác cười chê, cũng sợ người ta xem thường.

Hà Lệ Chân thấy hốc mắt mình nóng lên.

Im lặng một lúc lâu, Hà Lệ Chân mới khẽ nói: "Sao cậu không nói gì."

Rốt cục Vạn Côn cũng xoay người lại, ở góc độ này, cậu ta chỉ có thể nhìn thấy đỉnh đầu của Hà Lệ Chân.

Hà Lệ Chân bỗng nhiên cảm thấy cậu ta xích đến gần, một tiếng cười rất nhẹ, rồi sau đó là giọng nói trầm thấp bên tai.

"Vậy sao cô không buông tay ra."

Hà Lệ Chân vội vàng buông tay ra, nhưng cổ tay lại bị Vạn Côn nắm chặt.

Rất nóng.

Vạn Côn cất giọng khàn khàn: "Cô nói nhanh thì nhanh, nói chậm thì chậm, sao không hỏi tôi một lần."



Thuviengontinh.com

Chương 35

Cổ tay bị nắm chặt, bàn tay chai sần mạnh mẽ.

Hà Lệ Chân cảm thấy, có thể là lâu rồi không gặp Vạn Côn, giờ gặp lại, nên cô mới căng thẳng đến thế.

"Cậu buông tay ra đã." Hà Lệ Chân vừa nói xong đã tự thấy nổi da gà, giọng nói vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng, nghe cách nào cũng không thấy giống như đang giận dữ.

Hà Lệ Chân còn thấy có vấn đề, hướng chỉ là Vạn Côn, một câu ngắn ngủi như đôi tình nhân tỏ thề, Vạn Côn bất giác khẽ cười, ngón cái vuốt nhẹ.

Cổ tay của Hà Lệ Chân bị Vạn Côn nắm chặt hơn, lại còn bị cọ nhẹ, mặt cô cũng sắp bốc cháy rồi.

Vạn Côn vừa vuốt vừa nghĩ: 'Cô ấy gây quá.'

Hà Lệ Chân nói: "Cậu buông tay ra, làm cái gì thế!"

Vạn Côn trả lời: "Cô nói gì thì là thế."

"Vạn Côn!"

Vạn Côn ừ một tiếng, rồi buông tay ra, Hà Lệ Chân nắm lấy cổ tay mình: "Lần sau không được đùa quá trớn nữa".

Vạn Côn cúi đầu, không nói gì.

Buổi tối se lạnh, cậu ta mặc một chiếc áo mỏng, mái tóc bay nhẹ trong gió đêm.

Hà Lệ Chân bỗng hỏi: "Cậu có lạnh không?"

Vạn Côn cầm túi xách, quay đầu nhìn cô: "Nếu tôi nói lạnh, thì cô có dẫn tôi vào nhà không."

Trong ngõ hẻm im ắng, cây đa dưới trời đêm tạo thành một cái bóng thật dài, ánh trăng không chiếu được. Đầu ngõ thỉnh thoảng có một hai chiếc xe đi ngang qua, ánh đèn lóe lên rồi chợt tắt.

Trong thời gian ngắn ngủi đó, Vạn Côn đứng ngược sáng, lại tạo thành một bóng người cao lớn trầm ổn.

Hà Lệ Chân quay đầu, thấp giọng nói: "Đến đây."

Vạn Côn bất giác nắm chặt túi của mình, đi theo sau Hà Lệ Chân.

Đoạn đường này đi qua thật nhanh, Hà Lệ Chân thầm nghĩ, chỉ cần đưa cậu ta về là được rồi.

Hà Lệ Chân đưa Vạn Côn về nhà mình, sau khi vào phòng, Hà Lệ Chân thả túi xuống, vào toilet rửa mặt. Lúc đi ra thì thấy Vạn Côn vẫn giữ nguyên tư thế ban đầu, đứng giữa phòng khách nhỏ, một tay cầm túi, một tay đút trong túi quần, như không hề nhúc nhích.

Hà Lệ Chân hỏi: "Cậu đứng đó làm gì?"

Vạn Côn giống như bưng tỉnh, ồ một tiếng, rồi đi đến bên sofa, ngồi xuống.

Động tác liên mạch này nhìn thế nào cũng giống như một khúc gỗ. Hà Lệ Chân thấy lạ lạ, cô tựa vào bồn rửa tay, hỏi: "Cậu làm sao vậy?"

Vạn Côn lắc đầu: “Không sao hết.”

"Đói à?."

Trầm mặc.

Hà Lệ Chân đứng thẳng dậy, đi đến cạnh tủ lạnh: “Cậu muốn ăn gì?”

Vạn Côn cúi đầu, nhìn mặt đất trơn láng, nói: "Tôi được chọn sao?"

"Muốn ăn gì?"

Vạn Côn im lặng một hồi, sau đó thấp giọng trả lời: "Bánh trứng..."

Tay Hà Lệ Chân chột sững lại, sau đó ừ một tiếng, lấy mấy quả trứng từ trong tủ lạnh ra.

Hà Lệ Chân vừa đánh trứng vừa nghĩ đến ánh mắt của người thiếu niên phía sau.

Giữa người với người, luôn có những chuyện không thể nào hiểu được.

Có những kí ức chỉ thuộc về bạn, có những kí ức lại chỉ thuộc về tôi.

Làm xong bánh trứng, Vạn Côn bưng đĩa ăn lấy ăn để. Hà Lệ Chân nhìn bộ dạng như lang như hổ của Vạn Côn, cảm giác hình ảnh này không phải chứng tỏ khả năng nấu nướng của cô, mà là biểu lộ sự đói khát của cậu ấy.

Hà Lệ Chân bỗng hỏi: "Ở công trường không được ăn no hả.?"

"Khụ! Khụ khụ..."

Chuyện này hơi khó nói, lại đến quá bất ngờ, Vạn Côn bị nghẹn, cả miệng thức ăn đều ho ra hết. Cậu ta vội vàng đứng lên, để cái

đĩa qua một bên: "Để tôi dọn".

"Ngồi xuống." Hà Lệ Chân nói: "Ăn tiếp đi."

Vạn Côn do dự đứng yên tại chỗ, Hà Lệ Chân đi lấy chổi, thấy cậu ta vẫn còn đứng thì nói: "Ngồi xuống đi, làm gì thế."

"À."

Vạn Côn bưng cái đĩa, lại ngồi xuống.

Hà Lệ Chân vừa quét rác vừa nói: "Ở công trường ăn không no à?."

Vạn Côn cầm đĩa khảy khảy miếng cà rốt, trả lời: "Cũng no."

Hà Lệ Chân lại hỏi: "Có căn tin không?"

"Không." Vạn Côn nói: "Nhà hàng bán cơm hộp."

Hà Lệ Chân hỏi tiếp: "Trong cơm có những gì?"

"Ba món, hai rau một thịt."

"Ăn ngon không?"

Vạn Côn đẩy đẩy cục cà rốt qua một bên, thuận miệng nói:
"Ngon hay không thì sao, lấp bụng là được rồi."

"Nói chuyện với thầy Hồ sao rồi? ."

"Tôi nhận sai." Vạn Côn vội ngẩng đầu nhìn Hà Lệ Chân, rồi lại rũ mắt xuống: "Cuối cùng bảo muốn xem biểu hiện của tôi."

"Cậu muốn đến trường không?."

"Sắp tới thì không được." Vạn Côn nói: "Tôi có nói với Hồ Phi, bà ngoại bị bệnh, rất nặng, tôi phải kiếm đủ tiền phẫu thuật đã".

"Thầy ấy đồng ý ?"

"Ông ta bảo mời phụ huynh tới."

Hà Lệ Chân nhớ tới cha của Vạn Côn, không biết phải có cảm tưởng gì.

"Ông ấy sẽ đến sao?"

"Có thể." Vạn Côn tựa vào sofa nghịch cà rốt, thờ ơ nói: "Tôi có cách để ông ta đến."

"Việc ở quán bar..."

Vạn Côn ngừng đùa, 2 giây sau lại tiếp tục khuấy, như thế nói thầm: "Nghỉ rồi."

Hà Lệ Chân gật đầu, cúi lưng tiếp tục quét dọn, sau khi đổ rác vào sọt, cô đặt chổi về lại chỗ cũ, lấy khăn lau qua loa.

Vạn Côn như biến thành đứa bé ba tuổi, chơi đùa cùng cà rốt.

Khoảng chừng năm sáu phút im lặng, Hà Lệ Chân quay lưng về phía Vạn Côn, chỉnh lại kệ bếp, bỗng nói: "Muốn tôi nấu cơm cho cậu mang theo không."

Chiếc đũa rơi xuống bàn, tạo thành tiếng keng trên khay sứ, Vạn Côn ngẩng đầu, nhìn chăm chăm vào bóng lưng Hà Lệ Chân.

"Cô nói gì?"

Tay Hà Lệ Chân vẫn không ngừng làm việc, cô thản nhiên đáp: "Tôi hỏi cậu có muốn mang cơm đến công trường không?"

Vạn Côn như đang mơ: "Mang thế nào?"

Hà Lệ Chân thả khăn lau xuống, quay đầu nhìn cậu ta, nói: "Công trường cậu ở đâu?."

Vạn Côn đáp: "Bất động sản Huy Vận."

Hà Lệ Chân thấy tên này khá quen tai, ngẫm nghĩ một lúc, Vạn Côn lập tức bổ sung: "Phía sau đường Dương Sơn, cách trường học hai trạm."

"..." Hà Lệ Chân lẳng lặng nhìn cậu ta, Vạn Côn hiếm khi ngượng ngùng, cúi đầu xuống, không dám đối mặt với cô.

"Vậy cậu có muốn tôi nấu cơm để mang theo không?"

Vạn Côn đặt đĩa qua một bên, im lặng một lát, sau đó mới thấp giọng nói: "Tùy cô."

"Vậy giờ tôi làm cơm để mai cậu mang theo là được."

Hà Lệ Chân quay đầu lấy gạo ở trong góc, bỗng nhiên nghe thấy tiếng động phía sau, sững người một lúc thì đã bị ôm lấy.

"Vạn Côn."

"Đợi lát nữa lại nấu, tôi ôm một phút thôi."

"..."

Nếu không phải quá quen thuộc, thật sự rất khó tin được đây là người thanh niên mới hai mươi tuổi. Cậu ta ôm cô, đứng dựa vào kệ bếp, một đôi tay mạnh mẽ, bao lấy cả người cô.

Xung quanh dường như cũng nhiễm nhiệt độ của cậu ta, hơi thở của cậu ta.

Mặt Hà Lệ Chân nóng bừng như nước sôi, vội nói: "Vạn Côn, cậu đừng như vậy."

"Cô còn trách tôi phải không." Giọng nói của cậu ta vang lên từ đỉnh đầu, mỗi câu nói ra Hà Lệ Chân có thể cảm nhận được rung động ở phía sau lưng, xuyên qua làn da, rung động đó lan đi xa, tác động trực tiếp vào trái tim cô.

"Tôi biết cô còn giận tôi." Vạn Côn nói xong thì cúi đầu, mũi chạm vào gáy cô, gần sát, Hà Lệ Chân cảm giác làn da ở đó như run lên, như một dạng vật lý trị liệu, từ trung khu thần kinh ở đầu, lan đến mọi nơi.

"Tôi biết, tôi nói sai rồi." Vạn Côn thì thào: "Tôi biết..."

Hà Lệ Chân không dám động dậy dù chỉ một chút.

"Cô trách tôi là phải." Rốt cuộc Vạn Côn cũng buông lỏng tay ra, cậu ta đứng ngay phía sau Hà Lệ Chân: "Tôi sẽ nghe lời cô." Nói xong, như thể nhớ ra gì đó, cậu ta nói tiếp: "Tôi sẽ không để cô phải thua đâu."

Hà Lệ Chân dường như không hiểu ý của Vạn Côn.

"Cậu nói gì?"

Cô quay đầu, thấy Vạn Côn cũng đang cúi đầu nhìn mình, Hà Lệ Chân nói: "Còn nữa, cậu không cần phải đưa gì cho tôi, con đường mà cậu chọn, cậu cứ đi. Chỉ cần cậu thấy xứng đáng với mình là được. Còn những lời này..." Hà Lệ Chân khẽ cười: "Cậu đừng quá để bụng, tôi không buồn đâu".

Vạn Côn nghe xong, nhếch miệng cười khổ một tiếng.

"Ừ, cô không khó chịu."

Hà Lệ Chân nhìn cậu ta.

Vạn Côn ngẩng đầu: "Có phải người lớn đều như thế không?."

"Cái gì?"

"Nhìn thì có vẻ như rất uất ức, nhưng thực ra chỉ là ra vẻ mà thôi, tôi nói những lời ấy, cô cũng chỉ nghe cho biết." Vạn Côn nói xong, trong giọng nói như mang theo run rẩy.

"Nhưng những lời cô nói, lại khiến tôi khó chịu muốn chết."

Tim Hà Lệ Chân siết lại.

"Vạn Côn..."

Người với người luôn có sự bất bình đẳng, có người bị đùa giỡn chỉ xem là giả, nhưng cũng có người đau lòng.

Đời này Vạn Côn chưa từng yếu thế với ai như thế, đối với cậu ta mà nói, tất cả khổ sở cậu ta đều có thể nhét vào một cái hộp nhỏ, cất vào túi mang theo.

Nhưng đối mặt với Hà Lệ Chân, Vạn Côn lại không chịu được, uất ức cứ thế nhân lên vạn lần, cậu ta muốn Hà Lệ Chân cũng phải lo lắng đau lòng vì cậu ta mới thôi.

Không có cách nào khác.

"Xin lỗi..." Hà Lệ Chân nắm chặt hai tay: "Tôi không nghĩ thế, không phải, những lời tôi không phải là ý tôi muốn... "

Vạn Côn nói: "Vậy ý cô là gì?"

Hà Lệ Chân im lặng một lúc, rồi mới nói: "Vạn Côn, những lời đó, tôi xin lỗi."

Vạn Côn khẽ hừ nhẹ một tiếng.

Hà Lệ Chân xoay người, tiếp tục làm công việc lúc nãy, vo gạo nấu cơm.

"Cô biết không." Vạn Côn tựa vào một bên bồn rửa tay, nhìn Hà Lệ Chân làm việc.

Hà Lệ Chân thuận miệng hỏi: "Biết gì?."

"Khi cô tức giận trông rất đáng sợ."

"Đối học sinh, khi cô giáo giận đương nhiên đáng sợ." Hà Lê Chân cười cười: "Dọa cậu à ?"

"Ừ."

Hà Lê Chân có hơi bất ngờ, nhân lúc đổ nước thì quay đầu nhìn cậu ta một cái, nói đùa: "Cậu mà cũng bị dọa hả?"

Vạn Côn không để ý tới câu nói đùa của cô, nói tiếp: "Tôi cứ tưởng cô không muốn quan tâm tôi nữa".

"Tôi cũng muốn mặc kệ cậu xem thế nào."

"Vẫn còn có cô."

"Cái gì?"

"Mọi thứ vẫn còn." Vạn Côn nói: "Trả lại tiền, còn nợ, còn sai, một ngày không đủ thì còn một tháng, một tháng không đủ thì còn một năm, một năm không đủ thì còn một đời."

Hà Lệ Chân cảm giác lòng bàn tay như trở nên nặng nề hơn: "Một đời gì chứ, cậu mới hai mươi tuổi, nói gì mà một đời".

Vạn Côn tựa lên bàn, khẽ nói: "Nếu đời này trả không xong, thì còn kiếp sau."

Hà Lệ Chân tắt vòi nước, hỏi: "Nếu xong rồi."

Vạn Côn nhìn vào mắt cô, như mơ hồ, như muốn thương lượng với Hà Lệ Chân: "Nếu xong rồi, còn dư lại bao nhiêu ngày, cô đối xử với tôi tốt hơn, được không? "

Hà Lệ Chân đặt cái nồi xuống, nước từ vòi vẫn nhỏ tí tách, từng giọt từng giọt. Cô yên lặng một lúc, khẽ nói: Vạn Côn, cậu không nợ tôi gì cả, nếu thiếu thì chỉ một lúc sẽ trả hết thôi". Hà Lệ Chân vặn chặt vòi nước, quay đầu, vừa lúc chạm vào ánh mắt của Vạn Côn.

Cô nói: "Đến lúc ấy trời đất bao la, cậu được tự do rồi .

Hai người lẳng lặng nhìn nhau, ánh mắt chăm chú, dưới ánh đèn chiếu rọi, không biết là ai chiếu vào ai.



Thuvienngontinh.com

Chương 36

Đêm đó vì đợi Hà Lệ Chân nấu cơm thêm lần nữa, Vạn Côn được ở lại nhà cô lâu hơn.

Cậu ta ngồi trên ghế sofa, chốc chốc lại đổi tư thế một lần, bỗng nhiên cậu ta nghiêng đầu nhìn vào bếp, thấy Hà Lệ Chân đang dọn dẹp bát đĩa.

Vạn Côn nghĩ thầm: thật mẹ nó giá trị, được Lệ Chân nấu ăn cho thì chút khổ trước đó có là gì.

Hà Lệ Chân quay đầu, trông thấy Vạn Côn đang nằm dài trên sofa, đôi chân dài gác trên một đầu tay vịn, tay vịn còn lại thì gối lên, nằm chơi di động.

"..." Hà Lệ Chân cất tiếng: "Cậu định nằm mãi như thế à?."

Vạn Công đang nằm sung sướng không muốn ngồi dậy, nghe thế thì đánh trống lảng: “Làm xong rồi à?”

“ Sắp xong rồi.”

Sau một hồi bận rộn thì cô cũng được rảnh rồi, ngồi xuống bàn, trò chuyện với Vạn Côn.

“Kể cho tôi nghe chút chuyện ở công trường đi.”

Vạn Côn không ngẩng đầu lên, thấp giọng đáp: “ Không có chuyện gì đáng nói cả.”

Hà Lệ Chân rũ mi, chậm rãi nói: “Cậu không muốn kể gì cho tôi thật sao?.”

Vạn Côn ngẩng đầu nhìn, Hà Lệ Chân vẫn mang tạp dề màu vàng. Mặc dù là tạp dề nhưng không có vết bẩn nào, so với quần áo trên người cậu ta thì sạch sẽ hơn hẳn.

Bởi vì vừa nấu cơm xong nên trên hai gò má cô vẫn còn ửng đỏ.

Vóc dáng Hà Lệ Chân vốn nhỏ nhắn, lúc này hơi cúi đầu, từ góc độ Vạn Côn nhìn lại, bỗng thấy cô như một cô gái nhỏ nhu thuận đang bị ức hiếp. Vạn Côn lập tức ngồi bật dậy, lăm bắm:

“Không được, như vậy là phạm quy.”

Nồi canh đang sôi sùng sục, Hà Lệ Chân không nghe rõ:

“Cậu vừa nói gì.”

Vạn Côn hỏi: “Thế cô muốn biết chuyện gì?”

Hà Lệ Chân thoáng nghĩ ngợi, nói: “ Cũng không có gì nhiều, cậu kể đại vài chuyện đi.”

Không ngờ Vạn Côn lại thực sự nghiêm túc kể cho cô nghe.

Cậu ta nói cho cô biết trong công trường chia ca như thế nào, làm việc ra sao, công nhân từ đâu mà đến, họ thường làm chuyện gì để giải trí... riêng chuyện bị ức hiếp, cậu ta không hề đề cập tới.

“ Vậy cậu có bạn bè chứ?.”

“Bạn bè?” Vạn Côn xoa xoa cổ, trong đầu lướt qua vài gương mặt tương đối quen thuộc, nói: “Cũng coi như có đi.”

“Giám đốc công trường như thế nào, có đối xử tốt với các cậu không?”

“Tôi chưa gặp ông ta, người hướng dẫn chúng tôi là đốc công, chỉ nghe nói ông ta rất có tiền, chắc do kinh doanh bất động sản sinh nên lời cao.”

Cô và cậu ta ngồi nói chuyện hơn một giờ nhưng kì thật họ chỉ toàn ngồi ăn hoa quả khô, thỉnh thoảng mới nói một vài đề tài, nhưng trong một giờ ấy không ai cảm thấy gượng gạo cả.

Cuối cùng Hà Lệ Chân cũng làm xong đồ ăn, cô xếp hết mọi thứ trong một cà mèn màu trắng rồi đưa cho Vạn Côn:

“Ăn xong cậu cứ để cà mèn vào trong bì, buổi tối cậu ngủ lại công trường hả?”

Vạn Côn nói: “Cô muốn tôi ở lại đây cũng được.”

Hà Lệ Chân hít sâu một hơi: “Đừng có được đăng chân lên đăng đâu.”

"Được rồi, được rồi." Vạn Côn không dám chọc nữa: "Buổi tối ngủ lại ở công trường, ở đây được bao ăn bao ở."

“Vậy để tôi chuẩn bị thêm cái cà mèm nữa, tối mai mang đi đổi cho cậu, khi nào đến tôi sẽ nhắn tin báo trước.”

Vạn Côn không tin nhìn cô: “Cô thật sự muốn nấu cơm cho tôi?”

Hà Lệ Chân nhướn mày: "Không muốn hả?"

"Cô không sợ phiền?."

"Lúc nào thấy phiền thì không làm nữa, có khi cũng chỉ được vài ngày thôi, cậu ăn được bữa nào hay bữa đấy."

Vạn Côn: "..."

Hà Lệ Chân đuổi khách: "Khuya lắm rồi, cậu mau đi đi."

Vạn Côn ôm hộp cơm to vào trong lòng rồi rời đi. Bây giờ đã là đêm khuya, ngoài đường rất ít người, đèn đường vàng nhạt in bóng dáng cao gầy của cậu ta trên con phố vắng. Vạn Côn đi không nhanh không chậm, đầu hơi cúi, ánh mắt của cậu ta rơi xuống mặt đường lạnh lẽo, trên mặt là nụ cười ngây ngô như đứa trẻ. Tâm trạng rối bời khiến cậu ta bật cười nhưng cũng bỗng dưng muốn khóc.

Ngày hôm sau Hà Lệ Chân dậy thật sớm, đi chợ mua một đồng đồ ăn.

Vạn Côn tuy không kén ăn nhưng lại rất thích ăn thịt, ít ăn rau dưa, trái cây cũng chẳng mấy khi động đến. Hà Lệ Chân luôn tuân thủ chế độ ăn dinh dưỡng nên phàm là những đồ ăn chứa nhiều dinh dưỡng là cô mua sạch, chỉ một lúc đã cầm túi to túi nhỏ. Trên đường trở về, cô bắt đầu nghĩ xem buổi tối nên nấu gì. Trước cửa nhà cô là trạm xe buýt, chỉ cần ngồi hai trạm rồi đi bộ thêm 1 đoạn nữa là tới chỗ Vạn Côn làm, đoạn đường cũng không quá xa. Lần này cô có đầy tự tin để chuẩn bị một bữa ăn ngon bổ dưỡng hơn những lần trước...

Ngay lúc cô đang mải mê suy nghĩ bước vào trong sân thì bỗng nghe thấy tiếng nói chuyện. Hà Lệ Chân ngẩng đầu, thấy dì Trương đang thăm thì to nhỏ với mấy dì khác.

Dì Trương mặc đồ thể thao đứng quay lưng lại với cô, hình như đang tranh luận gì đó với dì Lý.

Hà Lệ Chân mơ hồ nghe được vài câu.

“Trời ơi, cô không biết đâu, rất nhiều lần đấy...”

“...Có khi trời còn chưa sáng, thời gian như vậy, chặc chặc, tình yêu quả thực ghê gớm..”

Hà Lệ Chân bỗng thấy có cơn gió lạnh thổi qua người. Đúng lúc ấy ánh mắt dì Lý bất chợt lướt về phía cô, lập tức nháy nháy mắt, dì Trương nhanh chóng hiểu ra, lập tức chuyển đề tài sang chuyện con cái trong nhà..

Hà Lệ Chân đi lướt qua người họ, hai bên nhìn nhau, một số người chẳng biết xấu hổ, không những vậy họ còn cười ha ha chào hỏi cô. Hà Lệ Chân cũng chỉ nhẹ nhàng gật đầu rồi mang đồ ăn vào phòng.

Ngay cả khi cô đã vào phòng thì vẫn có vài ánh mắt soi mói dõi theo phía sau. Dì Lý kéo dì Trương lại gần thì thầm: “ Ai gu, khi dì nói chắc cô ấy đã nghe thấy hết rồi.”

Dì Trương trừng mắt giận dữ: “Tôi đứng đối diện với dì, sau lưng lại không có mắt, làm sao biết cô ấy đã về chứ.”

Hà Lệ Chân trở về căn hộ, cô nhìn đồng hồ, còn nửa tiếng nữa mới tới thời gian đi làm. Lệ Chân rửa qua thực phẩm rồi cất vào tủ lạnh, xong xuôi cô vào phòng ngủ thay đồ để đi làm.

Từ khi tỉnh giấc Vạn Côn đã nghĩ đến cái cà mèn ấy. Đó là bữa trưa mà Hà Lệ Chân hôm qua đã cất công chuẩn bị cho cậu ta, tuy bây giờ có hơi đói nhưng cậu ta vẫn cố chịu đựng để dành hộp cơm ấy đến trưa mới ăn.

Đến giờ cơm trưa, ba người Vạn Côn, Trần Lộ và Dương Cường tập trung một chỗ.

Vạn Côn lĩnh cơm trở về, vừa mới ngồi xuống đã nghe thấy tiếng Dương Cường ngồi bên oán thán: “ Hừ, càng ngày càng ít, như vậy thì làm sao mà no được.”

Trần Lộ cúi đầu ăn cơm, không thèm để ý đến cậu ta.

Vạn Côn chậm rãi lôi hộp cơm mà Lệ Chân đã chuẩn bị hôm qua ra, khi Dương Cường trông thấy, suýt nữa thì làm rơi đôi đũa xuống đất.

"Đây là gì?"

Vạn Côn trả lời ngắn gọn: "Cơm."

"Cơm! ? Anh lấy đâu ra cơm vậy." Dương Cường hỏi.

Lúc này Trần Lộ cũng ngẩng đầu nhìn.

Vạn Côn không trả lời, vẻ mặt đáng ăn đòn thể hiện rõ sự đặc ý, chậm rãi mở cà mèn ra.

“ Trời ạ.” Nhìn thấy bên trong, Dương Cường không nhận được cảm thán.

Trần Lộ tuy không nói chuyện nhưng cũng nghiêng đầu qua xem.

Cơm trưa được Hà Lệ Chân chuẩn bị rất phong phú: Cơm trắng, dưa cải, thịt kho.. bên dưới cà mèn còn đặt thêm 2 quả quýt.

“ Ai làm cho anh thế?.” Dương Cường tò mò: “ Hay là anh tự mua đi?”

Vạn Côn ấn đầu cậu ta xuống rồi đẩy sang một bên: “ Cậu lo ăn phần của mình đi.”

Lúc này Trần Lộ lên tiếng: “ Là bạn gái làm?.”

Vạn Côn miễn cưỡng cười: “Đúng vậy, hâm mộ không?”

Dương Cường và Trần Lộ hiếm khi có chung suy nghĩ, cả hai đều liếc xéo Vạn Côn.

Kỳ thật mấy ngày hôm nay Vạn Côn cũng không ăn nhiều nhưng cảm xúc lại tăng vọt, dường như chỉ cần uống nước lã cũng có thể khiến cậu ta tỉnh lực dồi dào.

Hà Lệ Chân đã mang cho cậu ta rất nhiều cảm xúc mới.

Nói thật, ngày trước Vạn Côn chưa bao giờ để ý đến phụ nữ. Bởi cậu ta vốn không thiếu, vả lại cậu ta cũng không tin họ thật lòng với mình, với cậu ta, phụ nữ ai cũng như ai, dù xấu hay đẹp thì chỉ cần lột da, bản chất đều như nhau: yếu đuối, phụ thuộc, lắm chuyện....giống như Lý Oánh.

Nhưng Hà Lệ Chân lại khác, cụ thể là khác chỗ nào thì hiện tại Vạn Côn chưa thể nói rõ.

Cậu ta chỉ biết, người phụ nữ này không hề giống họ.

Cơm nước xong, Vạn Côn đang thu dọn hộp cơm thì bị Trần Lộ gọi lại. Trước khi Trần Lộ định nói chuyện thì Vạn Côn liền mở lời cảm ơn chuyện ngày qua: “ Ngày hôm qua được anh hỗ trợ, cảm ơn.”

“ Không có gì.” Trần Lộ xua tay nói: “ Tôi gọi cậu lại là muốn nói với cậu một chuyện.”

"Chuyện gì?"

“Hôm qua cậu về trước nên có lẽ không biết việc đốc công Trương dặn. Cậu có biết khu chung cư Huy Vận không?”

“ Chung cư Huy Vận? Biết chứ, không phải ở phía đường đối diện sao, tôi cũng từng vào siêu thị trong đấy mua đồ.”

Chung cư Huy Vận là một khu chung cư được xây theo kiểu kiến trúc cổ xưa nên không có khu hoa viên bên ngoài. Vận Côn hỏi: “Làm sao vậy?”

“ Trước đây không lâu nghe nói khu này bắt đầu rao bán căn hộ thì phải, hình như bán cũng khá chạy.”

“ Thế thì sao?.”

“ Bên đấy đang cần người lắp đặt rèm cửa sổ. Đốc công Trương hỏi xem trong số chúng ta ai có hứng thú làm không.”

“ Lắp rèm cửa sổ.”

“Ừm.” Trần Lộ nhìn Vạn Côn, cho rằng cậu ta coi thường việc này nên nhắc nhở: “Cậu chớ coi thường, khu này mỗi căn hộ đều có khoảng 3 đến 4 chỗ cần lắp, mà lắp cả khu thì không phải chuyện dễ đâu.”

“ Thế việc bên này tính sao?”

“ Ý đốc công Trương muốn tìm vài người trực tiếp làm việc bên ấy, xem như là công việc ngoài giờ, tiền lương bên này vẫn thế còn bên kia thì coi như là tiền làm thêm tăng ca.”

Vạn Côn cười: "Chuyện dễ dàng như vậy sao lại không làm, lắp đặt rèm cửa sổ chung quy vẫn tốt hơn so với vận chuyển nước bùn chứ.”

"Đúng vậy phải không?." Trần Lộ nhất trí quan điểm: “Tôi cũng thấy như vậy.”

“ Vậy mau nói với đốc công Trương đi, ông ấy cần mấy người?.”

“ 2 người là đủ rồi, tôi muốn rủ cậu nên mới nói với cậu thôi.”

“Ok.”

"Nhưng..." Trần Lộ ngập ngừng mở miệng: "Bên đám Ngô Lập cũng có người muốn đi. Cậu còn nhớ Vương Lực không, cậu ta cũng muốn đi."

"Sao không nhớ cho được." Vạn Côn cười lạnh một tiếng, lúc trước từng hất cơm người cậu ta, có đánh chết cậu ta cũng nhớ rõ.

Vạn Côn đứng yên tại chỗ, suy tư một lát rồi nói: "Việc này do ai chịu trách nhiệm?."

" Là đốc công Trương, cũng là chỗ quen biết nên tôi nghĩ hẳn anh ta sẽ nghiêng về phía chúng ta."

Vạn Côn khoanh tay trước ngực: "Cẩn thận một chút vẫn hơn."

"Hả?"

Vạn Côn giải thích: " Tuy đám người Vương Lực đều là những kẻ không có đầu óc nhưng lại sẵn sàng động tay động chân, nếu ta và chúng tranh đấu trực tiếp thì khó tránh khỏi xung đột, khi đó chắc chắn đốc công Trương sẽ bắt chúng ta phải nhường cho người làm việc lâu hơn."

Trần Lộ lo lắng hỏi: "Vậy làm sao bây giờ.?"

Vạn Côn đá đá hòn đá dưới chân, Trần Lộ im lặng chờ. Vạn Côn ngẩng đầu, cùng Trần Lộ bốn mắt nhìn nhau, hai người bỗng nhiên đều nhếch miệng cười .

Cơn gió hôm nay bỗng trở nên lạnh lẽo hơn.

Vạn Côn cười mắng: "Mịa, anh đã có chủ ý rồi còn bày đặt, đúng là phí công, trực tiếp nói cho tôi biết có phải nhanh không ."

Trần Lộ nói: "Tôi ngứa mắt bọn chúng lâu lắm rồi."

"Tôi thì mới thôi ." Vạn Côn đưa tay, vỗ vỗ bả vai Trần Lộ: "Nhưng tại sao lại tìm tôi?."

Trần Lộ im lặng một hồi, nhìn thật sâu vào mắt Vạn Côn, nói: "Tôi cũng không biết tại sao, có thể là do trực giác."

"Trực giác?"

"Ừm, trực giác tìm cậu là có thể thành công."

Tay Vạn Côn vẫn vỗ vỗ vào vai Trần Lộ: "Có thành được hay không tôi không biết, nhưng cứ thử xem sao."



Thuvienngontinh.com

Chương 37

Vạn Côn này, khi đơn giản thì đơn giản thật đấy, nhưng khi bắt đầu phức tạp lại khiến người ta không thể lường trước được.

Với cậu ta, không thể dùng một từ mà có thể hình dung. Có người nói cậu ta là người tốt, có người nói cậu ta là tên khốn, có người mắng, có người yêu, và cũng có người sợ.

Bình thường trông cậu ta luôn tỏ vẻ lười nhác, cứ như ăn cơm không đủ no, ngủ không đủ giấc, thế nhưng vào một lúc nào đó, cậu ta lại đột xuất trở thành người khôn khéo, tức trí đa mưu.

Trần Lộ tìm Vạn Côn, chính bởi vì anh ta nhìn thấu được điểm này.

Tất nhiên, với một người nông dân có trình độ trung học cơ sở làm thuê nơi thành phố như anh ta thì không thể phân tích được chi tiết như vậy, anh ta chỉ có một loại trực giác, đó là Vạn Côn hoàn toàn không giống với những người công nhân bình thường thích dùng đấm đá.

Vạn Côn có thể người độc ác, nhưng không phải ai cậu ta cũng ác, Trần Lộ đã sớm nhận ra được điều ấy.

Sau khi quyết định phải giành được công việc lắp ráp cho chung cư Huy Vận, xế chiều hôm đó, Vạn Côn nói cho Trần Lộ sáu phương án, mỗi phương án là một quy trình khác nhau, nhưng tất cả đều hướng về một kết quả, đó là phải đá bay Vương Lực.

"Mịa, cậu..." Trần Lộ nghe xong khiếp sợ tới mức hai tròng mắt gần như rớt ra ngoài: "Cậu làm thế sẽ hại hết người đấy."

Vạn Côn và Trần Lộ đang ngồi xồm hút thuốc, Vạn Côn nói: "Nếu anh muốn tranh giành quang minh chính đại với họ cũng được, tôi không có ý kiến."

Trần Lộ ngập ngừng: "Bọn chúng đông người, chúng ta chỉ có..."
Trần Lộ liếc Vạn Côn, vốn anh ta định nói có ba người, nhưng nhớ tới vóc dáng nhỏ bé của Dương Cường thì lập tức sửa lại: "Chúng ta chỉ có hai người, sao đánh lại được. Ngộ nhỡ không may bị phát hiện, chỉ e đến công việc này cũng không giữ được nữa."

"Vậy thì dùng cách đơn giản nhất." Vạn Côn nói: "Buổi tối bám theo, có cơ hội lập tức ra tay."

Trần Lộ gật đầu: "Ok, thôi thì cứ tùy cơ ứng biến."

"Có điều tôi muốn nhắc nhở anh." Vạn Côn nhấn mạnh: "Khi hành động phải tiến hành nhanh gọn lẹ, không được bị bọn họ bắt được, nếu không về sau sẽ gặp nhiều rắc rối đấy."

Trần Lộ nhú mày, rít một hơi cuối: "Cậu yên tâm." Nói đến những chuyện thế này khiến Trần Lộ kích động hẳn, gân cổ nổi lên, hô hấp dồn dập, anh ta dí dí điều thuốc xuống đất, hỏi: "Khi nào thì hành động?"

Vạn Côn đáp: "Khi nào cũng được."

"Vậy hôm nay?"

"Hôm nay?" Vạn Côn ngừng một lát, trong đầu xuất hiện một bóng hình: "Không được." Cậu ta lắc đầu: "Hôm nay không được, buổi tối tôi bận rồi."

"Bạn chuyện gì?"

"Có người tới tìm tôi."

Trần Lộ bèn chuyển sang ngày khác: "Vậy ngày mai.?"

"Ok."

Hôm nay khi Hà Lệ Chân vừa bước vào trường bỗng thấy bầu không khí có chút khác thường, giống như tất cả học sinh đều mang tâm trạng vui vẻ phấn chấn. Thậm chí cô còn thấy có vài em học sinh lớp 12/5 đang treo bóng bay trước cửa phòng học.

Hà Lệ Chân đi vào văn phòng, hỏi Bành Thiến: "Hôm nay lạ quá, sao ai cũng treo bóng bay vậy?"

Bành Thiến ngạc nhiên nhìn Hà Lệ Chân: "Hai ngày nữa chính là ngày đại hội thể dục thể thao, cậu không biết à? Một tuần trước các em đã bắt đầu chuẩn bị rồi."

"..." Hà Lệ Chân dùng vài giây để tự kiểm điểm sâu sắc về hành vi xa rời quần chúng của mình, sau đó nói: "Mình nhớ rồi, đại hội thể thao hai ngày nữa là bắt đầu phải không?."

"Ừ." Bành Thiến cảm khái một tiếng: "Có thể coi lần này là lần đại hội thể dục thể thao cuối cùng rồi."

"Chúng ta cũng phải tham gia nữa hả?."

"Đúng vậy." Bành Thiến nói: "Có điều trường mình cũng không bắt buộc, dù sao cũng sắp nghỉ lễ rồi, có mấy thầy cô muốn nghỉ thêm vài ngày nên đều xin rút không à."

Hai ngày đại hội thể dục thể thao diễn ra trùng vào dịp nghỉ lễ tết nguyên đán, chả trách học sinh lại phấn khích đến vậy.

Hồ Phi thở hồng hộc bước vào phòng, mới đặt mông xuống ghế nghỉ ngơi uống trà đã bị Bành Thiến trêu chọc: "Thấy không, thầy Hồ của chúng ta cũng đang rèn luyện thân thể kìa. Thầy Hồ, đến

lúc chạy tiếp sức chúng tôi rất chờ mong phần thể hiện của thầy đấy, đừng để giáo viên trường mình bị mất mặt nhé."

Hiếm khi Hồ Phi vận động thể dục thể thao, nghe thế thì nhăn răng ra cười: "Yên tâm yên tâm, tôi cam đoan sẽ hoàn thành nhiệm vụ. À đúng rồi, cô Hà muốn đăng ký môn nào?"

"Tôi?" Hà Lệ Chân do dự: "Tôi không đăng ký có được không?."

"Mỗi một môn phải có một giáo viên đăng ký tham gia." Hồ Phi nói. Bành Thiến ngồi cạnh phụ họa: "Đúng vậy, mình đăng ký nhảy cao."

Hà Lệ Chân thấy thật khó tin, ngày nào Bành Thiến cũng mang giày cao gót, ấy thế mà lại đăng ký nhảy cao á.

"Cậu thật sự muốn nhảy cao?"

"Cậu xem thường mình hả?" Bành Thiến vận eo, duỗi chân, vỗ đùi nói: "Nhìn thấy không, tất cả đều là cơ bắp đấy."

Hà Lệ Chân: "..."

Hồ Phi uống nước xong, tựa lưng vào ghế, cười: "Cô Hà à, cô tuyệt đối đừng xem thường cô Bành, ngày xưa cô ấy từng được tham gia vào đại hội thể thao cấp thành phố, còn được giải á quân nữa."

"Wao" Hà Lệ Chân nhìn sang Bành Thiến, Bành Thiến hất cằm: "Không ngờ chứ gì!."

Hà Lệ Chân cười: "Ừ, đúng là không thể ngờ được."

"Cô Hà tính đăng ký môn nào?" Hồ Phi cầm tờ danh sách trên bàn, cẩn thận kiểm tra: "A... cô Hà đăng kí hơi hơi trễ rồi." Hà Lệ Chân bước tới, hỏi: "Còn có môn nào chưa ai đăng kí không?."

"Còn." Hồ Phi nhìn Hà Lệ Chân: "Môn đẩy tạ."

"..."

Bành Thiến cười ha ha: "Được được, đăng kí môn này đi."

Hồ Phi lúng túng nhìn Hà Lệ Chân: "Cô Hà, cô thấy..."

Hà Lệ Chân gật đầu: “Ok, đăng kí môn này vậy.”

Hồ Phi nghe thế thì lập tức lấy bút ghi tên Hà Lệ Chân vào, Hà Lệ Chân bước lại gần, khi nhìn tờ danh sách đăng kí toàn khối thì giật mình, hỏi Hồ Phi: "Thầy Hồ, học sinh lớp thầy đều đăng kí tham gia sao?"

Hồ Phi đang viết tên, cúi đầu ậm ừ một tiếng: “Cũng gần hết.”

Bành Thiến lại xì xọn: “À, nói cho cậu hay, tuy thành tích học tập của lớp 12/6 không cao nhưng thành tích thể thao lại luôn dẫn đầu đấy.”

"Thật á?"

"Đương nhiên, không tin cậu hỏi thầy Hồ đi, thành tích lớp 12/6 luôn dẫn đầu bảng ở các lần đại hội thể dục thể thao, có phải không thầy Hồ?."

Hồ Phi có chút tự mãn song vẫn khiêm tốn nói: “Đều là chuyện trước đây thôi.”

Bành Thiến cảm khái: "Chủ yếu lúc ấy có Vạn Côn và Ngô Nhạc Minh."

Nghe tên Vạn Côn, Hà Lệ Chân và Hồ Phi đều sững người một lát, Hồ Phi nói: "Đừng nhắc đến thằng nhóc ấy nữa."

Hà Lệ Chân không nói gì, yên lặng nghe Hồ Phi và Bành Thiến cãi cọ. Hóa ra khi người khác nhắc tới Vạn Côn sẽ khiến cô có cảm giác khác lạ đến thế. Rõ ràng sắc mặt biểu cảm không hề thay đổi nhưng trái tim cô lại đập thành thạch, giống như một góc nào đó trong tim cô có thêm một chiếc bình nhỏ, cách ly với toàn bộ thế giới bên ngoài, chỉ có khi nào cô mở ra, mới ngửi được mùi thơm của sự yên ấm ấy.

Buổi tối đi làm về, Hà Lệ Chân vội vàng nấu cơm, nấu xong đặt tất cả vào cà mèn khi sáng mới mua ở siêu thị, đóng lại rồi đi ra ngoài.

Bên trong Công trường, di động Vạn Côn không rời khỏi người, cứ cách vài phút cậu ta lại lôi ra nhìn. Cái điện thoại này Vạn Côn đã dùng được hai năm, đã lạc hậu nghiêm trọng, tuy lần trước nó đã kiên cường vượt qua lửa giận của Vạn Côn nhưng dù sao cũng

đã quá cũ, tuổi thọ của pin cũng sắp hết, mặt trời vừa xuống núi, di động cũng tắt ngóm.

Nhà đột còn gặp mưa rào, sạc đa năng của Vạn Côn đã không cánh mà bay.

"Bà nó chứ." Vạn Côn nhìn học tử trống rỗng: "Sạc đa năng rẻ bèo mà cũng bị trộm?" Vạn Côn tức đến nghiến răng nghiến lợi: "Đừng để tao biết mày là ai, nếu không tao sẽ lấy sạc đa năng đâm thủng mày."

Vạn Côn kéo Dương Cường lại hỏi: "Có sạc điện thoại không?"

Dương Cường cau mày: "Sạc điện thoại của tôi khác của anh mà." Cậu ta nhìn vẻ mặt sắp bốc hỏa của Vạn Côn, nhìn không được cản nhắc: "Tôi đã dặn anh rồi, phải cất kỹ đồ dùng cá nhân, bình thường anh không nghe tôi, cứ vất sạc lung tung, bây giờ bị người ta lấy đi rồi, biết ai lấy mà đòi chứ —— "

Thấy sắp đến giờ, Vạn Côn lo lắng không yên, vậy mà Dương Cường vẫn không ngừng lải nhải bên cạnh, đầu Vạn Côn ong lên, không thể nhìn được nữa quay đầu, trừng mắt nhìn Dương Cường.

"Cậu là Đường tăng chuyển thế hả? Không mỏi miệng sao?."

Dương Cường ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Vạn Côn tìm khắp phòng, cuối cùng cũng mượn được sạc điện thoại của một nhân viên tạp vụ, cắm điện vào, cậu không thể chờ thêm giây phút nào nữa mà lập tức ấn nút nguồn, cũng may, vẫn chưa có tin nhắn đến.

Ngay lúc cậu ta định buông điện thoại thì bỗng có một tin nhắn đến, Vạn Côn thần tốc mở ra, sau đó nhìn mãi những dòng tin nhắn ấy.

"Tôi thấy..." Dương Cường đứng bên cạnh gọi: "Này."

Vạn Côn quay đầu, không kiên nhẫn hỏi: "Có chuyện gì?"

Dương Cường cười ái muội, nhỏ giọng nói: "Chu choa, tập trung thế, bạn gái của anh à?"

Vạn Côn bị hai từ "Bạn gái" làm cho hóa đá.

"Tôi cũng có bạn gái." Dương Cường tươi cười kể: "Cô ấy ở cùng quê với tôi."

Vạn Côn hỏi: "Sao không dẫn đi luôn?."

"Anh tưởng là hành lý à, nói bỏ vào túi mang đến là mang đến chắc, cô ấy ở quê cũng phải đi làm." Trong giọng Dương Cường có chút buồn: "Một năm chúng tôi chỉ gặp nhau được một lần."

"Vậy chắc chắn cô nàng đã vượt tường rồi." Vạn Côn vừa nghịch di động nhả tin trả lời tí tít, vừa nói.

Dương Cường tức giận: "Anh đừng nói bậy."

Vạn Côn trả lời tin nhắn xong, tinh thần sảng khoái, dựa vào lan can cầu thang, thản nhiên nói với Dương Cường: "Cậu còn nhỏ, không hiểu phụ nữ, tôi thấy cậu từ sáng đến tối không liên lạc với cô ấy lần nào, ai mà thèm thủ tiết chờ cậu chứ, không tin câu gọi điện cho người anh em của mình ở dưới quê xem, bảo cậu ta buổi tối đi bắt gian, 100% sẽ bắt gặp."

Dương Cường mặt đỏ tía tai: "Nói bậy, Hiếu Băng không phải là loại người như vậy."

Vạn Côn ngoáy ngoáy tai: “Không thể bảo đảm được.”

Dương Cường đang lo lắng đứng ngồi không yên, còn Vạn Côn lại ngồi ung dung xoa bụng, bộ dạng như đang chờ xem kịch hay. Dương Cường hỏi lại: "Anh chắc chứ?."

Vạn Côn: "Chắc chắn."

Dương Cường thở dài: "Vậy anh chọn bạn gái kỹ như vậy, liệu có xuất tường không?"

Vạn Côn tràn đầy tự tin trả lời: “Đương nhiên không rồi”.

Dương Cường nói không lại Vạn Côn, ghen đến mức mặt mày đỏ bừng: “Làm sao anh đảm bảo được chứ?"

"Tôi đảm bảo 100%." Vạn Côn rút điện thoại ra, cất vào túi, quay đầu đẩy dương Cường vào góc giường, khom người, nói với cậu ta: “Người con gái của ông đây là tốt nhất, sao nào?” Nói xong, cậu ta cười khì khì, giơ một đầu ngón tay nhẹ nhàng búng vào mặt dương Cường một cái, rồi cất bước rời đi.

"Mẹ nó chứ." Dương Cường như gái nhà lành bị đại lão gia đùa giỡn, cả người nóng bừng, đứng ở phía sau thẹn quá hóa giận hét: "Vạn Côn... anh thật.. con mẹ nó buồn nôn..."

Vạn Côn tiêu sái bước đi trong tiếng mắng chửi của dương Cường, sắc trời đã tối, có điều buổi tối ở công trường còn có ca đêm. Ngồi đợi nửa tiếng, cuối cùng người cậu ta đợi đã đến.

Từ xa, Vạn Côn đã trông thấy Hà Lệ Chân. Cô mặc một chiếc áo khoác mỏng, đeo túi chéo, buộc tóc sau gáy. Trong tay cô xách theo một cái túi, đứng ở cổng Công trường, đang đọc bảng nội quy những điều cần biết để thi công an toàn.

Cô nhìn rất chăm chú, vẻ mặt có chút nghiêm túc.

Vạn Côn phảng phất cảm thấy, sau khi làm cô giáo, khí chất của Hà Lệ Chân dường như đang dần dần thay đổi. Nét mặt của cô bây giờ cực kỳ giống với dáng vẻ khi cô đứng lớp.

Vạn Côn bước từng bước tối, trong lòng cực kỳ sung sướng, đây là cảm giác trước đây chưa từng có. Tuy giờ cậu ta kiếm ít tiền hơn trước, làm việc khổ hơn trước, bị nhiều người coi thường hơn trước, nhưng trong lòng cậu ta lại cực kỳ hạnh phúc.

Con đường phía trước đầy chông gai mờ mịt, nhưng cậu ta luôn thấy tràn trề hi vọng.

Cậu ta rất muốn hét với mọi người rằng -----

Người phụ nữ của ông đây là tốt nhất, thì sao chứ?



Thuvienngontinh.com

Chương 38

Vạn Côn bước tới Hà Lệ Chân, gọi: "Cô."

Hà Lệ Chân quay đầu lại, đầu tiên là quan sát cậu ta một vòng, sau đó nói: "Đây là đồng phục làm việc của các cậu à, tôi thấy có mấy người cũng mặc giống vậy."

Vạn Côn gật đầu: “Đúng vậy.” Rồi cậu ta cười tươi rói với Hà Lệ Chân: "Nhưng họ mặc không đẹp trai bằng tôi đâu!."

Hà Lệ Chân: "..."

"Không đùa nữa." Hà Lệ Chân đưa túi cà mèn cho Vạn Côn: “Đây là cơm tối, tôi đã đổi một cà mèn giữ nhiệt tốt hơn, sang ngày mai cũng không thành vấn đề."

Vạn Côn cực kỳ vui vẻ nhận lấy, hỏi: "Cô nấu món gì thế?"

Hà Lệ Chân: "Chiên một con cá, với làm vài món ăn kèm." Nói đến đây, cô mới chợt nhớ là mình hình như chưa từng hỏi Vạn Côn thích ăn gì, cô hỏi cậu ta: "Cậu có đặc biệt thích ăn gì không?."

"Cô."

Hai tai Hà Lệ Chân lập tức đỏ bừng, vẻ mặt nghiêm túc sắp duy trì không nổi, cô bèn hạ giọng nói: "Vạn Côn, không đùa nữa."

"Tôi không đùa mà."

Hà Lệ Chân cúi đầu thấp xuống: “Cậu cứ như vậy thì tôi đi đây.”

Cô cúi đầu, Vạn Côn chỉ nhìn thấy mái tóc sạch sẽ mượt mà của cô. Giọng Vạn Côn trầm lại: "Tôi chỉ thuận miệng nói thôi, cô đừng xấu hổ."

Hà Lệ Chân thở sâu, sau đó ngẩng đầu, nhìn Vạn Côn: "Tôi hỏi cậu có muốn ăn món gì không, tôi làm cho cậu."

Vạn Côn vắn eo, lắc qua lắc về một lúc rồi đáp: "Vậy bánh trứng đi, vừa nhanh lại ngon, có thể ăn với số lượng lớn."

Hà Lệ Chân có chút lo lắng hỏi: “Chỉ ăn bánh trứng liệu có đủ dinh dưỡng không?."

"Yên tâm đi." Vạn Côn vừa an ủi Hà Lệ Chân, vừa bẻ cổ, xoay vai thư giãn gân cốt. "Tôi không cần nhiều dinh dưỡng, tôi đã trưởng thành rồi."

Hà Lệ Chân bật cười, hai mươi tuổi đầu thì có gì mà trưởng thành gì chứ, cô trêu chọc: "Cậu mà trưởng thành sao?."

Vạn Côn sững người vài giây, rồi sau đó trưng vẻ mặt đầy thâm ý nhìn Hà Lệ Chân, mỉm cười quý dị, chậm rãi nói: "Cái gì cũng trưởng thành hết rồi đó."

"..."

Hà Lệ Chân có chút hoài niệm cậu bé Vạn Côn đáng yêu khi làm cô giận trước đây, lúc nào cũng nơm nớp lo sợ cô giận, nói chuyện cẩn trọng, hoàn toàn tôn trọng cô như một giáo viên.

Đừng tưởng Vạn Côn bây giờ đang trêu chọc lưu manh, trên thực tế, trong lòng cậu ta rất sợ, cậu ta chăm chú nhìn từng nét biểu cảm của Hà Lệ Chân, một sự thay đổi nhỏ cũng không buông tha, nếu cô giận, cậu ta sẵn sàng giải thích và xin lỗi.

Cũng may sự bao dung của Hà Lệ Chân đã đạt đến đẳng cấp thế giới, Vạn Côn thăm dò xong, đang chuẩn bị chọc cô đỏ mặt tiếp thì Hà Lệ Chân bỗng nói: "Em có biết hai ngày nữa trường mình sẽ tham gia đại hội thể dục thể thao không?."

Vạn Côn bĩu môi: "Đến rồi á?" cậu ta ngẫm nghĩ một lúc, rồi nói: "Cũng đúng, ngày 11."

Hà Lệ Chân chợt nhớ tới một vấn đề, hỏi: "Ngày 11 các cậu được nghỉ không?"

Vạn Côn không đáp mà hỏi lại: "Cô có được nghỉ không?"

"Được chứ, cả giáo viên và học sinh đều được nghỉ. Ngày 11 trùng ngày lễ, chỗ các cậu thì sao?."

"Có lẽ được nghỉ ba bốn ngày, có điều đối với người làm công mà nói, làm ngày nghỉ sẽ được trả công nhiều hơn ."

Hà Lệ Chân lo lắng: "Tuy lao động là vinh quang, nhưng cậu không cần phải gắng sức như vậy, ở đây sống cũng không sung sướng gì, nếu cậu mà kiệt sức thì hại nhiều hơn lợi ."

Nói xong, Hà Lệ Chân nhìn khóe miệng Vạn Côn mỉm cười, vẻ mặt đen tối, cô lập tức nói: "Nói chuyện đứng đắn."

Vạn Côn lập tức nuốt những lời không đứng đắn lại.

"Rồi rồi rồi, nói chuyện nghiêm túc. Ngày 11 tôi vẫn chưa nghỉ kĩ, đến lúc đó rồi nói sau."

"Vậy đại hội thể dục thể thao thì sao?."

"Đại hội thể dục thể thao?" Vạn Côn có chút cảm khái nhớ lại:
"Hai năm trước tôi cũng tham gia ."

"Tôi có nghe nói. Cô Bành bảo thành tích của cậu rất cao. Cậu chạy nhanh lắm hả?"

Kỳ thật Vạn Côn vốn không quan tâm chuyện đại hội thể dục thể thao này, hiện tại cậu ta đang bận tối mắt tối mũi, nhưng khi nghe thấy Hà Lệ Chân hỏi, cậu ta lại không nhịn được muốn thể hiện.

"Tôi chạy nhanh hay không, đến lúc đó cô sẽ biết." Vạn Côn đáp.

Hà Lệ Chân kinh ngạc: "Cậu cũng tham gia?"

Vạn Côn nhìn cô cười: "Tham gia chứ, không phải cô luôn cổ vũ học sinh phải tích cực tham gia vào các hoạt động tập thể à."

Hà Lệ Chân cực kỳ vui mừng, bất kể thế nào, Vạn Côn chịu đến trường luôn khiến cô vui vẻ. "Vậy cậu muốn đăng kí môn thể thao nào, tôi sẽ báo lại cho Thầy Hồ, nhờ thầy đăng kí giúp cậu."

"Không cần đâu." Vạn Côn nói: "Tôi sẽ chủ động liên hệ thầy ấy."

Trò chuyện một lúc, Vạn Côn rõ ràng nhận ra tâm tình của Hà Lệ Chân tăng lên rất nhiều, Vạn Côn nhớ tới một chuyện, bèn hỏi Hà Lệ Chân: "Có phải giáo viên cũng phải tham gia đại hội thể dục thể thao phải không, cô đăng kí môn gì?."

Nhắc tới chuyện này, Hà Lệ Chân lập tức ỉu xiu: "Trước đó tôi hơi thiếu tinh thần nên đăng kí muộn, chỉ còn mỗi môn đẩy tạ, Thầy Hồ đã đăng kí cho tôi rồi." Nói đến đây, cô vội vàng bổ sung: "Dù sao các giáo viên tham gia chỉ để hợp với quy mô đại hội, có tham gia là được rồi."

Cô vừa nói, vừa ngược mắt nhìn, vừa vắn nhìn thấy Vạn Côn dăm đuối nhìn mình, trông vẻ mặt cậu ta hơi nghiêm túc.

"... Trước đó thiếu tinh thần." Giọng Vạn Côn trầm thấp: "Là bởi vì tôi sao.?"

Hà Lệ Chân nói: "Em nghĩ sao?."

Vạn Côn cúi đầu, im lặng một lát, sau đó bỗng bật cười: "Vậy tôi bồi thường cho cô, tôi dạy cô đây ạ."

"Khi nào?"

"Ngày mai, sau giờ làm việc, thế nào?." Trước mặt người con gái của mình, Vạn Côn không chút do dự đá bay bạn bè, gạt mọi kế hoạch với Trần Lộ sang một bên: "Ở đây, đợi muện muện rồi cô hãy đến, tôi làm việc xong sẽ dẫn cô đi luyện tập."

Hà Lệ Chân thoáng ngần ngại: "Nhưng tôi không có ạ."

"Đừng lo, cứ để tôi kiểm."

Hai người đứng trước cổng công trường nói chuyện, một lúc sau cần cẩu và máy xúc thi nhau khởi động, tạo ra tiếng ồn vô cùng âm ỉ, cuốn theo vô số cát bụi, Hà Lệ Chân nhin không được bịt miệng lại, Vạn Côn thấy thế, nói: "Cô về trước đi, tôi cũng phải bắt đầu làm việc rồi."

Tầm nhìn của Hà Lệ Chân xuyên qua cát bụi nhìn vào trong, thấy hiện nay Vạn Côn sống quá cực, nhưng cô lại không thể giúp cậu ta được gì.

Gió thổi bụi bay, những hạt cát quất lên mặt Hà Lệ Chân, hơi đau đau.

Một bàn tay lớn che chắn trước má Hà Lệ Chân, Vạn Côn giục: "Về nhà đi, đợi thêm lát nữa trời mưa đấy."

Hà Lệ Chân gật đầu: "Vậy cậu chú ý nghỉ ngơi, tôi đi trước." Cô cầm cà mèn rỗng từ tay Vạn Côn, quay người rời đi.

Vạn Côn cũng quay người rời đi, Hà Lệ Chân đi được một nửa thì quay đầu, nhìn bóng Vạn Côn đi vào công trường, đừng nói đến quay đầu, ngay cả bước chân của cậu ta vẫn thông dong nhanh nhẹn như trước, một chút cũng không quỵến luyến.

Hà Lệ Chân xoay người đi tiếp, khóe miệng không khỏi nở nụ cười.

Lưu manh, vô lại, bỉ ổi, dứt khoát.

Cậu ta vẫn vậy, tuy nhiên dường như có cái gì đó đã khác đi rồi.

Sau khi trở về Vạn Côn lập tức tìm Trần Lộ nói sơ qua tình hình, lỗ mũi Trần Lộ nhanh chóng phình lên.

"Lại không được, hôm nay không được, ngày mai không được, vậy ngày mốt, ngày kia có phải cũng không được hay không?"

"Ngày mốt cũng không được thật." Vạn Côn nói: "Hôm sau tôi phải tham gia đại hội thể dục thể thao."

"..." Trần Lộ nhìn cậu ta: "Vậy ngày kia tôi muốn đi chơi xuân, được không?"

"Tôi không đùa đâu." Vạn Côn nói: "Ngày kia cũng là đại hội thể dục thể thao. Có điều anh yên tâm, sẽ không trì hoãn kế hoạch nữa đâu, tôi nghĩ rồi..." Cậu ta cúi đầu gần tai Trần Lộ, thì thầm: "Sáng mai chúng ta sẽ hành động."

Trần Lộ nhíu mày: "Buổi sáng á?"

"Ừ, anh không phát hiện ra à, ngoài thói quen buổi tối đi ra ngoài uống rượu, khi rạng sáng hẳn ta cũng có thói quen đi tiểu đêm."

Vẻ mặt Trần Lộ quý dị nhìn Vạn Côn: “Sao cậu biết?”

Vạn Côn nói: "Hắn ta ngủ cách tôi 2 giường, hầu như ngày nào hắn cũng đi tiểu đêm, thời gian cũng tương đối cố định."

Trần Lộ hỏi: "Mấy giờ?"

"Bốn rưỡi."

Trần Lộ hơi nghi ngờ: “Thật hay giả."

Vạn Côn hừ mũi: "Tin hay không thì tùy."

"Vậy chúng ta phải làm sao, không lẽ ra tay tại WC?" Trần Lộ cảm thấy có chút không ổn, nói: "WC ở ngay trong công trường, ngộ nhỡ bị nhìn thấy hoặc hắn la lên thì tính sao?"

Vạn Côn không trả lời ngay mà nhấc tay, giơ ngón trỏ nâng cằm Trần Lộ, Trần Lộ nghiêng cằm sang chỗ khác: “Làm cái gì thế?."

"Nơi này." Vạn Côn nhìn thẳng Trần Lộ, hỏi: "Anh có thông thạo nơi này không?"

Trần Lộ không hiểu: "Cậu có ý gì?."

Vạn Côn châm một điếu thuốc, cười hắc hắc, nói: "Xem ra anh thông thạo nơi này rồi, sáng mai ông đây sẽ dạy cho anh một chiêu, nhớ phải học tập đấy."

Tính cách Vạn Côn khá tùy hứng, thoải mái, thế nên Trần Lộ cũng chẳng thèm truy cứu sự vô lễ đối với người lớn của cậu ta làm gì.

Có điều nhờ Vạn Côn, anh ta đã biết thế nào là tốc chiến tốc thắng.

Bởi vì sáng sớm ngày mai phải hành động, đêm nay Trần Lộ kích động đến mức mất ngủ, anh ta trằn trọc, nhắn tin cho Vạn Côn, hỏi tình hình Vương Lực bên ấy. Kết quả Vạn Côn chỉ nhắn lại một câu 'Bốn giờ dậy, ngủ ngon', rồi để lại Trần Lộ trong trạng thái kích thích mất ngủ một mình. Nhìn tường gỗ tối đen như mực, ngửi mồ hôi chân của mọi người xung quanh, trong đầu Trần Lộ bắt đầu suy nghĩ về những chuyện sắp xảy ra.

Bốn giờ, mắt Trần Lộ đỏ au, huyết Thái Dương đau nhức, hàm răng nghiến chặt.

Vạn Côn mơ màng mở mắt ra, ngáp một cái.

Bốn giờ hai mươi, căn phòng yên tĩnh vang lên tiếng sột soạt, Vương Lực từ trên giường ngồi dậy, mang dép, chuẩn bị ra ngoài đi WC.

Trần Lộ bước xuống giường, không mang dép, vội vàng bám theo, Vạn Côn cũng đi ra khỏi phòng.

Hơn bốn giờ, trời còn mờ tối, bên ngoài lạnh lẽo không người. Vương Lực đi ở phía trước không xa lắm, Trần Lộ lo lắng kéo Vạn Côn, thì thầm: “Cậu nhớ chú ý, đừng để bị phát hiện!”

Vạn Côn khoát tay, bước qua Trần Lộ, Trần Lộ cứ như vậy nhìn cậu ta đi đến phía sau Vương Lực, còn vỗ vỗ bả vai hắn, Trần Lộ bị hành động của Vạn Côn dọa sợ, sợ xảy ra chuyện không hay đành vội vàng xông tới.

Vương Lực đang còn ngái ngủ mơ mơ màng màng, hoàn toàn không ngờ được sẽ có người sẽ vỗ bả vai hắn, hắn quay đầu, còn chưa kịp thấy rõ người đó là ai thì đã bị một cú đâm vào quai hàm.

Đầu óc Vương Lực choáng váng, lập tức ngất xỉu.

Toàn bộ quá trình diễn ra chưa đến ba giây, Trần Lộ còn chưa kịp chạy tới. Chờ đến khi anh ta phản ứng kịp thì Vạn Côn đã phang tiếp một cú vào gáy Vương Lực, Vương Lực cứ như người chết, nằm yên bất động.

Trần Lộ chạy tới, thời tiết rõ là rất lạnh, nhưng người anh ta lại đầy mồ hôi.

"Xong rồi?"

Vạn Côn dùng chân xoay Vương Lực lại, mặt hướng lên trên, cậu ta châm một điếu thuốc, thấy thế Trần Lộ vội nói: "Đừng hút, bị người khác thấy bây giờ."

Vạn Côn vẫn chưa tỉnh ngủ hẳn, khàn khàn nói: "Nếu sợ thì đừng làm, đã làm thì đừng sợ."

Trần Lộ không còn lời nào để nói.

Vạn Côn dùng tay kẹp điều thuốc, đứng cạnh Vương Lực bảo: "Đạp gãy một chân đi."

Trần Lộ nhìn Vạn Côn, nhưng Vạn Côn không nhìn anh ta, trong bóng đêm, cậu ta cúi đầu, nhìn Vương Lực nằm trên mặt đất, Trần Lộ nghe cậu ta nói nhỏ.

"Xem mày dám hất cơm vào tao nữa không ..."

Trần Lộ không đáp lời, Vạn Côn bỗng nhiên quay đầu, giục: "Ra tay đi."

Trần Lộ sửng sốt: "Tôi á?"

"Đương nhiên là anh rồi." Dưới màn đêm bao phủ, Vạn Côn từ từ bước tới cạnh anh ta, nó khiến Trần Lộ sinh ra một loại ảo giác, giống như Vạn Côn còn từng trải hơn cả anh ta nữa.

"Muốn hợp tác làm việc, ngoài việc tôi tin anh, thì anh cũng phải thể rằng anh tin tôi mới được."

Trần Lộ dường như không chút do dự đi tới, Vạn Côn ngồi xuống, bịt mắt mũi miệng Vương Lực, Trần Lộ nhấc chân lên, sau

đó đập mạnh lên xương ống chân Vương Lực, toàn thân Vương Lực trong tình trạng hôn mê run lên, một dòng nước tiểu chảy ra ngoài.

Trên đường trở về, Vạn Côn vừa hút thuốc vừa giải thích cho Trần Lộ: "Trên cơ thể con người, bộ phận hữu hiệu nhất để đánh nhưng không gây nguy hiểm đến tính mạng chính là cằm dưới, trong thi đấu quyền anh thì vị trí này được gọi là công tắc thắng bại, anh từng nghe chưa?."

Trần Lộ mờ mịt đáp: "Chưa từng nghe."

"Khi đâm vào vị trí này sẽ khiến cho người đó lập tức hoa mắt chóng mặt, giống như khi anh làm việc quá sức rồi đứng dậy đột ngột cũng vậy."

"Làm sao cậu biết những điều này?."

Vạn Côn cười cười: "Bị người khác đánh."

Trần Lộ nói: "Trải nghiệm nhiều sẽ biết, đúng không?."

Vạn Côn nhìn anh ta: “ Trải nghiệm nhiều? Không, tôi chỉ bị người khác đánh như vậy một lần thôi.” Cậu ta vứt tàn thuốc xuống đất, dậm lên, thấp giọng nói: "Tôi sẽ không để mình bị thất thủ hai lần đâu."

Nói xong, như là nhớ ra điều gì đó, cậu ta lại bật cười, tự nói với chính mình: "Có điều cũng chưa hẳn..." Cậu ta ngẩng đầu, nhìn sắc trời ảm đạm; thở dài nhẹ nhõm.

"Thật muốn nhanh đến buổi tối quá."



Thuviengontinh.com

Chương 39

Khi Vương Lực tỉnh lại, hắn ta đau đến mức hét lên, sau đó mới được mọi người phát hiện.

Chưa đến năm giờ, xe cứu thương đến, Vương Lực được khiêng đi. Đến sáng muộn Trần Lộ mới thức dậy hút thuốc, trải qua một đêm kích thích, sáng dậy vẻ mặt anh ta có chút mệt mỏi.

Vạn Côn đi ngang qua, cúi người nói nhỏ: "Bộ dạng này của anh, là sợ người khác không biết chuyện anh làm sao?"

Trần Lộ dụi tàn thuốc, đi ra ngoài rửa mặt bỗng thấy mấy nhân viên tạp vụ đi ăn sáng trở về, đang trò chuyện rôm rả.

"Có ai biết chuyện gì không, sao có cả xe cứu thương nữa vậy?"

"Đúng vậy, Vương Lực sao rồi?"

"Hình như bị gãy chân."

"Gãy chân? Nửa đêm đi vệ sinh mà cũng bị gãy chân được hả ?"

Bọn họ vừa nói vừa bước vào phòng, Vạn Côn tựa người trên giường, cũng tán gẫu với bọn họ: "Có thể do gặp ma ."

Một nhân viên tạp vụ nghe thấy thế thì cười haha.

Mấy người này không phải là người của Ngô Lập Quyền mang đến, bọn họ là người của Trương Tân Tương. Đối với đám người phe Ngô Lập Quyền, tuy bề ngoài không nói nhưng bọn họ cũng ngấm ngấm không ưa nhau..

"Thật là mẹ nó xứng đáng." Một người nói: "Cũng chẳng biết bị thương đến mức nào, có điều nhanh chóng thu dọn hành lý rồi về nhà luôn là tốt nhất."

Vạn Côn đứng một lúc rồi đi ra ngoài.

Đến giữa trưa mới có tin tức về Vương Lực, hẳn ta bị gãy xương chày, ít nhất cũng phải mất bốn tháng nữa mới hồi phục. Trần Lộ đi đến, nói nhỏ với Vạn Côn: "Tôi nghe nói, tên đó bị dọa đến mức đến giờ vẫn chưa hồi phục tinh thần lại đây."

Vạn Côn đáp: "Mặc xác hắn, làm việc đi."

Lúc xế chiều có người đến điều tra, nhưng rạng sáng bốn giờ, một đám công nhân đều mệt mỏi ngủ say như heo, nào ai biết chuyện gì chứ. Mọi người không biết, tôi cũng không biết, người điều tra đành rời đi.

Kỳ thực trong lòng mọi người đều rõ, nhất định là có người hãm hại Vương Lực.

Tuy nhiên, ở công trường cấp huyện như thế này, chuyện gì cũng có thể xảy ra được. Bình thường Vương Lực thích ăn hiếp người mới, ai ai cũng biết. Vương Lực ý mình là người được quản đốc mang đến, được đưa vào các dự án lớn nên hay ức hiếp người nơi khác, trừ mấy người hay giúp đỡ hăn ra, thì đám công nhân còn lại không ai ưa hăn hết.

Mấy quản đốc mở cuộc họp nhỏ bàn bạc. Bởi vì gần đây công ty Huy Vận đang thi công công trình văn minh thành phố, mấy ngày nữa sẽ có người từ tổng công ty phái đến thị sát, loại chuyện ẩu đả nơi công trường này nhất định không được xảy ra. Nếu có xảy ra, cũng phải làm cho nó như chưa từng xảy ra.

Công trường chi trả tiền thuốc men cho Vương Lực, lại mua thêm vé tàu đưa hăn về nhà dưỡng thương, cũng hết lòng quan tâm tới hăn. Vì thế chuyện đêm đó biến thành ‘Buổi tối đi vệ sinh không cẩn thận bị ngã gãy chân’.

Hôm sau có người đến giúp Vương Lực thu dọn hành lý, thế nhưng lại phát hiện dưới gầm giường của hăn có hai con dao, Trần Lộ kể chuyện này với Vạn Côn, Vạn Côn cũng chỉ hừ một tiếng, không bình luận.

"Khốn thật, may mà ra tay trước." Trần Lộ hung tợn nói: "Sao mình không tiện thể đạp thêm một đạp vào tiểu đệ của hãnh nhĩ."

Vạn Côn liếc anh ta: "Đừng quá trớn, dù có thể gặp nạn nhưng gốc rễ thì không thể gặp chuyện được." Nói xong còn vỗ vỗ chỗ đó của mình.

Trần Lộ nhạo báng hừ một tiếng, không để ý đến cậu ta nữa.

Buổi chiều, Trần Lộ ăn xong cơm đi đến cạnh Vạn Côn, một ngày một đêm anh ta chưa được nghỉ ngơi, nhưng trên mặt vẫn còn vẻ hưng phấn.

"Vừa rồi Trương Công tìm tôi nói chuyện, bảo công việc lắp rèm giao lại cho hai ta! Ngày mai chúng ta đi mua một vài dụng cụ, làm quen với công việc mới. À đúng rồi, còn phải làm bữa cơm chào hỏi với người của chung cư Huy Vận nữa."

Tuy nhiên mọi sự chú ý của Vạn Côn đều tập trung ở câu khác.

"Ngày mai đi mua?"

"Ừ, Trương Công có đưa cho chúng ta ít tiền, bảo sáng mai ghé qua mấy cửa hàng dụng cụ xem thử, ở đó chắc đều bán mấy thứ này thôi."

Vạn Côn gật đầu, vỗ vỗ vai Trần Lộ : “Anh Trần, nhờ cả vào anh đấy."

Trần Lộ sừng sốt: “Là sao?"

"Tôi phải tham gia đại hội thể dục thể thao." Vạn Côn nói: “Tôi tính giả bệnh, giờ thì hên rồi ."

Trần Lộ nhớ ra, nhú mồm nói: " Cậu thật sự muốn tham gia đại hội thể dục thể thao ấy?"

"Ừm." Vạn Côn lấy điện thoại di động ra, coi màn hình làm gương, vuốt vuốt tóc.

Trần Lộ nhìn cậu ta : “Cậu làm gì vậy?"

Vạn Côn buông di động: "Buổi tối tôi còn có việc, anh quên rồi sao?"

"Cậu không thấy mệt hả?" Trần Lộ nhìn hai bên, sau đó lại nhìn Vạn Côn, thì thầm: "Đến giờ huyết Thái Dương của tôi vẫn giật thành thạch này, sao một chút phản ứng cậu cũng không có vậy."

"Tôi cũng mệt chứ." Trong giọng nói của Vạn Côn quả thật mang chút mỏi mệt: "Nhưng còn cách nào đâu."

"Là sao?."

Vạn Côn cầm điện thoại, lắc lắc, vừa đúng lúc có tin nhắn tới. Vạn Côn ra vẻ bất đắc dĩ thở dài: "Anh thấy đấy, phụ nữ ấy mà, chẳng khác keo dính tẹo nào."

Trần Lộ nheo mắt đọc tên người gửi: "Quần trắng. . . ."

Vạn Côn lập tức khép điện thoại lại: "Anh ăn cơm của anh đi."

Trần Lộ ngồi thẳng lưng: "Vậy tôi mặc kệ cậu, tôi muốn đi ngủ sớm chút."

Sau khi nhận được tin nhắn của Hà Lệ Chân, Vạn Côn vội vã ăn thêm hai miếng cơm rồi quay lại phòng ngủ, xách túi cà mèn rời đi, hôm nay nặng hơn mọi khi, bởi vì bên trong còn có quả tạ.

Quả tạ này là nhân lúc nghỉ trưa, cậu ta đi đến một cửa hàng dụng cụ thể dục thuê được.

Thực ra thì ở đó chỉ có bán chứ không cho thuê, nhưng quả tạ này đã được ông chủ sử dụng nhiều lần, bán cũng bán không được, vì thế Vạn Côn nịnh nọt vài câu, nói mình là sinh viên Học viện thể thao, muốn luyện tập đẩy tạ, cuối cùng ông chủ cũng đồng ý.

Hà Lệ Chân vẫn đứng trước cổng công trường, thấy Vạn Côn đi tới, cô cười nói: "Tan làm rồi hả?"

"Ừ."

Hà Lệ Chân nhú mày nhìn Vạn Côn: "Sao mắt cậu lại thâm cuồn dử vậy, ngủ không ngon sao? Có phải ngủ không đủ, phải tăng ca không?"

"Không phải." Vạn Côn nói rồi nhắc túi lên: "Tôi mượn được quả tạ, tìm nơi nào đó tập đi."

Hà Lệ Chân vẫn còn lo lắng: "Nếu cậu mệt thì không cần tập đâu, tôi cũng không—— "

"Nào nào, đi thôi." Vạn Côn đi trước, thuận thế kéo tay Hà Lệ Chân đi luôn.

Hà Lệ Chân cảm thấy rất xấu hổ, cô muốn rút tay ra, nhưng bàn tay của Vạn Côn lại nắm rất chặt, cô không rút ra được, sau đó cô nhận ra, chỉ cần cô dùng chút lực thì ngón tay cái của Vạn Côn sẽ nhẹ nhàng chuyển động, tựa như đang trấn an cô.

Hà Lệ Chân không kháng cự nữa, để yên cho cậu ta nắm tay mình.

Vì Hà Lệ Chân luôn cúi đầu bước đi nên không biết, nhưng nếu cô ngẩng đầu thì sẽ phát hiện mọi sự trấn định của Vạn Côn bây giờ đều là giả bộ, hàm răng cắn chặt, môi mím lại thành một đường thẳng.

Trong lòng Vạn Côn căng thẳng đến mức không biết phải làm gì tiếp theo.

Có điều Hà Lệ Chân không kháng cự nữa đã khiến nhịp tim của cậu ta cũng dần ổn định.

Mắt cậu ta nhìn đường nhưng toàn bộ tâm trí lại tập trung vào xúc giác bên dưới bàn tay.

Hà Lệ Chân đi theo, phát hiện Vạn Côn bỗng nhiên dừng bước, cô tưởng đến nơi rồi, ai dè Vạn Côn đột nhiên xoay người, kéo cô đi về. Hà Lệ Chân thấy kì lạ, ngẩng đầu hỏi.

"Chưa tới hả?"

Vạn Côn bình tĩnh đáp: "Vẫn chưa."

Hà Lệ Chân chăm chú nhìn cậu ta một lúc, rồi nói: "Nơi này hình như đi qua rồi mà."

Vạn Côn vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh: "Vừa mới ăn cơm xong, đi bộ tập thể dục."

"..."

Hà Lệ Chân quay đầu nhìn đường, đột nhiên cười lớn, Vạn Côn chột dạ, lén nhìn cô. Hà Lệ Chân biết lúc này cậu ta đang nhìn mình, nhưng cô không quay lại, cô nhìn con đường phía trước, cười nói: "Ừ, vận động nhiều cũng tốt."

Vạn Côn thở phào nhẹ nhõm, cũng không dùng sức nắm chặt tay cô nữa.

Bây giờ chỉ cần cô nhẹ nhàng cử động là có thể rút tay ra, nhưng Hà Lệ Chân vẫn bị cậu nắm tay như lúc trước.

Giữa hai bàn tay có một khoảng trống, một cơn gió nhẹ thổi qua, Hà Lệ Chân mới phát hiện mu bàn tay mình lạnh lạnh, thì ra tay cô dính mồ hôi từ lòng bàn tay của Vạn Côn.

Cô bỗng thấy, cơn gió mát kia sao lại dịu dàng quá.

Vì thế hai bàn tay từ nắm chặt, dặt nhau đến một bãi đất trống cách công trường không xa.

Hà Lệ Chân chưa từng đến đây, bèn hỏi Vạn Côn: "Đây là đâu?"

"Nơi này từng là công viên." Cuối cùng Vạn Côn cũng buông tay ra, đặt túi đồ sang một bên: "Sau đó có một nhà đầu tư mua nơi này, định xây một trung tâm thương mại, kết quả xây được một năm thì ông chủ bị bắt, từ đó bỏ không đến giờ."

Nơi này chỉ có một ngọn đèn đường, sắc trời dần chuyển tối, bóng của hai người trải dài miên man.

Hà Lệ Chân quay đầu nhìn xung quanh, khung cảnh nơi này rất đẹp, có cây, có cỏ, có không khí thoáng mát.

"Ở đây không có ai hết." Vạn Côn nhìn Hà Lệ Chân đang quan sát xung quanh, nói.

Hà Lệ Chân sửng sốt, lại nhớ đến chuyện ở mỏ đá: "Tôi không nhìn người, tôi đang ngắm phong cảnh."

Vạn Côn khẽ cười: "Nơi này bỏ hoang, có cảnh gì mà ngắm chứ." Cậu ta lôi quả tạ từ túi ra, ôm quả tạ nhẹ như không bắt đầu khởi động cổ tay.

Hà Lệ Chân khiếp sợ nhìn Vạn Côn: “ Quả tạ kia là giả hả?."

Vạn Côn cười: "Thật hay giả đờ! lát nữa cô sẽ biết, giờ tôi và cô chạy một vòng làm nóng người, bây giờ trời lạnh, đừng để bị ốm."

Hà Lệ Chân nói: "Vừa này không phải đã đi bộ rồi sao ."

"Ngang ấy sao đủ." Vạn Côn cởi áo khoác, bên trong là áo ngắn tay màu xám, dán chặt thân thể, cậu ta duỗi thẳng cánh tay, rồi lại duỗi thêm vài lần nữa: "Cứ để mọi thứ ở đây đi, chạy quanh đây thôi."

Hà Lệ Chân hỏi: "Cậu không lạnh hả?"

"Không."

Vạn Côn và Hà Lệ Chân chạy vài vòng. Hà Lệ Chân thể chất bình thường, lại không thường xuyên chạy bộ nên vừa chạy được vài vòng đã mệt đứt hơi. Vạn Côn cũng khó chịu, bởi vì bước chân của Hà Lệ Chân quá nhỏ, chạy bốn năm bước cũng không bằng một bước của cậu ta, nhưng cậu ta lại cảm thấy đi bên cạnh cô không tồi, cứ chạy mãi thế này cũng được.

Đến vòng cuối cùng, Vạn Côn cũng cảm thấy mình đã khởi động xong.

Hà Lệ Chân mệt như ngồi trên tảng đá nghỉ ngơi, Vạn Côn nói: "Tôi đi mua nước cho cô."

Hà Lệ Chân thở gấp nói: "Tôi.. Tôi..." Cô định nói là cô có thể tự đi được nhưng cô mệt đến mức không nói ra hơi, Vạn Côn không đợi cô nói hết mà chạy đi luôn.

Hà Lệ Chân nhìn bóng lưng cậu ta, thấy cậu ta chạy ra khỏi rừng cây ra vỉa hè được đèn đường chiếu sáng, thấy cậu ta nhìn chung quanh sau đó bước vào một cửa hàng tạp hóa nhỏ.

Một phút sau Vạn Côn tay không chạy về, hơi thở dốc hỏi: "Tôi quên hỏi cô muốn uống nước gì?"

Hà Lệ Chân đáp: "Nước khoáng là được rồi."

"Được." Nói xong, lại chạy đi mua.

Hà Lệ Chân nhìn bóng hình cậu ta, khóe miệng bất giác mỉm cười.

Lại qua một phút, Vạn Côn ôm năm chai nước chạy về, đưa cho Hà Lệ Chân.

Hà Lệ Chân đón lấy, phát hiện Vạn Côn đã mở nắp sẵn cho cô, sau đó đem những chai nước còn lại để trên tảng đá, im lặng cúi đầu lấy qua tạ từ túi ra.

Lệ Chân nhận ra mâu thuẫn lúc trước trên người cậu ta đã dần biến mất. Mặc dù cậu ta vẫn bị mắc kẹt nhưng đôi cánh đã có thể bay lượn tự do. Cô không biết tại sao Vạn Côn lại có sự thay đổi ấy, nhưng cô thật sự mừng thay cho cậu ta.

Bây giờ, Vạn Côn đã hoàn toàn thuộc về chính mình.

Hà Lệ Chân ngửa đầu uống nước.

Cậu ta cao lớn như thế, giống như một thân cây.

Cô tận tâm tận lực trợ giúp cậu ta, trân trọng cậu ta, cũng không mong muốn cậu ta thuộc về mình. Từ tận đáy lòng, cô hi vọng sẽ có một ngày, có thể được nhìn thấy cái cây ấy mọc ra những cành cây to dài, thậm chí là nở ra những bông hoa tươi tốt.



Thuvienngontinh.com

Chương 40

Vạn Côn đưa quả tạ cho Hà Lệ Chân, nói: "Cô thử đi."

"Được."

Hà Lệ Chân nhận lấy quả tạ, nhớ lại động tác của các vận động viên mình đã từng thấy trên TV, nghiêng người, gập khuỷu tay, rồi ném.

Quả tạ vạch thành một đường cong giữa không trung, cuối cùng rơi xuống vị trí cách cô vài mét, lăn lóc cọc thêm vài cái.

Vạn Côn: "..."

Hà Lệ Chân không biết phân bậc khoảng cách khi ném là bao nhiêu, tự thấy mình ném cũng không tệ nên quay đầu nhìn Vạn

Côn hỏi: "Có được không?"

Vạn Côn đáp: "Tạm tạm."

Hà Lệ Chân cười khẽ, chạy tới nhặt quả tạ lên, muốn thử lại lần nữa, thấy thế Vạn Côn liền bảo: "Để tôi."

Vạn Côn cầm lấy quả tạ từ tay Lệ Chân, tung tung hai lần, rồi cũng nghiêng người, đẩy tay ra phía trước, nhìn vô cùng dễ dàng, quả tạ nhẹ nhàng bay về phía trước.

Hà Lệ Chân: "...". Hóa ra Vạn Côn cũng biết môn này. Cô có chút ngượng ngùng, nói: "Cậu khỏe thật".

"Khỏe là một chuyện, cách dùng sức lại là một chuyện khác." Vạn Côn đi nhặt lại quả tạ, Hà Lệ Chân xắn tay áo, hào hứng nói: "Để tôi thử ném lại lần nữa xem."

"Không phải ném, mà là đẩy." Vạn Côn sửa lại cho đúng: "Quả tạ không thể tự văng ra, dù cô có khỏe hơn nữa nó cũng không bay xa là mấy, phải đẩy, giống như vậy này." Cậu ta vừa nói, vừa làm mẫu cho Hà Lệ Chân xem: "Nhìn thấy tay của tôi không, ngón cái và ngón út để hai bên của quả tạ, cổ tay phải gập lại như thế này, quả tạ tựa lên ngón trỏ và ngón giữa."

Sắc trời mờ tối, nhìn không rõ, Hà Lệ Chân bước tới một chút, đứng bên cạnh Vạn Côn, nhìn kĩ tư thế tay cậu ta, Vạn Côn nói tiếp: "Lòng bàn tay phải hở ra mới là tốt nhất."

"Để tôi thử xem."

"Cho cô." Vạn Côn đưa quả tạ cho Hà Lệ Chân, Hà Lệ Chân dựa theo lời Vạn Côn nói, cầm quả tạ cho đúng tư thế: "Như thế này phải không?"

"Không sai là mấy." Vạn Côn nhìn nhìn, không tìm được kẻ than: "Sao tay cô lại nhỏ thế."

Hà Lệ Chân quay đầu, nói: "Bình thường mà, đâu có nhỏ."

"Nhỏ." Vạn Côn duỗi tay ra, nắm lấy cổ tay của Hà Lệ Chân khiến cô thoáng hoảng hốt, quả tạ cũng không nắm chắc cứ thế tuột khỏi tay, cậu ta vội đưa tay đỡ được, ném đi, rồi kéo tay Hà Lệ Chân đặt lên trên tay mình.

"Cô xem, có phải rất nhỏ đúng không?"

Dưới ánh đèn đường yếu ớt, tay Hà Lệ Chân đặt bên trên bàn tay to lớn của Vạn Côn, đúng là nhỏ như tay em bé. Vạn Côn vốn định đùa cô một chút, nhân tiện chiêm chút tiện nghi, nhưng khi vừa cúi đầu, đập vào mắt là bàn tay trắng trẻo tinh tế của Hà Lệ Chân, đầu ngón tay sạch sẽ, cắt tỉa gọn gàng, cảm giác nắm trong tay mềm mại đến thế, lại cực kì mỏng manh, như cậu ta đang cầm một miếng đậu hũ mềm ướt.

Vạn Côn tâm ý viên mãn, kìm lòng không đậu vuốt vuốt nhẹ.

Hà Lệ Chân bị cậu ta sờ khiến toàn thân nổi cả da gà, cô vội vàng rút tay ra, Vạn Côn cũng không ngăn lại, chỉ là sau khi cô rút tay đi, bàn tay của Vạn Côn vẫn giữ nguyên tư thế đó, vẻ mặt cũng không thay đổi, tựa như đang hồi tưởng lại cảm giác vừa rồi.

Hà Lệ Chân thấy như có gì đó chặn ngay cổ họng.

Sau một lúc lâu, Vạn Côn quay đầu, giọng nói hơi khàn: "Lại đây, tôi dạy lại cho cô."

Hà Lệ Chân đi tới, Vạn Côn bước lên trước một bước, Hà Lệ Chân trừng mắt liếc cậu ta một cái, Vạn Côn đành phải bước về.

"Cậu không được quậy."

"Rồi rồi rồi." Vạn Côn liên miện nói, đứng qua một bên lăm băm: "Tôi hơi mệt ."

"..." Hà Lệ Chân lo lắng hỏi: "Mệt á?" Cô nhớ cậu ta phải làm việc cả ngày ở công trường, giờ buổi tối còn phải đến dạy cô đây tạ, cũng thấy bần khoản.

"Vậy cậu sang bên kia ngồi đi, tôi luyện một mình cũng được."

"Không ngồi."

"Vậy cậu muốn làm gì?"

Vạn Côn nhìn khóe miệng Hà Lệ Chân giật giật, mặt dày nói: "Cô sang đây ôm tôi một cái."

Hà Lệ Chân lại đỏ mặt, hạ giọng: "Đừng làm rộ."

Vạn Côn không lên tiếng, Hà Lệ Chân lại ngược mắt nhìn, thấy cậu ta đang cúi đầu nghịch ngón tay, cả người như tỏa ra ý nghĩ "tôi thất vọng lắm" vậy.

Hà Lệ Chân biết rõ là cậu ta đang đùa, nhưng vẫn không nhận được bước sang.

"Được rồi, tôi ôm một lát thôi, nhưng cậu không được nghịch nữa." Cô vừa nói, vừa thử vươn tay ra, định ôm cậu ta một giây thôi, ai ngờ Vạn Côn lại nhanh hơn, cậu ta hơi khom lưng, hai tay đưa xuống, nhắc lên, ôm Hà Lệ Chân cách mặt đất một khoảng.

Cô bị dọa, vội hét lên.

"Vạn Côn, cậu làm cái gì thế!"

Vạn Côn bật cười vô cùng thoải mái, ôm Hà Lệ Chân xoay hai vòng, cô theo bản năng ôm chặt lấy cậu ta, cánh tay vòng ra sau cổ. Cậu ta mới cắt tóc, tóc sau cổ rất ngắn, chọc vào tay cô ngứa ngáy, cũng đau đau.

"Vạn Côn, để tôi xuống".

Vạn Côn xoay hai vòng, rồi mới sáng khoái đặt Hà Lệ Chân xuống, cô trừng mắt nhìn cậu ta, trên mặt người kia vẫn còn mang ý cười không dứt.

"Cậu..." Hà Lệ Chân khó thở, mãi mới nói được một câu: "Cậu càng ngày càng nghịch".

Vạn Côn đang cười bỗng nhiên dừng lại: "Cô giận à?"

Hà Lệ Chân nhìn Vạn Côn, cô không biết cậu ta đang tạm ngừng, hay cậu ta lại đặt một cái bẫy để cô nhảy vào, rồi lại mang cô ra đùa.

Nhưng chỉ trong chớp mắt, cô nhận ra, Vạn Côn sợ cô giận đến thế.

Nhận ra điều này, cơn giận của Hà Lệ Chân lập tức nguôi lại.

Cô không kìm được nói thầm, cái tên Vạn Côn này, giờ cứ y như người bệnh thần kinh, ở bên cạnh cậu ta phải rèn được tâm trạng tốt, nếu không sao mà chịu nổi chứ.

"Tôi không giận." Hà Lệ Chân nói.

Vạn Côn khẽ cong môi, nhắc chân đi nhặt quả tạ lại.

Đẩy đẩy, là vậy đấy. Hà Lệ Chân nhìn vẻ cà lơ phất phơ của cậu ta, không nhin được mà trợn ngược mắt lên.

Khi nào không có việc gì lại lại lộ nguyên hình.

Vạn Côn nhặt quả tạ về, đặt vào tay Hà Lệ Chân.

"Điều khi nãy tôi nói, cô đã nhớ hết chưa?".

"Rồi".

"Nhớ thật á?"

Hà Lệ Chân liếc mắt nhìn cậu ta một cái, nói: "Quả tạ này phải đẩy chứ không phải ném, ngón cái và ngón út đặt hai bên quả tạ, cổ tay gấp lại, quả tạ phải tựa lên ngón trỏ và ngón giữa".

Vạn Côn nháy mắt với cô: "Đúng là nhớ kỹ thật".

Hà Lệ Chân đảo mắt: "Cậu có nói bao nhiêu đâu". Nói xong, giọng của cô lại đột nhiên thấp đi, lầm bà lầm bầm: "Tâm tư đều để ở chỗ khác hết cả".

Không lời nghe thấy tiếng phản bác, Hà Lệ Chân quay đầu, vừa vịn chạm vào ánh mắt của Vạn Côn.

Giống như chỉ chờ cô nhìn, đôi mắt ấy luôn mang theo ý cười.

Trong lòng Hà Lệ Chân lại run lên, vội rũ mắt xuống.

"Cầm tạ đi, đứng vững, lúc buông tay thì phải trụ trên chân phải".

Vạn Côn thông thả nói, giảng giải thật cẩn thận, Hà Lệ Chân không nói lời nào, cố gắng làm học sinh ngoan, nghe bài vô cùng nghiêm túc, học theo lời cậu ta nói mà làm, Vạn Côn đi đến phía sau, hướng dẫn: "Chuyển trọng tâm về chân phải phía trước, đừng trên đùi chân phải..."

Hà Lệ Chân luôn chú ý đến chỉ đạo của Vạn Côn, bỗng nhiên cảm giác được hơi thở của cậu ta càng lúc càng gần, cậu ta đứng ở

sau lưng cô, giống như ôm lấy.

Hà Lệ Chân há miệng thở dốc, á khẩu không nói được gì.

Vạn Côn từ từ cúi đầu, trong bóng tối, cảm quan của con người càng trở nên mẫn cảm, chỉ cần cậu ta chạm đến một sợi tóc của mình, Hà Lệ Chân cũng có thể cảm nhận được rõ ràng, cậu ta dừng lại bên tai cô, Hà Lệ Chân sẽ nghe được hơi thở đó, giống như lúc bé chơi trò điện thoại bằng cốc giấy, từng tiếng, từng tiếng, đều nghe rất rõ, cũng vang vọng nơi lồng ngực.

"Sau đó chuyển trọng tâm sang chân trái, đùi phải rút lui, chuyển từ từ thôi..."

Giọng của cậu ta trầm thấp, một đôi bàn tay to, nhẹ nhàng đặt lên xương hông của Hà Lệ Chân xương, bàn tay của cô bất giác run lên.

Dường như Vạn Côn cũng nhận ra điều đó, cậu ta đưa tay lên, bao lấy bàn tay đang cầm quả tạ của Hà Lệ Chân, cùng nhau nâng lên. Hơi thở của cậu ta phảng phất bên tai, theo đường cong nơi cổ, từ từ xuống dưới.

Hà Lệ Chân không biết bây giờ rốt cục là lạnh, hay là nóng, vì cô chỉ cảm giác được cả người đang trở nên tê dại.

Bàn tay còn lại, từ từ chuyển đến phía trước, đặt lên bụng cô.

Đôi môi Hà Lệ Chân như run lên: "Sau đó thì sao, đẩy tã à?"

"Sau đó?" Chóp mũi Vạn Côn nhẹ nhàng chạm lên vành tai cô.

Chờ đợi giữa tịch mịch, trong bóng đêm vang tiếng thì thầm.

"Sau đó tôi muốn hôn cô..."

Cậu ta xoay người cô lại, Hà Lệ Chân không dám ngẩng đầu nhìn, giọng Vạn Côn khàn khàn vang lên: "Nếu cô không thích thì nói đi".

Ánh trăng vô cùng dịu dàng, nhưng lại bị che bởi tầng tầng đám mây giữa trời, chỉ có ánh đèn đường từ góc nhỏ, ánh đèn leo lắt.

Vạn Côn chờ đợi xong.

"Không nói, chính là thích... " Lời chưa nói hết, chữ "thích" đã dừng lại giữa đôi môi hai người.

Mũi cậu ta rất cứng, nhưng môi lại rất mềm, gương mặt cậu ta cứng cõi, nhưng môi lại rất nhẹ nhàng.

Tâm hồn cậu ta vô cùng cứng rắn, nhưng đôi môi lại dịu dàng lắng đọng.

Nụ hôn của cậu ta không tươi mát, nhưng cũng không áp bức, cậu ta chỉ hôn, đầy tình cảm. Cậu ta cắn nhẹ lên môi nhỏ, đảo quanh khóe miệng, cũng không ngừng vuốt ve gương mặt đó, từ trên xuống dưới, không ngừng nghỉ. Hà Lệ Chân cảm giác mặt mình bị vuốt đến đau, nhưng đau đớn vừa cảm nhận được lại bị hơi nóng che đi.

Cuối cùng họ không còn hơi sức nữa, Vạn Côn ôm chặt lấy Hà Lệ Chân, mặt dán lên mặt Hà Lệ Chân, như khảm cùng một chỗ.

Đầu óc Hà Lệ Chân trở nên trống rỗng, cô không nghĩ được gì, không nói được gì, cũng không làm được gì.

"Cô nói cho tôi biết..." Hơi thở của Vạn Côn không đều như trước, cậu ta nói chuyện bên tai Hà Lệ Chân, giọng nói vững vàng, như thủ thỉ với người mình yêu.

"Có phải từ cái nhìn đầu tiên, em đã thích tôi rồi phải không? "

Hà Lệ Chân nhắm mắt lại, cô cũng định cúi đầu, nhưng trán cô lại chạm vào ngực Vạn Côn, Vạn Côn không nhìn được hành động của cô, nhưng cũng không buông ra, cũng không ôm chặt hơn.

"Tôi thấy mà". Giọng Vạn Côn khàn khàn, lảng lảng nói: "Hôm đó, cuối cùng em vẫn quay đầu nhìn tôi, tôi có thấy mà".

Hà Lệ Chân cúi đầu, không nói một lời, cơ thể lại bất giác hơi run rẩy.

Vạn Côn thấy cô không trả lời, giọng càng khàn hơn, dường như cậu ta muốn tìm cho ra kết quả, không ngừng đưa ra chứng cứ. Cậu ta muốn một đáp án, muốn cô cũng cảm nhận được, cô đã thay đổi cuộc đời của cậu ta ra sao.

"Tôi thấy, tôi thấy em quay lại".

Hà Lệ Chân nghe giọng cậu ta trở nên nghẹn ngào, đáy mắt cũng nóng lên, nước mắt cứ thế chảy ra. Cô ngẩng đầu, nhìn gương mặt ấy.

"Đúng". Hà Lệ Chân rơi nước mắt, hốc mắt Vạn Côn cũng hồng lên, nhưng cậu ta kiềm chế không khóc. Hà Lệ Chân rút tay ra, nhẹ nhàng đặt lên mặt cậu: "Từ cái nhìn đầu tiên, em đã thích anh, em nghĩ, anh còn trẻ như vậy, sao lại làm việc đó được".

Đôi môi Vạn Côn run rẩy: "Anh đã không làm nữa rồi, sau này cũng không...". Cậu lấy ngón tay xoa lên khuôn mặt của Hà Lệ Chân: "Em khóc gì chứ, không vui à, hôm nay anh rất vui".

Hà Lệ Chân nói: "Sau này em nhìn thấy anh, anh làm gì sai, em lại giận, nhưng khi em biết được những đau khổ mà anh phải chịu, lòng em lại khó chịu hơn". Cô nhẹ nhàng vuốt ve lên mặt Vạn Côn, để làm việc cho tiện, cậu cắt đầu đinh, hình dáng hai má càng rõ ràng, góc cạnh.

Cậu gầy quá.

Hà Lệ Chân không kìm được rơi nước mắt, cô lặp lại thật khẽ thêm lần nữa.

"Nhìn anh chịu khổ, em rất khó chịu".

Vạn Côn không chịu nổi khi cô khóc, giống như cả người đều rạn vỡ, cậu ôm chặt lấy cô, hít sâu một hơi: "Anh không sợ khổ, chỉ cần em cho anh một nơi để nhớ về, anh sẽ không sợ khổ". Cánh tay cậu siết chặt thêm: "Em chờ anh" .

Đời này Vạn Côn đã thấy nhiều người phụ nữ khóc, nhưng chỉ có duy nhất người này mới khiến cậu đau lòng.

Cậu nghĩ, chắc cậu sẽ nhớ kỹ ngày hôm nay.

Nhớ kỹ những bao dung và dũng khí, nhớ sự kiên cường và thương yêu.

Và nhớ cả những giọt nước mắt của người con gái này.



Thuviennngontinh.com

Chương 41

Cứ như vậy một lúc lâu, họ mới buông nhau ra.

Hà Lệ Chân cúi đầu nhìn mặt đất, trên mặt vẫn còn vương nước mắt, trong lòng lại nghĩ, nói là luyện đây tạ, không biết giờ đã luyện đi đến cái gì rồi.

Vạn Côn kéo lấy tay cô, thấp giọng nói: "Muộn rồi, anh đưa em về".

Hà Lệ Chân nhìn cậu: "Ngày mai anh..."

"Anh sẽ đi". Vạn Côn trả lời: "Anh sẽ nói chuyện với Hồ Phi".

Hà Lệ Chân nói: "Anh muốn tham gia đại hội thể dục thể thao à? Anh định thi môn gì?"

Vạn Côn đáp: "Chạy 100, 200 với 400 mét, năm nào anh cũng chạy mấy cái này". Nói xong cậu nhếch môi, nói tiếp: "Năm nào cũng đứng nhất".

Người thiếu niên này khi đặc ý lên thì rất là xấu, khiến cho người ta nhìn mà không kìm được phì cười.

"Vậy anh phải cố gắng lên, đừng để lật thuyền trong mương thì mới lộ ra mình khoác lác".

Vạn Côn cười vô cùng vô lại: "Thế em cho anh cái gì để cố gắng đây?"

Hà Lệ Chân hỏi: "Anh muốn thế nào?"

Vạn Côn chỉ chỉ mặt: "Hôn anh một cái."

Hà Lệ Chân nói: "Không phải vừa mới..." Nhớ tới hình ảnh kịch liệt vừa rồi, Hà Lệ Chân bất giác đỏ mặt, nói không nên lời. Vạn Côn cảm thấy da mặt của cô cứ như đậu hũ, vô cùng mỏng manh, chạm một cái thì vỡ. Hôm nay cậu thấy cực kì mỹ mãn, cũng không đùa dai nữa, nói: "Thôi, không làm khó em, em mang cơm cho anh là tốt rồi".

Hà Lệ Chân nhìn cậu, hỏi: "Anh muốn ăn gì?"

Vạn Côn nói: "Bánh trứng đi."

Hà Lệ Chân bật cười: “Tại sao lại là bánh trứng.”

"Có làm không?"

Hà Lệ Chân nhướn mày, nói: "Nếu không làm thì sao?"

Vạn Côn vỗ vỗ bả vai: "Bây giờ em nói thế nào cũng được". Cậu lấy chiếc áo khoác bên cạnh lên, tự tin nói: "Dù sao ngày mai em chắc chắn sẽ mang theo ."

"..." Hà Lệ Chân có phần oán giận: “Có phải anh thấy tính em tốt, nên bắt nạt phải không?"

Vạn Côn khà khà hai tiếng, mò mò gì đó trong túi xách, Hà Lệ Chân nói tiếp: "Anh phải biết tôn trọng giáo viên, dù sao đi nữa em cũng là cô giáo của anh, thân phận khác cũng phải xếp sau cái này, anh... đây là cái gì? " Hà Lệ Chân mới nói được một nửa đã bị thứ trong tay Vạn Côn hấp dẫn, là một bức thư, Hà Lệ Chân cười: "Ồ, hiếm khi anh làm người văn minh, viết gì cho em thế? "

Vạn Côn nghe xong thi sừng sốt, sau đó phì cười: "Em nghĩ gì thế, tiền".

"Tiền gì?" Hà Lệ Chân còn chưa phản ứng kịp, Vạn Côn đã đặt phong thư vào tay cô: "Nợ em, 3000 đồng".

Thoải mái trên mặt cô đều biết mất, cô mím môi không nói gì, định đẩy phong bì đó về thì Vạn Côn đã đút hai tay vào túi áo, Hà Lệ Chân muốn thả cũng không được.

"Cầm lại."

Vạn Côn thản nhiên nói: "Vốn nợ em mà ."

Hà Lệ Chân đáp: "Em đã nói chuyện với ba anh rồi." Cô ngẩng đầu nhìn cậu: "Cũng đã nói với anh, tiền này không cần trả."

Vạn Côn nói: "Tính làm đồ cưới sao?"

Tay Hà Lệ Chân run run, mặt mày suýt nữa thì nứt ra, Vạn Côn còn xích lại gần, khẽ nói bên tai cô: "Đừng vội như thế."

"Em nói ——!" Hà Lệ Chân gấp đến mức muốn giơ chân lên: "Em nói chuyện quan trọng với anh, sao anh cứ không đứng đắn

như vậy chứ".

Vạn Côn thẳng lưng, khuôn mặt cực kì thoải mái, cậu nhìn Hà Lệ Chân, giống như thường thức: "Chuyện đứng đắn đó là nợ thì phải trả, có gì đáng để nói đâu. Trả tiền cho em, nếu em không muốn thì quyên góp cho trẻ em miền núi khó khăn đi".

Hà Lệ Chân yên lặng nhìn cậu: "Trẻ em nghèo miền núi à, ngoại trừ không ở vùng núi ra thì cái gì anh cũng có hết, em miễn cưỡng quyên góp cho anh đó" .

Vạn Côn bị cô nói cứng họng, vừa tự chửi mình ngốc trong lòng, vừa vui tươi hơn hở nói: "Vậy thì cất để mua thức ăn, xem như anh gửi em giữ giúp".

Hà Lệ Chân thở dài: "Vạn Côn, bình thường em đâu có tiêu gì, không phải dùng tiền vội, nếu chúng ta... tóm lại là tiền này anh cầm trước đi, anh không có việc làm, vừa mới tới đây cũng không kiếm được bao nhiêu, nếu tháng sau người ta không cho anh làm nữa thì sao?"

Vạn Côn hoàn toàn không đặt chú ý ở điểm đó, cậu hỏi lại: "Nếu chúng ta như thế nào?"

"Anh nghiêm túc chút đi."

"..." Vạn Côn đành thôi, khoanh hai tay lại, nhìn về một bên, rồi lại quay đầu: "Em đừng lo, tháng sau anh vẫn còn tiền, hơn nữa..." Giọng Vạn Côn trở nên trầm thấp, nói: "Nợ em anh còn khó chịu hơn nợ người khác."

Hà Lệ Chân không nói gì, Vạn Côn ngẩng đầu, hít một hơi, nói tiếp: "Được rồi, anh đưa em về trước, mai nhớ dậy sớm nấu cơm cho anh, hơn tám giờ anh sẽ tới trường".

Hà Lệ Chân bất lực, đành phải cất phong bì vào túi mình: "Anh nói mấy giờ, không đến công trường cũng được à? "

"Yên tâm đi, anh nói hết rồi." Vạn Côn cất đồ đạc của mình lại, sau đó vung túi lên vai: "Đi, anh đưa em về. Mai mấy giờ em đến?"

Hà Lệ Chân trả lời: "Mấy giờ cũng được cả."

Vạn Côn và Hà Lệ Chân cùng bước ra ngoài, Vạn Côn nắm chặt tay Hà Lệ Chân, vô cùng tự nhiên.

"Vậy thì sớm một chút, sáu giờ rưỡi, được không?"

Hà Lệ Chân kinh ngạc: "Sớm vậy á?"

"Em còn muốn ngủ nướng à?"

"Không... Anh có thể dậy sớm thế sao."

Vạn Côn cười cười: "Đương nhiên."

"Đi sớm thế làm gì?"

Vạn Côn khẽ cúi đầu, liếc mắt nhìn Hà Lệ Chân một cái: "Để nói chuyện với em, hơn chín giờ đã phải lên khán đài ngồi rồi, chán lắm."

Hà Lệ Chân gật gật đầu: "Ừm, vậy sáu rưỡi."

Hà Lệ Chân cũng không để Vạn Côn đưa về nhà: "Muộn lắm rồi, anh về sớm nghỉ ngơi đi, em tự về là được rồi, dọc đường này cũng có đèn, không sao cả".

Vạn Côn nói ngày mai gặp, rồi quay người rời đi .

Trên đường trở về, Hà Lệ Chân thỉnh thoảng lại quay đầu lại, phía sau không có ai. Cô nhớ lại rất nhiều tiểu thuyết và phim truyền hình, mỗi lúc chia tay nam chính luôn lặng lẽ đi theo nữ chính, bảo vệ nữ chính, đưa nữ chính về tận nhà, vậy mà giờ xem, đúng là ảo mà.

Hà Lệ Chân phì cười một tiếng, bước chân cũng nhanh hơn

Người này thật là, lúc lạnh lùng lúc lại nhiệt tình, lúc nịnh nọt lúc lại chơi xấu, nói đi là dứt khoát xoay người, không thèm quay đầu lấy một lần.

Sáng sớm hôm sau, Trần Lộ và Vạn Côn cùng nhau rời giường, do Vạn Côn nhờ, nên Trần Lộ hôm nay phải làm hai phần việc, thời gian cấp bách nên năm giờ rưỡi đã rời giường. Lúc anh ta ra ngoài rửa mặt thì Vạn Côn cũng thay xong quần áo đi ra.

Trần Lộ nhìn thấy, nói: "Đây là đồng phục học sinh của cậu à?"

"Ừ."

Trần Lộ nói: "Cậu đúng là học sinh thật á?"

Vạn Côn không nhìn anh ta: “Anh nghĩ tôi đùa sao." Cậu rửa mặt xong, đi mua đồ với Trần Lộ rồi tính toán một lúc.

"Trương đốc công đưa anh bao nhiêu tiền?"

Trần Lộ nhú mày nói: "Hơn tám trăm, chắc chắn không đủ."

Vạn Côn nghĩ rồi nói: "Nhiều đó cũng không tệ, anh cứ mua trước đi, ghi sổ, lúc về chúng ta chia đôi."

"Ok."

Hà Lệ Chân cũng dậy từ sớm, trời còn tờ mờ sáng đã dậy làm bánh, sau đó mang trứng gà đã đánh ra.

Hà Lệ Chân ra cửa là sáu giờ, cô nhắn cho Vạn Côn một tin nhắn, hỏi cậu đã dậy chưa, rất nhanh Vạn Côn đã gọi lại.

"Anh sắp đến rồi, em ra chưa."

"Anh tới sớm vậy à?" Hà Lệ Chân nói: "em sắp đến rồi, anh ở phòng học chờ em là được" .

Hà Lệ Chân bước nhanh hơn, chưa đến mười phút đã tới trường. Trước cổng trường, Vạn Côn dứt tay vào túi, tựa lên vách tường.

Nghe tiếng, Vạn Côn ngẩng đầu, vừa lúc Hà Lệ Chân đi đến trước mặt cậu.

"Không phải nói anh đợi trong phòng học mà, đứng bên ngoài làm gì."

Vạn Côn cười nói: "Như thế chẳng phải không có thành ý nào sao."

"..." Hà Lệ Chân không thể không bĩu môi, nói: "Ăn sáng chưa?"

"Đương nhiên là chưa ăn." Vạn Côn lưu manh nói: "Đi thôi, chúng ta vào phòng học ăn."

Hơn sáu giờ, trong trường học không một bóng người, Hà Lê Chân cùng Vạn Côn đi vào tòa nhà dạy học, lúc bước lên lầu hai, Hà Lê Chân hơi do dự, nói: "Nếu không thì chúng ta tìm gian phòng khác, chứ ở trong phòng học —— "

"Đi." Vạn Côn biết cô đang lo lắng điều gì: "Đến nơi chúng ta định ước đi."

Hà Lê Chân suýt nữa trượt chân: "Chỗ định ước nào chứ."

"Phòng kho." Vạn Côn nắm chặt tay Hà Lê Chân, theo phản xạ Hà Lê Chân định rút về, Vạn Côn liền giữ lại, nói nhỏ bên tai cô: "Ở đây không có ai, sợ cái gì."

Hà Lê Chân vội rút tay ra, hạ giọng: "Ở trường học anh phải nghiêm túc đi!"

Vạn Côn đứng thẳng dậy: "Được được được, nghe lời em được chưa."

Bọn họ đi vào phòng kho đối diện khúc quanh, đẩy cửa ra, bên trong vẫn giống như lần trước đó, Hà Lê Chân đóng kỹ cửa lại, đặt cà men lên bàn.

Cô nâng mắt lên, Vạn Côn ngồi xuống cạnh bàn, đôi chân dài để thoải mái trên đất. Không đợi Hà Lệ Chân mở hộp ra, Vạn Côn đã tự mình động thủ, kéo hộp cơm lại, mở ra ngăm một hồi rồi cầm đũa lên ăn.

Hà Lệ Chân đứng bên cạnh nhìn.

Hiếm khi cậu mặc đồng phục học sinh gọn gàng như thế, đồng phục mùa thu là đồ thể thao xanh trắng, vừa sạch sẽ vừa mát mẻ như ngày thu.

"Anh thấy..." Vạn Côn vừa ăn bánh trứng, đầu cũng không ngẩng lên, cứ thế nói.

Hà Lệ Chân chột nhứ mày: "Hả?"

Vạn Côn từ từ nói nói: "Về ngoài của anh cũng không tệ lắm?"

"..."

Vạn Côn vô cùng bình tĩnh, ngẩng đầu lên từ hộp bánh trứng, hai người bốn mắt nhìn nhau, Hà Lệ Chân giật mình, vội vàng dời mắt..

Vừa dời đi cô đã hối hận , thế không phải là thừa nhận sao.

Quả nhiên, Vạn Côn khẽ cười hai tiếng, cậu không nói gì, tiếp tục ăn hết bánh trứng.

Trời bên ngoài dần dần sáng , trên sân thể dục cũng lục tục không ít người đến, dần dần, bên ngoài hành lang thỉnh thoảng cũng có người đi qua. Học sinh ai cũng đều hưng phấn, cậu một câu tôi một câu, hi hi ha ha, tụ thành từng nhóm.

"Sắp tập hợp rồi." Hà Lệ Chân nói: “Anh cũng đi xuống đi."

Vạn Côn ăn uống xong, lười biếng vươn người, xương cốt kêu răng rắc. Cậu vừa nhấc tay, ánh nắng bên ngoài lại bị che đi một ít.

Hà Lệ Chân nói: "Còn nữa, nếu anh gặp thầy Hồ, nhất định ——
"

"Anh biết." Vạn Côn đứng lên, hoạt động một chút: "Em yên tâm đi." Cậu đi tới cửa, giống như nói đùa: "Anh với thầy ấy đã giao thiệp bao nhiêu năm rồi còn gì."

"..."

Vạn Côn mở cửa, như nhớ tới điều gì, cậu quay đầu nhìn Hà Lệ Chân nói: "Hôm nay có khi không cầm được điện thoại, anh sẽ nhắn tin cho em sau."

Hà Lệ Chân khẽ ừ một tiếng.

Vạn Côn nói: "Có gì muốn nói với anh nữa không."

Hà Lệ Chân mím môi: "Không có."

"Thật sự không có? Em cẩn thận nghĩ lại xem." Vạn Côn nghiêng cổ nhìn cô, Hà Lệ Chân cảm thấy mặt mình trở nên nóng lên, cô bối rối một lúc rồi cũng đầu hàng.

"Anh... anh cố gắng lên."

Vạn Côn nhìn cô khẽ cười: “Giữa trưa nhớ chờ anh cùng nhau ăn cơm.”

Cậu đóng cửa rời đi, màu áo trắng tung bay, vừa khô mát lại nhẹ nhàng.

Hà Lệ Chân trở lại bên cạnh bàn, thu dọn đồ Vạn Côn vừa mới ăn xong, sắp xếp xong, mặt cô vẫn nóng bừng như cũ.



Thuviengontinh.com

Chương 42

Đại hội thể dục thể thao chính thức bắt đầu vào lúc chín giờ rưỡi, trước đó một tiếng, sân thể dục đã chật kín người, trên khán đài mỗi lớp đều đầy băng rôn khẩu hiệu, xung quanh còn có cả bong bóng bay.

Đội ngũ các lớp tập hợp vào lúc chín giờ, giáo viên chủ nhiệm lớp phải đi theo học sinh của mình, mấy thầy cô khác trong khoa

thì tụ tập một chỗ, ngồi trên khán đài cạnh bãi đất trống, phía trên có lợp mái che tạm thời, kê sẵn ba dãy bàn ghế.

Hà Lệ Chân thu dọn đồ đạc xong, đi xuống cổng trường chờ Bành Thiến. Buổi sáng Hà Lệ Chân đến sớm quá, cửa còn chưa mở, bây giờ chín giờ cổng trường đã mở toang, cô đứng bên cạnh một chùm bong bóng bay, vừa nhìn vừa đợi.

Chín giờ năm phút Bành Thiến mới đến, cô ấy mặc một bộ đồ thể thao, Hà Lệ Chân nhìn cô ấy, nói: "Hiếm khi ghê."

Bành Thiến thở dốc, hỏi: "Sao, cái gì hiếm khi?."

"Hiếm khi mang giày thể thao ấy."

"Ha ha." Bành Thiến và Hà Lệ Chân vừa cười đùa nói chuyện đi đến sân thể dục. Bình luận viên đang thử mic, tiếng thì không có mà chỉ toàn nghe thấy âm thanh rột rột.

Trên sân từng đội bắt đầu chuẩn bị .

Hà Lệ Chân và Bành Thiến đặt túi lên chỗ ngồi, sau đó chạy tới đội ngũ của từng lớp, đợi đội mở đầu.

Mỗi lớp tham gia 30 người, trước đội hình là cô Nhâm. Bành Thiến vừa nhai kẹo cao su vừa nhìn lên khán đài chỉ: "Này, mình thấy thầy Hồ rồi". Bành Thiến cười to: "Thầy Hồ mặc cái gì thế kia, như con châu chấu ấy".

Hà Lệ Chân cũng nhìn qua, Hồ Phi mặc một bộ đồ thể thao màu xanh lục, đúng là cực kì chói mắt.

Di động rung lên, Hà Lệ Chân lấy điện thoại từ trong túi quần ra, một tin nhắn mới, từ Vạn Côn.

(Nhìn gì thế?)

Hà Lệ Chân giật mình ngẩng đầu, liếc mắt tìm Vạn Côn. Vạn Côn không tham gia diễn hành, cậu đứng trên khán đài, tựa lưng vào bức tường, trên người vẫn là đồng phục học sinh, nhưng lại đứng cực kì thoải mái. Từ xa, cậu thoáng nghiêng đầu nhìn về phía bên này, Hà Lệ Chân dường như còn có thể cảm nhận được nụ cười lưu manh trên mặt cậu.

"Sao thế?"

Hà Lệ Chân lập tức lấy lại tinh thần, Bành Thiến nghi ngờ nhìn cô, Hà Lệ Chân vội vàng nói: "Không có gì."

"Ngỡ ngẩn cái gì thế?"

"Thì..."

Một tiếng còi hú vang lên, người chủ trì bắt đầu khai mạc đại hội.

"Các lớp chú ý, các lớp chú ý! Mọi người nhanh chóng tìm ra vị trí tập hợp của lớp mình, lễ khai mạc đại hội thể dục thể thao sẽ bắt đầu trong vài phút nữa."

"Xì." Bành Thiến nghe thế thì phì cười: "Còn có cả lễ khai mạc nữa à, lần này quy mô lớn thật."

Hà Lệ Chân không nói gì, Bành Thiến lại nói tiếp: "Đi thôi, chuẩn bị bắt đầu rồi, mình còn phải khởi động nữa."

Đội ngũ tập hợp xong, theo thông lệ lãnh đạo nhà trường sẽ lên phát biểu.

"Chào các quý thầy cô, các em học sinh thân mến——!"

Ngừng lại.

Tiếng vỗ tay rào rào .

"Kim thu đưa sừng, vạn cốc phiêu hương! Hôm nay, tại đây, trường phổ thông Dương Thành chúng ta vui mừng phấn khởi chào đón đại hội thể dục thể thao mùa thu! Tôi đề nghị, mọi người cho một tràng vỗ tay nhiệt liệt để chúc mừng khí thể đại hội thể thao lần này ——!"

Lại vỗ tay tiếp.

Màn nói chuyện của hiệu trưởng mất khoảng năm phút, âm nhạc vang lên, đội ngũ học sinh bắt đầu đi về phía trước.

Rất nhanh, diễu hành xong, mọi người rời khỏi sân thể dục, về lại lớp của mình, chuẩn bị phần thi đầu tiên.

Hà Lệ Chân hiếm khi lại thấy lo.

Dĩ nhiên, thi đấu tạ của cô buổi chiều mới tổ chức, nhưng cô lo là vì, chạy 100m là phần thi đầu tiên, Vạn Côn cũng chuẩn bị ra sân.

Phần thi nhảy cao của Bành Thiến cũng diễn ra đồng thời, cô ấy gọi Hà Lệ Chân cùng đi để cổ vũ cho mình.

Hà Lệ Chân đi theo cô ấy, thỉnh thoảng lại nhìn lên khán đài. Người phía trên cũng bắt đầu di chuyển, khiến cô nhìn không rõ. Hà Lệ Chân lấy điện thoại ra xem, không có tin nhắn nữa.

"Đến đây Lệ Chân!" Thoáng thất thần, vậy mà Bành Thiến đã đi cách cô một đoạn xa, cô ấy vẫy vẫy Hà Lệ Chân: "Nhanh tới đây!"

"Ừ!" Hà Lệ Chân cất di động đi, vội chạy tới chỗ Bành Thiến.

Lúc này, tiếng loa phát thanh không ngừng vang lên: "Mời các vận động viên tham gia phần thi chạy 100m đến vạch màu xanh, mời các vận động viên tham gia phần thi chạy 100m đến vạch màu xanh."

Trong đầu Hà Lệ Chân toàn là những âm thanh đó, vội vàng đuổi theo Bành Thiến đến giữa sân thể dục.

Giáo viên không có bảng số, chỉ có vài người đến tham gia góp vui, tăng thêm hứng thú. Chính giữa sân thể dục là nơi nhảy cao, Bành Thiến đến đứng ngoài vòng thi đấu đi qua đi lại vài vòng.

"Hạng một chắc chắn là của mình rồi." Sau khi quan sát toàn bộ, Bành Thiến nhỏ giọng nói với Hà Lệ Chân: "Mấy giáo viên khối mười một ấy hoàn toàn không phải đối thủ của mình."

"Rồi rồi rồi, cậu cố gắng lên."

Bành Thiến hưng trí bừng bừng chuẩn bị thi đấu, Hà Lệ Chân quay đầu lại, cách đó không xa, đường đua một trăm mét đã có tám người vào chỗ.

Tổ thứ nhất là khối lớp mười .

Hà Lệ Chân tính nhầm, Vạn Côn là tổ thứ năm.

Vận động viên chuẩn bị xong, giáo viên đứng lên ghế nổi sừng báo hiệu, Hà Lệ Chân nhận ra đó là Diêm Duệ Bình.

"Mọi người —— chuẩn bị —— "

"Xuất phát!"

Tiếng súng vang lên, điều khiến Hà Lệ Chân giật mình không phải là tốc độ chạy của vận động viên, mà là tiếng reo hò ầm ĩ trên khán đài. Học sinh vừa la hét vừa vỗ, không biết là tiếng của thứ gì vang lên.

Qua mười mấy giây, tổ thứ nhất chạy xong.

Các thí sinh chạy xong bỗng tụ tập lại một chỗ, cãi nhau chí chóe.

Người trẻ tuổi đúng là năng nổ thật, dường như làm chuyện gì cũng đầy sức sống. Hà Lệ Chân cười cười, đi qua bên cạnh ngồi xuống.

Bên phía Bành Thiến, có vẻ như cô ấy rất chúng mắt với mấy giáo viên khối mười một nên nháy lần một đã ra oai phủ đầu, không phải do dáng người cô ấy cao, mà do cô ấy có kỹ thuật.

Nếu quan sát phần thi nhảy cao của nữ thì bạn sẽ luôn nhìn thấy một cảnh như vậy - chạy lấy đà, chạy lấy đà, dừng lại, nhấc chân, nhảy qua xà.

Nhưng Bành Thiến lại hoàn toàn khác, cô ấy khiến mọi người choáng váng, đến cả người ghi thành tích bên cạnh cũng bàng hoàng thốt lên.

"Chuyên nghiệp quá!"

Hà Lệ Chân cũng cực kỳ kinh ngạc, trông thấy Bành Thiến đi tới liền vỗ tay chúc mừng.

Trái lại Bành Thiến lại cực kì bình tĩnh, thấy nhiều ánh mắt nhìn sang thì lập tức kéo Hà Lệ Chân ngồi xuống: "Thế nào, tuyệt không!"

"Có phải cậu từng được học rồi không, sao chuyên nghiệp thế."

"Trước kia mình từng là vận động viên cấp hai quốc gia, chưa nói với cậu à?"

"Chưa."

Bành Thiến cười: "Cứ chờ mình giành giải nhất đi."

"Ừ" Hà Lệ Chân cười.

Bỗng nhiên, cô có cảm giác gì đó nên im bật, Bành Thiến vẫn đang chú ý đến người thứ hai dự thi nên cũng không nhận ra điều gì bất thường.

Hà Lệ Chân chậm rãi quay đầu. Trên sân thể dục có rất nhiều người lui tới, vậy mà ánh mắt của cô có thể xuyên qua hết thảy, dừng lại chỗ Vạn Côn.

Mùa thu nhẹ nhàng man mát, cảnh tượng như thế, khiến cô nhớ lại lúc mình vừa bước vào phòng học, giữa rất nhiều người, cô thấy cậu, ngoài cửa sổ cũng nổi lên làn gió.

Hà Lệ Chân mỉm cười, cô nhớ lúc đó tóc cậu lòa xòa trước trán, giờ cắt đi rồi, cả đầu tóc ngắn sạch sẽ, gió cũng không thổi được.

Ánh mắt hai người chạm vào nhau, Vạn Côn cúi đầu, Hà Lệ Chân theo bản năng cầm di động ra.

Quả nhiên, một giây sau, tin nhắn đến.

(Nhìn nhé.)

Hai chữ này như thể có ý nghĩa tiềm ẩn bên trong, Hà Lệ Chân nhìn chúng, nhưng không hiểu nó có ẩn ý là gì. Một cơn gió nhẹ thổi qua, cô ngửi thấy hương vị trên đường chạy, hơi ngẩng đầu lên, nhìn người thiếu niên mạnh mẽ chuẩn bị tư thế.

Nhìn nhé.

Nhìn nhé.

Hà Lệ Chân tự nói với mình không cần nghĩ nhiều, nhưng cô vẫn không kìm được suy nghĩ lung tung, cô luôn có cảm giác, giống như hai chữ này, không chỉ là một phần thi chạy.

Vạn Côn dẫn đầu cách xa gần mười mét, dễ dàng chạy qua điểm cuối, cậu dừng bước lại, quay đầu, hôn gió.

Đúng là tâm tính thiếu niên, cách Hà Lệ Chân một đoạn, trên khán đài, học sinh cũng bị lây nhiễm theo, cứ thế cao giọng gọi to, rung cả trời.

"Ha ha." Bành Thiến vừa lúc thấy cảnh tượng đó, cười nói: "Đúng là nhóc con, không đến thì thôi, đến là chơi đùa, hôn gió ai thế không biết." .

Cậu kiêu ngạo, cậu bừa bãi.

Nhưng trông cậu rất tự do.

Hà Lệ Chân âm thầm mỉm cười. Cô cảm thấy rất tự hào, đó là một thứ tự hào không thể che giấu được. Cô không biết người thiếu niên kiêu ngạo kia có thuộc về mình hay không, nhưng cậu là bí mật trong lòng cô, điều này không ai có thể phủ nhận được.

Di động vang lên, lần này là cuộc điện thoại.

Hà Lệ Chân nhận máy: "Alo?"

"Anh đợi em trên lầu."

Bành Thiến gọi Hà Lệ Chân: "Mình sắp nhảy lầu hai rồi, mau tới đây."

Hà Lệ Chân từ dưới đất đứng lên, nói: "Mình đi một lát, chút nữa quay lại."

"Đi đâu vậy?"

"Về lớp học lấy đồ."

"Ừ, đi nhanh về nhanh."

Hà Lệ Chân chỉ mang theo điện thoại di động, một chai nước, rồi chạy ra bên ngoài. Ngoài sân thể dục yên tĩnh hơn nhiều, Hà Lệ Chân đi vào tòa nhà dạy học, bên trong yên lặng đến mức nghe thấy cả tiếng bước chân.

Cô lên đến lầu ba, rẽ qua góc, đẩy phòng kho ra.

Vạn Côn quay lưng về phía cô, đứng bên cửa sổ, khoanh tay, đang nhìn sân thi đấu bên ngoài. Nghe tiếng động, cậu quay đầu lại, nhìn Hà Lệ Chân cười cười, nói: "Đến rồi à? Anh muốn xem với em, lại đây."

Hà Lệ Chân đóng chặt cửa rồi đi qua, không biết từ lúc nào, Vạn Côn đã kéo hai bàn đặt bên cạnh cửa sổ, thấy cô bước tới, cậu tránh một bên cho cô vào. Hai người cùng ngồi song song trên bàn, nhìn ra bên ngoài.

Chạy 100m đã xong, bên dưới đang chuẩn bị thi chạy 400m. Hà Lệ Chân nhìn mấy vận động viên trên đường chạy, hỏi: "Cứ ngồi ở đây sao, không phải anh còn phải chạy 200m nữa mà?".

Vạn Côn ừ một tiếng, nói: "Không sao, 400 chạy xong mới đến 200, lát nữa lại xuống chạy." Cậu nói xong, quay đầu lại nhìn Hà Lệ Chân, hỏi: "Em không muốn xem với anh à?"

Hà Lệ Chân liếc mắt, Vạn Côn vừa mới vận động xong, trên người mồ hôi còn chưa tan hết, ngồi dưới ánh nắng cũng trở nên mờ ảo.

Vạn Côn nhìn cô, nhìn đến ngây ngẩn, cậu thấp giọng nói: "... Anh rất muốn xem cùng với em" .

Trong lúc cậu nói, ánh mắt vẫn nhìn vào môi Hà Lệ Chân, cả người từ từ cúi xuống.

Hai người ngồi ngược hướng ánh nắng, bỏ qua đám đông huyên náo, ồn ào.

Từ trong nụ hôn của cậu, cô bỗng cảm nhận được rất nhiều điều.

Hà Lệ Chân hoảng hốt, như thế đã tìm ra đáp án.

Cô vừa nghĩ, không biết người thiếu niên này có thực sự thuộc về cô không, nhưng bây giờ, có lẽ cô đã tìm ra câu trả lời rồi.



Thuviengontinh.com

Chương 43

Hà Lệ Chân thấy mặt mình không nóng như những lần trước, nhưng cũng không lạnh, cả người như một nồi nước ấm, vừa bị

Vạn Côn đun nóng, vừa bị ánh nắng nung nóng.

Vạn Côn hôn cô, cọ cọ chóp mũi vào chóp mũi cô, dường như thấy thú vị nên cậu lại cọ thêm vài cái nữa. Hà Lệ Chân nén chịu nhột, cố gắng không cúi đầu xuống.

Vạn Côn cười nhẹ.

Rốt cuộc Hà Lệ Chân cũng bắt đầu cảm thấy mặt mình nóng lên.

"Sao anh lại cứ làm vậy..." Cô nhỏ giọng nói.

Vạn Côn: "Làm gì cơ?"

Hà Lệ Chân nghiêng đầu, nhìn ra phía sân thể dục: "Có phải anh đã từng có rất nhiều bạn gái không?"

Vạn Côn: "Hả?"

Hà Lệ Chân: "Em thấy anh rất am hiểu phụ nữ."

Vạn Côn cười cười: "Ý em là, em là bạn gái của anh?"

Hà Lệ Chân nhất thời cứng họng, rõ ràng vấn đề này anh trả lời không đúng trọng tâm.

Nụ cười của Vạn Côn dần dần biến mất: "Anh đã từng có rất nhiều bạn gái, nhưng tất cả đều vui chơi thoáng qua."

Hà Lệ Chân quay đầu nhìn cậu, nói: "Vậy anh nghiêm túc với em không?"

Vạn Côn nhìn vào mắt cô, lại giống như thông qua đôi mắt cô nhìn về một nơi khác, mơ hồ nói: "Không hẳn nghiêm túc..."

Hà Lệ Chân nói: "Với em cũng là vui chơi thoáng qua à?"

Giọng Vạn Côn vẫn thì thào như trước: "Không chỉ nghiêm túc..." Cậu nói xong, dùng ánh mắt đắm đuối nhìn Hà Lệ Chân: "Có lẽ em không biết, em có ý nghĩa thế nào đối với anh đâu."

Hà Lệ Chân nói: "Ý nghĩa như thế nào?"

Cô gắng hỏi, cuối cùng Vạn Côn đành chịu thua, nhưng cậu chịu thua khác với Hà Lệ Chân, cậu sẽ không đỏ mặt, sẽ không ngượng ngùng, mà biểu hiện chịu thua của cậu sẽ là nói lại cô rồi làm nũng, ăn vạ, chiêu xấu gì cũng lôi ra xài.

"Đừng hỏi nữa." Vạn Côn mím miệng, dùng ánh mắt vô tội.

Hà Lệ Chân bị cậu dọa: “Anh định làm gì thế?”

Vạn Côn dang tay ra, kéo Hà Lệ Chân vào lòng, để đầu cô tựa lên vai mình. Quá sát, Hà Lệ Chân có thể cảm nhận được cơ thể rắn chắc cũng như cảm nhận được vòng tay ấy không chỉ thể hiện sức mạnh của nó, mà còn muốn nói một điều gì đó khác nữa.

Vạn Côn không muốn trả lời vấn đề này. Cậu đưa mắt nhìn đường chạy trên sân thể dục. Hạng mục chạy bốn trăm mét nữ đã bắt đầu. Mấy nữ sinh mới chạy được nửa vòng đã vội đầu hàng, từng bước từng bước thở hổn hển đi về phía trước. Hà Lệ Chân vẫn luôn nhìn Vạn Côn, sau khi hạ quyết tâm không nói thì cậu chỉ cười một tiếng, rồi quay đầu nhìn ra bên ngoài.

Bờ vai cậu rộng rãi, cánh tay cậu vạm vỡ, Hà Lệ Chân cảm thấy thoải mái cực kỳ, lại thêm ánh nắng ban mai bên ngoài cửa sổ ấm áp khiến cơn buồn ngủ của cô trôi dạt.

Ngay lúc mí mắt cô từ từ khép lại, điện thoại bỗng vang lên.

Hà Lệ Chân tưởng Bành Thiến gọi đến giục cô, cho nên chậm chạp lấy điện thoại ra. Nhưng khi nhìn thấy tên người gọi trên màn hình, cô lập tức ngồi thẳng dậy.

Vạn Côn đưa mắt nhìn cô.

Hà Lệ Chân nghe điện thoại.

"Alo, thầy Lý ạ?"

"..."

"À, vâng, thế ạ, tôi cũng có nghe nói, hình như các trường cấp ba trong thành phố cũng tổ chức Đại hội Thể dục thể thao vào hôm nay."

"..."

"Thật sao? Bây giờ?"

"..."

"À, tôi cũng có ở đây, nhưng..."

"..."

"Vâng, tôi sẽ báo với thầy Hồ."

"..."

"Được, thầy đến nơi thì gọi cho tôi."

Cúp điện thoại, Hà Lệ Chân quay đầu liền nhìn thấy một khuôn mặt không vui.

Vạn Côn vẫn nhìn cô, không nóng không lạnh hỏi: "Ai thế?"

Hà Lệ Chân: "Thầy giáo trường Dục Anh cạnh trường mình, anh không biết đâu."

"Thầy Lý?"

Hà Lệ Chân kinh ngạc ngẩng đầu: "Sao anh biết?"

Vạn Côn 'hừ' một tiếng: "Tên là Lý Thường Gia chứ gì?"

"Ừ." Hà Lệ Chân nói: "Anh cũng chưa từng gặp thầy ấy mà."

"Ai bảo anh chưa gặp."

"Anh gặp ở đâu?"

Vạn Côn nhìn cô một cái, rồi lại nhìn sang chỗ khác: "Ngày đó."

"Ngày đó?"

"..." Vạn Côn hình như không muốn nhớ lại, Hà Lệ Chân nhìn anh, sau một lúc lâu, bỗng nhiên như bừng tỉnh thốt ra: "A, hóa ra là ngày đó."

Vạn Côn quay đầu, nhìn biểu cảm của Hà Lệ Chân, cười như không cười, giống như đang trêu ghẹo anh.

Vạn Côn dỗi, hít sâu một hơi, sau ba giây sau mới nói: "Em đang bắt nạt người ta đó."

Hà Lệ Chân cười cười làm hòa, bỏ điện thoại vào túi.

Vạn Côn chán ghét nói: "Hắn muốn tới đây à?"

"Ừ, lát nữa sẽ tới." Hà Lệ Chân giải thích: "Hôm nay trường Dục Anh cũng tổ chức Đại hội Thể dục thể thao."

"Hắn không tham gia thi đấu sao?"

"Sức khỏe thầy ấy không tốt lắm, chắc là không thi đấu được."

Vạn Côn lầm bầm một tiếng: "Ma ồm."

Hà Lệ Chân quay đầu nhìn anh: "So với anh thì tất cả mọi người đều là ma ồm."

Vạn Côn nở nụ cười vô lại, ôm chặt Hà Lệ Chân vào lòng. Anh hơi nghiêng đầu, thì thầm với cô: "Như ông đây mới gọi là đàn ông, về sau em sẽ biết chỗ tốt của anh."

Hà Lệ Chân đẩy anh ra: "Đừng làm ồm."

Vạn Côn chống hai tay sau người, nhìn cô cúi đầu gửi tin nhắn bèn nói: "Đừng gặp hầy."

"Sao không gặp được chứ, thầy ấy sẽ tới đây ngay bây giờ mà."

"Tìm lý do tránh đi."

"Lý do gì?"

"Nói em bận thi đấu, không rảnh."

"Thì thầy ấy đến xem em thi đấu mà."

"Em —— "

Vạn Côn bị cô chọc cho á khẩu, to tiếng nói: "Em bắt nạt anh!"

Hà Lệ Chân cười khanh khách, Vạn Côn trừng mắt nhìn cô, nhìn xong thì lại ngây người.

Hà Lệ Chân giơ tay lên, nhẹ nhàng vỗ vỗ mặt Vạn Côn.

Vạn Côn có phần ỉu rĩ nhìn cô, nhỏ giọng nói: "Anh ghét hẳn."

"Không quen biết gì, tự dưng anh lại ghét thầy ấy ?"

Vạn Côn thở dài, thu tay về, để trước bụng, khom lưng ngồi xuống: "Em phải cẩn thận."

Hà Lệ Chân nhẹ nhàng nói: "Anh đừng nghĩ nhiều, em với thầy ấy không có quan hệ gì hết."

Vạn Côn quay đầu: “Vây chuyện em mặc váy cho hăn ngắm thì sao?”

Hà Lệ Chân hỏi: "Vì sao em mặc váy, anh còn không biết?"

"..."

Vạn Côn nản lòng ngồi khoanh chân lại: “Được rồi, đều là lỗi của anh.”

Giống như hai đứa trẻ choai choai ngốc nghếch nói chuyện yêu đương, một hỏi một đáp, một hồi vui vẻ một hồi khổ sở. Hà Lệ Chân cảm thấy lòng mình cũng bị anh khuấy động, mềm mại đến cực điểm.

"Chuyện đã qua rồi thì không cần nghĩ đến nữa." Hà Lệ Chân giơ tay lên, sờ sờ tóc Vạn Côn. Anh cắt tóc ngắn, mấy sợi tóc lồm chồm đâm đâm vào tay ngứa ngứa. Cô đang nghĩ, không biết khi anh để tóc dài, chạm vào sẽ có cảm giác thế nào.

"Không có gì cả." Hà Lệ Chân nhẹ giọng nói: “Đừng nghĩ tới quá khứ, không cần thiết.”

Vạn Côn trầm mặc một lúc, rồi bỗng quay đầu, yên lặng nhìn Hà Lệ Chân.

Hà Lệ Chân: "Sao thế?"

Vạn Côn: "Anh vẫn ghét hẳn."

Hà Lệ Chân: "..."

Rốt cuộc Hà Lệ Chân không nhịn được nữa, bật cười haha, Vạn Côn ‘hừ’ một tiếng, nhảy từ trên bàn xuống. Thấy thế Hà Lệ Chân vội nói: "Sắp đến giờ rồi, tiếp theo chính là phần thi chạy hai trăm mét đó, anh mau xuống dưới đi."

Vạn Côn: "Đuổi anh à?"

Hà Lệ Chân: "Đừng dẫn chút. Cố gắng chạy cho tốt."

"Nếu chạy về nhất thì có thưởng gì không?"

"Anh muốn thưởng gì?"

Vạn Côn nghiêng đầu nhìn cô chăm chú, Hà Lệ Chân bị cậu nhìn đến bối rối: “Nhìn gì thế?”

Vạn Côn dờ mắt, nhún vai: “Quên đi, nếu anh chạy về nhất, tối nay để anh tới nhà em.”

Trong lòng Hà Lệ Chân vô cùng căng thẳng, nên nói năng có phần lộn xộn: “Tối, tới nhà em? Tối nhà em làm gì?”

Vạn Côn khó hiểu nhìn cô: “Ăn cơm.”

"À à." Hà Lệ Chân nhếch miệng: “Được, anh muốn ăn gì, em sẽ ——” Cô nói được một nửa liền im bặt.

Nói nhiều cũng vô ích, có một số việc giữa nam và nữ, chỉ cần một ánh mắt là hiểu, huống chi Vạn Côn còn cười quỷ dị rõ ràng như thế.

Hà Lệ Chân bị anh cười đến mức cả người căng thẳng. Cô đi về phía trước vài bước, định đi ra ngoài.

Vạn Côn nắm chặt cổ tay cô, nghiêng đầu cười nói: "Em sao thế? Ăn cơm mà. Hay là ——" Vạn Côn hơi cúi đầu: "Em muốn chia tay ?"

Hà Lệ Chân hất tay anh ra.

"Vạn Côn, bất kể thế nào, đây cũng là trường học, chúng ta... Chúng ta không nên thái quá."

Nhưng Vạn Côn nào để cô hất tay ra dễ dàng như vậy. Cậu kéo nhẹ một cái, Hà Lệ Chân đã bị kéo vào lòng cậu. Vạn Côn ôm cô, hoặc có thể nói là bế cô, cúi xuống hôn nhẹ lên đỉnh đầu cô.

"Vạn Côn!"

Vạn Côn buông tay ra, Hà Lệ Chân giãy giụa trèo xuống. Trước khi Vạn Côn đi ra ngoài, cậu còn đưa mắt nhìn Hà Lệ Chân, cười cười. Hà Lệ Chân không biết lúc này tóc cô rối loạn tứ tung, hai mắt trợn trừng, nhìn rất giống một chú chó Phốc.

Năm phút sau khi Vạn Côn đi, Hà Lệ Chân mới đi ra ngoài.

Lý Thường Gia đã đến.

Khi nhận được điện thoại của Lý Thường Gia, Hà Lệ Chân đi thẳng xuống lầu, ra cổng trường đón thầy ấy.

Lý Thường Gia mặc một bộ đồ thể thao hợp thời, thấy Hà Lệ Chân, anh ta phát phát tay: “Cô Hà!”

Hà Lệ Chân đi tới chào: "Thầy đến nhanh quá."

"Chỉ cách mấy con đường thôi mà." Lý Thường Gia bước theo Hà Lệ Chân đi vào sân thể dục: “Nghe nói cô cũng tham gia thi đấu?”

"Vâng, sao thầy biết ?"

"Thầy Hồ nói với tôi." Lý Thường Gia nhìn Hà Lệ Chân.

Hà Lệ Chân cười khở: "Thi môn đẩy tạ, tôi cũng không biết mình có thể ném được bao xa." Nói xong, cô lập tức nhớ tới chuyện đẩy tạ là phải đẩy, chứ không phải ném, nhưng đối mặt với Lý Thường Gia, cô không nhất thiết phải sửa lại.

"Có tham gia là được rồi." Lý Thường Gia nhẹ nhàng bảo: "Dù sao cũng là chơi, vui là chính."

Dẫn Lý Thường Gia vào sân thể dục, hạng mục hai trăm mét chuẩn bị bắt đầu, các vận động viên đã được chia tổ, đang đi đến vạch xuất phát.

Hà Lệ Chân nhìn xa xa, Lý Thường Gia cũng nhìn theo: "Đây là hạng mục chạy mấy trăm mét vậy?"

"Hai trăm mét."

"Có học sinh lớp cô không?"

"Có, lớp nào cũng có."

Bọn họ vừa nói, vừa đi đến khán đài. Hồ Phi cũng biết Lý Thường Gia tới, khi thấy bọn họ từ xa, Hồ Phi đã bắt đầu vẫy tay. Đại hội Thể dục thể thao đã diễn ra được một thời gian, đến bây giờ thì không còn giữ được trật tự nữa. Trên khán đài loạn xì ngầu, các học sinh tùm năm tùm ba xem thi đấu, nói chuyện phiếm, ăn quà vặt.

Hồ Phi dẫn hai người họ tới ngồi cạnh mình, bắt đầu trò chuyện.

Hồ Phi và Lý Thường Gia chủ yếu nói về chuyện lớp học bổ túc. Lý Thường Gia dành chút thời gian hỏi Hà Lệ Chân: "Đúng rồi, ngày mười một sẽ bắt đầu lên lớp, cô đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?"

Hà Lệ Chân đáp: "Rồi, tôi đã xem qua rất nhiều lần nội dung bài học."

Lý Thường Gia cười nói: "Cô Hà nghiêm túc quá."

Hà Lệ Chân có chút ngượng ngùng: "Cũng không..."

Một tiếng còi báo hiệu bất ngờ vang lên, tiếng hô 'cố lên' nổi lên khắp phía. Hà Lệ Chân quay đầu, nhìn các vận động viên, vừa liếc mắt đã nhìn thấy Vạn Côn.

"Chà, thằng nhóc kia chạy nhanh thật đấy." Lý Thường Gia cũng quan sát cuộc thi, kinh ngạc nói.

Hồ Phi đứng lên, cau mày nhìn đường đua. "Chạy rất nhanh..."

Khi Vạn Côn chạy qua vạch đích, cậu cách khán đài khá gần. Lý Thường Gia nhận ra cậu, chuyển tầm mắt lướt qua Hồ Phi, có phần lúng túng hỏi: "Đó không phải là Vạn Côn sao?"

Hồ Phi ‘ừ’ một tiếng.

Lý Thường Gia: "Đáng tiếc, không biết dùng vào việc có ích."

Vạn Côn đột nhiên quay đầu. Cậu mặc một chiếc áo thể thao ba lỗ mỏng, trước ngực có dán một dãy số, xoay mặt hướng về phía khán đài 12/6, vừa chạy vừa giang hai tay ra.

Cánh tay Vạn Côn lại có thể thon dài như thế.

Gió thổi mây bay, ánh mặt trời sáng vàng rực rỡ, động tác kia giống như đang khoe khoang, lại giống như một cái ôm.

Hà Lệ Chân không nghe thấy Hồ Phi và Lý Thường Gia nói gì. Cô đang mải suy nghĩ, hôm nay Vạn Côn tiêu hao nhiều thể lực như vậy, buổi tối cô nên nấu món gì cho cậu ăn bây giờ.



Chương 44

Kết quả thi đấu đẩy tạ của Hà Lệ Chân vô cùng thê thảm.

Tuy trước khi thi đấu, Vạn Côn đã nói cho cô biết những kỹ thuật quan trọng của môn đẩy tạ, nhưng quả tạ cũng chỉ văng xa có ba, bốn mét.

Lý Thường Gia luôn ở bên cạnh cổ vũ cô cố lên. Cuối cùng, Hà Lệ Chân bắt đầu đỏ mặt, thầm ước giá như không ai nhìn thấy trận đấu này của mình.

Cũng may, Vạn Côn không nhìn thấy trận đấu này.

Ngay từ lúc bắt đầu thi đấu, Hà Lệ Chân đã dõi mắt tìm kiếm bóng lưng Vạn Côn trên sân, nhưng không thấy. Khi đó, cô xuống sân cùng với Lý Thường Gia, cô tưởng nếu Vạn Côn thấy họ đứng cùng một chỗ, sẽ xuất hiện.

Song đến giờ thi đấu, Hà Lệ Chân vẫn không thấy Vạn Côn, chuyện này có phần kỳ lạ.

Sau khi ném xong lần thứ nhất, cô nhả cho Vạn Côn một tin nhắn, hỏi cậu đang ở đâu vậy. Một lúc sau Vạn Côn mới trả lời.

(Anh có việc phải ra ngoài một lát, buổi tối anh sẽ đến nhà em)

Hà Lệ Chân đứng im một lúc, rồi trả lời (Vâng).

Vạn Côn quay về công trường.

Sau khi chạy hai trăm mét xong, Vạn Côn không phải tham gia hạng mục nào nữa. Mà trận bán kết và chung kết 100m và 200m ngày mai mới diễn ra, cho nên Vạn Côn cuối cùng cũng có chút thời gian quan tâm đến chuyện ở công trường. Cậu gọi điện cho Trần Lộ, Trần Lộ nói mọi chuyện đều ổn. Vạn Côn nghĩ ngợi, quyết định buổi chiều qua đó xem sao.

Màn cửa sổ phải mua bằng lụa mỏng, tuy không nhiều nhưng đốc công Trương nói công ty sẽ không chi cho họ tài chính, chỉ hỗ trợ dụng cụ lắp ráp, nên Trần Lộ đành phải mua một đồng màn lụa về, chất đầy trong phòng.

Lúc Vạn Côn tới nơi, thấy Trần Lộ dường như đang cãi nhau với hai công nhân khác.

"Anh không thể chỉ nghĩ cho bản thân mình, anh cứ thế thì người khác biết sống sao chứ?"

"Chỉ để một chút thôi mà."

"Nó vướng đường lắm, anh không thấy chỗ này rất nhỏ à?"

"Vậy cậu nói tôi biết, nhiều đồ thế này thì nên để chỗ nào?"

"Tôi không cần biết anh để chỗ nào. Đừng để cạnh giường của tôi là được."

Vạn Côn đi qua hỏi Trần Lộ: "Chuyện gì vậy?"

Vẻ mặt Trần Lộ không kiên nhẫn, chỉ vào đống đồ dưới đất nói: "Bọn họ nói vướng đường, vậy chẳng lẽ phải để ở ngoài à?"

Vạn Côn quay đầu nhìn, nhận ra hai người cãi nhau với Trần Lộ là đồng hương của Vương Lực, lập tức hiểu ra.

Bây giờ là thời gian nghỉ trưa, hai người này lại ở đây, rõ ràng là muốn kiếm chuyện. Lúc này trong phòng chỉ có bốn người. Vạn Côn đi tới, đứng trước mặt hai người kia nói.

"Cho để đồ xí."

"Đây không phải là vấn đề cho hay không, mà vấn đề bây giờ là nó rất vướng đường, đúng không?" Một người nói, một người khác phụ họa theo: "Đúng vậy, mọi người làm việc cực khổ cả một ngày, về nghỉ còn phải tránh mấy thứ này của các anh, bức mình lắm chứ."

Trần Lộ nhăn mày: "Vậy các cậu nói phải để ở chỗ nào?"

Người nọ trừng mắt lên: "Tôi không biết, đồ là của các anh, để chỗ nào cũng là do các anh quyết định, dẫu sao chúng ta cũng làm chung một chỗ, các anh không thể làm ảnh hưởng đến người khác được."

Trần Lộ nhìn chăm chăm người nọ: "Tôi làm ảnh hưởng đến ai?"

Người nọ cũng không chịu thua: “Dù thế nào các anh cũng không được để ở đây!”

"Mày —— "

Trần Lộ tức điên muốn xông lên, Vạn Côn đưa tay ngăn anh ta: “Khoan, đừng."

Trần Lộ đưa mắt nhìn Vạn Côn, tức giận quay mặt đi. Vạn Côn bước lên trước một bước, nét mặt thản nhiên, đảo mắt nhìn trái nhìn phải, cuối cùng dừng trên mặt người nọ:

"Đừng có mà rồi việc đi gây sự với người khác."

"Cậu có ý gì? Ai bảo chúng tôi rồi việc đi gây sự?"

"Không phải sao?"

"Con mẹ nó, cậu lặp lại lần nữa xem?"

Vạn Côn nhìn người nọ, không nhanh không chậm, từng câu từng từ, nhẹ nhàng nói: "Ngu ngốc."

"Mẹ nó ——" Hai người kia lập tức nổi điên.

Lợi nhuận khổng lồ mà Trần Lộ và Vạn Côn kiếm được từ việc lắp ráp rèm cửa khiến người ta ghen tỵ đến đỏ mắt, thêm vào đó, mối quan hệ giữa Trần Lộ và đám người này không tốt, nên bọn họ thường gây sự mà không cần lý do.

Tuy bọn họ biết Trần Lộ không phải là người dễ chọc, nhưng không nén được bực bội trong lòng, luôn muốn Trần Lộ cũng phải khó chịu như mình.

Hai người này là công nhân lâu năm, thường được phân làm những hạng mục lớn nhất, bọn họ không ngờ, thằng oắt Vạn Côn này vừa mới tới công trường mà đã dám lớn lối như vậy.

Người đứng trước đây Vạn Côn một cái, hất cằm nói: “Muốn đánh nhau hả?”

Trần Lộ muốn xông lên, nhưng Vạn Côn bỗng kéo cổ tay anh ta lại, âm thầm dùng ít lực. Trần Lộ cảm thấy kỳ lạ, nhưng anh ta hiểu, nhất định Vạn Côn đã có tính toán riêng, cho nên cố gắng áp chế lửa giận.

Vạn Côn cười lạnh nhìn bọn họ: “Dù sao, hai người cũng chỉ là hai cái thùng rỗng kêu to mà thôi.”

Lần này đến Trần Lộ cũng phải kinh ngạc, trong ấn tượng của anh ta, từ trước đến giờ Vạn Côn đều không hay nhiều lời mà trực tiếp ra tay, thế nhưng lần này lại mở miệng mắng người khác.

Mặt mày hai công nhân kia đỏ đến mức muốn xuất huyết, bắt đầu ra tay. Vạn Côn không né không tránh, bị người kia đá một phát, người đứng sau cũng vung ra một đấm, Vạn Côn bị bọn họ đánh ngã xuống nền nhà.

"Tao đánh chết mày, mày nói thêm câu nữa xem."

Trần Lộ sợ ngây người. Lúc này, người bị đè xuống đánh chính là Vạn Côn. Anh ta sững người ba giây mới tỉnh táo lại, cầm một cái ghế bên cạnh giơ lên định đập vào hai người kia.

Nhưng 1 giây trước khi anh ta nện xuống, ánh mắt anh ta chạm phải ánh mắt của Vạn Côn đang nằm dưới đất. Vạn Côn cố gắng che những bộ phận quan trọng trên người, không nói với anh ta một tiếng, nhưng ánh mắt cứng rắn ấy khiến Trần Lộ phải dừng tay lại.

Anh ta cảm thấy Vạn Côn hình như muốn anh ta làm những chuyện khác.

Một ánh sáng chợt lóe trong đầu, Trần Lộ chạy ra khỏi phòng, nhưng không hề gọi người, mà gọi điện báo cảnh sát.

Khi xe cảnh sát tới, mấy quản đốc đều bị kinh động. Đốc công Trương vội vã lao vào trong phòng, chỉ thấy Vạn Côn nằm trên đất, đứng bên cạnh là hai công nhân mờ mịt không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Đốc công Trương tức giận quát lớn: “Mấy người đang làm gì vậy hả?”

Cảnh sát đi vào, hỏi: “Xin hỏi một chút, đã xảy ra chuyện gì?”

Bốn người, thêm đốc công Trương và một chuyên viên nhân sự của công trường, đều theo cảnh sát đi ra ngoài.

Trên xe, cảnh sát luôn hỏi Vạn Côn có chịu được không, có muốn đi bệnh viện trước hay không, nhưng Vạn Côn nói cậu ta không sao.

Đến Cục Cảnh sát, mọi chuyện trở nên đơn giản, Vạn Côn và Trần Lộ đương nhiên nói thật. Hai công nhân kia cảm thấy chuyện này quá mức hoang đường, nhất quyết không chịu thừa nhận.

"Chúng tôi không làm gì cậu ta cả!"

Cảnh sát đập bàn: "Không làm gì? Vậy mấy vết thương trên người cậu ta từ đâu mà ra? Tự mình đánh mình chắc?"

Hai người công nhân hết cách, bèn nói thật, kể lại những lời Vạn Côn đã mắng bọn họ.

"Không ai có thể nhịn được đâu đồng chí cảnh sát à!"

"Mắng anh vài câu anh đã đánh người, nếu nói thêm mấy câu nữa, có phải anh sẽ giết người hay không?"

Sau khi thẩm vấn hơn hai giờ, cảnh sát hỏi Vạn Côn: "Muốn giải quyết công khai hay giải quyết riêng?"

Quản đốc Trương nhanh chóng lên tiếng: “Giải quyết riêng, giải quyết riêng.”

Vạn Côn thấp giọng nói: "Tôi thế nào cũng được."

"Vậy mấy người tự thương lượng đi."

Cảnh sát đi rồi, chỉ còn lại vài người trong phòng, Quản đốc Trương đứng lên, nói với bọn họ: "Mấy người nhìn đi, nhìn đi. Mới không để ý một lúc đã náo loạn tới mức phải đến Cục Cảnh sát rồi. Tôi nói cho mấy người biết, mấy người tốt nhất là dùng tiền âm thầm giải quyết chuyện này cho tôi. Hôm nay, nếu mấy người để cảnh sát lập án, vậy ngày mai mấy người cũng đừng đi làm nữa."

Nhắc tới tiền, hai bên đều im lặng. Hai công nhân kia nói với Vạn Côn: "Dù sao cậu cũng không bị thương nặng lắm, đừng không biết xấu hổ mà tố giác tiền người khác."

Vạn Côn nhìn người đó một cái, nói: " Muốn công bằng? Vậy thì cứ giải quyết theo luật đi."

"Mày ——" Hai công nhân đưa mắt nhìn quản đốc Trương.

Trương Công trường Vạn Côn: “Cậu đừng càn quấy!”

Chuyên viên nhân sự bên cạnh đứng ra, nói: "Tôi nói các anh nghe, bây giờ Huy Vận đang là công trình được thành phố đánh giá xuất sắc. Ông chủ sắp tới đây rồi, tuyệt đối không thể vì nhỏ mất lớn, nếu như các anh không để ý đến mặt mũi của ông ấy, vậy các anh cùng nhau thu dọn đồ đạc cuốn xéo luôn đi."

Trần Lộ có phần không nhin được, nhìn Vạn Côn, cắn răng, cố gắng đè nén cảm xúc trong lòng.

Vạn Côn: "Chúng tôi không liên quan."

Cậu lấy một chiếc điện thoại di động từ trong túi ra, bấm bấm vài phím, bật một đoạn ghi âm, là đoạn ghi âm từ lúc bọn họ bắt đầu cãi nhau cho đến lúc đánh nhau.

Nghe xong, mọi người đều hiểu rõ vấn đề.

Bên trong không có giọng của Vạn Côn, thỉnh thoảng mới có vài câu của Trần Lộ xen vào, còn lại đều là giọng của hai người kia.

Lúc đó Vạn Côn không mở miệng ư? Đường nhiên là có, nhưng giọng của cậu rất nhỏ, nó đã bị lẫn vào trong tiếng hô to của hai người kia rồi.

"Mày ——" Hai công nhân kia giận run người: "Thằng ch* chết! Mày —— mẹ nó thâm hiểm, mày thật thâm hiểm!"

Vạn Côn không nói gì, cắt điện thoại đi.

Đến một đường lui cũng không có, hai người công nhân kia nhìn nhau, đắn đo một phút, cuối cùng chỉ có thể mắng: "F**k, f**k f**k f**k, giải quyết riêng. Mày muốn bao nhiêu?"

Trần Lộ âm thầm thở phào.

Tay trái Vạn Côn vẫn đỡ tay phải, tựa đầu vào tường nói: "Tôi không cần nhiều, một vạn."

Tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Một vạn, để giải quyết riêng một vụ đánh người, đây thật là giá quá hời cho bọn họ. Hai người công nhân đó tuy rằng không vui, nhưng cái này giá cũng tương đối chấp nhận được, gật đầu đồng ý.

Vạn Côn ôm cánh tay đứng lên: "Hai người chuyển tiền vào tài khoản của tôi. Đốc công Trương biết số tài khoản. Tôi còn có việc. Tôi đi trước."

Lúc cậu đi ngang qua Trương Công, hơi ngừng lại một lát, chân thành nói: "Làm phiền anh rồi."

Trương Kiến Thiết bối rối nhìn bóng dáng Vạn Côn và Trần Lộ rời đi.

Hai người công nhân lại bắt đầu chửi: "Con mẹ nó, tâm cơ thật quá sâu."

Đốc công Trương quay đầu, nhìn hai công nhân phạm lỗi ngồi trong góc tường. Công trường họ không lớn, phe phái tranh giành lợi ích gay gắt, gã vốn ghét người của Ngô Lập Quyền từ lâu, nay thấy người của mình khiến cho họ tức mà không làm gì được, trong lòng có phần đắc ý.

"Nhìn thấy chưa, tôi nói các anh rồi, làm việc thì lười biếng, ăn thì nhiều hơn người khác, có đảng hoàng hơn chút cũng không được hả? Aiz, Mỗi lần gây chuyện đều là các anh, lần này thì tốt rồi, giảm phải hòn đá cứng."

Trần Lộ đi theo Vạn Côn ra ngoài.

"Sao cậu đòi ít tiền thế?"

Vạn Côn đứng bên ngoài một lúc, trời đã chạng vạng tối. Giọng cậu hơi trầm trầm: "Muốn nhiều hơn cũng không được, không thể kéo dài đến sang năm, với giá này có thể trả ngay lập tức."

Trần Lộ nhìn cậu: "Khoan hãy nói, để tôi đưa cậu tới bệnh viện trước."

Vạn Côn không từ chối. Trần Lộ đón một chiếc xe, đến bệnh viện gần đó kiểm tra. Trên người cậu ta có vài chỗ bầm tím, bị gãy khuỷu tay phải.

"Mẹ nó!" Trần Lộ không nhịn được mắng: "Cậu nhìn mà xem, với tình trạng này, cậu cũng phải tốn ít nhất sáu ngàn đấy, đúng là bị đánh một trận oan uổng mà."

Vạn Côn bôi thuốc xong, cánh tay cũng đã được cố định lại, cả người mỗi mệt, ngồi trên ghế bệnh viện, nhắm mắt dưỡng thần.

"Tôi đòi tiền..." Vạn Côn chậm rãi nói: "Tháng này, tháng sau, hơn sáu ngàn là đủ."

Trần Lộ cảm thấy dường như Vạn Côn đã không còn tỉnh táo nữa: "Cậu nói gì thế?"

Vạn Côn không trả lời.

"Có điều..." Trần Lộ nói: "Cậu ác thật đấy, ác với người khác, cũng ác với chính mình."

Vạn Côn đứng lên: "Đi thôi."

"Không phải lát nữa còn phải truyền nước à, cậu muốn đi đâu?"

Vạn Côn đã đi ra ngoài, khó chịu lưu lại một câu: "Tôi muốn hút thuốc!"

Ra khỏi phòng bệnh, Vạn Côn đứng trong sân bệnh viện, hút một điếu thuốc, Trần Lộ vẫn đi theo.

"Cậu bị đánh như vậy mà vẫn có thể ghi âm được hả? Trước đây tôi chưa từng thấy qua chiêu này."

"Chưa từng thấy vậy thì học đi."

Trần Lộ nói đùa: "Tâm cơ cậu sâu như vậy, buổi tối ngủ được hả, gió có thể thổi vào không?"

Vạn Côn quay đầu: "Cút đi."

"Nói thật, nếu bọn họ không trả tiền, cậu định giải quyết thế nào?"

Vạn Côn rít một hơi, thổi khói thuốc bay bay.

"Động tay động chân trên bệnh án, khiến bọn họ ngồi tù một năm."

"..."

Trần Lộ trầm mặc một lúc, Vạn Côn cũng không nói gì, một điều thuốc nhanh chóng cháy hết.

Đêm rất lạnh.

"Vạn Côn..." Trần Lộ nói: "Có đôi khi tôi cảm thấy cậu là người có thể nhẫn, có đôi khi lại cảm thấy lòng dạ cậu thật là hẹp hòi. Trước giờ tôi vẫn luôn cho rằng cậu là một đứa trẻ choai choai, miệng nói ba hoa chích choè, nhưng lại không biết làm gì. Nhưng hôm nay, tôi lại cảm thấy, cậu là người rất có tâm cơ."

Vạn Côn quay đầu, bên cạnh cậu có một biển hiệu thật lớn, phía trên là tên bệnh viện, còn có một dấu Thập tự màu đỏ, sau lưng cậu là một con đường, ven đường có cột đèn màu cam, cho thấy đây là đường chính, trên đường ngựa xe như nước.

"Vớ với tôi, chỉ có hai loại người." Vạn Côn cầm điều thuốc chỉ chỉ vào mình: "Tôi", rồi lại chỉ chỉ phía đối diện bên kia đường: "Và họ."

"Vớ với tôi, tôi sẽ không làm chuyện có lỗi với chính mình. Còn vớ với họ, tôi không quan tâm." Cậu nói xong, bỗng nhiên chuyển mắt nhìn Trần Lộ: "Anh có tin vào số phận không?"

'Số phận', đối với anh ta mà nói, là một khái niệm quá mức mơ hồ, Trần Lộ suy nghĩ một lát, trả lời: "Không tin."

"Tôi tin." Giọng Vạn Côn rất bình thường, nhưng khi vào tai Trần Lộ, anh ta lại thấy những lời ấy thật sự chân thành. "Trước kia tôi cũng có thể cố gắng làm mọi thứ, nhưng tôi không làm, bởi vì tôi không biết cố gắng để làm gì cả."

"Vậy bây giờ cậu đã biết?"

"Đúng vậy."

Đây là một đoạn đối thoại không đầu không cuối, lưu loát ngắn gọn, không có một câu dư thừa. Nghe giống như không thể diễn đạt đầy đủ ý nghĩa, lạc đề, nhưng Trần Lộ luôn cảm thấy, hình như tất cả vấn đề về Vạn Côn, đều đã có đáp án.



Thuvienngontinh.com

Chương 45

Khoảng bốn giờ cùng ngày, Lý Thường Gia muốn rủ Hà Lê Chân ăn cơm tối, nhưng Hà Lê Chân từ chối vì có việc, phải về trước.

Hà Lê Chân mặc đồ thể thao, vừa rời trường liền tới thẳng siêu thị, mua một đồng thức ăn, sau đó đem về nhà, rồi lại chạy ra chợ mua một đồng rau củ, đến về nhà thì hai chân như muốn rụng cả ra. Hôm nay tuy rất mệt mỏi, nhưng Hà Lê Chân lại thấy rất có tinh thần, về đến nhà, cô nhìn đồng hồ, đã chạng vạng, cô liền thay quần áo, rửa rau nấu cơm.

Cô hầm một nồi canh xương, sợ không kịp nên cô vội vàng nấu, nhưng đợi đến tám rưỡi, ngay cả những món phức tạp nhất cô cũng đã làm xong, thế mà Vạn Côn vẫn chưa trở về.

Hà Lê Chân rảnh rồi, đeo tạp dề ngồi xuống bàn, lấy điện thoại di động ra, trên màn hình không có thông báo nào cả.

Cô biết Vạn Côn đến công trường, thầm nghĩ có lẽ cậu ấy đang bận, cho nên điện thoại cầm lên rồi lại đặt xuống.

Đợi đến chín giờ, Hà Lê Chân rốt cuộc không nhịn được nữa, vừa định gọi điện thì bỗng có tiếng động vang bên ngoài cửa.

Vạn Côn vẫn chưa gõ cửa, vẫn chưa lên tiếng gọi, nhưng Hà Lệ Chân như có trực giác, buông điện thoại xuống, đi ra mở cửa.

Bên ngoài trời đã tối thui, vừa mở cửa, một luồng không khí khô hanh lùa vào, Hà Lệ Chân mới đầu không chú ý lắm, đến khi Vạn Côn bước vào mới phát hiện vết thương trên người cậu. Mới trải qua một buổi chiều mà cứ như chiến sĩ vừa ra chiến trường khốc liệt, cầm và cổ bầm tím, khuỷu tay phải bó thạch cao, còn có dây đỡ đung đưa trước ngực.

Hà Lệ Chân sốc toàn tập.

"Anh..." Cô gần như không biết phải nói làm sao: "Anh sao lại..." Trên mặt Vạn Côn có vài chỗ bầm tím, trông cậu có vẻ mệt mỏi, nhưng sắc mặt rất thoải mái, thậm chí còn cười với Hà Lệ Chân: "Anh chưa kịp soi gương, không đến mức hủy dung chứ?."

Giờ Hà Lệ Chân mới nhớ phải nói gì.

"Anh đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Vạn Côn dùng tay trái đóng cửa: "Chuyện gì là chuyện gì?."

Hà Lệ Chân trừng cậu: “Anh á, Sao lại ra nông nổi này! ?”

Vạn Côn đóng chặt cửa, quay đầu, nhìn Hà Lệ Chân, cô vẫn mang chiếc tạp dề màu vàng nhạt, giống lúc trước.

Vạn Côn khẽ cười: "Sao thế, trừng cái gì, muốn trừng thùng anh sao?" Cậu giơ tay trái, sờ sờ đầu Hà Lệ Chân: “Nấu cơm xong chưa?”

Hà Lệ Chân lùi lại một bước, cau mày nhìn Vạn Côn: “Anh đừng chuyển chủ đề, anh làm sao vậy? Mới một buổi chiều, anh đã đi đâu? anh đi đánh nhau sao?”

Vạn Côn đứng giữa phòng khách, khàn khàn nói: "Anh rất đói ..."

Hà Lệ Chân hít thở sâu, khuôn mặt vì nín nhịn mà đỏ bừng: “Anh —— ”

Khổ nỗi Vạn Côn vẫn trưng bộ dạng anh đây không sao cả, còn có sức để làm nũng với cô: “Rất đói đó ...”

Lửa giận Hà Lệ Chân vẫn chưa nguôi ngoai, cô lấy bát dừa ra, đặt mạnh xuống bàn: “Ăn ăn ăn! Anh ăn chết luôn đi.”

Vạn Côn ngoan ngoãn ngồi xuống ghế, ngửa đầu nói: “Cho anh thìa đi, tay trái anh không dùng dừa được.”

"Nói cho em biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!."

"Không có chuyện gì cả."

"Vạn Côn."

Tay trái Vạn Côn ôm cái bát, nghiêng đầu nhìn cô, nói: "Gặp chút chuyện, em đừng lo, đã giải quyết xong rồi."

Hà Lệ Chân nghiêm túc nhìn cậu: “Anh lại đánh nhau .”

Vạn Côn chỉ chỉ cánh tay bó bột của mình, nói: "Là bị đánh .”

"Anh nói rõ ràng xem."

"Trong công trường có người tìm bạn anh gây sự, anh nói giúp vài câu, người ta không thích thế là đánh anh."

Hà Lệ Chân vẫn chưa tin: "Sao chỉ nói vài câu mà tới mức đánh anh được, trong công trường không có ai chú ý sao, không có người phụ trách sao, ai cho phép các anh ẩu đả hả?" Hà Lệ Chân nhìn cánh tay bó bột, hốc mắt đỏ hoe, không rõ là vì tức hay vì đau lòng: "Đây đâu phải là đánh bình thường, ra tay sao mà nặng vậy."

Vạn Côn nói: "Cũng không nặng lắm."

Kỳ thật đêm nay trước khi quay lại Vạn Côn đã có ý nghĩ muốn Hà Lệ Chân vì cậu mà đau lòng một chút, như thế cậu có thể chiếm chút tiện nghi. Nhưng khi nhìn thấy một bàn đầy đồ ăn, nhìn cô vẫn chưa tháo tạp dề xuống, nhìn khuôn mặt lộ rõ vẻ mệt mỏi thì cậu không dám làm cô buồn thêm nữa.

"Anh thật sự không sao cả." Vạn Côn nói: "Cánh tay chỉ là chuyện ngoài ý muốn thôi."

Hà Lệ Chân bỗng đứng dậy, vừa cởi tạp dề vừa nói: "Không được, em phải đi gặp người phụ trách của các anh, em phải hỏi cho rõ ràng, em không tin lời anh nói."

Vạn Côn giữ chặt cổ tay Hà Lệ Chân, phát hiện cổ tay cô đang run rẩy, Vạn Côn nói: "Thật sự không có chuyện gì, anh đã xử lý xong cả rồi."

"Anh xử lý xong cả rồi? Anh xử lý thế nào?" Hà Lệ Chân dường như muốn cãi nhau: "Cái mà anh là xử lý có phải là đánh lại không? Sao lúc nào anh cũng như vậy, ở nhà đánh, lên trường đánh, bây giờ đến công trường cũng đánh." Cô nói xong, dùng tay lay lay bả vai Vạn Côn: "Anh nói cho em biết, có phải anh dư sức không có chỗ sử dụng, hay anh cảm thấy mình mạng lớn, anh ỷ vào thân thể cường tráng mà coi thường thân thể bản thân hay không?"

Vạn Côn im lặng nghe Hà Lệ Chân mắng, Hà Lệ Chân mắng xong, trong phòng yên tĩnh, Vạn Côn quay đầu nhìn cô.

"Mắng xong rồi?"

Đã lâu Hà Lệ Chân không lớn tiếng kêu gào như vậy, gào xong cô bỗng có cảm giác không giống thật, cô nhìn Vạn Côn, nói không ra lời.

Vạn Côn đặt bát đĩa trước mặt Hà Lệ Chân: "Mắng xong rồi thì tới đây ăn cơm đi." Tay trái của cậu dường như không được linh

hoạt lắm, một cây chiếc đũa lẫn xuống bàn, cậu vội đề lại, nhặt bỏ lên trên. "Hôm nay em mệt rồi." Vạn Côn không nhanh không chậm nói: "Măng người cũng không có sức, ăn nhiều cơm vào, rồi cho em măng thoải mái."

"Em không măng anh."

"Được rồi, vậy cơm nước xong rồi nói chuyện."

Hà Lệ Chân vẫn đứng bên cạnh, Vạn Côn ngồi trên ghế nhìn cô, nhường mày: "Đến đây."

Hà Lệ Chân hết cách với cậu.

Cô đến cạnh bàn, ngồi xuống, Vạn Côn nói: "Vậy mới ngoan, thành tích thi đấu buổi chiều thế nào?"

Hà Lệ Chân buông đũa, sắc mặt trầm xuống: "Anh đang trêu con nít đấy à?"

"Anh đâu có." Vạn Côn cầm thìa múc canh, bên trong có cục xương hầm, Vạn Côn muốn vớt ra ăn, nhưng tay trái không thuận

lắm, cậu nghiêng đầu, nhìn Hà Lệ Chân đang hằm hằm bên cạnh:
"Giúp anh một tay với, anh rất muốn ăn nó."

Hà Lệ Chân dùng đũa giúp cậu gắp cục xương ra, đặt vào bát Vạn Côn. Vạn Côn cũng chẳng thèm giữ hình tượng, lập tức ăn lấy cần để.

Hà Lệ Chân ngồi yên bên cạnh, không nói gì, không động gì, thậm chí một biểu cảm cũng không có.

Vạn Côn đang ăn ăn, bỗng dừng ngừng lại.

Hai người đều trầm mặc, căn phòng im ắng đến đáng sợ.

Vạn Côn buông thìa, giọng nói có chút khàn khàn.

"Anh xin lỗi."

"Em không muốn nghe anh xin lỗi." Hà Lệ Chân nói: "Anh nói cho em biết, đã xảy ra chuyện gì?."

"Như anh vừa nói đó thôi ."

"Anh nói dối." Hà Lệ Chân nhìn vào mắt Vạn Côn: "Cho dù anh không nói dối, thì anh cũng chưa nói hết toàn bộ."

"Em rất hiểu anh." Khuôn mặt Vạn Côn không giấu được nét mệt mỏi, nhưng lúc này khóe miệng cậu vẫn cong lên.

"Nếu em hiểu anh." Vạn Côn nâng mắt, nhìn Hà Lệ Chân: "Thì em phải biết là anh sẽ không nói."

"Anh —— "

Cậu nói đúng, cô hiểu cậu.

Hà Lệ Chân gục đầu xuống, Vạn Côn nhận ra rằng cô đã buông tha, vì thế thả lỏng, cúi đầu ăn tiếp.

"Anh không muốn nói thì em không bức anh nữa." Hà Lệ Chân cầm bát đũa, nhìn bàn ăn thịnh soạn, tuy đói cả một buổi chiều nhưng giờ cô chả có hứng thú muốn ăn.

"Nhưng đánh nhau không bao giờ có thể giải quyết được tận gốc vấn đề, bây giờ anh thấy cơ thể mình khỏe, cảm thấy anh đánh chẳng thua ai, lợi hại thế nào, nhưng cơ thể con người rất yếu ớt, đến lúc anh nhận ra thì khi đó đã quá trễ rồi."

"Anh biết." Vạn Côn quay đầu, nói Hà Lệ Chân: "Những điều em nói anh đều biết."

Hà Lệ Chân nhìn cậu, nhìn khoe miệng cậu bị rách một miếng, vẫn còn dính chút máu.

Vạn Côn giữ chặt bàn tay đang cầm đũa của Hà Lệ Chân: "Lần này thật sự là ngoài ý muốn, anh sẽ không đánh nhau nữa."

Hà Lệ Chân nhướn mày.

"Trừ phi người khác nhảy lên đầu anh trước."

Hà Lệ Chân cúi đầu, đặt đũa xuống: "Em rất sợ anh đi nhầm đường."

"Anh đã đi rồi ."

Hà Lệ Chân ngẩng đầu, Vạn Côn chống cánh tay lăn lộn lên bàn, nghiêng đầu cười: “Sau đó lại đi về.”

Cậu mỉm cười đầy tình ý, Hà Lệ Chân biết, cô biết cậu nói dối, biết cậu có rất nhiều chuyện giấu cô, nhưng mặc kệ cô đe dọa, ép hỏi, cậu đều không nói.

Hà Lệ Chân thấy đáng lẽ cô nên nổi giận, nhưng nhìn bộ dạng của cậu, cô lại bật cười.

"Vạn Côn, anh thật sự có thể khiến người ta tức chết mất."

Vạn Côn cười toe toét, cậu kéo tay cô, dùng chút lực, kéo Hà Lệ Chân lại gần, rồi thăm dò, hôn một cái thật mạnh vào cổ cô.

"Anh như thế mà vẫn có người thích anh đấy."

Hà Lệ Chân nhin không được đập cậu một cú, ai biết Vạn Côn phản ứng nhanh lẹ, dạng chân ra, kẹp chặt Hà Lệ Chân vào giữa hai chân, cô làm thế nào cũng không thoát ra được.

"Anh..." Hà Lệ Chân sôi máu: "Anh không biết xấu hổ."

Chân Vạn Côn dùng thêm chút lực, nhưng trên mặt vẫn tỏ ra như không, nhàn nhã thoải mái nói: "Em vẫn chưa thấy lúc anh không biết xấu hổ đâu."

Hà Lệ Chân không đùa với cậu nữa, nghiêm túc hỏi: "Anh đã tới bệnh viện chưa?"

Vạn Côn lắc lắc cánh tay bó bột của mình: "Chẳng lẽ tự anh bó à."

"Nghiêm trọng không?"

"Không nghiêm trọng lắm, hơi rạn chút thôi."

"Vậy..." Hà Lệ Chân còn có rất nhiều câu hỏi, nhưng quan tâm nhiều sẽ loạn, đến lúc cần lại chẳng biết hỏi gì.

Vạn Côn ăn xong thì nói: "Anh đi rửa mặt." Ở bệnh viện cậu có uống vài viên thuốc, bây giờ mệt mỏi rã rời, muốn đi rửa mặt cho tỉnh táo, Hà Lệ Chân thấy vậy bèn nói: "Rửa đi, xong đêm nay nghỉ tạm ở đây một đêm luôn."

Vạn Côn chân trái đá chân phải, suýt chút nữa thì ngã đập mặt, cậu quay đầu: “Em nói gì! ?”

"Anh đừng nghĩ bậy!" Hà Lệ Chân cau mày, có điều cô không biết hiện tại mặt cô cũng đang bở bưng: “Anh ra thế này rồi tới công trường ngủ hả, giờ muộn rồi, anh ngủ tạm một đêm, mai rồi tính tiếp.”

Bánh từ trên trời rơi xuống , Vạn Côn ngây ngốc bước vào nhà vệ sinh.

Hôm nay những màn đánh nhau, những cảm xúc lên rồi lại xuống, đến bây giờ, tất cả đều hóa thành một làn khói trắng, chuyển động vòng quanh trong đầu cậu, cuối cùng ngưng tụ thành một cái quần lót trắng nho nhỏ.

Vạn Côn đứng trước bồn rửa tay, nhìn kỹ mình trong gương, cảm thấy tuy rằng bầm tím mấy chỗ, nhưng vẫn đẹp trai, chắc không ảnh hưởng gì. Cậu còn cởi quần jean, nhìn bên trong.

Hay lắm, cậu mặc một cái quần màu xám, rất xứng với cô.

Vạn Côn tâm ý viên mãn, mọi đau đớn đều ném lên tận chín tầng mây, không muốn chờ đợi nữa, cậu bèn dùng tay còn lại cởi áo ra, thư giãn ra gân cốt một chút, rồi sải bước đi ra ngoài.

Sau đó cậu thấy Hà Lệ Chân đang làm gì đó trên sofa trong phòng khách.

Lập tức cậu có một loại dự cảm xấu.

"Em đang làm gì đó?"

Hà Lệ Chân quay đầu, nhìn thấy Vạn Côn nửa trên để trần, trong lòng cô không khỏi căng thẳng, vội quay sang hướng khác.

"Không làm gì cả, chuẩn bị chăn, tối ngủ."

Dự cảm trở thành sự thật, Vạn Côn không cam lòng, nhưng vẫn muốn cố gắng, ra vẻ tội nghiệp nói: "Anh thành ra thế này rồi mà em còn bắt anh ngủ sofa ư?."

Hà Lệ Chân đáp: "Không phải cho anh ngủ, là em ngủ. anh vào phòng nghỉ ngơi đi."

Vạn Côn đứng im một lúc, sau đó thở dài: “Thôi, em vào phòng đi.”

"Không được, anh —— "

"Nếu không anh bỏ đi bây giờ."

Hà Lệ Chân bị Vạn Côn kéo về phòng, sau đó cậu còn thuận tay đóng cửa lại. Hà Lệ Chân nhìn cánh cửa một lúc, rồi quay đầu đi rửa mặt.

Vạn Côn nghe âm thanh tắm rửa ở bên trong, nằm trên sô pha, chân dài gác lên vai ghế.

Đùa sao, cửa không khóa, ông đây có chân, đêm còn dài, cơ hội còn nhiều.

Miệng Vạn Côn cười tươi rói, chỉ thiếu nước ngâm nga hát lên nữa thôi.



Chương 46

Hà Lệ Chân tắm rửa xong liền thay một bộ quần áo khác đi ra. Cô vừa lau tóc vừa nói: "Cánh tay của anh có thể chạm vào nước không ? Một mỗi cả một ngày rồi cũng phải tắm rửa một cái chứ!."

Vạn Côn thoáng nghĩ ngợi, nếu bình thường cậu mệt như vậy rồi, chắc chắn sẽ không đi tắm, nhưng hôm nay là tình huống đặc biệt.

Vạn Côn nhìn Hà Lệ Chân mở tủ lạnh lấy sữa chua. Quần áo của cô chỉ là bộ đồ mặc ở nhà đơn giản, cũng màu vàng nhạt như màu tạp dề, có lẽ là vì vừa mới tắm rửa xong, da Hà Lệ Chân có vẻ trắng trẻo hơn một chút. Vạn Côn bị tác dụng tâm lí quấy phá, cậu cảm thấy khuôn mặt trước kia nhìn rất bình thường phổ thông, giờ đây được ánh đèn tủ lạnh chiếu sáng lại lộ ra vài phần quyến rũ.

"Anh cũng đi tắm đây." Vạn Côn nói.

Hà Lệ Chân đóng cửa tủ lạnh lại: "Tay anh không sao chứ ? Để em giúp anh lấy màng nilon bọc thức ăn để băng lại, lúc tắm anh

cố gắng đừng chạm vào nước."

"Không cần phiền phức như thế." Vạn Côn đi vào phòng tắm: "Sẽ không bị dính nước đâu."

Hà Lệ Chân vẫn không yên lòng, dặn với theo từ phía sau: "Cẩn thận chút, đừng chạm vào nước!"

Vạn Côn đi vào toilet, trong phòng vẫn còn lưu lại hương sữa tắm và mùi dầu gội đầu, cậu nhìn hai bên, hơi nước trên gương vẫn chưa tan hết, cậu đưa tay lau qua một cái, nhìn thấy ánh mắt của mình.

Thật mềm mại.

Thật sự quá mềm mại.

Vạn Côn nghĩ rằng, người con gái này, gian phòng này, thậm chí toàn bộ căn phòng này đều quá mềm mại, vượt xa nhận thức của cậu, mềm mại đến mức khiến cậu cảm thấy như mình đã hóa thành một đồng bùn, không thể nào lấy ra nổi một chút sức lực.

Cậu đứng chân trần dưới vòi tắm hoa sen, lòng bàn chân dính một sợi tóc dài, hơi ngứa ngứa. Cậu nghiêng nửa người phải ra ngoài, bật vòi sen, vò tóc vài cái rồi lau mặt.

Hà Lệ Chân vẫn đang thu dọn phòng bếp ở bên ngoài, Vạn Côn tắm vèo một phát rồi đi ra, Hà Lệ Chân quay đầu, nhìn thấy băng vải trên cánh tay cậu đã ướt sũng.

"Sao anh vẫn làm ướt thế?"

"Bên trong không sao cả."

"Làm sao anh biết bên trong không sao cả?" Hà Lệ Chân vào phòng, cầm một cái máy sấy ra: "Anh ngồi trên xô pha, tự mình sấy đi."

"Em sấy cho anh."

Hà Lệ Chân cắm dây điện xong, khi quay đầu lại, Vạn Côn đã lười biếng nằm trên ghế sa lon. Cậu vẫn để thân trần, phơi bụng dưới ánh đèn huỳnh quang.

Hà Lệ Chân nhìn một lát rồi ném máy sấy qua, Vạn Côn tuy không dự đoán được, nhưng cũng may thân thủ phản ứng nhanh nhẹn, lúng túng chút ít rồi đón được. Cậu ngược cổ nhìn Hà Lệ Chân: “Sao em lại ném anh?.”

Hà Lệ Chân không thèm để ý đến cậu, xoay người tiếp tục làm việc. Vạn Côn bị cho ra rìa, bấu môi, ngồi phía sau sấy khô cánh tay.

Đợi Hà Lệ Chân dọn dẹp xong, Vạn Côn cũng đã sấy xong .

"Nghỉ ngơi sớm một chút đi." Hà Lệ Chân nói: “Hôm nay anh bị dày đọa thành như vậy, chắc cũng rất mệt rồi.”

Vạn Côn đặt máy sấy qua một bên: “Ừ.”

"Vậy..." Hà Lệ Chân bỗng nhiên cảm thấy trong tình huống hiện tại, nói gì đều khó tránh khỏi xấu hổ, cô cúi đầu, thuận miệng nói một câu: "Ngủ ngon."

"Ngủ ngon."

Hà Lệ Chân quay về phòng, đóng cửa lại. Vạn Côn ngồi trên sofa, trên người là một cái chăn Hà Lệ Chân để lại cho anh.

Một tiếng tách khẽ, đèn trong phòng vụt tắt.

Bỗng nhiên tối tăm, bỗng nhiên im lặng, Vạn Côn cảm thấy hô hấp của mình cũng nhẹ theo.

Cậu lấy di động trong túi quần ra xem giờ.

Sắp mười một giờ .

Di động còn thừa lại hai vạch pin, Vạn Côn rảnh rồi nhàm chán, điều chỉnh điện thoại sang chế độ im lặng, tìm một trò chơi nằm chơi.

Pin dùng hết rất nhanh.

Vạn Côn vẫn chơi cho đến khi di động nhắc nhở tắt máy, cuối cùng cậu nhìn thoáng qua thời gian, một giờ sáng.

Cậu ngừng thở, trong phòng rất yên tĩnh.

Giờ đây không còn điện thoại nghịch ngợi, Vạn Côn cảm thấy tâm tư của mình bay lên càng không có giới hạn. Những hình ảnh hoạt sắc sinh hương trong đầu cậu cứ bay qua bay lại, hơn nữa còn phát triển không ngừng.

Khó chịu suốt mười phút đồng hồ, cậu rốt cuộc không nhịn được nữa .

Vạn Côn rón rén vén chăn lên, vì sợ gây ra tiếng động nên dép cũng không đi, khom lưng xuống giống như động vật sống về đêm, lặng lẽ đi đến cửa phòng.

Cậu đặt tay lên nắm cửa, hít sâu một cái, sau đó áp tai vào cánh cửa.

Trong phòng không có một chút tiếng động.

Tay Vạn Côn vẫn đặt lên nắm cửa, muốn ấn mà không dám ấn, muốn mở mà không dám mở.

Túng quẫn như con cún.

Cậu cắn răng một cái, thầm mắng chính mình vài câu trong lòng, sau đó ấn năm cửa xuống, nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

Cậu vừa đẩy vừa khen ngợi, cái cửa này chất lượng không tệ, một chút âm thanh cũng không có.

Trong phòng tối đen, nhưng mắt Vạn Côn đã thích ứng với bóng tối, trong cái tình cảnh giờ bàn tay không thấy năm ngón này mà thấy được hình dáng của chiếc giường, dĩ nhiên, còn có người nằm trên giường.

Cái chăn bông hơi phồng lên, dường như Hà Lệ Chân vừa nghiêng người, chỗ chăn ở giữa hơi nhô cao, hai bên mép buông xuống, giống như một gợn sóng nhỏ.

Trái tim Vạn Côn đập thành thịch, đến nước này, sự kích động đã vượt khỏi nỗi khẩn trương, cậu lần mò đi từ cửa vào, sờ soạng được chân giường của Hà Lệ Chân.

Khi tay của Vạn Côn chạm tới mép giường, cậu chỉ cảm thấy chất vải lạnh lạnh, mới sờ một chút đã khiến cho người ta cảm thấy mơ màng vô hạn.

Nếu như nằm ngủ trên đó thì còn có cảm giác gì nữa nhỉ.

Vạn Côn vì ý nghĩ của mình mà cười toe toét.

Đèn bật sáng .

Nụ cười ngây ngô của Vạn Côn còn chưa kịp khép lại.

Hà Lệ Chân không nói gì, cô xoay người, một bàn tay vẫn đặt trên công tắc đèn bàn ở tủ đầu giường.

Vạn Côn lập tức thấy như có một thùng nước lạnh tưới xuống đầu, ngay cả răng cũng tê rần.

Thoạt nhìn Hà Lệ Chân cũng không giống như vừa tỉnh lại trong giấc ngủ, hình như cô không ngủ được. Vì sao cô lại không ngủ? Vấn đề này nhanh chóng lướt qua trong đầu Vạn Côn, sau đó cậu liền cảm thấy rằng mình càng tê hơn.

"Anh làm gì thế ?" Hà Lệ Chân thản nhiên nói.

Sau khi Hà Lệ Chân mở miệng, bầu không khí cũng không căng thẳng lắm. Vạn Côn há miệng thở dốc, Hà Lệ Chân kiên nhẫn chờ đợi.

"Anh mộng du." Vạn Côn đã từng nói dối vô số lần, nhưng lần này lại khiến cậu không khỏi đỏ mặt.

Hà Lệ Chân im lặng một chút, nói: "Đúng là cái gì anh cũng có thể nói ra miệng nhỉ."

Vạn Côn không đáp lời, cậu rũ mắt, lúc thì nhìn cái giường, lúc thì nhìn sàn nhà.

"Vậy anh mộng du xong chưa, quay về được chưa ?"

Vạn Côn vẫn không nói chuyện, cũng không nhìn Hà Lệ Chân, chỉ ậm ừ một tiếng, nhưng bàn tay vẫn bám lấy thành giường. Ánh mắt của Hà Lệ Chân dừng ở bàn tay ai đó, cô nói: "Sao vẫn còn đặt ở đó ?"

Vạn Côn: "Bị đánh rồi."

"..."

Vạn Côn rút cuộc cũng ngẩng đầu, khuôn mặt không biết xấu hổ tươi cười trở lại, cậu nhìn thẳng vào Hà Lệ Chân, khiến Hà Lệ Chân bối rối phải chuyển tầm mắt sang chỗ khác.

"Mau trở về đi." Hà Lệ Chân khẽ nói.

"Không."

Vạn Côn chậm rãi đứng lên, tựa như ngọn núi cao đột ngột mọc lên từ mặt đất, ngăn chặn tất cả ánh sáng của chiếc đèn bàn.

Cậu cúi người, Hà Lệ Chân không còn nơi nào để trốn nữa.

Hơi thở của cậu phả lên cổ của Hà Lệ Chân, Hà Lệ Chân không nhin được lui về phía sau, tuy nhiên Vạn Côn không chặn lại. Nếu là trước đây, cô chắc chắn không thể tránh được cậu, nhưng hiện tại trong lòng Vạn Côn hơi run sợ, cậu dùng nốt bàn tay còn lại tạo thành vòng vây, Hà Lệ Chân luồn ra từ đằng sau, muốn đi xuống giường.

Vạn Côn làm sao có thể để cho cô chạy được chứ, cậu quỳ ở trên giường, mặc kệ đau đớn vươn tay trái ra, kịp thời kéo tay Hà Lệ Chân vào giây cuối cùng.

Hà Lệ Chân bị cậu vật đổ trên giường.

"Vạn Côn!" Hà Lệ Chân không dám kêu lớn tiếng, cô không biết hiệu quả cách âm của căn phòng này như thế nào, nhưng dì Trương cách vách có tật mất ngủ, cứ phải đến tận nửa đêm dì ấy mới ngủ được.

Vạn Côn bạo gan, đặt Hà Lệ Chân dưới người mình.

"Em đừng lộn xộn, tay anh còn đang bị gãy đấy."

Lúc này Hà Lệ Chân không bị trúng khổ nhục kế của cậu, thậm chí cô còn dùng chút lực đánh vào đồng thạch cao.

"Gãy là tốt, sao anh không bị gãy cả hai tay luôn đi."

Vạn Côn cười, cậu rất vui, hơi thở nóng bỏng, Hà Lệ Chân vừa nói xong, còn chưa kịp ngậm miệng lại thì hơi thở nóng bỏng ấy đã trực tiếp tiến vào miệng cô, cháy bỏng đến mức nung khuôn mặt cô đỏ bừng.

"Được rồi, cánh tay này cho em, em muốn cấu véo gì anh cũng không nói một câu." Vạn Côn vừa nói, vừa cúi đầu hôn lên cổ Hà Lệ Chân: "Cái gì cũng cho em hết..."

Hà Lệ Chân đang mặc áo ngủ, cánh tay và cổ đều lộ ra ngoài, cô có thể cảm nhận được mồ hôi trên cánh tay Vạn Côn. Khi cô tưởng tượng cả cơ thể cậu đều bao phủ một lớp mồ hôi mỏng, cứ thế dán lên người cô thì Hà Lệ Chân cảm thấy mình không thể suy nghĩ tiếp nữa.

Khuỷu tay trái của Vạn Côn chống bên tai Hà Lệ Chân, cậu không ngừng hôn lên cổ cô, Hà Lệ Chân dùng sức đẩy cậu ra, Vạn Côn hơi nâng người lên, cất giọng khàn khàn.

"... Đuổi anh?"

Giọng nói của Hà Lệ Chân mang theo chút run rẩy: "Không phải không được... Nhưng anh, anh đừng hù dọa em như vậy..."

Vạn Côn cúi đầu, dán lên mặt cô: “Tắt đèn.”

Bóng tối một lần nữa bao phủ.

Hà Lệ Chân cảm nhận được tay Vạn Côn đang xốc áo ngủ của cô lên.

Bóng tối khiến cho tất cả giác quan đều trở nên mẫn cảm , Hà Lệ Chân có thể cảm giác được cơ thể cậu vì ra mồ hôi mà hơi dính dính, chầm chậm tiến sát lại phía cô, rồi lại tách ra, thậm chí cô có thể cảm giác được lông bụng của cậu nhẹ nhàng cọ trên bụng cô. Cậu không ngừng hôn lên vành tai cô, mạnh mẽ hít thở giống như muốn nhớ kỹ tất cả hương vị này vậy.

Hà Lệ Chân cảm nhận được nơi nào đó đã cứng cứng. Cơ thể cô run lên.

Vạn Côn vươn một ngón tay ra khẽ gạt những lọn tóc dài trên trán cô, miệng gần như dán vào miệng cô nói: "Sao em lại sợ hãi như vậy?"

Hà Lệ Chân căng thẳng không nói lên lời.

Vạn Côn cười : “Sao lại giống như lần đầu tiên thế?.”

Hà Lệ Chân quay đầu đi chỗ khác, mặt đỏ như cua luộc.

Nụ cười của Vạn Côn dần dần nhạt đi, cậu chậm rãi cúi gần Hà Lệ Chân.

"Thật sự là lần đầu tiên?"

Hà Lệ Chân không nói gì.

Bàn tay to của Vạn Côn xoay mặt Hà Lệ Chân lại, để cô đối diện với mình.

Cậu thấp giọng hỏi: "Em là xử nữ?"

Hà Lệ Chân rốt cuộc không nhìn được, cô ghen đỏ mặt, đưa tay tát cho đại ca Vạn Côn một cái: “Không được à!”

Vạn Côn rất lâu không nhúc nhích, Hà Lệ Chân còn tưởng rằng cậu bị cô tát đến choáng váng luôn rồi, cô bèn lay lay cậu.

"Vạn Côn?"

Cơ thể Vạn Côn bỗng nhiên đổ ập xuống, cậu ghé vào người Hà Lệ Chân, cúi đầu chôn vào ngực Hà Lệ Chân. Chiếc mũi cao ráo chọc chọc khiến Hà Lệ Chân thấy ngứa ngáy.

"Vạn Côn, anh làm gì thế ?" Tay cô nắm lấy đầu cậu, lay lay.

Cô cảm thấy bên dưới của Vạn Côn đã mềm nhũn, bản thân cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

"Này, Vạn Côn?"

Vạn Côn thở dài một hơi, xoay người qua một bên, nghiêng người ôm lấy Hà Lệ Chân, nói: "Ngủ đi."

Lúc này Hà Lệ Chân thật sự mê mang.

"Vì ——" vì sao không làm tiếp ? câu này quả thật cô nói không nên lời.

Vạn Côn hiểu ý cô, cậu nhắm mắt lại, giống như thật sự buồn ngủ, nói: "Còn chưa đúng lúc."

"Cái gì gọi là chưa đúng lúc?"

Vạn Côn hôn lên gáy Hà Lệ Chân, nói: "Báu vật của em."

"Vạn Côn anh mau nói cho rõ ràng, cái..." Hà Lệ Chân cân nhắc dùng từ, sau đó thấp giọng nói: "Xử nữ thì làm sao? Anh không muốn —— "

"Không sao, không phải tại em." Vạn Côn ngắt lời Hà Lệ Chân, cậu gặt gao ôm lấy cô: "Là tại bản thân anh." Cậu vừa nói, vừa ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt Hà Lệ Chân trong bóng đêm, trêu chọc: "Hay là em sốt ruột?"

Hà Lệ Chân trèm mền lên tận đỉnh đầu: "Ai thèm quả anh..."

Vạn Côn ôm cô, lại nằm xuống .

Một lát sau, Hà Lệ Chân nhớ ra: “Tay anh không sao chứ, anh nằm như thế bị đè lên rồi, chúng ta đổi tư thế đi.”

"Được." Vạn Côn nói xong, chân anh duỗi ra, cánh tay bao tròn ôm Hà Lệ Chân vào trong lòng mình, sau đó lăn một vòng, Hà Lệ Chân nằm trên người Vạn Côn cứ như vậy lăn sang bên kia.

"Anh ——" Hà Lệ Chân điều chỉnh tư thế nằm, vỗ cánh tay của Vạn Côn: “Anh không thể đàn hoành được một chút hả!”

"Có chứ." Lúc này Vạn Côn vươn tay ra, Hà Lệ Chân theo bản năng ngẩng đầu lên, Vạn Côn duỗi thẳng cánh tay, Hà Lệ Chân lại nằm xuống.

Cánh tay của cậu cường tráng vạm vỡ, còn mang theo hơi ấm, đợi Hà Lệ Chân nằm xuống, Vạn Côn gấp tay lại, để cô càng ghé chặt vào mình hơn .

Hà Lệ Chân cảm thấy dường cả thế giới cũng bình yên theo .

Vạn Côn nói trên đỉnh đầu cô: "Trong nhà có đàn ông bao giờ cũng khác, đúng không.?"

Hà Lệ Chân chưa từng nghĩ tới vấn đề này, cô quay đầu, nằm an ổn hơn một chút rồi nói: "Anh ngủ đi."



Thuvienngontinh.com

Chương 47

Hà Lệ Chân bị Vạn Côn ôm lấy từ phía sau, mãi vẫn chưa ngủ được.

Ban đêm rất yên tĩnh.

Hà Lệ Chân nhỏ nhẹ tán gẫu cùng cậu.

"Anh ra thế này rồi, chắc mai sẽ không thể tham gia đại hội thể dục thể thao được nữa."

Tiếng nói của Vạn Côn cũng rất nhỏ: "Ra thế nào?"

Hà Lệ Chân nằm trong lòng cậu xoay người lại, Vạn Côn giờ tay lên một chút, bàn tay to rộng nắm chặt tay của Hà Lệ Chân, Hà Lệ Chân ngửa đầu, sờ tay Vạn Côn, bên trên toàn là những vết chai sạn cứng rắn.

"Thế này chứ sao, tay cũng gãy rồi, còn thi chạy kiểu gì nữa."

Vạn Côn nhắm mắt lại, để mặc cô đùa nghịch bàn tay mình, không chút để ý nói: "Gãy thì gãy, anh đây vẫn chạy được như thường, em tin không?"

"Anh không ép buộc mình thì sẽ chết à?."

Trong bóng tối, Vạn Côn khẽ cười một tiếng, quay đầu hôn Hà Lệ Chân một cái: "Không chết được, nhưng nếu em không vui, anh có thể chết."

Hà Lệ Chân bị anh dỗ đến mềm nhũn : "Nói lung tung..."

"Không." Vạn Côn nói: "Nếu em muốn tham gia đại hội thể dục thể thao, anh sẽ thi chạy quán quân cho em."

"Anh đừng quan tâm những chuyện vô thưởng vô phạt đó, sáng sớm ngày mai anh tìm Thầy Hồ, nói với thầy ấy tình trạng của anh, rồi bảo với thầy là không thể tham gia cuộc thi kế tiếp."

Nghe phải tìm Hồ Phi, tâm trạng Vạn Côn lập tức tụt dốc: "Tìm thầy ấy làm gì?."

"Anh phải nhớ kỹ những gì em vừa nói đấy, khi nói chuyện với Thầy Hồ thì anh gắng đừng hoảng một chút. Nếu thầy ấy..." Hà Lê Chân nghĩ nghĩ, lại nói: "Nếu thầy ấy hỏi anh bị làm sao, anh cứ ăn ngay nói thật là được."

Vạn Côn hỏi: "Nói anh bị đánh hả?" Sau đó lầm bầm: "Vậy thà để anh chết luôn đi."

Buổi đêm yên tĩnh như vậy, dù tiếng động nhỏ hơn nữa cũng có thể nghe được.

"Vạn Côn?"

"Rồi rồi rồi." Vạn Côn cực kỳ không bằng lòng nói: "Anh sẽ nói thật với thầy ấy."

Hà Lệ Chân biết cậu có chín phần là đang dỗ dành cô, nhưng những lời cần nói vẫn là phải nói. Cảm thấy người nằm bên cạnh thoáng có chút bất mãn, Hà Lệ Chân bỗng buột miệng: "Ngày mai anh xin phép xong, em sẽ ra ngoài chơi với anh."

Vạn Côn lập tức lên tinh thần : “Chơi? Hai chúng ta?”

"Ừ."

"Đi đâu?"

“Vẫn chưa nghĩ ra." Cô nghiêng đầu, nhìn Vạn Côn, cười: “Anh muốn đi đâu?"

Vạn Côn nói: "Đâu cũng được."

"Ngày mai anh không cần ra công trường thật không?"

"Ừ." Vạn Côn vỗ vỗ cánh tay bó thạch cao của mình, bảo: "Đốc công cho anh nghỉ vài ngày, vừa trúng dịp nghỉ lễ."

"Thế thì anh chịu khó bồi bổ để cánh tay mau lành. Ngày mai anh nói với Thầy Hồ xong, buổi chiều chúng ta ra ngoài chơi."

"Được."

Trong hai người, Vạn Côn là người ngủ trước.

Trước khi ngủ, họ luôn nói chuyện phiếm, cứ trò chuyện lung tung, không chủ đề, không nội dung, cái gì cũng không, cái gì cũng trò chuyện.

Lúc sau, Hà Lệ Chân phát hiện giọng nói của Vạn Côn càng lúc càng nhỏ, càng lúc càng mơ màng, nhưng vẫn gắng chịu đựng, mỗi câu nói đều đáp lại cô. Cô thử a một tiếng, Vạn Côn nói: "Để cho cậu ta đứng lên..."

Hà Lệ Chân vì những câu nói lộn xộn của cậu mà bật cười. Im lặng một lát, chưa đến một phút Vạn Côn đã nặng nề thiếp đi. Hà Lệ Chân nằm trong đêm đen nhìn hình dáng của cậu, muốn chạm vào cậu, nhưng sợ đánh thức cậu, thế nên không dám đưa tay lên.

Rất nhanh sau đó, Hà Lệ Chân cũng ngủ thiếp đi.

Cô ngủ khoảng bốn tiếng thì mở mắt ra. Bên ngoài trời đã tờ mờ sáng, vẫn chưa tới bảy giờ.

Hà Lệ Chân dụi dụi mắt, Vạn Côn nằm bên cạnh thỉnh thoảng ngáy vài tiếng, miệng hơi mở ra, vẫn ngủ say sưa.

Hà Lệ Chân cẩn thận đứng dậy, nhón chân cầm lấy quần áo bước vào toilet.

Chờ tới khi cô vệ sinh cá nhân xong đi ra, Vạn Côn cũng đã tỉnh, chẳng qua vẫn mơ mơ màng màng, cậu tựa vào thành giường, không mở mắt ra nổi.

Hà Lệ Chân đi tới, nói: "Anh có thể ngủ thêm chút nữa."

Vạn Côn chậm chạp lấy điện thoại từ trong túi quần ra nhìn.

"Sắp bảy giờ rồi..." Cậu há miệng, giọng nói khàn khàn. Hà Lệ Chân nghe thế thì nhú mày, cô đi vào phòng bếp, vừa đi vừa nói: "Em đi làm đồ uống cho anh."

Vạn Côn nhắm mắt lại định nằm thêm vài phút, ngay lúc sắp chìm vào mộng đẹp thì Hà Lệ

sắp đến giờ rồi."

Vạn Côn giật mình, tỉnh lại, vén chăn lên. Bên dưới cậu chỉ mặc độc một cái quần tam giác, đôi chân trắng kiện dài tới cuối giường, chiếc quần nhỏ màu xám rất vừa vặn, ở giữa có một khoảng phòng to, cực kỳ gây chú ý cho người khác.

Hà Lệ Chân trông thấy, chiếc bát trong tay suýt nữa không cầm nổi.

"Anh... Anh mau mặc quần áo vào đi."

Ban đêm mờ ảo, năm giác quan đã bay mất bốn. Bây giờ mặt trời đã lên, cảm xúc mê loạn trôi qua, Hà Lệ Chân cảm thấy không thể chịu nổi bức tranh hương diễm này.

"Mau mặc quần áo vào đi."

Vạn Côn một chút xấu hổ cũng không có, cậu bò xuống giường, chân trần đạp trên nền nhà, cậu ngáp một cái, vươn người thư giãn, Hà Lệ Chân biết cái con người này càng nói càng thích, bèn mặc kệ cậu, quay về bếp làm lụng tiếp.

Vạn Côn uốn éo, phát hiện Hà Lệ Chân không thèm nhìn nữa, hứng thú sục giảm đi vào toilet.

Chờ lúc cậu bước ra từ toilet, Hà Lệ Chân phát hiện cậu chỉ mặc quần, một cái quần bò hơi cũ, quần chặt vòng eo rắn chắc.

Hà Lệ Chân đổ một ly nước từ trong bình ra rồi đưa cho Vạn Côn: "Anh có thể mặc hết quần áo vào không hả?."

Vạn Côn nhận lấy cái ly, đáp: "Không mặc, mặc rồi thì em còn nhìn cái gì nữa?."

Hà Lệ Chân hít sâu: "Anh trẻ con quá."

"Anh trẻ con gì chứ?."

"Anh nói xem?."

Vạn Côn nói quanh co vài câu rồi lảng sang chuyện khác: "Nước gì đây, đen sì à, em tính hạ độc chết anh hả?."

Hà Lệ Chân xoay người tiếp tục thu dọn bệ bếp: "Nước đậu với đồ ý dĩ, có tác dụng thông huyệt."

Vạn Côn ngử ngử, Hà Lệ Chân quay đầu vừa hay trông thấy: "Anh là chó sao, còn ngử nữa."

Vạn Côn cười cười một cách vô lại với cô, rồi ngửa đầu một hơi uống cạn.

"Không tồi." Vạn Côn uống xong chép chép miệng: "Có vị ngọt."

"Có cho thêm đường mà."

Vạn Côn cảm khái vô hạn nói: "Phụ nữ đúng là chúa tử tử." "

Hà Lệ Chân dọn dẹp xong, thay áo khoác: "Đến giờ rồi, nếu anh muốn cỡi trần như thế đến gặp Hồ Phi thì đi thôi."

Vạn Côn bước vào trong phòng, vừa đi vừa trêu ghẹo: "Anh chỉ cỡi trần để gặp em thôi."

Hà Lệ Chân nhìn không được muốn nói vài câu, nhưng lại cảm thấy hậu quả chắc chắn sẽ bị cậu trả lại gấp mười lần nên đành tiết kiệm lời nói. Vạn Côn mặc xong quần áo đi ra, Hà Lệ Chân nhìn cậu đeo dây đỡ vào cổ, cau mày: "Cánh tay anh đỡ hơn chưa, có còn đau không?."

Hà Lệ Chân mở cửa, Vạn Côn đi ra ngoài trước, Hà Lệ Chân ở phía sau khóa cửa, Vạn Côn nói: "Không có cảm giác gì hết, bó thạch cao mà."

Hà Lệ Chân bật cười, quay đầu, vừa vặn nhìn thấy dì Trương nhà bên cạnh đang rửa rau ngoài sân.

Bốn mắt nhìn nhau, biểu cảm trên mặt dì Trương vẫn chưa kịp thu hồi, nét tươi cười trên mặt Hà Lệ Chân cứng đờ, động tác rút chìa khóa ra cũng chậm mất nửa nhịp. Vạn Côn không để ý, còn nói đùa với cô: "Cho dù không bó thạch cao, em gối lên tay anh suốt một đêm, anh cũng mất hết cảm giác rồi."

Dì Trương dời tầm mắt sang chỗ khác, Hà Lệ Chân thả chìa khóa vào túi, nói với Vạn Côn: "Chúng ta đi thôi

Dọc theo đường đi Vạn Côn đều trò chuyện cùng Hà Lệ Chân, cảm thấy Hà Lệ Chân hơi mất tập trung, cậu bèn hỏi: "Em làm sao vậy?"

"Hả?"

Vạn Côn nói: "Chưa tỉnh ngủ à, có phải tối qua em ngủ không đủ giấc không?"

"À, không phải." Hà Lệ Chân đáp: "Em vốn không ngủ nhiều lắm." Cô nhìn Vạn Côn, nói: "Anh muốn đi đâu? Anh muốn đi chỗ nào thì đi chỗ đó."

Vạn Côn cười: "Hai ngày qua em mệt mỏi rồi, đều nghe lời em tất."

"Vậy thì tới công viên La Khê, chúng ta chưa tới đó lần nào cả."

"Được."

Ngày thứ hai diễn ra Đại hội thể dục thể thao, mọi người đều mệt mỏi. Hồ Phi nghe tin Vạn Côn không thể tham gia trận

"Cậu làm sao thế này? Chỉ có một buổi tối thôi, cánh tay của cậu đã xảy ra chuyện gì vậy hả ! ?"

Vạn Côn ném những lời đã đồng ý với Hà Lệ Chân tối qua ra sau đầu, bị người ta đánh, có chết anh cũng không nói. "Bị tai nạn xe cộ."

"Cái gì? !"

"Tối qua tôi bị tai nạn xe cộ."

"..."

Hồ Phi đương nhiên không tin, nhưng Vạn Côn đã thành ra thế này, cho dù anh ta không tin thì cũng chẳng có tác dụng gì cả. Vạn Côn thành thật xin lỗi: "Xin lỗi, tôi không thể chạy được nữa."

"Hiếm khi mới an phận được vài ngày, ba cậu mới gọi điện thoại đến, tôi cảnh cáo cậu, cậu không được tiếp tục gây chuyện nữa, biết chưa?."

"Biết rồi."

Hồ Phi nhìn chăm chăm vào mặt Vạn Côn một lúc, sau đó trở lại vị trí.

Vạn Côn gọi với theo sau lưng anh ta: "VẬY buổi chiều tôi xin nghỉ nhé."

Hồ Phi không đáp lại, Vạn Côn coi như anh ta đã nghe thấy, cậu lôi di động gửi tin nhắn cho Hà Lệ Chân, rồi đi ra ngoài.

Hà Lệ Chân không vào trường mà đứng đợi trước cổng trường, khi Vạn Côn đi ra cậu nháy mắt ra hiệu cho Lệ Chân, ý là trong sân trường nhiều người, bảo cô đi trước, Hà Lệ Chân hiểu được xoay người đi ra ngoài, Vạn Côn đi theo phía sau.

Đi được một lúc, di động của Hà Lệ Chân bỗng rung lên, cô mở ra xem, Vạn Côn gửi cho cô một tin nhắn ——

(Đi chậm thế, anh buồn ngủ quá.)

không có chỗ trống, Hà Lệ Chân nắm lấy tay bắm, Vạn Côn đi đến phía sau cô, như có như không dán sát lấy cô.

Công viên La Khê trước kia chỉ là một khu vui chơi, nhưng vài năm trước đây đã được xây dựng lại, vé vào miễn phí, bên ngoài có một cái cổng lớn viết bốn chữ "Công viên La Khê". Bây giờ mới là buổi sáng, trong công viên chủ yếu là các ông bà già, với các bà mẹ dẫn con nhỏ đi chơi.

Hà Lệ Chân đi vào trong rừng cây. Cảm giác được bước chân phía sau ngày lúc càng gần, cô chưa kịp lên tiếng, Vạn Côn đã một tay ôm lấy cô từ phía sau.

"Anh làm gì vậy..."

"Ôm em."

Bên cạnh họ là một bụi cây lớn, ở bên trong là khóm hoa hồng, mặc dù cuối mùa thu nhưng vẫn nở hoa, đóa hoa màu vàng nhạt, bị dính vài giọt sương mai, trông vô cùng mềm mại.

Không khí ở đây rất tốt, bên ngoài là một thảm cỏ rộng, ánh mặt trời chiếu

đến chơi đùa. Hà Lệ Chân bỗng nói: "Qua bên kia đi, để anh phơi nắng."

"Phơi nắng làm gì?."

"Bồi bổ xương cốt."

Vạn Côn một tay ôm Hà Lệ Chân đi về ánh mặt trời. Trong công viên La Khê có một cái hồ nhân tạo, thả nuôi không ít cá chép, Hà Lệ Chân và Vạn Côn đi lên chiếc cầu nhỏ, hai bên có những ghế đá thấp, họ cùng ngồi xuống đó.

Vạn Côn ngồi trên ghế buồn ngủ nhắm mắt, Hà Lệ Chân chọc: "Cẩn thận kéo anh lại rớt xuống làm mồi cho cá đấy."

"Cho dù có rớt xuống thì anh cũng sẽ ăn cá, làm sao làm mồi cho cá được."

"Anh nghỉ ngơi đi." Hà Lệ Chân ấn cậu trở lại ghế: "Em đi mua, nước khoáng nhé."

Vạn Côn kéo tay của cô, vừa bóp vừa xoa: "Em mua gì cũng được."

Hà Lệ Chân đi ra ngoài, cô nhớ trước cổng có một cửa hàng tạp hóa, chắc là có bán nước. Hà Lệ Chân mua hai chai nước khoáng, rồi vào lại công viên.

Cách hồ nước nhân tạo, cô nhìn thấy Vạn Côn đang nằm dài trên ghế đá, cánh tay không bị thương che trên mặt, hình như đang nghỉ ngơi.

Bình thường nếu mệt mỏi đến mức này, chỉ cần được rảnh rỗi, cậu sẽ không làm gì cả, mà chỉ nghỉ ngơi dưỡng sức.

Trừ khi ở bên cạnh cô.

"Cô Hà?"

Bước chân của Hà Lệ Chân khựng lại, bàn tay cầm chai nước khoáng bất giác siết thật chặt.

Cô quay đầu, nhìn thấy Lý Thường Gia mặc quần áo thường ngày, bên cạnh là một người đàn ông trung niên, dường như hai người họ đang đi dạo.

"Đúng là cô rồi." Lý Thường Gia đi tới: "Nào, thầy Lưu, giới thiệu với thầy, đây là Hà Lệ Chân, giáo viên ngữ văn của trường Dương thành, Cô Hà, đây là thầy Lưu Hoa Đào, là đồng nghiệp của tôi."

Hai tay Hà Lệ Chân đều cầm chai nước, cô lúng túng không biết làm sao.

"Xin, xin chào."

"Anh đừng nói bậy." Lý Thường Gia nhanh chóng bác bỏ tin đồn: "Cô Hà đừng nghe anh ấy nói linh tinh."

"Đúng rồi." Lý Thường Gia chợt nhớ điều gì đó, hỏi: "Hôm nay không phải là ngày tổ chức đại hội thể dục thể thao sao, sao cô lại ở đây?."

Hà Lệ Chân nhìn anh ta: "Vậy tại sao thầy cũng ở đây ?."

"Đại hội bên tôi diễn ra sớm hơn bên cô một ngày, hôm qua đã kết thúc rồi, hôm nay là ngày nghỉ, tôi và thầy Lưu đi dạo ngắm cảnh."

"À."

"Cô Hà đi một mình à."

Ánh mắt của cô lướt qua đám trẻ con, trông thấy bóng dáng của Vạn Côn, cậu ngồi dậy, vừa nãy dường như cậu mới ngủ thiếp đi một lát, bây giờ vẫn còn vẻ ngái ngủ, không thấy Hà Lệ Chân đâu nên ngó quanh tìm kiếm, nơi Hà Lệ Chân đứng không dễ nhìn được, cậu tìm không thấy, bèn ngoan ngoãn ngồi chờ trên ghế.

Hà Lệ Chân cúi đầu, khẽ nói: "Tôi cũng tới đây đi bộ ."



là Phó hiệu trưởng đi, cũng là cộng tác duy nhất. Bữa cơm lần trước, anh ấy có việc nên không đi được."

"À... À, vâng."

Lý Thường Gia, Lưu Hoa Đào và Hà Lệ Chân cùng nhau từ từ đi dạo, vừa đi vừa nói chuyện.

"Sau nghỉ lễ lớp bố túc sẽ bắt đầu hoạt động, nhoáng một cái mà đã đến rồi." Lưu Hoa Đào nói.

"Đúng vậy." Lý Thường Gia cũng cảm khái: "Khi chúng ta bắt đầu lên kế hoạch vẫn còn là đầu năm, thoát cái đã qua nửa năm rồi."

Hà Lệ Chân im lặng đi theo bọn họ, cảm thấy lỗ tai của mình đều ong ong

Cô có thể nhận ra, Vạn Côn ngay lập tức ngừng ngáp.

Lưu Hoa Đào không biết Vạn Côn, nhưng Lý Thường Gia thì biết, lúc này chắc chắn anh ta đã nhìn thấy Vạn Côn. Nhưng ngoài dự đoán của cô, anh ta không hề dừng bước, mà vẫn dẫn Hà Lệ Chân đi qua trước mặt Vạn Côn, vẫn trò chuyện vui vẻ, giống như Vạn Côn không hề tồn tại.

Hà Lệ Chân cảm thấy xung quanh vô cùng yên tĩnh, mối quan hệ giữa cô và Vạn Côn rất phức tạp, nên ngay cả liếc mắt nhìn cậu cô cũng không dám. Sau khi đi qua cây cầu, đi qua một rừng cây nhỏ, rồi đi tới một bồn hoa nhỏ ở trung tâm công viên, cô giật mình hoàn hồn, phát hiện cô bị Lý Thường Gia kéo tay từ khi nào không hay.

Hà Lệ

Hà Lệ Chân: "Không, lát nữa ——" Cô ngẩng đầu, nhìn nhanh Lý Thường Gia một cái, rồi lại cup mắt xuống, nhỏ giọng nói: "Lát nữa tôi sẽ về nhà ."

"Ồ, cô Hà về nhà có chuyện gì sao?" Lý Thường Gia hỏi.

Hà Lệ Chân ngẩng đầu lên nhìn anh ta, Lý Thường Gia vội nói: "Không phải, ý tôi là, nếu cô không có việc gì, đúng lúc thầy Lưu cũng rảnh, chúng ta cùng nhau ăn bữa cơm, trò chuyện. Dù sao ngày mai cũng bắt đầu kì nghỉ lễ rồi, mọi người chúc mừng một chút, thế nào?"

Lý Thường

"Nếu không gấp thì ăn bữa cơm đã, tôi rất muốn nói chuyện với cô. Ngày nào Lý Thường Gia cũng nhắc đến cô, khiến tôi rất muốn gặp cô đấy."

Lý Thường Gia cúi thấp đầu, mắt nhìn chân khiến cặp kính suýt nữa thì rơi xuống đất. Anh ta vội vàng đỡ lấy, ngẩng đầu lên nói: "Cô Hà đừng nghe anh ấy nói bừa, anh ấy thích chọc tôi thôi."

"Tôi chọc cậu lúc nào? Vậy ai hay lái nhải ở văn phòng hả?" Lưu Hoa Đào chỉ chỉ Lý Thường Gia: "Những gì mình nói cũng không nhớ, hay là cậu không muốn nhớ?"

Cô cảm thấy hiện tại đầu mình giống như một chậu hồ dán, muốn suy nghĩ rất nhiều chuyện, nhưng chuyện gì cũng không nghĩ ra được.

Thấy Hà Lệ Chân không nói gì, Lý Thường Gia cũng không còn cách nào khác, cuối cùng tiếc nuối nói: "Vậy tôi sẽ liên lạc với cô sau."

Hà Lệ Chân gật đầu, không biết mình đang nói gì.

"Đi... được..."

Lý Thường Gia và Lưu Hoa Đào đi rồi, Hà Lệ Chân vẫn đứng im bất động bên cạnh bồn hoa.

"Anh chỉ có một tay, không mở ra được."

Hà Lệ Chân cầm chai nước lên, mở ra, đưa cho cậu. Vạn Côn nhận lấy, nhưng không uống, cậu nhìn Hà Lệ Chân, nói: "Sao lại sợ như vậy?"

Hà Lệ Chân: "Không phải."

Vạn Côn cười cười, nói: "Hay là về nhà?"

"Ở thêm một lát."

"Em muốn gây người tiếp à

Hà Lệ Chân tự mở một chai nước khác, ngửa cổ uống mấy ngụm, rồi nói: "Đi thôi, tiếp tục đi dạo."

"Tiếp tục đi dạo?"

"Đúng vậy." Hà Lệ Chân nhìn cậu: "Mới đi được vài phút, phải tiếp tục đi chứ."

"Vậy nếu —— "

"Không sao

Hà Lệ Chân nghiêng đầu, thấy Vạn Côn hơi cúi đầu nhìn mặt đất. Cầm cậu cân đối, bởi vì hai ngày nay nghỉ ngơi không tốt, nên dưới cằm lúm phún râu, vết máu bầm phía bên cằm phải vô cùng rõ ràng.

Hà Lệ Chân dừng bước, Vạn Côn nhanh chóng nhận ra, cũng dừng lại.

Cậu nhướn mày nhìn Hà Lệ Chân: “Sao thế?”

Hà Lệ Chân nhìn Vạn Côn, trong lòng tự nhủ, cô không phải trộm.

Nhưng cô không dám nói thật với Lý Thường Gia.

Loại mâu thuẫn này, khiến lòng Hà Lệ Chân khó chịu đến mức khó thở.

Vạn Côn vẫn chờ cô nói tiếp.

Vạn Côn không nói lời nào, cúi đầu nhìn cô. Hà Lệ Chân ngẩng đầu nhìn cậu, chưa đến một giây đã vội vã quay đầu. Cô ghét loại cảm giác này, giống như cô thật sự là trộm vậy.

Vạn Côn giữ tay cô một lần nữa, lần này cậu dùng lực, Hà Lệ Chân không gỡ được. Cậu kéo cô, quay

Hà Lệ Chân thấp giọng nói: "Em đi mua thức ăn trước, anh về nhà chờ em."

"Anh đi cùng em."

"Về nhà chờ em."

Nhưng lời này, cô chỉ có thể nói trong lòng mình.

Hà Lệ Chân nhìn vẻ mặt chán nản của Vạn Côn, hít sâu một hơi: "Em xin lỗi."

Vạn Côn

ngay sau đó, cô phát hiện ánh mắt của các dì hàng xóm nhìn cô, chẳng khác ánh mắt của dì Trương là bao.

Cô cúi đầu, đi qua.

Vạn Côn cách

Cậu giương mắt, Hà Lệ Chân nhìn cậu bằng ánh mắt dịu dàng.

"Gan anh sao lại nhỏ như thế?."

Vạn Côn mỉm cười, đồng thời cẩn

mặt lại mỏng

ch

Hà Lệ

